ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Smith_Wilbur-Nenasytny_jako_more.pdb

PDB Name: Smith Wilbur-nenasytny jako mor
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.5.2007
Modification Date: 5.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

WILBUR SMITH
Nenasytný jako moře

Nicholas Berg vystoupil z taxíku v přístavu, zalitém ostrým světlem. Pohlédl nahoru na Warlock v době přílivu se pohupovala majestátně povýšená u kamenného nábřeží. Ani mohutné přístavní jeřáby, tyčící se vedle, jí nic neubíraly na vznešenosti.
Nicholas, unavený do morku kostí, byl náhle zavalen pocitem pýchy nad tím, čeho dosáhl. Díval se na ni - vypadala jako válečná loď: štíhlá, elegantní, ale smrtelně nebezpečná. Vysoce klenutá příď s perfektně tvarovanými boky jí zajišťovala ty nejlepší manévrovací schopnosti na otevřeném moři za jakéhokoliv počasí.
Palubní ocelová nástavba s okny z armovaného skla se hrdě tyčila do výše a blyštěla se v záři přístavu - rozsvícená světla Warloc-ku dodávala lodi slavnostní vzezření. Úplně nahoře boční křídla velitelského můstku ustupovala elegantně dozadu a zcela zakrývala spojovací chodby. V nich se pohybovala celá posádka, když pracovala i za toho nejkrutějšího počasí v rozbouřených vodách oceánů.
Nad širokou zádí panoval druhý velitelský můstek, ze kterého se řídily obrovské navijáky s bubny ocelových lan. Odtud se dalo zachytit a kontrolovat vlečné lano pomocí hydraulicky ovládaných průvlačnic či uklidnit zmítající se vrtnou věž ropné plošiny. V tom nejméně žádoucím případě byla Warlock schopna zachytit smrtelně raněný zaoceánský parník a odvléci ho i za vichřice do bezpečí.
Proti noční obloze tato jakoby dvojitá věž nahrazovala starodávný komín kdysi tak běžných vlečných záchranných lodí. Její vojenský vzhled umocňovaly obrovské kanóny na horní palubě, ze kterých se dalo vychrlit tisíc pět set tun mořské vody za hodinu na hořící oběť. Z horní paluby se též daly vysunout záchranné žebříky, po kterých se mužstvo mohlo dostat na palubu postižené lodi. Uprostřed byl namalovaný kruh, který sloužil jako miniaturní heli-port pro možné přistání záchranné helikoptéry.
Celá loď - trup i horní paluby - byla ohnivzdorná, aby přežila jakoukoliv katastrofu hořících obsahů různých tankerů či nákladních lodí s nebezpečnými chemikáliemi.
Nicholas Berg pocítil menší úlevu, ale přesto ho ovládala naprostá vyčerpanost, celé tělo bolelo a nohy ho sotva nesly. Připadal si jako stařec, když vkročil na spuštěnou lodní lávku.
„Kašlu na všechny," zavrčel. „Postavil jsem Warlock tak. aby byla silná a bezpečná."
Ačkoliv byla hodina před půlnocí, celá posádka ho sledovala ze všech koutů. Dokonce i obsluha strojovny se objevila na pracovní palubě v zádi lodě.
David Allen, první důstojník, vlastnoručně vyzdobil hlavní bránu do přístavu fotografií kapitána a pěticentovou mincí, která se dala použít v telefonním automatu hned u brány. Celá loď byla v pohotovosti.
První důstojník s hlavním inženýrem stáli za sklem hlavního velitelského můstku a dívali se na osamělou postavu jdoucí zšeřelým přístavem.
„Tak to je on," prohodil David hlasem plným respektu. Jinak ale vypadal jako Školák - se svými věčně zplihlými a sluncem vybledlými vlasy.
„Jde jako nějaká filmová hvězda," komentoval hlavní inženýr
Vinny Baker a popotáhl si padající kalhoty oběma rukama. Mezitím mu popojely brýle až na konec dlouhého a tenkého nosu. „Opravdu vypadá jako filmový herec,"
odfrkl téměř pohrdlivě.
„Byl první, kterého najal Jules Levoisin," poznamenal David hlasem plným posvátné bázně při vyslovení tohoto jména.
„Je to jeden z těch nejlepších, které máme v naší branži."
„Ale to bylo před patnácti lety," rozhodil Vinny rukama a kalhoty opět vyrazily na svou obvyklou pouť. „Potom se ovšem stal hvězdou celé společnosti a nakonec i majitelem lodi."
„To je pravda," odsouhlasil David a jeho dětská tvář se stáhla usilovným přemýšlením. Nedokázal si představit kombinaci těch dvou nejvyšších hodností -
velitel a zároveň vlastník se spojí v jedno hrůzostrašné monstrum. A to právě kráčí po lávce na palubu lodi.
„Měl bys honem skočit dolů a políbit ho na přivítanou,"
zabručel Vinny a rychle se vytratil. Zamířil o dvě patra níž, kde se rozkládalo jeho království - řídicí kabina celé strojovny. Tam ho nemůže nijak vyrušovat ani kapitán, natož majitel.
David Allen sotva popadal dech, když se objevil u vstupu na loď. Nový kapitán byl právě v polovině lávky a ostřížím

zrakem pohlížel na svého podřízeného, jak ho vítá na palubě.
I když Nicholas Berg byl jen o trochu vyšší, než je běžný průměr, přesto působil mohutným dojmem.
Ramena se mu v modré uniformě široce klenula. Byl prostovlasý - černé a husté vlasy měl sčesány z čela dozadu.
Vyzáblému obličeji vévodil mohutný nos, silné čelisti, čerstvě narostlé stmisko a hluboko zapadlé oči.
Co však šokovalo Davida nejvíc, byla jeho zsinalost. Tvář měl bledou, jako by ztratil hodně krve, jako by trpěl nějakou smrtelnou chorobou či byl vysílený až k smrti. Vše zdůrazňovaly černé kruhy pod neobvykle zapadlýma očima.
Takového člověka si opravdu nepředstavoval pod legendární přezdívkou
Golden Prince společnosti Christy Marině. To přece nebyla ta tvář, která se objevovala v novinách a časopisech po celém světě. Překvapeně se zarazil, takže nemohl ani promluvit. Muž došel až k němu a z výšky se na něho podíval.
„Allen?“ optal se Nicholas Berg potichu. Hlas měl sytý, ale příjemný.
„Ano, pane. Vítám vás na palubě.“
Kapitán se usmál a ostré vrásky v obličeji se mu vyhladily.
Ruku měl studenou a nezvykle jemnou, ale jeho sevření bylo pevné natolik, že David až zamrkal.
„Ukážu vám, pane, kde se můžete ubytovat.“ Vzal mu zavazadlo z ruky.
„Vím dobře, kudy mám jít,“ oznámil mu Nick Berg. „Vždyť jsem celou loď navrhl přece já.“
Zastavil se uprostřed kapitánské kabiny a cítil, jak se mu podlaha pod nohama hýbe. Warlock byla sice připoutána k molu, ale svaly nohou se mu třásly vyčerpáním.
„Jak dopadl pohřeb?“ zeptal se Nick.
„Zpopelnili ho, pane,“ informoval David. „Tak si to totiž přál. Už jsem také zařídil, aby jeho popel dostala Mary. To je jeho manželka, pane,“ urychleně vysvětloval.
„Rozumím - viděl jsem ji, než jsem odjel z Londýna. Kdysi byl
Mac se mnou na stejné lodi.“
„O tom mi často vyprávěl a vždy se tím chlubil.“ „Jak je to s jeho věcmi?“ pokračoval Nick a díval se kolem, po své kapitánské kabině.
„Všechno jsme zabalili, pane. Vůbec nic už tu po něm nezůstalo.“
„Byl to dobrý námořník,“ pokýval hlavou Nick a nohy se mu málem podlomily. Zašilhal po gauči, ale raději přešel k oknu a zamyšleně se zadíval na přístav: „Jak se to vlastně přihodilo?“
„Hlásím...“
„Chci to slyšet!“ odsekl Nicholas Berg a jeho hlas zazněl jako prásknutí biče.
„Hlavní tažné lano prasklo, pane. Mac byl dole na palubě a konec letícího lana mu utrhl hlavu.“
Nick se na chvíli zarazil a přemýšlel o významu této jednoduché informace vzhledem k celé tragédii.
Pamatoval si, jak jednou viděl přetržení napnutého vlečného lana - tenkrát to zabilo tři muže.
„Tak dobře.“ Snažil se ovládnout nutkání k tomu, aby se rozpovídal. Únava mu zpomalila reakce a snížila jeho odolnost natolik, že byl ochotný vysvětlit všechno: proč dorazil sám na kapitánský můstek, místo aby najal někoho jiného, kdo by nahradil mrtvého kapitána.
Určitě by pomohlo, kdyby se někomu mohl svěřit. Byl doslova na kolenou - ubitý, úplně na dně svých duševních i fyzických sil Zapotácel se, ale podařilo se mu tuto slabost potlačit. Nikdy v životě neža-donil u nikoho o soucit.
„Tak dobře,“ opakoval. „Vyřidte mé omluvy všem důstojníkům.
Opravdu jsem během posledních dvou týdnů nespal dohře a let z londýnského Heathrow byla vražda, jako obvykle.
Sejdu se s nimi ráno. Řekněte pouze kuchaři, ať mi sem přinese něco k večeři.“
Ve dveřích se objevila mohutná postava a pohybovala se krokem tanečníka. Zjev ozdobený sněhobílou zástěrkou, s teatrálně nasazenou kuchařskou čepicí donesl podnos s jídlem až na slul. Nick zděšeně zíral na kuchařovy dlouhé vlasy, sčesané do uzlu k pravému rameni, na levém uchu se mu houpala diamantová náušnice.
Rukou chlupatější než gorila nadzvedl utěrku zakrývající jídlo. Hlas měl však skoro dívčí a dlouhé tmavé řasy ladně zvednuté.
„Přinesl jsem misku dobré polévky a ‚pot-au-feu'. Je to moje specialita a určitě si na ní velmi pochutnáte,“ vysvětlil a ustoupil o krok zpátky. Pozorně si prohlédl kapitána, obrovské ruce založené v bok. „Jakmile jsem vás při vstupu na palubu zahlédl - hned jsem pochopil, co doopravdy potřebujete.“
A jakoby kouzlem vytáhl z hluboké kapsy v zástěře poloprázdnou láhev - na světle se objevila pravá skotská whisky.
„Užívejte obsah společně s jídlem a potom hupky dupky do postýlky, drahoušku.“
Ještě žádný chlap ho takhle neoslovil - ale Nick nebyl schopen odpovědi, jak mu ztěžkl jazyk. Fascinovaně zíral za kuchařem, který už se svou bělostnou zástěrkou a zábleskem diamantu v uchu zmizel. Unaveně se zašklebil, potřásl hlavou a potěžkal láhev.
„Má ovšem pravdu - tohle jsem potřeboval,“ zamumlal a začal hledat skleničku. Nalil si do poloviny a hned usrkl.
Nadzdvihl pokličku a vůně jídla probrala jeho chuťové buňky z letargie.
Horký pokrm a whisky v žaludku mu okamžitfiodftaly poslední zbytky sil, a tak Nicholas Berg odkopl boty a dopotácel se k lůžku.
Probudil se plný vzteku. To se mu za posledních čtrnáct dní nestalo.
Během holení se díval na svou tvář v zrcadle - stále bledou a propadlou. Vrásky okolo úst byly hluboké a ranní slunce, pronikající kulatým oknem kabiny, mu ozářilo vlasy. Náhle si všiml stříbrného odlesku a naklonil se blíž. Poprvé uviděl šedivý vlas -možná že po tom nikdy nepátral, anebo to bylo něco úplně nového.
Čtyřicet let, pomyslel si. Ale oslavím je až příští rok v červnu!
Vždycky věřil lomu, že pokud chlap nechytí svou velkou šanci před čtyřicítkou, tak se mu to už nikdy nepovede. A takové bylo pravidlo pro námořníka, který se jakoby chytil velké vlny už ve třicítce a nechal se jí unést vysoko. U něj

se to přihodilo až moc rychle. Ještě před čtyřicítkou se mu vlna ztratila, a tak uvízl u břehu v bublající bílé pěně. Už opravdu nebude mít šanci? Civěl sám na sebe do zrcadla a uvědomil si, že jeho vztek mění formu - už byl nasměrován a připraven.
Zalezl si do sprchy a nechal jehličky horké vody bodat do kůže. Unavený a bez iluzí uvažoval o tom, jestli v něm stoupá ta stará síla, kdesi ukrytá. Už o tom i pochyboval, ale pochopil, že jako člověk spojený s mořem musí mít palubu pod sebou a cítit vůni moře.
Vyšel ze sprchy a osušil se. Už si všechno vyjasnil - zde je to jeho správné místo. Rozhodl se dobře, že nikoho nenajal. Musí u toho být sám.
Věděl s naprostou určitostí, že pokud chce chytit opět nějakou velkou vlnu, musí být nedaleko místa, kde se tvoří. To se ovšem dá „ poznat pouze instinktem, a ten
Nick měl. Kdesi hluboko uvnitř cítil, že to místo je právě tady. V síle, která se mu vracela, poznal to správné nadšení - ještě těm bastardům ukážu, jestli mě dostali na kolena! Rychle se oblékl a vyrazil z kabiny na horní palubu.
Vichr se do něho opřel a ještě mokré vlasy mu hnal do obličeje. Fučel z jihovýchodu a přímo se vařil u obrovské ploché hory, která se zdvihala nad celým městem i přístavem. Podíval se na Stolovou horu a uviděl ten silný bílý jednolitý mrak, který splývál shora po úbočí. Však se mu také říkalo
„ubrus“. A jakmile se objevil, oznamoval změnu počasí.
„Mys bouří,“ zabručel. I moře v chráněném přístavišti poskakovalo ve vlnách s bílými chocholy a vodní tříšť z jejich vrcholů vítr odtrhával jako kouř.
Jižní konec Afriky byl protažen mysem Dobré naděje do těch nejzrádnějších vod, které na zemi existují.
V těchto místech, přímo pod skalními útesy Cape Pointu, se střetává Atlantský a Indický oceán v bouřlivém objetí. Rozvášněné vody se potom derou k nejjižnějšímu cípu celého kontinentu - Střelkovému mysu.
Tady se vichr snaží oponovat mořskému proudu v jejich nekonečném konfliktu. Tady bylo místo, kde se rodila abnormální mořská vlna, které námořníci říkají
„stoletá“. Svůj název dostala podle statistického časového výskytu.
Bublající vody oceánů zde čekaly na tu správnou kombinaci proudu a větru. Pak se v tom správném okamžiku mohla vlna zvednout až do výše nad třicet metrů -
strmá jako šedivá skalní úbočí Stolové hory.
Nick četl vyprávění námořníků, kteří setkání s touto vlnou přežili: V mnoha slovech se dalo vyčíst jediné - byla to obrovská jáma v mořské hladině. Do ní loď zapadla, a když se vody nad ní uzavřely, tak jejich váha loď kompletně pohřbila. Možná že to zažila i
Wa-ratah Castle, jedna z těch lodí chycených do pasti. Nikdo se to už nedozví - obrovská loď s nákladem devět tisíc tun, s posádkou víc než dvě stě lidí zmizela beze stopy.
Navíc to byla jedna z nejfrekventovanějších lodních cest na zeměkouli. Celé procesí obrovských tankových lodí se prodíralo okolo mysu na své nekonečné kyvadlové pouti mezi západním světem a Perským zálivem.
Na to, že tyto supertankery převážejí obrovské hodnoty, jsou to asi jedny z nejzranitelnějších dopravních prostředků zkonstruovaných člověkem.
Nick se otočil a podíval se z druhé strany na vlny potrhané větrem v přístavišti Duncan Dock - právě tam jeden takový obr kotvil. Mohl si přečíst jeho jméno na zádi, která se zdvihala nad vodouja13
ko pětipatrový dům. Bez zátěže nákladu ukazoval spodek trupu pokrytý rzí. Majitelem těchto 250 tisíc tun mrtvé váhy byla ropná společnost Shell Oil. Právě ho opravovali a v zátoce pod Stolovou horou ještě trpělivě čekala další dvě podobná monstra, až se dostanou na řadu.
Tak obrovská, těžkopádná a zranitelná - ale nesmírně cenná.
Nick si olízl rty, když si představil tu horu peněz: loď společně s nákladem dobrých třicet miliónů dolarů.
Proto jeho Warlock kotvila přímo zde, v Kapském Městě. Cítil, jak se v něm probouzí a zdvihá vlna nové síly a vzrušení.
Tak dobře - ztratil svou velkou vlnu. Už nebyl nahoře, na vrcholu, ale úplně dole. Přesto tušil, že hlavou teď rozráží hladinu, a věděl, že další, obrovská vlna se k němu už žene. Určitě se dostává k vrcholu, a pokud bude mít dostatek sil, opět se zachytí a nechá se nést.
„Povedlo se mi to už jednou, a to bych se na to podíval, jestli se mi to nepodaří znovu,“ řekl nahlas a odešel na snídani.
Vešel do jídelny, ale po dlouhou dobu si ho nikdo nevšiml.
Všichni o čemsi horlivě diskutovali, takže ani nevnímali okolí.
Hlavní inženýr měl v ruce staré vydání Lloyd's Listu, deníku londýnské pojišťovny zabývající se převážně námořní dopravou. Četl nahlas z titulní stránky a držel noviny nad talířem s vejci. Ni-cholas se až podivil, odkud vyhrabali tento stařičký výtisk.
Inženýrovi se posunuly brýle, takže musel trochu zaklonit hlavu, aby dobře viděl. Z jeho řeči se ozýval australský přízvuk, který připomínal brnkání na kytaru.
„Ve společném komuniké celého předsednictva a nového ředitele bylo vzpomenuto patnácti let perfektní služby, kterou pan Ni-cholas Ber .bětov.lspole.nsti C<r(sty
Marině.“
Všech pět důstojníků pozorně naslouchalo a vůbec se nestarali o snídani. David Allen náhle pozdvihl hlavu a zahlédl kapitánovu postavu ve dveřích.
„Kapitán,“ vykřikl a vyskočil od stolu. Zároveň vytrhl inženýrovi noviny a skryl je pod stolem.
„Pane, dovolte, abych představil vaše důstojníky na Wariocku.“
Trochu nervózně a provinile mu mladí důstojníci potřásli rukou a s obrovským spěchem opět liše zasedli k načatým snídaním. Věnovali se jídlu s takovou péčí a pozorností, že jakýkoliv rozhovor byl naprosto vyloučen. Nick Berg zasedl

na kapitánskou židli v čele dlouhého stolu a David Allen se usadil na pomačkané noviny.
Objevil se stevard a nabídl novému kapitánovi ranní menu.
Téměř okamžitě se vrátil s miskou kompotu.
„Objednal jsem si vejce natvrdo," upozornil klidně Nick. Vtom se však objevila bílá kuchařská, furiantsky naražená čepice.
„Námořníkovo prokletí je zácpa, náčelníku. Starám se o své důstojníky - a navíc to ovoce je perfektní a udělá vám dobře. Okamžitě jdu vařit vejce, drahoušku, ale napřed se musí sníst ovoce." Diamant v uchu se zableskl a kuchař zase zmizel.
Nick za ním zíral v naprostém tichu.
„Angelo je fantastický kuchař," zavrčel David Allen a jeho pobledlý obličej zrůžověl, když mu Lloyďs
List zašustil pod zadkem. „Mohl by sehnat práci na jakékoliv osobní lodi - tenhle náš Andílek."
„Kdyby se rozhodl opustit Warlock, polovina posádky by určitě šla s ním," ponuře odsekl hlavní inženýr a pod stolem si popotáhl kalhoty. „A jedno je jasné - i já bych byl jeden z nich."
Nick Berg s údivem otáčel hlavou a poslouchal tu strojenou konverzaci.
„Vždyť on je skoro jako doktor," pokračoval David Allen a obrátil se na hlavního inženýra.
„Pět let na lékařské fakultě v Edinburghu," odsouhlasil znalecky inženýr.
„Pamatuješ se, jak zmáknul nohu druhého důstojníka? Je to fajn, když máš na palubě doktora."
Nick vzal lžíci do ruky a s odporem nabral obsah misky. Potom ji pozdvihl a vložil do úst. Všichni ho sledovali a s napětím pozorovali jeho přežvykování. Nick nabral druhou.
„Měl byste ochutnat jeho džemy, pane." David Allen konečně promluvil přímo k Nickovi. „Ty by se daly ohodnotit přímo jako Cordon Bleu."
„Děkuji vám, pánové, za vaše úžasné rady," s ironií v hlase se ozval Nick. Úsměv se mu sice na rtech neobjevil, ale oči prozrazovaly veselost. „Byl by někdo z vás od té dobroty a doručil Andílkovi mou osobní žádost: Pokud mě ještě jednou nazve .drahouškem', zatluču mu tu jeho pitvomou kuchařskou čepici dolů až přes uši."
Ozval se osvobozující smích. Nick se otočil k Davidovi, a ten opět ve tváři zrudl, když uslyšel kapitánovu otázku: „Jak vidím, už jste dávno dočetl to staré vydání Uštu, první důstojníku. Nebudete mít jistě nic proti tomu, když se na to také mrknu."
S povzdechem a nechutí se David nadzvedl a vytáhl zmuchlané noviny. Okolo se zase rozhostilo napjaté ticho, jakmile Nick Berg před sebou rozprostřel pomačkané stránky a začal studovat staré titulky bez jakéhokoliv zjevného vzrušení.
GOLDEN PRINCE SPOLEČNOSTI CHR1STY MARINĚ SESAZEN
Nicholas tu přezdívku doslova nenáviděl - byla to posedlost starého Arthura Christy. který ke jménům všech svých lodí přidával jednotný titul „Zlatý". Před dvanácti lety, kdy velká vlna vynesla Nicka na vrchol, aby se stal ředitelem operačního oddělení Christy
Marině, jakýsi šprýmař přihodil i k jeho jménu zlatý titul.
ALEXANDER PŘEBÍRÁ VELENÍ VE SPOLEČNOSTI CHRISTY MARINĚ
Opět ho překvapilo, jak silně ho zalila nenávist k tomuto jménu. Bojovali spolu jako dva samci o prvenství ve stádu. Taktika, kterou zvolil Duncan Alexander, zvítězila. Arthur Christy kdysi řekl:
„Dnes už každý kašle na to, zdali je to morální nebo férové -
důležité je, jestli to bude pracovat a zda to projde!" Povedlo se mu to, a navíc mu to prošlo v naprosto grandiózním stylu.
Pan Nicholas Berg, jako ředitel operačního oddělení, pomohl vybudovat Christy Marině z malé pobřežní a záchranné firmy na jednu z pěti největších rejdařských společností na celém světě.
Arthur Christy zemřel v roce 1968, nato pan Nicholas Berg zaujal jeho místo jako ředitel celé společnosti a pokračoval v jejím úžasném rozvoji.
Christy Marině disponuje jedenácti obrovskými dopravními loděmi a tankery o váze větší než čtvrt miliónu tun. Nyní společnost staví gigantický ultra-tanker
Golden Dawn o hmotnosti celého miliónu tun.
Znělo to dobře a byla to pravda: celoživotní náplň jednoho člověka. Přes bilion dolarů lodní společnosti, navržené, financované a postavené prakticky pouhou energií, nadšením a vírou Nicholase Berga.
Pan Nicholas Berg se oženil se slečnou Chantelle, jedinou dcerou Arthura Christyho. Manželství však skončilo v září loňského roku rozvodem a Chantelle se provdala za nového ředitele společnosti.
Pocítil, jak se mu opět svírá žaludek, a před očima se mu objevil obraz bývalé ženy. Vůbec na ni nechtěl myslet, ale nemohl se toho zbavit. Viděl ji jasně -jako přelud překrásná a zároveň jako přelud neudržitelná. Jakmile odešla, vzala si s sebou vše -
naprosto všechno. Měl by ji také nenávidět, pomyslel si. Vzala mu celoživotní práci, postavení i dítě. Při pomyšlení na něj ji málem začínal nenávidět a noviny v ruce se mu začaly chvět.
Náhle si uvědomil, jak ho pět párů očí sleduje, i když si byl jistý, že ani náznak toho, co prožíval, se mu nepromítl ve tváři. Celých patnáct let byl dobrým hráčem v tom nejvyšším postavení, kde zachovávání nevyzpytatelného výrazu bylo pouhým minimem.
Ve společném komuniké celého předsednictva a nového ředitele bylo vzpomenuto patnácti let...
Duncan Alexander opravdu vyzdvihl jeho práci pro firmu pouze z jediného důvodu, pomyslel si chmurně
Nick. Potřeboval totiž všech sto tisíc akcií, které Nick vlastnil. Rozhodně to nebylo dost k převzetí řízení celého podniku. Chantelle sama jich vlastnila celý milión a další milión byl uložen v Christy Trust. Pokud by se mu ovšem dostaly do nikou, mohl by získat hlas a tím se zapojit do dění uvnitř firmy. Nickje zakoupil a tvrdě platil za každou z

nich. Pokaždé musel riskovat, zjišťovat možnosti a nakonec vložit prémii či celou výplatu do nákupu.
Všech sto tisíc akcií mělo hodnotu tří miliónů dolarů, což se nedalo vůbec porovnat se šedesáti milióny, které působením ve firmě zajistil pro šéfa a jeho dceru.
Trvalo to skoro celý rok, než se k nim Duncan Alexander dostal. Dohadovali se o nich tvrdě a neústupně.
Vzájemně se nenáviděli od prvního dne, kdy Duncan vkročil do budovy sídla společnosti na Leadenhall Street. Přišel jako nejnovější objev Arthura Christy ho finanční génius, který pravé oslavil triumf na tomto poli u firmy In-temational Electronics. Nenávist mezi nimi propukla okamžitě, byla hluboká a vzájemná - proběhla jako perfektní chemická reakce.
Na konci vyhrál Duncan Alexander. Zvítězil ve všem, s výjimkou akcií. Snažil seje získat za každou cenu - využíval své trpělivosti a zkušenosti tak, aby jeho protivník měsíc po měsíci pomalu ztrácel veškerou energii. Používal všechny rezervy Christy Marině, aby blokoval svého oponenta a nutil ho i ke krokům zpátky. Ni-cholas musel /burcovat veškerý zbytek sil k tomuto boji a nakonec byl donucen přistoupit k velice nebezpečné náhradě za své akcie. Jako plně splacenou částku od firmy Christy
Marině převzal celou divizi tažné a záchranné služby pod názvem Christy Towage and Salvage se všemi aktivy, ale též pasivy. Nick si připadal jako boxer, který přežil patnáct kol tvrdého boje a visí v provazech. Nohy ho už nenesou, je oslepený vlastním potem a krví, obličej má oteklý a už není ani schopen rozeznat, odkud přijde další rána. Vydržel ale tak dlouho, že přece jenom něco získal.
Odešel s něčím, co bylo kompletně jeho.
Nicholas Berg odložil noviny a důstojníci okamžitě zaútočili na snídani, až se jídelnou rozléhal pouze cvakot příborů.
„Vypadá to, že jeden důstojník chybí."
„To je jen Trog, pane," vysvětloval David Allen.
„Jaký Trog?"
„Spojovací důstojník, pane. Jmenuje se Speirs, ale my mu říkáme Troglodyt."
„Byl bych rád, kdyby byli přítomni všichni."
„Kdepak, ten nikdy nevyleze ze své jeskyně," snažil se podpořit Australan prvního důstojníka.
„Tak dobře," přikývl Nick. „Promluvím si s ním později."
Všichni už čekali na úvodní slovo - pět mladých mužů dychtilo po nových informacích. Dokonce ani hlavní inženýr nemohl zakrýt svůj zájem v očích za umaštěnými sklíčky brýlí.
„Chtěl bych vám vysvětlit, jak vypadá situace. Inženýr byl lak laskav, že vám přečetl nahlas z novin to, co jste si před rokem mohli přečíst sami."
Nikdo nereagoval, pouze Vinny Baker si zaujatě začal prohlížet příbor.
„Musíte si být vědomi toho, že nemám už vůbec žádné spojení se společností Christy Marině. Získal jsem pouze firmu Christy Towage and Salvage, která se stala naprosto samostatnou. Změnil jsem i její název." Nicholas odolal pokušení změny titulu na Berg
Towage and Salvage. „Bude se nazývat prostě Oceán Towage and Salvage."
Zaplatil za to draze - možná až příliš draze. Vzdal se tří miliónů dolarů a stal se majitelem čeho, to ví snad jen Bůh.
Byl už ale skutečně k smrti unavený.
„Firma vlastní dvě plavidla: Golden Warlock a sesterskou loď, která je pomalu připravena k vyplutí na moře, Golden Witch."
Věděl dohře, kolik má firma na těchto dvou lodích dluhů.
Prošel všechny účty během dlouhých bezesných nocí, aby se ujistil, že hodnota této koupě se rovná čtyřem miliónům dolarů. Věděl ale jasně, že je to částka pouze na papíře a že milión získaný navíc byl chudým ziskem z celé této obchodní transakce.
K tomu měla ovšem firma ještě čtyři milióny dluhů, které musel pravidelně měsíčně splácet. Stačilo pouze jednou se opozdit - snažil se rychle tuto myšlenku zapudit - a násilný prodej zbytku firmy by měl cenu skoro nulovou. Potom už by nastal naprostý konec.
„Jména obou lodí byla také změněna na naprosto jednoduché
Warlock a Sea Witch. Od této chvíle se stává slovíčko .zlatý' vulgárním slovem u firmy Oceán
Salvage."
Všichni se zasmáli a napětí se zmírnilo. Také Nick se usmál a zapálil si černé viržinko, které vytáhl z pouzdra z krokodýlí kůže.
„Budu velet této lodi. dokud Sea Witch nebude prohlášena za schopnou plavby. Doufám, že to nebude dlouho trvat a potom dojde k po výšení."
Zaťukal pověrčivě na mahagonové dřevo jídelního stolu, jakmile to vyslovil. Stávka v doku se prodlužovala a Sea Witch ho stála těžké úroky. Další zdržení by mohlo být pro něho smrtelné.
„Máme před sebou dlouhou cestu - vlečení ropné vrtné věže z
Austrálie do Jižní Ameriky. Tím budeme mít hodně času si loď prověřit. Všichni znáte práci na vlečné lodi, a tak vám nemusím vykládat o tom, že se něco velkého může znenadání objevil. Rozhodně to nebude předem nijak hlášeno..."
Zavrtěli se a dychti vost z nich přímo čišela. Už jenom představa plavby po moři je vzrušovala.
„Inženýre?" Nick se podíval na Australana, který odfrklJako by otázka byla urážkou.
„loď je připravena k vyplutí," konstatoval a zároveň se snažil zachytit kalhoty a posunout brýle.
„První důstojníku?" a Nick se podíval na Davida. Stále si nemohl zvyknout na jeho chlapecký zjev.
Věděl dobře, že má kapitánský diplom s platností na deset let, že už mu bylo třicet a že sám Mac-Donald ho vybral - už proto musí být dobrý.

„Cekám ještě na doplnění skladu, pane," odpověděl hbitě první důstojník. „Lodní dodavatel se tu měl dnes objevit, ale není to nic důležitého. Pokud bude zapotřebí, můžeme v hodině vyrazit."
„To je dobře." Nick se postavil: „Prohlédnu si loď v 09.00
hodin. Nejlepší bude, když už vyprovodíte dámy." Během snídaně zaslechl občas chichotání odkudsi z ubytovny mužstva.
Sotva vyšel z jídelny, už zaslechl, jak ho Vin Baker napodobuje zvýšeným hlasem. Byla to opravdu hrozná imitace, o které si inže20
nýr zřejmě myslel, že je to typický přízvuk námořnické angličtiny běžně označované Royal Naval.
„09.00, chlapci. Opravdu dobré show, co?*'
Nick se smutně usmál. Je to opravdu starý australský zvyk:
popichovat a popichovat, až se něco semele.
Není to prakticky nic špatného - jenom tak se dá objevit, co v tom druhém je. A jakmile přestanou bít pěsti, mohou se z nich stát přátelé, či nepřátelé -
napořád. Už to je opravdu dávno, co se naposledy objevil mezi pravými muži. Cítil se přitom jako ryby ve vodě a měl dojem, že společnost moře a správných chlapů mu skutečně udělá dobře. Zrychlil chůzi. Nadcházející fyzický kontakt s nimi mu pomůže ke znovu-získání duševní rovnováhy.
Dostal se k velitelskému můstku, když se dveře naproti otevřely. Napřed se objevil oblak šedivého kouře z laciných holandských doutníků a potom se vysunula hlava, která by se hodila k jakémukoliv prehistorickému ještěru. Bledá a šedivá, celá svraštělá jako hlava mořské želvy s těma samýma malýma černýma očkama.
Tam se nacházel celý radiokomunikační systém - pár kroků od velitelského můstku a prakticky těsně vedle kapitánovy kabiny.
Zdálo se opravdu nemožné, že je to hlava člověka. Nick si ale vzpomněl, jak Mac kdysi popisoval svého spojovacího důstojníka. „Je to naprosto antisociální bastard, takového jsem na lodi v životě neviděl. Dokáže ale monitorovat až osm různých frekvencí současně i v morseovce - dokonce i když spí. Je naprosto nezábavný, opo-vrženíhodný a ničemný zkurvysyn, ale zároveň len nejlepší spojovací důstojník celé flotily."
„Kapitáne," zvolal Trog svým rezavým a poněkud nedůtklivým hlasem. Nick ani nepřemítal o tom, jak v něm okamžitě poznal nového kapitána - asi jsou jeho velitelské schopnosti patrné i na dálku. „Kapitáne, mám tu signál .všechny lodě na příjem'."
Nicholas pocítil mrazení v zádech. Vypadá to, že jeho velká vlna přichází - musí pouze rozlišit tu pravou od stovky jiných, které proběhnou mimo.
„Jaké jsou souřadnice?" vyštěkl a hnal se k němu.
„72 stupňů, 16 minut jižní délky a 32 stupňů, 12 minut západní šířky."
Nick cítil, jak se mu rozbušilo srdce: byly to souřadnice místa v naprosto opuštěných a ledových vodách. Zdálo se mu to velice podivné a nepochopitelné - co by tam vůbec nějaká loď dělala?
Souřadnice mu v mysli ukázaly naprosto jasně: loď je na jihozápad od mysu Dobré naděje, daleko za ostrovy Gough a Bouvet -kdesi v moři Weddellově.
Vešel za Trogem do kabiny. Venku foukal vítr a zářilo jasné ranní slunce - uvnitř byla tma jako v jeskyni. Kulatá okna měl zakrytá tmavě zeleným závěsem a jediný zdroj světla skýtaly ciferníky komunikačního systému - toho nejdokonalejšího. Christy Marině vložila do radiokomunikace sto tisíc dolarů, a tak měli na lodi opravdový elektronický zázrak. Puch doutníku byl ovšem nesnesitelný.
O kousek vzadu měl operátor svou kajutu - naprosto neuklize-nou, s podnosem plným neumytého nádobí.
Trog zapadl do svého otočného křesla a loktem odstrčil mosaznou nábojnici, která sloužila jako popelník.
Obsah se rozletěl v šedivých obláčcích po stole i s několika okousanými zbytky doutníků.
Sklonil se nad svou aparaturou: praskání a pípání statické elektřiny spojené s elektronickými výboji bylo přehlušováno ostrým vytím teček a čárek morseovky.
„Zpráva?" zeptal se Nick. Trog mu přisunul poznámkový blok a kapitán přelétl údaje očima.
CTMZ, 0603 GMT. 72 16° S. 32 12° W. Všechny lodě okolo, nabídněte asistenci - potvrdte příjem. CTMZ.
Nick ani nepotřeboval konzultovat operátorův seznam telegrafických lodních značek, aby okamžitě pochopil, která loď se skrývá pod volacím znakem ‚CTMZ'.
Usilovně se snažil potlačit rozechvění, které mu bralo dech.
Zdálo se mu, že už tento okamžik kdysi prožil. Vypadalo to oprav22
du slibně. Snažil se, aby nepodlehl svému instinktu a raději přemýšlel hlavou.
Za sebou na velitelském můstku uslyšel hlasy důstojníků - byly tiché, ale plné napětí. Jak rychle se tu objevili z jídelny!
„Bože!" sykl a pomyslel si, jak se to mohli dozvědět? A tak rychle. Vypadalo to, jako by se celá loď probrala a začala se chvět nedočkavostí.
Druhé dveře z velitelského můstku se odsunuly a objevil se
David Allen s tlustou knihou v ruce.
„CTMZ, pane, je volací znak Golden Adventurer. Dvacet dva tisíc tun - registrace Bermuda 1975. Majitelé:
Christy Marině."
„Díky, první důstojníku," přikývl Nick. Znal ji velice dobře -sám osobně nařídil její konstrukci ještě před úpadkem zaoceánských cest. Chtěl ji používat pro dopravu mezi Evropou a Austrálií.
Konečná suma se vyšplhala na 62 miliónů dolarů, ale její elegance a krása tyto náklady vynahradily.
Podmínky ubytování byly luxusní - daly se porovnat s těmi nejlepšími zaoceánskými parníky jako France nebo United States. Přesto však tato úžasná loď patřila k několika málo chybám, které Nicholas kdysi udělal.

Plány, které s ní měl, se nakonec - vzhledem k neustálému zvyšování cen a snižování možností obchodu - ukázaly liché. Proto se Nick rozhodl změnit její využití, a tím opět dokázal svou pružnost v myšlení společně s intuicí a improvizací. S takovými vlastnostmi se mu totiž podařilo vybudovat společnost
Christy Marině, která se tak stala mamutím podnikem.
Nicholas obnovil myšlenku plavby pro zábavu spojenou s dobrodružstvím - změnil také název lodi na
Dobrodruh s obvyklým přívlastkem Zlatý. Golden Adventurer se nyní plavila pouze s bohatými pasažéry do divokých a exotických koutů zeměkoule. Od Galapág k
Amazonce - od ztracených ostrovů kdesi v
Pacifiku až po Antarktidu: všude se hledalo něco neobvyklého.
Na její palubě byli lektoři a odborníci na životní prostředí i ekologii té určité oblasti. Ve své výbavě měla vše, co mohlo pomoci cestujícím dostat se na pevninu. Mohli studovat kamenné monolity
Velikonočního ostrova nebo sledovat hnízdiště albatrosů na
Falk-landech.
Golden Adventurer byla pravděpodobně jedna z mála lodí, která stále zůstávala výdělečnou. A nyní kdesi stojí a potřebuje pomoc.
Kapitán se otočil zpátky na Troga: „Vysílala už něco dřív než tuto žádost o pomoc?“
„V éteru je již od půlnoci - používala kód své společnosti.
Bylo toho tolik, že jsem si toho hned všiml.“
Nazelenale světlo přístrojů vrhalo na operátora přísvit, takže vypadal jako hrdina filmových hororů.
„Je to nahrané?“ zeptal se Nick a Trog zapnul automatické nahrávání, kde bylo vše, co se udalo v éteru od půlnoci. Z reproduktorů se ozvaly kódové bloky a proužek papíru vylézal ven.
Je možné, aby Duncan Alexander změnil kód Christy Marině?
Nicholas uvažoval: hýlu hy to naprosto normální a úplně logické. Pokud odejde někdo se /nalostí kódu, musí se kód nahradit jiným. Jak jednoduché.
Duncan však žil mezi číslicemi a tiskopisy -v těchto rozměrech také uvažoval. Nebyl však pohotový námořník - nemyslel na ocel a slanou vodu.
Pokud kód změnili, tak ho nikdy nerozluštíme, i když známe systém Decca. Nick znal velice dobře základ tohoto kódu: abeceda byla vyjádřena matematickou funkcí založenou na nahodilé šestimístné kombinaci. Její pomocí se měnila hodnota každého písmena se vzestupnou tendencí, takže nebylo možno zprávy monitorovat.
Kapitán vyrazil ze smrdutého kutlochu operátora a v ruce třímal vytištěný souhrn zpráv.
Velitelský můstek uvnitř zářil chromém a sklem - připomínal spíše moderní operační sál či navigační centrum kosmické lodi.
Ovládací pult zabíral celou šíři můstku a starobylé kormidelní kolo bylo zaměněno jednoduchou ocelovou pákou.
Dálkové ovládání se mohlo přenášet i k bočnímu výhledu, takže kormidelník mohl ovládat loď z jakéhokoliv příhodného místa.
Svítící digitální displeje informovaly okamžitě o všem, co bylo zapotřebí vědět: rychlost lodi na různých místech, směr i síla větru a další technické informace. Zároveň se ukázalo vše, co mělo závadu či nepracovalo tak, jak by mělo.
Nick ji postavil za peníze Christy Marině a rozhodně na ní nešetřil.
Druhou stranu velitelského můstku tvořilo navigační centrum, plné polic se všemi výtisky námořní literatury a sto šesti obrovskými modrými díly Globál Pilot.
Systém zásuvek, širokých, ale mělkých, skrýval ve svých útrobách veškeré námořní mapy a tím odhaloval každý kout splavné vody na celé zeměkouli.
U zadní stěny stála celá baterie elektronických navigačních přístrojů, která připomínala řadu hracích automatů kdesi v kasinu.
Nicholas zapnul Decca Satellite Navaid - satelitní námořní pomocný systém, obrazovka počítače blikla a šarlatově se rozzářila.
Začal ho krmit šestimístnými kombinacemi čísel, která souvisela s fází měsíce a datem vysílání.
Počítač veškeré informace pře-žvykoval a Nick mu dodal poslední matematické varianty. Decca byl připraven k dekódování. Kapitán vepsal zachycené bloky signálů a čekal téměř s jistotou na výsledek
„kritická chyba - nesrozumitelné“. Duncan přece musel změnit kód. Náhle se rozezvučela tiskárna.
Kapitán Golden Adventurer pro Christy, 2216 GMT. 72 16° S. 32
05° W. Trvalé poškození ledem na pravoboku pod čarou ponoru uprostřed lodi. Preventivní vypnutí elektrické energie. Pomocné generátory aktivovány během zjišťování škod. Zůstaňte na příjmu.
Duncan tedy nechal starý kód. Nicholas hrábl po viržinku a pevnou rukou přidržel plamen u konce.
Toužil nahlas zařvat, ale místo toho pouze vtahoval kouř do plic.
„Vidím, že už je to zmapováno,“ odhadl David Allen, který se objevil za ním. Kapitán měl před sebou mapu Antarktidy, kam zanesl příslušné souřadnice. Všiml si, že první důstojník už nevypadá jako chlapec, ale reaguje jako profesionál.
Nick se podíval na vyznačené místo, nad kterým vcelku daleko probíhala přerušovaná čára, označující hranici plujícího ledu. Bylo mu jasné, že promrzlý jižní kontinent už po lodi pomalu natahuje svá nemilosrdná chapadla ledu a kamene.
Systém tiskl další /právu:
Christy pro kapitána Golden Adventurer. 2222 GTM. Zůstáváme na příjmu.
Další zpráva se objevila až téměř po dvou hodinách, ale z nahrané pásky byla vytištěna ihned.
Kapitán Golden Adventurer pro Christy. 0005 GTM. 72 18° S. 32
05° W. Obsahuje vodu. Elektrická energie opět zapnuta. Nový kurz na Kapské Město. Rychlost osm uzlů.

Zůstaňte na příjmu.
David Allen už rychle pracoval vedle mapy s navigačními přístroji. „Zatímco byla bez energie, tak ji to stáhlo třicet čtyři námořních mil na jih -je tam zatracený vítr a navíc mořské proudy," prohodil, zatímco ostatní důstojníci mlčeli.
Neodvážili se obstoupit kapitána, a tak podle svého služebního stáří zaujali nejbližší pozice na můstk-u. Napjatě sledovali rozvíjející se drama zaoceánské lodi kdesi v nesnázích.
Další zprávu počítač pravé tiskl, i když ve skutečnosti to trvalo několik hodin.
Kapitán Golden Adventurer pro Christy. 0546 GMT. 72 16° S. 32
12° W. Výbuch v zaplavené části lodě.
Nouzové zastavení všeho. Nabírání vody. Požadavek o povolení k vyslání signálu .všechny lodě na příjem'. Zůstáváme na příjmu.
Christy pro kapitána Golden Adventurer. 0547 GMT. Je vám povoleno vyslat signál. Pozor! Pozor! Pozor!
Máte zakázáno uzavírat kontrakt pro vlečení nebo záchranu bez povolení společnosti Christy Marině.
Potvrdte příjem.
Duncan Alexander dokonce neuzavřel svou oblíbenou frází ‚s výjimkou případu ohrožení lidských životů'.
Důvod byl naprosto jasný: celá společnost měla podepsané pojištění většinou se svou vlastní sesterskou firmou London and Eu-ropean Insurance and Finance Company.
Tento systém sebepojiště-ni byl výmysl samotného Duncana - hned jak se poprvé objevil v Christy
Marině. Nick Berg silně oponoval a náhle bude mít asi možnost se přesvědčit, zda jeho námitky byly oprávněné.
„Ohlásíme se?" zeptal se první důstojník tiše.
„V žádném případě," odsekl Nick, „neozývat se," dodal a začal nervózně přecházet po můstku.
Je to ta má vlna? ptal se Nicholas sám sebe. Snažil se uplatnit tu svou starou zásadu, kterou se již tolikrát řídil: napřed vše promyslet a teprve potom jednat.
Golden Adventurer se zmítala kdesi v ledu přes dva tisíce mil jižně od Kapského Města, pět dní a pět nocí rychlé plavby Warloc-ku. Pokud se rozhodne zasáhnout, tak ji během doby, než se tam dostane, mohou opravit a zaoceánský kolos už bude opět sám řiditelný. A
i když jeho nesnáze potrvají, je pravděpodobné, že se setká s další záchrannou vlečnou lodí, která se tam může objevit o něco dřív.
Nadešel čas, aby se podíval na prezenční listinu potenciální konkurence.
Zastavil se před dveřmi do spojovací kabiny a tiše vydal příkaz pro Troga.
„Otevřít telexovou linku a poslat na Bermudy dotaz - příjemce je Bach Wackie - uvozovky dole, prezenční listina, uvozovky nahoře."
Když se otočil, uvědomil si, jak je spokojený se svou vlastní předvídavostí, protože si nechal instalovat satelitní telexový systém. Mohl komunikovat se svým agentem na
Bermudách či s jakoukoliv vybranou telexovou stanicí na světě, aniž by jeho zpráva mohla být monitorována na otevřených frekvencích jakoukoliv konkurencí či nepovolanýma ušima. Tento signál proletí stratosférou až k satelitu a nikdo ho nemůže odposlechnout.
Zatímco čekal, všechno znovu zvažoval. Pokud by vyrazili, tak by musel zapomenout na vlečení vrtné ropné soupravy společnosti Esso. Výdělek zase nebyl tak zanedbatelný - 220 tisíc liber šterlin27
ku bylo přesně to, co potřeboval k zaplacení čtvrtletních úroků. Už jenom šedesát dní ho dělilo od platebního dne, a nemohl si dovolit se této akce zříci -
pokud ovšem, pokud... Všechna čísla mu vířila v hlavě a výše rizika celé akce začínala být stále víc zřetelnější. To Esso opravdu potřeboval.
Bože, jak strašně ty peníze potřeboval!
„Bach Wackie začíná odpovídat," zvolal Trog a přehlušil cvakot telexu. Kapitán se otočil.
Najal tuto agenturu pro Oceán Salvage kvůli jejich osvědčené rychlosti a jednoznačné efektivnosti.
Mrkl na své hodinky Rolex Oyster a okamžitě věděl, že na
Bermudách jsou právě dvě hodir.y po půlnoci.
Uspokojeně zaregistroval, že jeho žádost o informace ohledně všech jeho hlavních konkurentů byla zodpovězena několik minut po příjmu.
Bach Wackie pro kapitána Warlocku. Poslední udané pozice: John
Ros.s je v suchém doku - Durban. Woltema Wolteraad vleče pro
Esso - Aljaška...
Tak byli dva nejmocnější konkurenti ze společnosti Safmarine mimo hru - odpadla vlastně polovina té nejvyšší opozice.
Wittezee dělá průzkum pro Shell - Severní moře. Grootezee kotví u Brestu...
A další dva Holanďané byli mimo. Na papíře se objevovala jména a poloha zbylých vlečných lodí, jak je telex chrlil.
Nicholas žvýkal viržinko a přes modré kroužky dýmu sledoval údaj za údajem. Cítil, že v něm stoupá uspokojení, když viděl, jak jeden soupeř za druhým vypadává ze hry, protože je kdesi v dalekých vodách a nemůže ho ohrozit.
La Mouette - kapitánova ruka se sevřela v pěst, jakmile se na papíře objevilo toto jméno. La Mouette skončil vlečení pro Brazgas v Golfo Saň Jorge a čtrnáctého se hlásil z cesty na Buenos Aires.
Nick sykl jako boxer, který utržil bolestivou ránu, a otočil se k telexu zády. Vyšel ven do otevřeného koridoru na boku můstku a vítr mu hned rval vlasy a oblečení.
La Mouette čili Racek bylo opravdu směšné jméno pro loď připomínající svým starým typem nástavby spíše hranatou černou krabici. Nicholas Bergji měl téměř před očima.
Nepochyboval už vůbec - bylo mu vše jasné: Jules Levoisin se určitě hnal plnou parou na jih jako lovecký pes větřící

svou kořist.
Jules skončil svou práci v jižním Atlantiku před třemi dny, a tak bude rozhodně doplňovat nádrže v Comodoru. Nick ho znal dobře a věděl, že bez plných nádrží by Francouz určitě byl nešťastný.
Odhodil nedopalek viržinka a vítr ho popadl a odnesl daleko do přístavu.
Uvědomoval si také, že La Mouette před rokem a půl měnila motory - byl si však jistý, že ani devět tisíc koňských sil nemůže rozhýbat tu hranatou kocábku větší rychlostí než osmnáct uzlů. Warlock byla podstatně rychlejší, ale Jules zase byl o tisíc mil blíž.
To tedy není žádný důvod k přehnanému uspokojení. A co když se La Mouette vydala směrem na jih k
Homovu mysu místo na sever Atlantikem?
Pokud by tomu tak bylo - a štěstí míval Jules Levoisin skoro vždy na své straně -, potom by jejich konkurence měla opravdu velký náskok.
Mohl tu být kolem kdokoliv - ale proč zrovna Jules Levoisin?
Ach, Bože můj, proč zrovna v tuto chvíli?
Proč zrovna teď, když jsem tak zranitelný - citově, fyzicky i finančně? Proč to přišlo právě teď?
Když se ráno probudil, měl konečně pocit klidu a jistoty, ale teď náhle všechno zase zmizelo jako mávnutím kouzelného proutku. Cítil se jako včera - vyčerpaný a unavený.
Ještě nejsem připravený, pomyslel si. Dokonce ho napadlo, že je to pravděpodobně poprvé v životě, že si něco takového přiznal. Vždy byl silný a připravený - ale tentokrát ne, tentokrát rozhodně ne.
Náhle se Nicholas Berg zarazil. Připadalo mu, že je uvnitř prázdný - žádná síla, žádná energie, žádná sebedůvěra. Kdesi v hloubce jeho duše ho tížila porážka, kterou mu uštědřil
Duncan Alexander. A ještě navíc ho bolela ztráta ženy, kterou tak miloval. Podvědomě vytušil, že obavy z této vnitřní slabosti se mohou změnit v čirou hrůzu - pokud opravdu ta vytoužená velká vlna přichází. Měl by se dostat na její vrchol, ale neví, zda bude mít dost sil, aby se na ní udržel.
Přesto ho vrozený instinkt varoval: vypadá to na poslední velkou vlnu - po ní už nic nepřijde. Měl tedy na vybranou - bud vyrazí ihned, anebo už nikdy.
Uvědomoval si plně, že jeho soupeřem je Jules
Levoisin, starý mořský vlk, proti němuž vcelku nemá sáno;
Pokud vyrazí směrem na jih, musí se rozloučit s naprosto jistým výdělkem u společnosti Esso. Už nemá lak silné nervy, aby všechno, co má, vsadil na jedinou kartu.
Riziko bylo obrovské. Měl dojem, že jeho tíži neunese, že nemá dostatek sil.
Měl nutkání zavřít se do své kabiny, rozvalit se na lůžku a spát -a spát. Cítil, jak se mu třesou kolena. Tentokrát to nebylo úplným fyzickým vyčerpáním, ale naprostým zoufalstvím.
Otočil se zpět k velitelskému můstku a připadal si pokořený, poražený a vyprahlý. Pomalu se vracel ke své kabině, tam se ukryje a odpočine si. Cestou míjel navigační pult a zastavil se u něj naprosto automaticky.
Důstojníci ho bez dechu napjatě sledovali. Pravou rukou uchopil lodní telegraf a přesunul ho z polohy
.stop' na .připravit'.
„Strojovno," slyšel klidný a vyrovnaný hlas, který mu snad ani nepatřil. „Nastartujte hlavní motory,"
pokračoval v udílení rozkazů.
Koutkem oka zahlédl rozzářené tváře důstojníků, plné nadšení.
Radovali se jako piráti za starých časů, když rokovali o velikosti možné kořisti.
Slyšel se, jak říká: „První důstojníku, požádejte velitele přístavu o povolení k okamžitému odplutí - pro kormidelníka platí kurz posledních nahlášených souřadnic, které měla Golden Adventurer, prosím."
Všiml si, jak David Allen plácl třetího důstojníka lehce, ale razantně do rameni a už se hnal k radiotelefonu.
Nichola? Berg ucítil slabost v celém těle a měl dojem, že bude zvracet. Stá; vzpřímený a celý napjatý, aby takové nutkání potlačil. Mezitím se jeho důstojníci rozprchli na svá místa.
„Můstek - tady je hlavní inženýr," ozval se hlas z reproduktoru nad kapitánovou hlavou. „Hlavní motory v chodu."
Následovala pauza a pak přišlo to slovíčko vyjadřující naprostou radost a nádheru:
„Beauty!" Ale Vinny Baker ho vyslovoval typicky australsky ve třech oddělených slabikách - „Bí-jů-dý!"
Warlock rozrážela vlny svými boky, které byly konstruovány tak, aby otvíraly cestu v ideálním úhlu - obzvláště ve vodách pod čtyřicátou rovnoběžkou jižní polokoule. Plula jako stará zkušená vydra, lesklá a mokrá, rychle směrem na jih.
Nekonečně rozlehlé působení atmosférického tlaku nebylo v těchto končinách přerušeno žádnou pevninou, a tak se tedy na hladině studených jižních moří vytvářel pravidelný typ vln - připomínaly neustále se za sebou ženoucí horské hřebeny.
Warlock se s nimi srážela na pravoboku a prořezávala se jejich vrcholem. Při střetu s ocelovým trupem se v bílé explozi objevil sloupec vodní tříště jako po zásahu torpédem. Zelenavá voda se převalila přes palubu od přídě po zad, zatímco loď padala do dalšího
„horského údolí", které se před ní rozevřelo.
V ten okamžik se dostaly do vzduchu oba dvojité hnací lodní šrouby ze zvláštní slitiny. Speciální systém kontroly otáček okamžitě zredukoval jejich rychlost, dokud se opět neponořily do hlubin.
Síla dvou naftových motorů značky Mirriees opět hnala Warlock do úbočí dalšího horského hřebenu.
Pokaždé se zdálo, že je pohřbena pod množstvím vody a už se na hladině neobjeví - moře bylo skoro černé pod šedivou oblohou bez slunce. Nick zažil na lodi tajfuny a karibské hurikány, nikdy však neviděl vodu tak hrozivou a krutou jako tady. Blýskala se jako rozžhavená struska, která se vypouští ve slévárně na haldu a tam, podobně jako

tady. tuhne.
Do údolí mezi vlnami se vítr nedostal, a tak je vždy zasáhlo nepřirozené ticho. Dalo se pouze vytušit, co je zase čeká na-daAfeal“ svahu vln.
Warlock poskočila, pozdvihla čelo a hnala se nahoru tak rychleji až všichni podklesli v kolenou.
Velitelský můstek se dostal do lakového úhlu, že před sebou viděli pouze smutně zatažené nebe.
Vítr roztrhl vrchol černé vlny těsně před nimi a ta se bíle rozprskla na oknech můstku jako šlehačka.
Loď tvrdě udeřila ostrým ocelovým nosem do vodních mas. V tu chvíli ji zavalilo rozbouřené moře, otřásla se a stočila, naklonila a padla na stranu do další prohlubně jakoby volným pádem. To už byla připravena k dalšímu cyklu.
Kapitán byl zaklíněn ve velitelské plátěné sedačce v rohu můstku. Kýval se tam jako jezdec na velbloudu a pokuřoval tiše své vir-žinko. Občas otočil hlavou doprava na západ, jako by vyhlížel ten ošklivý obrys La Mouette. I když věděl velice dobře, že je daleko dobrých tisíc mil a žene se stejným směrem, ovšem po protilehlé straně trojúhelníku, jehož vrcholem je postižená loď.
Pokud se řítí jako my, pomyslel si Nicholas, určitě drží frekvenci v tichosti - o tom není pochyb.
La Mouette letí jako posedlá stejně jako my - stejně potichu.
Jules Levoisin ho kdysi dávno učil tento trik. Nepoužije rádiový kontakt, dokud se kolos neobjeví na obrazovce radaru. Potom se teprve ozve: „Ve dvou hodinách jsem schopen vás zachytit lanem.
Souhlasíte s pojišťovacími podmínkami podle
Lloyd's Open Form?“
Kapitán postižené lodi se cítí v obrovském stresu a narůstá v něm dojem, že je naprosto opuštěný.
Proto může přehnat svou reakci, jakmile zaslechne nabídku k tak rychlé záchraně. Takže když se La
Mouette objeví na horizontu se všemi rozsvícenými světly jako na divadle - což byla Francouzova specialita -, zmořený kapitán radostí poskočí a vše odsouhlasí. Teprve později bude horce litovat - a ještě víc majitelé lodi - v klidu a v závětří arbitrážního soudu.
Už při návrhu Warlocku se Nick snažil o to, aby vypadala hezky i na pohled. Kapitán lodi v nesnázích se nacházel obvykle ve vyso32
kém stupni citového pohnutí. V případě, že se k němu přihnaly dvě záchranné lodě, musel se rozhodnout, které z nich dá přednost -a tehdy přihlížel i k jejímu vzhledu. Warlock působila opravdu mohutně.
dokonce i na hladině tohoto studeného a neveselého oceánu, a navíc vypadala bojovně a odhodlaně.
Hlavním úkolem ledy bude ukázat ji veliteli Golden Adventurer včas, ještě než si plácnou s La Mouette.
Už nevydržel sedět déle na svém místě, a tak využil přestávky v neustálém cyklu probíjeni se vlnami.
Správně odhadl okamžik, několika rychlými kroky přeběhl velitelský můstek a včas se zachytil chromované trubky nad navigačním počítačem.
Na klávesnici si naprogramoval navigační funkci, aby mohl zachytit ze satelitu, visícího kdesi nad zeměkoulí, přesné údaje o své poloze. Tento systém dokázal určit místo žadatele s přesností do dvaceti pěti metrů.
Potom Nicholas naťukal získané údaje opět do počítače, který vše porovnal se situací před čtyřmi hodinami. Okamžitě z tiskárny vypadl papír se všemi údaji:
jakou vzdálenost už mají za sebou a jakou rychlostí postupují. Při pohledu na čísla se překvapeně zarazil, otočil se a zadíval se na kormidelníka.
V těchto rozbouřených vodách mohl kurz lodi udržet lépe člověk než jakýkoliv automatický pilot.
Se zkušenou předvídavostí se dal udržet směr při pronikání a přepadávání vlnou - tím se dalo vyloučit poměrně zdlouhavé vyrovnávání odchylky kurzu automatem.
Kapitán sledoval kormidelníka a jeho práci. Posuzoval každou jeho reakci při opakujícím se pádu a vše kontroloval pohledem na velkém opakujícím kompasu nad hlavou. Po deseti minutách věděl jasně, že kormi dělník je bez viny.
Warlock se držela udaného kurzu tak, jak jen bylo v těchto podmínkách možné.
Lodní telegraf byl nastaven na maximum v bezpečné zelené zóně, žádné odchylky kurzu se neobjevily, a přesto těch několik extra uzlů v rychlosti Warlocku - se kterými Nick Berg tak sebejistě počítal při tomto závodu s La Mouette - nemohl nikde najít.
Nicholas věděl, že vsadil na svých dvacet osm uzlů oproti osmnácti, které měl k dispozici Francouz - nikde je ale zatím nevyděl. Opět se instinktivně podíval přes okno směrem na západ, kde masy zdivočelé temné vody vylučovaly jakoukoliv přítomnost člověka.
Náhle přikročil k mikrofonu.
„Strojovno, potvrdte rychlost v maximu na zeleném.“
„Vrchol zelené, kapitáne,“ se ozval hlavní inženýr svým klidným hlasem.
.Vrchol zelené' je to nejvyšší nastavení doporučené výrobcem gigantických naftových motorů Mirriees.
Jednalo se o využití síly motorů na osmdesát procent, což je podstatně víc než běžné nastavení ekonomického chodu.
Potom se už dá použít jen červené zóny, kdy motory jedou naplno, ale při delším časovém použití může dojít k jejich trvalému poškození.
Nick se otočil a opět se zaklínil do své sedačky. Znovu hrábl po viržinku a vzal do ruky zapalovač.
Měl sucho v ústech a divnou chuť na jazyku - navíc ještě skoro vůbec nespal. Zamyslel se - kouřil bez přestávky po celou tu dobu, co opustili Kapské Město.
Přejel si jazykem rty a znechuceně vrátil viržinko do pouzdra. Díval se vpřed a uvažoval, proč Warlock pluje tak pomalu.
Náhle ho napadlo cosi, co mu zažehlo v očích zelenavé jiskřičky vzteku.
Vyklouzl ze sedačky, kývl na třetího důstojníka a zmizel ve své kabině. Vymyslel to takticky - nechtěl, aby návštěva strojovny byla nahlášena už předem. Vyšel totiž do chodby druhou stranou.

Řídicí centrum strojovny se září a leskem podobalo velitelskému můstku. Kompletní izolace dvojitým sklem tišila hřmění motorů a ovládací pult hlásil zelenými a červenými digitálními displeji naprosto vše.
Pohled do nitra strojovny Nicka pokaždé ohromil, přestože ji sám navrhoval a osobně na každý sebemenší detail při montáži dohlížel.
Dva motory Mirriees vyplňovaly vnitřek strojovny svítící bělobou - mezera mezi nimi sloužila pouze k průchodu obsluhy. Každý motor byl dlouhý jako čtyři vozy
Cadillac Eldorado zaparkované těsně za sebou, k výši motoru by se ovšem musely ještě čtyři naskládat na sebe.
Třicet šest válců každého motorového bloku mělo nahoře celý pohyblivý les ventilů a táhel - každá tato gigantická motorová jednotka byla schopna ze sebe vydat jedenáct tisíc koňských sil.
Ve strojovně se podle běžného zvyku každý, i kapitán, napřed ohlásil hlavnímu inženýrovi. Nick toto vžité pravidlo nyní ignoroval a odsunul spojovací dveře. Po klidu řídicího centra, ochlazovaného klimatizací, ho teď udeřil do nosu pach horkého oleje a do uší hluk motorů.
Vin Baker byl zabrán do hovoru s jedním z elektrikářů. Oba klečeli na podlaze s otevřeným krytem - tam se ukrývala spousta různobarevných kabelů. Kapitán se dostal k řídicímu monitoru na konzole dříve, než se hlavní inženýr stačil zvednout z podlahy a otočit se k němu.
V návalu vzteku měl Nick rty tak pevně sevřené, až vytvářely téměř rovnou bílou linku, husté a tmavé obočí nad zelenýma očima jiskřícíma zlobou se mu stáhlo na kořeni mírně zahnutého nosu.
„Zapojil sis tu něco, co omezuje mé rozkazy.“ obvinil ho bezbarvým a chladným hlasem, který nedával najevo nic z jeho emocí. „Motory pracují na pouhých sedmdesát procent svého výkonu.“
„To je vrchol zeleného v mých tabulkách,“ odsekl inženýr. „Mé motory nepoběží na osmdesát procent v takovéhle vodě - loď by si přece sama pocuchala vnitřnosti.“
Odmlčel se a zad divoce poskočila, jak se Warlock opět vymrštila z ledového objetí. Strojovna se celá otřásla a vibrace se zdály neúnosné.
„Je zapotřebí se do toho zaposlouchat - víc už na ni naložit nemohu,“ vysvětloval Australan.
„Je stavěná na to, aby to vydržela.“
„Nic nemůže být stavěno tak, aby se hnalo takhle rozběsněným mořem a přežilo to.“
„Chci, aby se okamžitě tohle omezení odstranilo,“ pokračoval
Nick stále vyrovnaným hlasem a ukazoval na přístroj, kterým se rušil příkaz velitelského můstku.
„Nezajímá mě, kdy se to stane -hlavně aby se to stalo do příštích pěti vteřin.“
„Vypadni z mé strojovny a běž si hrát na svůj píseček.“ „Tak dobře,“ pokýval hlavou Nick. „Udělám si to tedy sám,“ a sehnul se k přístroji.
?
„Nešahej na moje motory,“ zavyl Vin Baker a popadl kus železa z podlahy. „Jak se dotkneš těchhle motorů, zarazím ti zuby tak daleko, ty anglánský bastarde se studeným čumákem, až ti vyletí druhou stranou.“
Dokonce i v takovém vzteku se Nick zarazil nad tou nadávkou -málem se zasmál nahlas: Já jsem ztrhaný city a dohnaný téměř k zoufalství - a on ze mě dělá necitu! Možná že se jim tak opravdu jeví.
„Ty pitomče - jsi horší než vyblitý bundaberský santusák,“
procedil tiše mezi zuby a sklonil se ke kabelům. „Ani mě nezajímá, jestli tě budu muset zabít, ale motory pošlapou na osmdesát procent.“
teď zase strnul Australan a překvapeně zamrkal za svými umaš-těnými skly brýlí - nečekal od kapitána taková slova v ryze australském slangu. Uvolnil sevření ruky a železo se zařinčením dopadlo na podlahu.
„Už ho nebudu potřebovat,“ slavnostně ohlásil, sundal si brýle a zastrčil je do zadní kapsy. Popotáhl si padající kalhoty a pokračoval: „Užiju si víc legrace, když tě rozcupuju na kousky vlastníma rukama.“
Teprve nyní si Nicholas všiml, jaký je inženýr pořízek. Ruce měl samý sval od těžké tělesné práce - sevřené pěsti byly okolo kloubů pokryty jizvami a připomínaly mohutná kladiva. Nakrčil se do zápasnického postoje a začal se pohupovat na svých dlouhých nohou.
Jakmile se kapitán dotkl chromovaného držadla přístroje, přišel první úder kolenem. Nick se stačil instinktivně uhnout, takže rána sice nedopadla na čelist, ale sedřela mu kůži na spánku. Automaticky zareagoval, narovnal se a vypálil pravačkou do útočníkova ramene. Baker zasyčel - v tentýž okamžik se jeho levačka vymrštila, kostnatá pěst dopadla na Nickovo rameno a odrazem mu zasáhla i hlavu.
Nebyl to přímý zásah, ale přesto měl Nicholas pocit, že dostal ránu dubovými dveřmi. Zatmělo se mu před očima, a tak se vrhl rovnou dopředu. Snažil se inženýra sevřít do kleští a doufal, že mu už přestane hvízdat v uších.
Ucítil pohyb protivníka, který měnil těžiště, a byl šokován jeho medvědí silou. Náhle si uvědomil, co přijde - zahlédl totiž v jeho světlých prořídlých vlasech u čela další jizvy. Ty ho včas varovaly.
Vin Baker se stáhl dozadu jako kobra připravující se k útoku.
Vzápětí se vymrštil vpřed s jasným cílem: hlavou rozdrtit kapitánův nos a vyrazit mu zuby. Nick úder včas odhadl, trhl hlavou a jejich čela se prudce srazila.
Náraz byl tak obrovský, že sevření povolilo a oba padli na zem. Inženýr začal výt jako pes a držel si hlavu.
„Bojuj čestně, ty zasraný Angláne!“ zařval vztekle a zvedal se na nohy. Zděšený elektrikář mezitím stačil zmizet za řídicím panelem a nechal za sebou nářadí rozházené po podlaze.
Australan chvíli vyčkával, a jakmile se loď znovu propadla, využil náklonu paluby a vyřítil se s hlavou sehnutou jako beran přímo na kapitánovu hruď. Pokud by uspěl, rozhodně by několik žeber prasklo.
Nick se pootočil jako toreador v aréně, ve správný čas uchopil šupějícího inženýra okolo krku a rozběhl se s ním k protější stěně. Zvýšil tak jeho rychlost a setrvačností ho hravě navedl na ocelovou stěnu strojovny. Australanova

hlava se tak stala beranidlem.
Vin Baker se probral až při práci jehly. Angelo mu totiž odborně zašíval hlubokou tržnou ránu na temeni. Inženýr sebou začal zmítat jako opilec, ale kuchař ho přidržel svou chlupatou prackou.
„Uklidni se, miláčku," ozval se sladce Andílek a dotahoval nit dalšího stehu. Pracoval systematicky na krvácejícím kusu visící kůže.
„Kde je?! Kde je ten bastard?"
„Už je po všem, inženýrku," uklidňoval ho samozvaný chirurg.
„A navíc máš opravdové štěstí, že tě uhodil jenom do hlavičky -vždyť ti klidně mohl i ublížit."
Baker zamrkal při utahování stehu, který právě Andílek zavazoval. „Snažil se strkat nos do mých motoru. Však jsem tomu bastardovi dal pořádnou lekci."
„Určitě jsi ho vyděsil," přitakal sladce Andílek. „A teď si lokneme tady té medicínky a budeme hezky hajat. A budeš tu pěkně ležet alespoň dvanáct hodin - a já tě budu chodit kontrolovat. Pokud bych tě nenašel v pelechu, musel bych zakročit sám."
„Musím se vrátit k motorům," ohlásil inženýr a poslušně vypil doporučenou skleničku nahnědlé tekutiny.
Až mu slzy vhrkly do očí nad silou medicíny.
Kuchař se otočil, a přešel k telefonu a prohodil do něj několik rychlých slov. Mezitím se Australan pomalu potácel po kajutě. Náhle se objevil sám kapitán a kývl na Andílka hlavou.
„Děkuji moc."
Kuchař zmizel a nechal je o samotě. Vin Baker otevřel ústa, aby začal spílat.
„Jules Levoisin na La Mouette už pravděpodobně udělal o pět set mil víc než my, zatímco ty sis tu hrál s kabely," tiše, ale důrazně mu ohlásil Nick. Inženýrova ústa zůstala otevřená, ale nevyšel z nich žádný zvuk.
„Já jsem tuhle loď postavil, aby byla rychlá a vynikla přesně v takovéhle konkurenci za těchto tvrdých podmínek. A ty jediný to tady sabotuješ, takže bychom všichni byli bez peněz."
Nicholas se otočil na podpatku a vyrazil k velitelskému můstku. Zase se usadil vfe své sedačce a prsty si jemně osahával obrovskou bouli na čele. Připadal si, jako by měl hlavu ve svěráku. Rád by si skočil do kabiny pro nějakou tabletku na utišení bolesti - nechtěl však přijít o žádnou novinku.
Zapálil si další viržinko a měl pocit, že chutná jako doutnající lano pokryté asfaltem. Znechuceně ho odhodil do krabice s pískem. Telefon vedle něj krátce zazvonil.
„Velitelský můstek - tady je strojovna."
„Pokračuj, inženýre."
„Motory už běží na osmdesát procent."
Nick neodpověděl, ale okamžitě cítil změnu ve vibracích motorů i v rychlosti celé lodi.
„Nikdo mi neřekl, že La Mouette nás chce předstihnout.
Nepřichází v úvahu, aby na ni ten zasraný žabožrout hodil lano dřív než my," ohlásil skoro slavnostně
Vin Baker a zase se mezi nimi rozhostilo ticho, protože stále ještě něco nevyřčeného viselo ve vzduchu.
„Vsadím celou anglickou libru proti špetce našeho klokaního hovna," pokračoval Australan, „že stejně nevíš, co je to santusák a že jsi nikdy ve svém životě neochutnal bundaberský rum."
Nicholas se přistihl, že se dokonce usmívá, i když mu hlava třeštila.
„Bí-jů-dý!" zareagoval kapitán a dal si záležet na správné výslovnosti všech tří slabik. Snažil se potlačit smích, když zavěšoval sluchátko.
Hlas prvního důstojníka zněl omluvně: „Promiňte, že vás budím, ale Golden Adventurer se opět hlásí."
„Už jdu," zamumlal Nick a okamžitě stál na nohou. Bleskově se probral z hlubokého spánku - trvalo mu to pouze mžik, než se zorientoval. Byl to starý natrénovaný zvyk z dob působení jako důstojník ve službě.
Protřel si oči, aby se zbavil posledních zbytků rozespalosti, a navíc opět ucítil rašící strniště na bradě. Vešel do koupelny, kde věnoval celých čtyřicet vteřin opláchnutí obličeje a česání. Škoda že není čas na to, aby se oholil. Držel se totiž té zásady, aby za každou cenu vypadal upraveně v prostředí, kde je chlap posuzován podle toho, jaký na první pohled vzbudí dojem.
Vešel na můstek a okamžitě poznal, že rychlost větru se zvýšila -odhadoval jeho sílu alespoň na šestý stupeň. Warlock sebou cloumala mnohem víc a dopadala také s větší razancí. V uzavřeném a příjemně vytopeném prostoru lodního můstku bylo snadné sledovat za okny boj obou živlů: ledové vody a ostrého vichru, který proměnil černou noc ve skučící vřavu.
Trog byl schoulený nad svými postroji - pobledlý, scvrklý a ospalý. Sotva pootočil hlavou, když mu podával další zprávu.
„Kapitán Golden Adventurer pro Christy," překládal hbitě dekódovací systém a Nicholas nespokojeně zabručel, jakmile zahlédl nové souřadnice. Cosi se u postiženého kolosu drasticky změnilo. „Hlavní motory jsou stále nedosažitelné. Proud nás žene na východ rychlostí osmi uzlů. Vítr je na šestce ze severozápadu. Hrozí nebezpečí od plujícího ledu. Jakou asistenci mohu očekávat?"
Poslední věta prozrazovala paniku a Nick věděl dobře proč.
Porovnal novou pozici na rozprostřené mapě.
„Mořský proud a vítr ji ženou na závětrnou stranu k pobřeží,"
mumlal si David, který rychle zpracoval údaje na mapě. „Tlačí ji to přímo sem," a položil prst na rozeklané pobřeží Antarktidy, „v této části nazvané Coatsiand. Je osmdesát mil od pobřeží - pokud bude unášena jako dosud a její postup se nezhrzdí, tak za deset hodin ji moře vyplivne na pevninu."
„Pokud se ale dřív nesrazí s ledovcem," doplnil jeho dedukci kapitán. „Z poslední zprávy to vypadá, že už jsou mezi

ledem.“
„To není moc povzbudivé,“ souhlasil první důstojník a narovnal se.
„Za jak dlouho se k nim můžeme dostat?“ „Ještě dalších čtyřicet hodin, pane.“ zaraženě reagoval
David a odhrnul si vlasy z čela. „Pokud si tuto rychlost udržíme! Možná však, že ji budeme muset zredukovat, až se dostaneme k hranici plovoucího ledu.“
Nick se otočil ke své sedačce. Musel potlačit nutkání přecházet sem a tam, aby mu čas rychleji utíkal.
Každý krok na rozbouřeném moři byl ovšem nejen těžký, ale také nebezpečný. Zalezl si tedy raději do svého křesla v rohu a zíral dál dopředu, do tmavé noci.
Uvažoval o tom, jaké pocity má kapitán poškozené lodi, která se pomalu, ale jistě přibližuje ke své záhubě. A navíc jsou ohroženy lidské životy.
Kolik jich tam vůbec je? Nicholas se zamyslel a chvíli počítal. Golden Adventurer měla 235 členů posádky včetně důstojníků a mohla pojmout až 375 cestujících -
celkem přes šest set osob.
A pokud loď opravdu ztroskotá, tak je Warlock těžko všechny pojme na palubu.
„Well, pane - objednali si přece zvláštní dobrodružství,“
promluvil mu z duše první důstojník, „a mají konečně to, co si zaplatili.“
Kapitán na něho pohlédl a přikývl. „Většina z nich je už v letech - cena kabiny na takovémhle exkluzivním zaoceánském parníku je pořádně mastná. Tam se prakticky mohou dostat pouze velice movití zákazníci.
A když loď ztroskotá, budeme mít ztráty na životech.“
„S veškerým respektem, kapitáne,“ zarazil se zase David a začervenal se. „pokud její kapitán bude vědět, že záchrana je na cestě, může mu to zabránit v nějakém zbrklém rozhodnutí.“
Nick mlčel - věděl, že je to pravda. Je to opravdu kruté nechat je v zoufalém domnění, že jsou mezi ledem naprosto osamoceni. Rozhodně by to předešlo jakékoliv akci, kterou by postižený kapitán mohl v panice nařídit.
„Teplota vzduchu je tam minus pět, a pokud se žene vichr rychlostí třicet mil za hodinu, dostáváme se k nebezpečnému faktoru podchlazení. Jestli se budou nalodovat do záchranných člunů...,“ první důstojník byl přerušen voláním Troga.
„Majitelé odpovídají.“
Christy Marině posílala velice dlouhou zprávu pro svého kapitána .- byla plná ujišťování o veškeré podpoře, přesně tak jako když chirurg uklidňuje pacienta zachváceného rakovinou. Přece však jedna věta byla pro kapitána Warlocku velice důležitá:
„Snažíme se kontaktovat veškeré záchranné a vlečné lodě operující v jižním Atlantiku.“
David Allen se na něho podíval s nadějí - bylo by to naprosto lidské rozhodnutí. Stačí jim nahlásit, že jsou pouze osm set mil daleko a ženou se k nim maximální rychlostí.
Nicholas plný nervozity vstal, přešel ke dveřím a zmizel v koridoru nalevoboku.
Odsunul dveře a vstoupil do ledového vichru, který mu vzal dech. Připadal si, jako když se topí.
Cítil, jak se mu slzy hrnou po tváři - reakce na ostrou ledovou tříšť, která ho bodala do obličeje jako ocelové jehly.
Velice opatrně se nadechl a v nose ucítil nezaměnitelný závan tak typické příchuti ledu.
Vydržel ještě několik vteřin a potom se opět vrátil do příjemné atmosféry velitelského můstku. Myšlenky se mu pročistily.
Rozhodl se.
„Pane Allene, máme před sebou led.“ „Mám hlídku u radaru, pane.“
„To je dobře,“ pokýval hlavou Nick. „Budeme muset snížit výkon motorů na padesát procent,“ odmlčel se a po chvíli pokračoval, „zatím budeme v éteru ticha.“
Nebylo to snadné - viděl jasně v očích prvního důstojníka stále stejnou otázku. Otočil se, aby dal strojovně rozkazy o snížení rychlosti. Přepadla ho náhlá a naprosto nepochopitelná potřeba vysvětlit, proč se tak rozhodl. Ani nevěděl, proč to dělá - možná chtěl získat sympatie prvního důstojníka.
Nicholas si náhle uvědomil, že je to další z příznaků jeho únavy a zranitelnosti. Nikdy předtím o žádné sympatie podřízených nestál. Teď ale věděl, že musí za každou cenu na svém rozhodnutí trvat.
Musel vydržet co nejdéle v tichosti - bylo to opravdu správné.
Měl přece proti sobě dva velice tvrdé soupeře. Věděl dobře, že Francouzovi nemůže povolit ani centimetr v mořském prostoru, a proto ho musí donutit, aby se objevil na frekvenci. Tuto výhodu chtěl využít.
Ten druhý, se kterým měl co činit, byl Duncan Alexander -
velice nebezpečný muž, plný nenávisti.
Už jednou se snažil Nicka zničit - kdož ví, možná se mu to i podařilo. Nicholas si musel dávat dobrý pozor a pečlivě se připravit na správnou chvíli, kdy se vrhne do smlouvání se společností Christy
Marině. V jejím čele stojí Alexander, muž, který ho z té samé pozice vypudil. Proto musí vydržet až do okamžiku, kdy bude mít v ruce všechny trumfy.
Jules Levoisin musí být donucen k tomu, aby se první ozval na frekvenci, rozhodl se kapitán Berg,
Golden Adventurer musí být ponechána ve své agónii trochu déle - pro své uklidnění se Nick ujišťoval, že v případě drastické změny okolností postiženého kolosu svou přítomnost okamžitě prozradí.
Pokud by velitel chtěl opustit loď a nalodit všechny do záchranných člunů, ozve se mu také. Málem šel upozornit Troga, aby sledoval šestnáctý kanál, na kterém se má ozvat La Mouette. Ovládl se a opět si uvědomil, že takhle nikdy nejednal - byl by to naprosto zbytečný rozkaz. Svraštělá hlava muže u radiostanice, utopená v moři doutníkového kouře, se skláněla nad všemi přístroji. Prsty se s nimi přímo laskal, jak monitoroval možné i nemožné frekvence.
Jeho malá očka byla jasná a bez jakékoliv známky únavy -

podobně jako u prastaré mořské želvy. Nicholas se zaklínil zpátky do své sedačky. Musí přečkat těch pár zbývajících hodin, které je dělily od konce krátké letní antark-tické noci.
Na obrazovce radaru se objevily podivné obrysy poloostrovů, pevnin i neznámých ostrovů, které nijak nekorespondovaly s mapou moří vydanou admiralitou. Mezi těmito podezřelými tvary se objevovaly další milióny svítících bodů, které připomínaly světlušky. Každý z nich mohl být odrazem poškozeného zaoceánského obra -ale nebylo tomu tak.
Warlock se stále prodírala obezřetně horami vln, když se začaly objevovat první příznaky svítání, které nebylo nijak daleko za obzorem. První se objevila zlatavá barva s nádechem dorůžova, což se odrazilo na všech ledovcích v nepopsatelné kráse.
Celý horizont pokrýval led - některé kusy měly velikost jako kulečníkový stůl a oťukávaly trup Warlocku.
Další vypadaly jako velké domy podivných a bizarních tvarů, postavené z bílého materiálu, a převyšovaly siluetu celé lodi.
„Bílý led je měkký led," mumlal kapitán k prvnímu důstojníkovi, který stál vedle něho. Opět si uvědomil, že se zbytečně rozpoví-dává, jako by žadonil o rozproudění přátelské konverzace. Než mohl David odpovědět, kapitán se rychle otočil a sehnul se nad kó43
nicky zakrytou opakovací obrazovkou radarového signálu. Chvíli studoval obrysy ledu, který je obklopoval, a potom zase usedl.
Nick věděl dobře, že Warlock se řítí kupředu až moc rychle.
Byl až příliš závislý na bdělosti a reakcích službu konajících důstojníků, kteří ji zatím perfektně vedli. Ovšem i tato rychlost byla až moc pomalá na uspokojení jeho vzrůstající netrpělivosti.
Na obzoru se objevilo další pobřeží - obrovská masa nerozdro-beného ledu, která zachytila paprsky již klubajícího se slunce. Vše zářilo jako vybroušené ze safíru a ametystu - opravdová hora pevného a tvrdého ledu: čtyřicet mil dlouhá a dobrých sedmdesát metrů vysoká. Jakmile se přiblížili k tomuto masivnímu a trochu průsvitnému ostrovu, zazářily barvy ve všech odstínech. Všechny zářezy a praskliny v ledu vrhaly barevné stíny v celém spektru od temné modré až po tisíc odstínů zelené.
„Můj Bože, jak je to překrásné," vydechl ohromeně David Allen s hlubokou velebností věřícího muže klečícího v katedrále.
Vrcholky ledových štítů zářily jako rubín a z návětrné strany útočily na tuto ledovou hradbu obrovské spousty vod. Každý úder vlny byl doprovázen explozí bílé pěny, ale ledovec se ani nepohnul.
„Závětrná strana vypadá příjemně," ukazoval první důstojník.
„Tam se můžeme rozjet naplno."
Moře, chráněné obrovskou horou ledu proti větru, bylo vcelku klidné a nádherně zelené. Warlock se hnala na délku lodi podél ledovce a přechod se zdál naprosto neskutečný: Jako by seskočila z divokého koně ječících vln do příjemně klidného prostředí horského jezírka.
V nastalém utišení se objevil kuchař s podnosy plnými svých křupavě vypečených výtvorů a kouřícími šálky hustého krémového kakaa. Vrhli se nedočkavě na snídani v tuto třetí hodinu ranní -pobledlá zář slunce dodávala svými odrazy v ledu celé scenérii malebný ráz. Mladí důstojníci se smáli, když zahlédli plující skupinu pěti černobílých kosatek, které byly tak blízko, že jasně viděli jejich šklebící se siluety v ledově čirých vodách.
Tito mohutní savci kroužili okolo lodi, potápěli se pod ni a na druhé straně při vynoření prořezávali hladinu obrovskými černými trojúhelníkovými ploutvemi. Občas vyfrkli gejzír vody z temene hlavy a jejich rybinou páchnoucí dech ucítili i uvnitř velitelského můstku. Náhle zmizeli a všichni na lodi si připadali jako na školním výletě.
Nicholas Berg se s nimi neradoval. Vychutnával Andílkovy delikátní pirožky se zapečeným masem a polité hustou omáčkou. Nemohl je ale dojíst - cítil žaludek, stále sevřený nervozitou, pořád jako na vodě. Dokonce mu vadil i jejich smích, právě v této chvíli, kdy celý jeho život visí na vlásku.
Zase se ozvalo nutkání je nějak okřiknout a zchladli tvrdými slovy - měli by si uvědomit, že on je jejich kapitánem a zároveň majitelem lodi.
Nick se ovládl a zaposlouchal do jejich bezstarostného žvatlání a připadal si jako jejich otec, i když byl mezi nimi rozdíl pouhých několika let. Zmáhala ho netrpělivost a podrážděnost: Vždyť vědí, že je všechno v sázce - šest set lidských životů, obrovská loď, desítky miliónů dolarů a navíc jeho budoucnost. Asi nikdy nebudou muset čelit té realitě, která doléhá dnes na něho: vsadit výsledky celoživotní práce do tak riskantního podniku, který může skončit obrovským fiaskem. A náhle zjistil, že jim vlastně závidí.
Stále nechápal, kde se v něm ta touha bere, proč by se také s nimi chtěl smát a radovat se ze vzájemného přátelství. To by ovšem nesměl být pod neustálým tlakem -
prakticky celých patnáct let se do takového prostředí vůbec nedostal.
Prudce vstal a celý můstek okamžitě ztichl. Všichni se ihned věnovali své práci a nikdo se na něho ani nepodíval. Přešel pomalu celou šíři můstku. Nebylo zapotřebí žádného slova, aby se celá atmosféra změnila. Náhle ho zachvátil pocit viny - bylo to až moc snadné a asi dost sobecké.
Kapitán se vzmužil a snažil se bránit slabosti a pesimismu, které na něho doléhaly. Měl dojem, že před ním stojí nadlidský úkol, a tak se zarazil před otevřenými dveřmi Trogovy kabiny. Muž zdvihl hlavu od svých miláčků a podíval se na něho pohledem plným porozumění. Oba dva naprosto své věci oddaní muži neměli čas na zábavu.
Nicholas pokýval hlavou a pokračoval v chůzi s tváří stále zachmuřenou. Zarazil se u bočního okna a zadíval se na ledovec. Cítil, jak se ho zmocňují pochyby.
Kolik toho vlastně obětoval pro to všechno a nakonec co získal?.' Kolik zábavy si musel odříci, když se vydal na cestu k vrcholům své kariéry? Kolik krasy minul, aniž by ji ve spěchu viděl - kolik lásky a přátelství přehlédl? Uvažoval s

těžkým srdcem o ženě, která byla jeho manželkou a zmizela i s jejich synem. Proč odešla a co mu po nich vlastně zůstalo?
Cosi v rádiových vlnách zapraskalo a nosná frekvence šestnáctého kanálu se ozvala pisklavým hlasem.
„Mayday. Mayday. Mayday. Tady je Golden Adventurer.“
Kapitán se otočil a hnal se k radiostanici, zatímco klidný mužský hlas četl souřadnice lodi volající o pomoc.
„Hrozí nám okamžité nebezpečí nárazu na ledovec. Jsme připraveni k opuštění lodi. Může nám někdo nabídnout pomoc? Opakuji, může nám někdo nabídnout pomoc?“
„Dobrý Bože,“ ozval se první důstojník hlasem, sevřeným úzkostí. „Mořský proud je přece jenom dostal, a tak se blíží k mysu Cape Alarm rychlostí devíti uzlů -
pouhých padesát mil od pobřeží, a my jsme stále ještě dvě stě dvacet mil od nich.“
„Kde je ta zatracená La Mouette?“ procedil kapitán mezi zuby.
„Doprdele, kde se motá?“
„Měli bychom s nimi navázat kontakt, pane,“ ozval se David
Allen a díval se na něho přes mapu. „Nemůžete je přece nechat nalézt do záchranných člunů - rozhodně ne v tomhle počasí, pane. Byla by to vražda.“
„Díky, první důstojníku,“ reagoval tiše Nick. „Vaše rada je vždy vítaná.“ David se začervenal, ale tentokrát to nebylo studem, ale vztekem. Dokonce i ve stresu této chvíle si toho Nicholas povšiml a poopravil si mínění o svém podřízeném.
Nejen že uvažuje rychle a dobře, ale má také odvahu.
Samozřejmě, měl pravdu. teď už hrálo roli to jediné - záchrana lidských životů.
Nick se podíval na vrchol ledovce, který míjeli. Všiml si malého mraku, který se právě trhal o jeho špici - ve větru se točil a bublal jako mléko, které vykypělo.
Musí se opravdu ozvat. Vypadá to, že La Mouette zvítězila v soutěži o mlčení na rádiových frekvencích.
Uvažoval o formě své zprávy. Musí ubezpečit kapitána o své přítomnosti a navíc ho donutit, aby odložil opuštění lodi. Warlock potřebuje svůj Čas. aby se dostala co nejblíže k nim a pokud možno ještě před tím, než narazí na Cape Alarm.
Hrobové ticho na velitelském můstku bylo umocněno i naprostým klidem v závětří ledovce. Všichni se už na něho dívali a čekali na rozhodnutí. Náhle opět zapraskala nosná frekvence šestnáctého kanálu.
Ozval se silný francouzský přízvuk, který si Nicholas pamatoval i po tolika letech.
„Kapitán záchranné lodě La Mouette pro kapitána Golden
Adventurer. Postupuji tou nejvyšší rychlostí směrem k vám. Souhlasíte s mým návrhem dle zvyklostí pojišťovací společnosti a potvrdíte Lloyd's
Open Form - ‚No Cure No Pay'?“
Nick se snažil udržet svou tvář naprosto klidnou, ale cítil, jak mu srdce v hrudi divoce bije. Jules
Levoisin porušil jako první svou vlastní zásadu.
„Zaznamenejte jeho pozici,“ promluvil tiše.
„Můj Bože! Je před námi,“ tvář prvního důstojníka vyzařovala zděšení, když si zakresloval nahlášené souřadnice La Mouette na svou mapu. „Je asi sto mil před námi.“
„Ne,“ zavrtěl Nicholas hlavou, „je to lež.“
„Pane?“
„Lže, jako když tiskne. Vždycky to tak dělal,“ odpověděl Nick a zapálil si viržinko. Potom promluvil ke svému spojovacímu důstojníkovi.
„Jaké jsou naměřené hodnoty?“ Trog se vysunul ze sedačky, kde právě sledoval údaje svého radiokompasu, který používal ke zjištění směru vysílané zprávy.
„Mám pouze jednu souřadnici - nemám tu fixní...“ Kapitán ho přerušil: „Jako fix se dá použít ten nejlepší kurz ze zálivu Golfo Saň Jorge.“ Otočil se na Davida: „Zakreslete jeho pozici.“
„Mám tu rozdíl přes tři sta námořních mil.“
„Přesně tak,“ kývl Nick. „Ten starý pirát rozhodně nenahlásí celému světu svou přesnou pozici. Jsme tedy před ním a máme o pět uzlů vyšší rychlost - zahákneme
Golden Adventurer lanem ještě dřív, než ji Francouz objeví na obrazovce radaru.“
„Ohlásíte se už společnosti Christy, pane?“
„Ne, pane Allene.“
„Ale potom se přece domluví s La Mouette - pokud jim nedáme nabídku také my.“
„To si nemyslím,“ zavrtěl hlavou Nick a málem začal vysvětlovat, že Duncan Alexander rozhodně nebude souhlasit s Lloyd's Opon Form - sám je totiž ručitelem a jeho lodje stále ještě na hladině. Proto bude usilovat o denní pronájem s prémií, na což Jules Levoisin absolutně nepřistoupí - čeká totiž na chvíli, až mu úplně vše spadne do klína.
Nedohodnou se dříve, dokud nenavážou vizuální kontakt, a to už ji dávno za sebou povleče Warlock. A u arbitrážního soudu ho budu drtit obvyklým požadavkem dvaceti pěti procent hodnoty celé lodě... Nic z toho ale neřekl nahlas.
„Pokračujeme stále stejně, pane Allene,“ bylo vše, co dodal, a pak opustil velitelsky můstek.
Zavřel za sebou dveře kabiny a opřel se o ně - přivřel oči a uvažoval: O zlomek vteřiny a málem se v éteru prozradil. A veškerou výhodu by měla La Mouette.
Přes dveře zaslechl hlas prvního důstojníka: „Viděli jste ho?
Necítí vůbec nic -je naprosto bez soucitu. Nechal by je klidně všechny nalézt v takovémhle počasí do záchranných člunů. Má opravdu kamenné srdce.“ Hlas byl sice tlumený dveřmi, ale i tak Nick slyšel, jak těžce pobouřený David Allen zápasí s respektem před nadřízeným.

Nick se narovnal a odtrhl se ode dveří. Chtěl začít právě teď a nejhorší bylo tohle čekání spojené s nejistotou. To mu vysávalo poslední zbytky sil.
„Bože, prosím tě, ať se k nim dostaneme včas.“ A vůbec si nebyl jistý, zda se modlí kvůli ohroženým pasažérům, či možné odměně za zachráněnou loď.
Kapitán Basil Reilly, velitel Golden Adventurer, byl stárne postavy a jeho mužný vzhled dával tušit velké zásoby vnitřní síly a energie. Tvář měl dosněda opálenou, s tmavými benigními skvrnami kožní rakoviny způsobené sluncem. Mohutný knír prokvetlý stříbrem připomínal srst polární lišky. Oči obklopené pavučinkami vrásek byly jasné a chladné - nejvíc vyzařovaly inteligenci jeho osobnosti.
Stál na návětrné straně velitelského můstku a pozoroval černé vody rozbouřeného moře, bijící do jeho bezmocné lodi. Vlny sejí sápaly po boku a po každém jejich úderu se celá loď otřásla jakoby smrtelnou křečí. Vypadalo to, že se vzdává, a voda se jí hnala po palubě, rozstřikovala se o zábradlí a v celých kaskádách opět vylétala jako bílá pěna, která ve vichru připomínala kouř.
Přitáhl si záchrannou vestu, kterou měl na sobě, a znovu překontroloval celou situaci.
Golden Adventurer narazila na led v době mezi osmou hodinou a půlnocí - tento čas byl tradičně určen hlídce toho nejmladšího navigačního důstojníka. Střetnutí se ani nedalo pocítit, přesto se kapitán okamžitě probral z hlubokého spánku - jeho námořnický instinkt zachytil pouze jakési zaskřípání či trhnutí.
Příčinou byl plovoucí ledovec, vznášející se prakticky těsně pod hladinou -jedno z těch největších, smrtonosných nebezpečí v těchto končinách. Mohutná hora ledu se objeví na radaru bez problémů, což i ta nejméně zkušená hlídka zaregistruje. Ale ledovec ponořený v temných a rozbouřených vodách číhá v úkrytu jako šelma na svou kořist. Objevil se pouze v prohlubních vln, které přešly a prozradily jeho přítomnost obrovským vírem stékající vody. Vypadalo to jako doupě nějaké mořské obludy. V noci ovšem veškeré tyto příznaky nebylo lidské oko schopno zachytit. Pod hladinou - tři či více metrů - tedy číhal ostrý, vodorovný břit ledu, vybroušený neustálou činností vln. Navíc je toto ostří napřažené na vzdálenost až sto i více metrů od viditelného středu.
S třetím důstojníkem na hlídce a s průměrnou rychlostí dvanáct uzlů se Golden Adventurer otřel o jedno takové monstrum. Pocítit se to prakticky nedalo, ale přesto ledový břit rozpáral část břicha lodě jako ostrý nůž rybu při kuchání.
Toto poškození připomínalo klasický případ Titaniku:
pětimetrová trhlina v hloubce čtyř metrů pod čárou ponoru. Zasáhla dvě vodotěsná oddělení, z nichž jedním byla právě strojovna.
Pumpy vodu hravě zvládly až do té doby, kdy došlo k výbuchu.
Potom už se kapitán jenom snažil loď udržet na hladině. Pomalu, krok za krokem, bojoval o každou píď - moře však pořád postupovalo. Čerpadla neustále pracovala, ale vody přibývalo.
Před třemi dny přesunul své pasažéry z podpalubí na hlavní palubu, takže mohl všechny spodní prostory vodotěsně uzavřít. Posádka i cestující byli nyní ubytováni v horních sálech a k-uřáckých salóncích.
Bývalý luxus a pýcha změnily přelidněním a nehygienickými podmínkami podobu, takže to tu vypadalo jako v obleženém městě.
Připomínalo mu to katakomby londýnského metra, které se během bitvy o Anglii změnilo v jeden obrovský protiletecký kryt. Tenkrát byl ještě poručíkem a měl zrovna dovolenou na pevnině.
Prožil v metru jednu noc, kterou si bude pamatovat až do konce života.
Podobná atmosféra vládla i zde. Hygienická zařízení naprosto nestačila: Čtrnáct záchodů sloužilo pro šest set lidí - mnozí z nich trpěli mořskou nemocí a někteří byli postiženi i průjmem. Nebyly tu žádné koupelny či sprchy. Nebyl dostatek elektřiny k ohřátí vo50
dy do umyvadel, neboť pomocné generátory s bídou stačily zásobovat čerpadla, nouzové osvětlení i veškeré radiokomunikační anavieační přístroje. Ani žádné topení tu nebylo a přitom venkovní teplota vzduchu klesla až na minus dvacet.
Chlad v těchto velkých prostorách byl krutý. Pasažéři se zachumlali do svých kožichů a v záchranných vestách se choulili pod horami přikrývek. Velice omezené byly možnosti k přípravě jídla na plynových vařičích určených původně k dobrodružným výpravám na pobřeží.
Nedalo se ani grilovat, ani péci, a tak většina jídla se konzumovala studená přímo z konzerv.
Jenom polévky a teplé nápoje byly k dispozici a pára z nich stoupala, jako by to byl dech tohoto čekajícího bezmocného množství.
Odsolovací zařízení nepracovalo už od doby střetu s ledovcem, a tak se čerstvá voda přidělovala pouze v omezeném množství.
Ze všech 368 pasažérů bylo pouhých čtyřicet osm mladších než padesát let. Morálku měli ovšem perfektní.
Ještě nedávno si tvrdě stěžovali kvůli špatně vyžehlené košili nebo teplotě vína, a nyní brali zavděk každým hrnečkem kouřícího nápoje. Živě si povídali a smáli se svým zážitkům - stali se živoucím příkladem lidské vzájemnosti. Ženy i muži se shodovali v jednom: Dostali se totiž do tohoto opuštěného kouta zeměkoule hledáním nových životních zážitků. Byli duševně připraveni na všechna možná i nemožná dobrodružství, dokonce se těšili i na případná nebezpečí. Vypadalo to, jako by opravdu tuto situaci přivítali -jako by snad k cestě přímo patřila.
Kapitán stál na můstku a nedělal si žádné iluze; znal nebezpečí, které jim hrozí. Přes sklo sledoval pracovní skupinu, kterou vedl jeho první důstojník. Všichni čtyři, oblečení ve žlutých plastických oblecích s kapuci, bojovali s přívaly ledové vody. Ty jejich chladem zpomalené pohyby mu připomínaly roboty. Rvali se s kotvou, kterou potřebovali spustit do moře - měla zatížit příď a tím stočit celou loď proti proudu ženoucímu je k pevnině. Už dvakrát se jim v minulých dnech utrhla silou moře, větru a mrtvé váhy celé lodi.

Před třemi hodinami kapitán odvolal důstojníky ze strojovny, protože riziko neúměrně vzrostlo. Snažili se přece jenom nějak na51
hodit hlavní motory, ale šance úspěchu byla mizivá. Ustoupil tedy v bitvě s mořem a začal se připravovat na poslední fázi: opuštění smrtelně raněného kolosu. Nebezpečí bylo však ještě větší -jak dostane šest set lidí z bezmocného, ale přece jen krytého trupu do burácejících ledových vod u pobřeží Cape
Alarm.
Tento mys vyčníval jako jeden z těch několika výběžků holé černé skály z bílého a tlustého příkrovu antarktické čepice. Cape Alarm neměl ani sníh, ani led - stal se vlastně kovadlinou, na kterou věčně bušila kladiva bouřlivého oceánu a divokého větru.
Dlouhý rovný hřbet tohoto výběžku zabíhal skoro padesát mil do něj východnějšího cípu Weddellova moře - v nejširším místě byl stejně široký. Celý mys končil jakoby párem býčích rohů, které vytvářely malý chráněný záliv - Shackleton Bay. Nesl jméno polárního badatele Sira Ernesta Shackletona.
Na strmých černých skalách pobřeží z kulatých a vyblýskaných oblázků bylo hnízdiště obrovské kolonie zvláštních tučňáků - proto byl i tento záliv jeden z oblíbených cílů, které před sebou měla Golden Adventurer.
Při každé návštěvě tohoto místa spustila loď v hlubokém a klidném zálivu kotvu. Cestující vyrazili na břeh, kde studovali a fotografovali nejenom tučňáky, ale také neobvyklé geologické formace, které led a vítr opracovaly do bizarních tvarů.
Před deseti dny tam Golden Adventurer kotvila. Počasí bylo dobré - moře klidné a slunce jasné. Nyní je ale hnal vichr o síle sedmého stupně v teplotě podstatně nižší za pomoci temného mořského proudu zpět - k tomu samému pobřeží plnému černých hrozivých skal.
Kapitán Reilly neměl pochyb: Pokud moře a vítr neustanou, budou vyvrženi na břeh mysu Cape Alarm.
Jedinou naději vkládal do francouzské záchranné lodi.
La Mouette by se měla co nejdříve objevit na obrazovce radaru, pokud jsou nahlášené souřadnice správné, zakabonil se Basil Reil^
„Další zpráva z vedení, pane.“ Druhý důstojník - mladík připomínající s vrstvami svého oblečení vycpaného medvídka - se obje52
vil vedle něho. Kapitánův striktní řád v oblečení námořníků byl již dávno anulován. Od úst jim v chladu velitelského můstku stoupala oblaka páry.
Tak dobře,“ řekl Reilly, když se podíval na útržek se zprávou.
Oznamte to kapitánovi záchranné lodi.“
V hlase byl znát nesouhlas s rozhodnutím vedení; ten věčný spor mezi majiteli a zachránci lodí ho unavoval. Jednalo se přece o záchranu obřího kolosu se šesti sty lidmi v ledových vodách.
Věděl dobře, co by udělal, kdyby se záchrana objevila dříve než číhající rohy skal: Využil by plně svého práva velitele lodi a vůbec by se neohlížel na rozkazy majitelů. Okamžitě by akceptoval Lloyďs
Open Form.
„Ale ať už se objeví,“ mumlal si. „Prosím tě. Bože, ať už tu jsou,“ a zvedl dalekohled. Pomalu propadával horizont, kde vrcholky vln vypadaly temné a připomínaly mu čekající skály. Náhle mu srdce poskočilo, když zahlédl cosi bílého - po chvíli zklamaně zjistil, že to byl asi odraz slunečního paprsku od plovoucího ledu.
Pustil dalekohled a přešel od návětrné strany k závětrné. Tady už ho nepotřeboval - Cape Alarm černě hrozil proti nízkému šedivému nebi. Hřbety a údolí pokrýval blýskající se led a vše bylo za-váté sněhem. Proti příkrým srázům zrádného mysu se valila a pěnila svými explozemi neustálá bílá vodní tříšť.
„Ještě šestnáct mil, pane,“ promluvil první důstojník, když
se za ním objevil. „Vypadá to, že mořský proud nás táhne trochu víc na sever.“ Oba mlčeli a automaticky vyrovnávali divoké otřesy a pohyby pod nohama.
S hořkostí v hlase se opět ozval první důstojník: „Kde je ten zasraný žabožrout?“ A dívali se do další, blížící se noci, kterou jim Antarktida uchystala. Jako by se to kruté a hrozivé pobřeží zahalovalo do černého smutečního hávu s hermelínovým límcem a manžetami z ledu.
Na první pohled každý viděl, že je nejmladší z pasažérů - snad jí nebylo ani dvacet pět. I pod vrstvami oblečení, kterým kralovala pánská, o několik čísel větší prošívaná bunda, se naprosto zřetelně rýsovala její štíhlá postava. Elegantní zjev prokazoval sílu mládí a dával tušit svaly vypracované pravidelným cvičením.
Labutí šíje hrdě nesla hlavu se záplavou zlatavých, sluncem vybledlých vlasů - tentokrát jen ledabyle stočených do pletence a upevněných na temeni. Uvolněné pramínky jí padaly přes čelo a šimraly na nose - našpulila své krásné rty a odfoukla padající vlasy.
V rukou měla zaplněný podnos a snažila se, podobně jako v sedle koně, zkušeně vybalancovat nevypočitatelné záchvěvy paluby.
„Podívejte se, paní Goldbergová,“ volala už z dálky vesele.
Chtěla ji potěšit: „Mám tu něco, co určitě zahřeje vaše srdce.“
„Ani si nemyslím, drahoušku,“ odpověděla sklesle bělovlasá žena.
„Tak alespoň kvůli mně,“ zaprosila dívka s úsměvem. „Dobře,“
souhlasila a natáhla se po jednom z kouřících šálků. „Není to špatné,“ konstatovala, když trochu usrkla. Náhle na ni pohlédla a začala vyzvídat: „Samantho, už se blíží ta záchranná loď?“
„Určitě se objeví za pár minut - a kapitánem je velice šaramant-ní Francouz s elegantním knírkem, přiměřeného stáří. Samozřejmě že vás představím jako první.“
Paní Goldbergová byla vdova a blížila se k šedesátce - měla sice trochu přes váhu, ale rozhodně víc se bála. Přesto se

usmála a mírně pozvedla hlavu.
„Ty jedna zlobivá," žertovně jí pohrozila.
„Jakmile všechno roznesu," kývla hlavou na podnos, „tak se tu zase objevím. Sednu si k vám a zase si něco zahrajeme - ano?" Sa-mantha se usmívala a zuby jí zářily v broskvově opálené tváři, které vévodil pihovatý nosík jakoby posypaný zlatým prachem. A
postupovala dál.
Vítali ji a usilovali o její pozornost, ať muži nebo ženy, pro všechny byla tím výjimečným stvořením, které okolo sebe šíří pohodu, uklidnění a krásu nevinnosti.
Smála se, laškovala, a dokonce si je i dobírala - odpovědí jí byly rozveselené tváře, povzbuzená srdce a pohledy, které ji při odchodu sledovaly. Někteří dokonce i žárlili, že se věnuje také ostatním - měli totiž pocit, že tu je jenom pro ně.
Snažili se ji udržet ve své blízkosti otázkami nebo drobnými historkami.
Viděl jsem dokonce albatrosa, který nás chvíli sledoval,
Samantho."
To je pravda, všimla jsem si ho v průzoru na chodbě..."
Že to byl určitě ten bludný albatros, že je to tak, Samantho?"
Ale pane Stewarte! Znáte to přece lépe než já. Přece víte, že to je obyčejný diomedea melanophris a takový albatros přináší štěstí.
Vlastně každý z nich je nositelem štěstí - a to je vědecky dokázaný fakt."
Samantha měla doktorát z biologie, byla jeden z palubních expertů, který se staral o speciální informace pro pasažéry. Měla právě roční vědeckou dovolenou z Miamské univerzity, kde prováděla výzkum mořské ekologie.
Všichni - o dobrých třicet let starší - se k ní chovali jako k vlastní, nejmilejší dceři. Každopádně ale někteří v nastalé krizi reagovali jako děti a instinktivně se snažili přiblížit k síle její osobnosti, která z ní vyzařovala.
Zatímco jí lodní stevard opět plnil podnos kouřícími šálky, dívala se na davy namačkané na sobě.
Pach nemytých lidských těl se mísil s kouřem, ale přesto s nimi cítila. Chovali se opravdu statečně - a nějak jí přirostli k srdci.
Jsou dobří, pomyslela si a usmála se. Nestávalo se často, že by ji dojímala masa lidí - uvažovala dávno o tom, proč tak nádherné a individuální stvoření jako člověk ztrácí veškeré kouzlo, jakmile se z něho stane stádo.
Myslela na to, jak se chovají lidé v přeplněných městech.
Nesnášela také zoologické zahrady se zvířaty v klecích. Vzpomněla si na medvěda pohupujícího se za mřížemi - jako malá holčička při pohledu na něj plakala. Měla dojem, že betonové klece městských bytů působily na polapené oběti podobně. Všechna stvoření by měla být svobodná a žít volně - o tom byla přesvědčena. A navíc člověk - ta největší šelma, která upírala mnohá práva ostatním - se ničil sobeckostí, bezohledností a otravoval sám sebe.
V této situaci si však svůj názor poopravila - byla na jejich chování pyšná, i když se o ně strachovala.
I ona cítila strach, ale kdesi hluboko v sobě. Znala moře, milovala ho a rozuměla mu, a proto chápala jeho sílu. Věděla dobře, jak to vypadá venku v bouři, a tušila, co je očekává. Narovnala pokleslá ramena, nasadila úsměv a znova uchopila těžký podnos.
Právě v ten okamžik zapraskalo v reproduktorech a po chvíli se ozval kapitánův kultivovaný a jasný hlas. Celá loď rázem ztichla.
„Dámy a pánové, mluví k vám váš kapitán. S lítostí vám musím oznámit, že jsme ještě nenavázali radarový kontakt se záchrannou lodí La Mouette. Proto jsem se rozhodl, že je nutné se přemístit do záchranných člunů."
Ozvaly se vzdechy a nesouhlasné mručení z přecpaných prostor.
Samantha zahlédla jednoho z jejích nejmilejších pasažérů - objal svou manželku a ta si položila hlavu prokvetlou stříbrem na jeho rameno.
„Všichni jste si už několikrát procvičili naloďování do člunů.
Znáte dobře své skupiny a výchozí body. Jsem si jistý, že vám nemusím vysvětlovat důležitost celé akce, a doufám v udržení klidu a pořádku. Musíte uposlechnout všech rozkazů mých důstojníků."
Samantha odložila podnos a rychle přešla k paní Goldbergové, která seděla zhroucená v křesle a potichu plakala. Objala ji okolo ramen a zašeptala:
„Nebojte se - přece nechcete, aby vás ostatní viděli."
„Zůstaneš se mnou, Samantho?"
„Samozřejmě že ano." Pomohla jí postavit se na nohy: „Všechno bude v pořádku - uvidíte. Jenom si uvědomte, jaký krásný a napínavý příběh budete moci vyprávět vnoučatům, až se vrátíte domů."
Kapitán Reilly ještě jednou kontroloval veškeré přípravy k opuštění lodi. Postupoval bod po bodu a nad každým znovu uvažoval.
Znal vše a dobře věděl, co je čeká - podle své vlastní zkušenosti z moří Antarktidy.
Ten nejdůležitější faktor byl jasný: Nikdo se nesmí ponořit, ani dokonce namočit do ledové vody.
Přežití lidského organismu v těchto teplotách nepřesahovalo čtyři minuty. I kdyby oběť byla vytažena okamžitě, stále vyhrává těch několik minut. Smrti by se dalo zabránit jedině převlečením do naprosto suchého prádla a za-hřátíni, což bylo za těchto podmínek naprosto nemožné. Vichr už měl sílu osm podle stupnice Beauforta, to znamenalo, že foukal rychlostí čtyřicet mil za hodinu, a teplota vzduchu minus dvacet. Faktor podchlazení byl sedm, což v přenesení na fyzikální normy znamenalo po několika minutách pobytu ve vodě naprosté znecitli-vění a rychlou smrt člověka. Proto procento přežití většiny osob záleželo na dobré přípravě a perfektní organizaci celé operace.
Druhý problém tkvěl v psychickém šoku jeho pasažérů, který nastane, jakmile opustí relativně teplé, bezpečné a komfortní zázemí lodi a přejdou do ječícího a ledového prostředí venku.

Se vším už byli seznámeni, a tak se na to mohli co nejlépe duševně připravit. Jeden z důstojníků překontroloval veškeré oblečení a záchranné vybavení. Každý dostal tablety o vysokém obsahu cukru, aby se tělo mohlo ubránit nastávajícímu chladu. Veškerá stanoviště záchranných člunů byla pečlivě určena tak, aby došlo k rovnoměrnému rozdělení pasažérů společně s posádkou. Měl dojem, že už víc pro ně udělat nemohl. Zaměřil se tedy na technické detaily celého přesunu.
První se spustí čluny - celkem jich bude šest. Na každé straně po třech a v každém bude navigační důstojník a pět námořníků. Pokud bude loď držena plovoucí kotvou proti větru, mohou je spustit hydraulickými rameny přes palubu. Navijáky čluny dostanou bez problémů na hladinu, kterou dočasně uklidní vrstvou nafty napumpo-vanou čerpadly v bocích lodi.
I když byly čluny zastřešeny a měly svůj pohon i vysílačku, přesto nebyly tím nejvhodnějším prostředkem k přežití v těchto podmínkách. Po několika hodinách budou jeho lidé na člunech vyčerpáni chladem.
Z toho důvodu tam nebude žádný pasažér - ti se totiž nalodí do obrovských nafukovacích záchranných vorů, které jsou schopny přežít i tu nejhorší bouři. Mají dvojitou izolaci, jsou vyba57
vény nouzovými zásobami jídla, je v nich umístěn poziční vysilač napájený baterií a jejich pohyb ve zdivočelých vodách je podstatně snazší. Každý z nich pojme dvacet lidí a teplota jejich těl udrží vnitřek obyvatelný alespoň do té doby, než je vytáhnou na břeh.
Motorové záchranné čluny se měly stát doslova pastýři svěřeného houfu nafouknutých vorů. Jakmile je dostanou k sobě, odtáhnou je do chráněných vod Shackleton
Bay.
I za těchto šílených podmínek jejich vlečení nemůže trvat déle než dvanáct hodin - každý člun jich potáhne pět. Mužstvo se bude střídat v odpočinku v teple vlečených vorů, a tak kapitán Reiljy doufal, že tažná rychlost dosáhne tří až čtyř uzlů.
Záchranné čluny byly naloženy palivem, jídlem a vším, co mohli potřebovat na celý měsíc. V případě omezení úsporných opatření snad i dva. Jakmile se dostanou ke klidnějším břehům zálivu, budou vory vytaženy na břeh a obstaveny sněhovými kvádry. Stanou se tak z nich eskymácká iglú, která budou chránit všechny trosečníky. Pravděpodobně se jejich pobyl v zálivu protáhne na delší dobu:
Francouz na svou palubu určitě nepobere všech šest set lidí naráz, a tak se bude muset čekat na další záchrannou loď.
Kapitán Reilly se podíval ještě jednou k přibližujícímu se pobřeží. I v šeru blížící se noci už byly viditelné zubaté ledové hradby, připomínající rozevřený chřtán číhajícího monstra.
„Tak dobře," kývl na prvního důstojníka, „musíme tedy začít."
Vzal malou vysílačku a přiložil ji k ústům: „Příď - tady je můstek. Můžete začít čerpat."
Z každé strany se na boku lodi objevily stříbrné gejzíry rozstřikovaného paliva, podobající se křídlům vážky. Naftu čerpali přímo z hlavních nádrží a její váha odolávala snahám větru ji rozprášit.
Usazovala se jako tlustá vrstva na hladině moře a ostrá světla lodi z ní vytvářela barevné spektrum duhy.
Moře se pod její váhou uklidnilo - vichrem zpěněná hladina se změnila v hladkou plochu majestátních vln pod trupem lodi.
Oba důstojníci cítili pod sebou pohyb celého raněného kolosu;
reagoval nemotorně, jak byl uvnitř zatížený vodou. Už to nebyla lehká rychlá, přímo živoucí bytost, ale smrtelnou chorobou postižený pacient.
Spusťte čluny," řekl kapitán a první důstojník předal jeho povel rádiem běžným konverzačním tónem.
Hydraulická ramena zdvihla všech šest člunů z jejich loží a vysunula je nad lodní boky. Zavěšeny v prostoru čekaly na správné rozhodnutí důstojníka v každém z nich. Na něm záleželo, jak odhadne výšku vlny, která se v plném zdvihu dostávala až pod jejich kýl. Bylo zapotřebí spustit pomocí navijáku člun na mizející svah vlny, okamžitě odháknout držáky a snažit se včas zmizet od hrozící hory ocelového boku lodi.
V ostrých halogenových světlech se ty zdánlivě malé čluny, pokryté vodním sprejem a dekoracemi ledových girland, blyštěly jako vánoční hračky. V jejich zasklených průzorech se objevily pobledlé obličeje důstojníků, snažících se odhadnout ten jedině správný okamžik.
Náhle se napnuté, jako ruka silné nylonové lano, připojené kplovoucí kónické kotvě, opět prudce otřáslo. Ozvala se rána jako z děla, lano prasklo a jeho zbytek zasyčel vzduchem jako bič, který by ovšem mohl námořníka přeseknout vpůli.
Golden Adventurer zareagovala jako divoký hřebec vpuštěný do výběhu. Přímo poskočila radostí, že se zbavila svého jha. Stočila se zpátky a dostala se tak bokem k útočícím vlnám, které ji nemilosrdně přišpendlily v této pozici. Tři záchranné čluny stále visely připravené na boku.
Vtom se z temnot vyvalila veliká vlna a hnala se proti lodi.
Prostřední z člunů se zbavil svých pout a dopadl ztěžka na rozbouřenou hladinu. Lodní Šroub již pracoval, a tak se v člunu zoufale snažili otočit příď proti útočícím vodám. Ale bylo již pozdě.
Vzedmuté moře člun uchopilo a mrštilo jím o ocelový bok lodi.
Pukl jako zralý meloun. Z velitelského můstku na úděsný mžik zahlédli muže, jak vypadli z útrob člunu a mizejí v temných vodách. Poziční světélka jejich záchranných vest ještě chvilku svítila
Jako roj svatojánských mušek.
Přední záchranný člun se rozkomíhal jako klepadlo na dveřích protože se lano držící příď zaseklo.
Každá přicházející vlna s ním uhodila o ocelový bok - byl slyšet jekot a sténání posádky, dokud ho moře za pár minut neroztlouklo na padrť.
Třetí člun se ve svých závěsech divoce houpal, náhle se vyvlekl a padl do skoro desetimetrové hlubiny pod sebou.

Celý zmizel pod vodou, a pak vyskočil jako rybářský splávek po zaseknutí háčku.
Voda z něj crčela, ale přesto se pohyboval pomalu vpřed, do temné noci.
„Ach, můj Bože," zašeptal náhle kapitán Reilly a jeho tvář rázem vypadala o několik let starší.
Jediným úderem oceánu přišel o polovinu záchranných člunů, a tak byl ohrožen úspěch celé plánované operace. Zatím ještě netruchlil pro zmizelé námořníky - na to přijde čas později.
„Ty další čluny se dostaly na hladinu bez problémů, pane,"
ozval se první důstojník hlasem staženým zoufalstvím.
V závětří kolosu se všechny tři čluny dotkly ledových vod lehce, rychle se odpoutaly a začaly kroužit kolem. Jejich bodová světla připomínala dlouhé bílé hmatající prsty. Jeden z nich stačil objevit poškozený člun a zachránit jeho posádku ještě před tím, než se potopil.
„Tři čluny," povzdechl kapitán, „na třicet vorů." Věděl dobře, že je to málo - navíc mu bylo jasné, že jejich čas vypršel. Pasažér; už musí vyrazit. Měl dojem, že slyší údery moře bijícího do skal jako dělostřelbu. Cape Alarm čekal hladově na svou kořist.
„Připravte záchranné vory," nařídil tiše a jakoby sám pro sebe dodal: „A Bůh ať se nad námi všemi smiluje."
„Číslo 16," volala Samantha. „Jsme tady - číslo 16." Dostala je konečně všechny dohromady - všech osmnáct lidí vybraných do jejího záchranného voru. „Už jsme tu - už jsme všichni a bez problémů."
Shromáždili se před těžkými mahagonovými dveřmi vedoucími směrem k přídi.
Buďte připraveni. Jakmile nám dají povel, musíme reagovat velice rychle."
S mořem, ženoucím se přes palubu a padajícím v kaskádách dolů na závětrné straně, nebylo možné použít naloďovacích sítí do vo-rt poskakující! na hladině.
Proto byly nafouknuty už na palubě a v mezeře mezi ženoucími se vlnami se musela celá skupina hbitě vtěsnat dovnitř. Potom byl záchranný vor vytažen navijákem přes bok lodi a spuštěn do klidnějších vod závětrné strany. Okamžitě se přihnal záchranný člun, zachytil ho a uháněl s ním ke koloně ostatních.
„Teď!" ozvalo se, když dovnitř vpadl třetí důstojník, který otevřel celé dveře dokořán. „Rychle!"
křičel. „Držte se všichni pohromadě."
„Jdeme na to," zavelela Samantha a už se hnali na mokrou a kluzkou palubu. Měli to pouhých třicet kroků k místu, kde seděl vor nafouknutý jako obrovitá žlutá žába s ošklivě otevřenou temnou tlamou.
Vichr se ale do nich opřel svým ledovým ostřím a Samantha zaslechla pár zoufalých výkřiků. Někteří se zapotáceli tím náhlým přechodem do nemilosrdného chladu.
„Nebojte se," volala Samantha a postrkovala ty před sebou.
Snažila se udržet paní Goldbergovou, která ztratila vládu nad svým tělem - stala se z ní těžká a nemotorná přítěž.
„Pokračujte! Postupujte!"
„Pomůžu vám," křikl třetí důstojník a zachytil paní
Goldbergovou za druhou paži. Dovlekli ji konečně mezi sebou do voru.
„Povedlo se to, krásko," zašklebil se na Samanthu. Jeho úsměv byl vždy milý a příjemný - působil na ni mužným dojmem již od začátku plavby. Jmenoval se Keň a byl o pět let starší než ona. Vypadalo to, že se z nich brzy stanou důvěrní přátelé - pronásledoval
Ji od okamžipu, kdy stoupilh v New orku na loď. Věděla sice, že to není její typ, ale přesto podléhala jeho šarmantním způsobům a své vášnivé přirozenosti. Vcelku se už rozhodla, že se mu podvolí, a nechávala si ten krásný okamžik na poslední chvíli. Za těchto okolností si ale uvědomila, že ta pravá chvíle vlastně ani nemusí Přijít.
„Pomůžu s těmi dalšími," zaječela, aby přehlušila hukot vichru
„Jen si nastup," křikl a postrčil ji dovnitř. Objevila se v přeplněném nitru záchranného voru a podívala se zpátky na ozářenou a blýskající se palubu.
Keň se vracel k místu, kde jedna žena uklouzla a upadla.
Bezmocně ležela na mokré palubě a její manžel sejí snažil pomoci na nohy.
Třetí důstojník ji ale lehce zdvihl a tak všichni tři, se ženou uprostřed, pomalu postupovali po otevřené palubě a snažili se vyrovnávat těžké otřesy lodního trupu zaplněného vodou.
Náhle Samantha zahlédla na ozářeném moři obrovskou vlnu, která svou výškou dosahovala asi až k zábradlí. Zařvala své varování z plných plic.
„Keně, vrať se! Proboha, běž zpátky!" Vypadalo to, zeji neslyší - mezitím se vlna změnila v jakési černé napěněné mořské monstrum a hnala se naprosto potichu.
„Keně!" zaječela. Vtom se podíval přes rameno: Napěněný vrchol vlny byl už nad nimi - nemohli se dostat ani zpět, ani kupředu. Samantha zaslechla zavrčení navijáku a celý vor se zdvihl do výše.
Operátor ho nemohl nechat stát v cestě tak silné vlně, která by jím mrštila proti nástavbě tak, že by se jeho plastický kryt určitě roztrhl.
Samantha se vrhla ke vchodu vznášejícího se voru a pohlédla na palubu v okamžiku, kdy vodní masa brala s sebou tři postavy Viděla ještě, jak se Keň na moment zachytil zábradlí, a potom vše zakryla zpěněná vlna. loď se otřásla a opět se nahnula, vlna zmizela a lesklá paluba zela prázdnotou.
S dalším výkyvem lodi operátor ve své zasklené kabince vystihl ten správný okamžik a usadil vor na mořskou hladinu.
Tam už záchranné čluny úzkostlivě kroužily a čekaly na další práci.
Samantha uzavřela a zajistila plastické dveře voru a potom se protlačila všemi až k paní Goldbergové.
„Copak že pláčeš, drahoušku?" optala se stará dáma a objala ji.
To nic," zareagovala Samantha a jednou rukou ji sevřela okolo ramen. „Kdepak, já vůbec nepláču."
A volnou rukou si otírala ledové slzy, které sejí valily po tvářích.

Trog si pozdvihl sluchátka a podíval se na Nicka přes oblak kouře svého doutníku.
Jejich rádio se odmlčelo a vysílá pouze jeden nepřerušovaný tón.“
Nicholas věděl, co to znamená - Golden Adventurer byl posádkou a cestujícími opuštěn. Kývl hlavou, ale nepromluvil.
Zaklínil se do dveří, protože rostoucí vnitřní nepokoj ho nenechal ani usednout.
Pomalu uvažoval o rozsahu celé katastrofy. Měl pocit, že vržené kostky mu padají přímo na hlavu a celý risk se vlastně smršti na pouhé přežití. Zdálo se mu vcelku jasné, že Golden Adventurer bude vržena proti skalnatému pobřeží Antarktidy a v síle této vichřice přeměněna na pouhý vrak.
Christy Marině mu maximálně povolí asistenci u La Mouette při převozu zachráněných do Kapského Města.
Poplatek za tuto službu bude pouhým zlomkem toho, co mohl získat při tažení ropné plošiny pro Esso, které nechal stranou kvůli tomuto zoufalému pokusu vyřešit naráz finanční situaci své firmy.
Vsadil vše na jednu kartu, a tak se z něho stal nuzák.
Samozřejmě se na to přijde až po několika měsících, kdy ho pravidelné měsíční splátky společně s úroky a další účty z konstrukce druhé lodi ve Francii pomalu začnou dusit tak, až padne.
„Můžeme ji stále ještě zachytit, než ji příboj vrhne na skály,“ řekl náhle David Allen a všichni na můstku ztichli.
„Myslím si, že by u rozeklaného pobřeží
Antarktidy mohl být vcelku silný zpětný proud, který by ji mohl zdržet, a tím bychom stále měli šanci...“
Nedokončil svou myšlenku a ztuhl, když si všiml kapitánova pohledu.
„Stále jsme od nich ještě deset hodin plavby, a pokud se
Reilly rozhodl opustit loď - to už musí být opravdu velice blízko pevniny. Je to skutečně dobrý kapitán. „Nick ho osobně vybral jako velitele pro Golden Adventurer. „Jako kapitán torpedoborce v Severním
Atlantiku se stal tím nejmladším v námořnictvu v této funkci, při tom byl deset let u společnosti
Peninsular and Occidental Steam. ship Company, která si vždy vybírala jen ty nejlepší z nejlepších..“
Zarazil se. Uvědomil si, že se opět nevhodně rozpovídal.
Přešel raději k obrazovce radaru a přepnul jeho dosah na maximum. Všude něco světélkovalo, ale úplně na dolním okraji kruhové obrazovky stabilně svítil obrys rozeklaného pobřeží Cape Alarm. Za dobrého počasí by tam dorazili během pěti hodin, ale nyní, kdy se zase dostali ze závětří obrovského ledovce, se museli znovu potýkat se zdivočelými vodami. Warlock ze sebe sice mohla vydat vyšší rychlost než teď - byla přece stavěna pro bouřlivá moře -, ale tady všude číhala smrtelná hrozba plovoucího ledu.
Proto musel Nick držet Warlock zkrátka a věděl dobře, že neuvidí Golden Adventurer dříve než za deset hodin - pokud bude stále na hladině.
Za ním se ozval Trog hlasem plným vzrušení: „Něco tu slyším -hlasitost pouhá jedna, velice slabé a přerušované. Jeden ze záchranných člunů vysílá příruční vysílačkou.“ Pevně si přitiskl k uším sluchátka oběma rukama a znovu se zaposlouchal.
„Táhnou za sebou clý ¸h }%l nóf Ó~nutńcáŇ;ách aĘžých vorů do
Shackleton Bay - jeden ale ztratili.
Odtrhl se z vlečného lana a nemají dost člunů k pátrání po něm. Proto sdělují tuto informaci La Mouette, aby se po něm podívala.“
„Odpovídá La Mouette?“
Trog zavrtěl hlavou: „Pravděpodobně je mimo dosah té jejich slabé stanice.“
„To je dobře,“ přitakal Nicholas a přešel na velitelský můstek. Stále ještě neporušil ticho na vysílací frekvenci, a tak velice dobře cítil obrovský, ale stále ještě tichý nesouhlas všech důstojníků.
Zase si byl vědom potřeby lidského kontaktu - možnost podělit se o strasti s lidmi, kteří mu porozumí.
Věděl dobře, že je stále ještó psychicky oslabený a nemůže fiasko celé akce nést sám.
Zastavil se u prvního důstojníka a začal: „Podrobně jsem si prohlížel námořní mapy Cape Alarm, Davide,“
a nedal najevo, jak mu použitím křestního jména vehnal krev do tváří. Pokračoval dále:
Pobřeží je velice strmé a celá loď je hnána tímto vichrem ze západu. Jsou tam ale i úseky pokryté pouze oblázky.“
Ano, pane,“ kýval horlivě první důstojník. „Toho jsem si také všiml.“
Místo abychom vkládali naději do zpětných proudů, bych doporučoval použití modlitby, aby se loď objevila v prostoru těch břehů se sypkými valounky. A navíc by se to počasí už mohlo trochu umoudřit, aby ji to nerozbilo na kousky. Potom máme stále šanci ji lanem chytit ještě dřív, než se rozpadne.“
„Pomodlím se tedy desetkrát Zdrávas, pane,“ vesele se zašklebil David. Dalo se na něm jasně poznat, jak ho rozradostnil náhlý přátelský přístup toho tichého a strohého kapitána.
„A mělo by se ještě dalších deset přidat k tomu, abychom si udrželi náskok před La Mouette,“ doplnil
Nick a usmál se. Překvapený David Allen ještě neměl možnost ho vidět v dobré náladě, a tak si náhle všiml té změny výrazu. Přísný vzhled se jakoby šlehnutím kouzelného proutku změnil v naprosto příjemný obličej. Dokonce si i všiml zeleně kapitánových očí a svítivého úsměvu.
„Udržujte ji tak, jak běží,“ oznámil Nicholas. „Dejte vědět, pokud se něco změní,“ otočil se a zmizel ve své kabině.
„Udržovat ji tak, jak běží - ano, pane,“ souhlasil David Allen s náhlým porozuměním v hlase.
Tajuplný a úžasný svit jižní polární záře byl naprosto neobvyklou kulisou pro smrtelný zápas této obrovské lodi.
Aurora Australis se mihotala nad horizontem ve vodopádech červenozeleného světla.
Kapitán Reilly se díval zpátky malým průzorem vedoucího záchranného člunu a sledoval ukončení osudné cesty, ke které směřovala Golden Adventurer. Měl dojem, že nikdy nevypadala tak mohutně a impozantně jako v těchto svých posledních chvílích. Líbilo se mu mnoho lodí a měl k nim vztah jako k jakémukoliv jinému krásnému žijícímu stvoření - tuto ale opravdu miloval.

Cítil, jako °y i v něm cosi umíralo společně s ní.
Dokonce si všiml i změny v jejím chování. Moře téměř vycítilo blízkost pevniny a příkré svahy Cape
Alarm - Golden Adventurer zase vypadala, jako by propadala panice. Asi tušila, co ji čeká.
Nahnuta pod úhlem třiceti stupňů odkrývala červeň svého břicha a pomalu se blížila ke konci své cesty. Černě rozeklané skály na pobřeží již na ni čekaly.
Vypadalo to, že každou chvíli se stane jejich obětí - v posledním okamžiku s ní ale trhl zpětný proud, takže těsně minula hrozící nebezpečí a zmizela v mělké zátoce. Tam již kapitán nedohlédl.
Ještě několik minut nehnutě stál a zíral směrem, kde mu zmizela z očí. V podivném světle polární záře byla jeho tvář nazelenale šedivá a stažená hlubokým zármutkem.
Povzdechl si, zhluboka se nadechl a s plnou vervou se vrhl k vedení toho kulhajícího, jakoby pohřebního kón voje těch, kteří přežili, do bezpečí Shackleton Bay.
Skoro okamžitě si ulehčené uvědomil, že i v této chvíli jim osud přeje. Dostali se do velice příznivého mořského proudu mířícímu k pobřeží. Záchranné čluny byly roztaženy do délky tří mil a vlekly za sebou chumel poskakujících záchranných vorů. Kapitán Reilly měl s nimi spojení vysílačkou, a tak i přes krutý chlad ho překvapil jejich nečekaně rychlý postup.
Zdálo se, že pokud vše půjde dobře, mohou se dostat k pevnině za tři až čtyři hodiny - pomalu zase začal doufat. Přece jenom tolik životů bylo již zmařeno a nemohl si být jistý, že to moři už stačilo, dokud nebude mít všechny v relativním bezpečí na břehu.
Možná že série tragických událostí se konečně chýlí ke konci a štěstí jim bude přát. Vzal do ruky vysílačku a zkoušel se spojit s francouzskou záchrannou lodí. Kéž už je v dosahu jejich frekvence!
„Volám La Mouette - slyšíte mě? Jsem na příjmu, La Mouette...“
Záchranný člun se už zase dral údolím vln a maličký výkon vysílačky se ztrácel v obrovské hmotě ledového oceánu, který ho obklopoval.
Přesto se kapitán Reilly nevzdal a opakoval svou výzvu.
Vcelku se přizpůsobili podivnému rytmu raněného kolosu:
majestátní zhoupnutí následovaná pravidelným výkyvem, jako ručička gigantického metronomu. Nakonec si zvykli i na chlad nevytá-něného interiéru zaoceánského parníku a na celkové přelidnění v nehygienických podmínkách.
Společně se i duševně chystali na tvrdé podmínky celé akce a možná nebezpečí, ale na něco takového nebylo osazenstvo záchranného voru číslo 16 připraveno.
Dokonce i Samantha, nejmladší z nich, pravděpodobně fyzicky nejzdatnější a zajisté i nejlépe připravená svými znalostmi oceánu, si ani v duchu něco takového nedokázala představit.
Uvnitř záchranného voru byla naprostá tma - po neprodyšném uzavření vchodu proti větru a vodě se k nim nedostala ani troška světla.
Samantha si brzy uvědomila, jak temnota drtí jejich morálku, nejen že jim znemožňuje orientaci.
Proto nařídila proti sobě sedícím dvojicím na chvíli zapnout poziční světla záchranných vest. Bledá zář stačila osvětlit jejich tváře natolik, že se navzájem viděli, a tím získali pocit bezpečí z přítomnosti dalších lidských bytostí.
Potom je všechny usadila tak, aby vytvořili kruh s nataženýma nohama uprostřed - tím získal vor lepší stabilitu.
Třetí důstojník zmizel, a tak jeho pozici automaticky zaujala
Samantha. Ostatní k ní měli důvěru a nechali se vést jejími příkazy. Byla to ona, která se ještě jednou musela dostat ven a zajistit tažné lano záchranného člunu. Vrátila se napůl zmrzlá, nekontrolované se třásla, ruce a tváře necítila.
Trvalo jí dobrou půlhodinu, než si usilovnou masáží obnovila citlivost a než si byla jistá, že předešla hrozbě vytvoření omrzlin.
Vlečení voru začalo; pokud sebou předtím v moři házel jako chycená ryba, tak nyní se jeho pohyb stal přímo děsivým.
Každé hnutí vody a větru se přenášelo na celý kruh trosečníků. Každé povolení a napnutí tažného lana doprovázelo škubnutí. Načepýřené vlny, cítící přítomnost pevniny, se šplhaly až do výše sedmi metrů, a tam s nimi vystoupal i vor.
Potom padal tvrdě do hloubky a bez kýlu neměl žádnou příčnou stabilitu. Točil se zdivočele okolo své osy do té doby, než s ním opět trhlo napnuté lano. První začala zvracet paní Goldbergová.
Celý vor byl skoro vodotěsný a vzduchotěsný až na ventilační otvory nahoře. Nasládle kyselý pach tak zaplnil celý prostor A v několika minutách ji následovali další.
Samantha se bála pronikavého chladu - ten se mohl stát skutečným zabijákem. Pozvolna se dostával přes dvojitou izolaci záchranného voru a nenápadně zachvacoval spodní partie těl trosečníků. Dral se také krytým stropem, na kterém namrzala pára z jejich dechu - i zvratky mrzly na jejich oblečení a stěnách voru.
„Budeme zpívat,“ nařídila Samantha. „A první začne pan Stewart - určitě všichni znáte Yankee Doodle
Dandy. Tleskejte si do rytmu, tleskejte si se svým sousedem,“
a snažila seje neúnavně povzbuzovat, aby neupadli do letargie. Rychlým podchlazováním organismu se dostávali do jakéhosi tranzu, připomínajícího bezvědomí. Plazila se mezi nimi, budila je a každému dávala do úst hroznový cukr z nouzových zásob.
„Cumlejte to a zpívejte!“ volala na ně. Věděla, že cukrem se dá zahnat nejen chlad, ale i mořská nemoc. „Nepřestávejte tleskat. Musíte být v neustálém pohybu -
budeme už brzo na místě.“
Po čase už nebylo sil ke zpěvu, a tak se snažila vyprávět dětské příběhy. Jakmile padlo jméno nějakého zvířete, museli hned štěkat, kokrhat, hýkat či nějak napodobit hrdinu příběhu.
V krku ji už začalo škrábat od těch výkonů a navíc cítila slabost a únavu. Pochopila, že to je pouhý příznak nastupujícího nezájmu a přicházející letargie. Snažila se odolat náporu zoufalství.

„A teď konečně pořádně zatopím v kamnech a každému uvařím něco teplého," zvolala a donutila se podřepnout.
Nový nápad se už nesešel s velkým ohlasem - většina se na ni dívala naprosto apaticky. Odněkud se dokonce ozývalo bolestné sténání.
„Kdopak by si dal vřelou polívčičku...," a náhle se zarazila.
Cosi se změnilo. Trvaleji to delší chvíli, než si uvědomila příčinu: Vítr se nějak ztišil a vor se lehce kolébal na hladině.
Přestalo to pravi68
dělné divoké škubání tažného lana, které vždy vracelo zmítající se vor do správného směru. Horečně se začala plazit ke vchodu a zkřehlými prsty se snažila otevřít uzávěr.
Venku už svítalo a nad nimi se klenula čistá, ale ledově studená obloha. I když se vítr ztišil, přesto se moře stále nepříjemně houpalo. Barva vody se změnila z hrozivě černé na přívětivější tmavozelenou.
Vlečné lano tu nebylo - pouze roztřepený úchyt prozrazoval místo, kde bylo zakotveno. Číslo 16 bylo posledním vorem v celé řadě, kterou táhl třetí záchranný člun.
Po konvoji ale nebylo ani stopy.
Snažila se vysunout co nejdál, ale ať se rozhlížela sebevíc, žádný člun či možnou záchranu neviděla.
Všude okolo byly pouze stále rozčepýřené vrcholky vln.
Ke svému zoufalství si všimla, že ani pobřeží není na dosah -žádná skaliska Cape Alarm nebyla v dohledu. Vypadalo to, že se během noci dostali do pustých a rozlehlých končin Weddellova moře.
Beznaděj jí sevřela útroby a chtěla křičet na protest proti tomuto krutému osudu. Včas se však zarazila, protože věděla dobře, jak by mrazivý vzduch mohl poškodit její plíce. Opatrně se nadechla a rozhlížela se tak usilovně, až jí oči slzely námahou a mrazem. Nakonec ji ale chlad zahnal zpět do tmavého a zapáchajícího nitra voru. Přetáhla si kapuci pevněji přes hlavu - cítila se naprosto vyčerpaná.
Věděla, že za chvíli ti nejslabší začnou umírat, a bylo jí to naprosto jedno. Cítila, jak upadá do letargie a jak chlad postupuje tělem od nohou a rukou. Oči sejí zavřely. S obrovským vypětím sil je přece ještě otevřela.
Nebudu tu ležet a čekat na smrt, pomyslela si. Vzepjala se a podařilo se jí dostat na kolena. Měla pocit, že má na zádech batoh plný olova - zdálo se jí, že se nemůže pohnout.
Doplazila se ke středu voru, kde byly uloženy veškeré nouzové zásoby a také polohový rádiový maják.
Lokátor byl zataven v igelitovém obalu a prsty v tlustých rukávcích ji nechtěly poslouchat, ale přece jenom ho po chvíli vyrvala ven. Velikostí připomínal krabici doutníků a návod k použití měl na boku. Nemusela ho ale vůbec číst, znala všechno zpaměti. Zapnula rádiový maják a zasunula ho zpátky na určené místo: od této chvíle bude vysílat naváděcí zaměřovací signál na frekvenci
121,5 MHz.
Přece jenom byla naděje - sice naprosto mizivá -, že francouzská loď může zachytit tento slaboučký signál a vypátrat jejich polohu. Připravila se k dalšímu těžkému úkolu: Snažila se ohřát půl hrnečku vody na malém vařiči na pevný líh. Držela ho na klíně a vyvažovala pohyby voru. Během této těžké práce chtěla sebrat veškerou zbylou kuráž a najít vhodná slova, kterými nově vzniklou a vcelku zoufalou situaci oznámí.
Golden Adventurer, lidmi opuštěná, s mrtvými motory zalitými vodou, ale stále přitom zářila světly na palubách. Radiostanice pořád vysílala nastavený jednolitý nepřerušovaný tísňový signál. Raněný kolos se pomalu sunul k černým skalám Cape Alarm.
Skála byla velice tvrdá a svými špicemi mířila přímo k obloze.
Vypadalo to, že jsou doslova vybroušeny tím věčným útokem ledových vod. Jejich blýskavé břity vyzývavě trčely a čekaly.
Objevila se vlna a bez zaváhání udeřila. Zdálo se, že i vzduch se nárazem zachvěl - jako po výbuchu třaskaviny. Moře vystřelilo vzhůru plné vztekle bílé pěny a snažilo se otřást nepoddajnou skálou.
Nakonec se bez úspěchu zhouplo zpět.
Právě díky těmto zpětným proudům se držela Golden Adventurer z dosahu číhajících skal. Pobřeží bylo tak strmé, že padalo okamžitě do hlubin a nebyla tu žádná mělčina, o kterou by se loď zachytila.
V závětří skal se vítr utišil a v naprostém tichu se tento kolos pouze pohupoval na vlnách a pomalu se blížil vstříc svému osudu. V jednom momentě se dotkl skály svou nadstavbou, ale zpětná vlna ho opět odstrčila. Další vlna ho přisunula tak blízko, že by člověk stojící na skále mohl klidně seskočit na nachýlenou palubu. Golden Adventurer se pomalu sunula podél pobřeží.
Skály končily pilíři, které vytesalo moře. Podobaly se starým řeckým sloupům chrámu olympského vládce
Dia.
loď se opět dotkla jednoho z těchto pilířů svou přídí. Náraz se-škrábl barvu a poškodil zábradlí - to už ale byla mimo dosah hrozících skalních pařátů.
Tento slabý úder stačil, aby se její příď stočila do malé, ale tiché zátoky skryté za skalami.
Podstatně měkčí a už vůbec ne číhající skalní útvary tvořily pobřeží tohoto zálivu. Kameny, po staletí zvětralé tvrdým podnebím. se změnily v obří oblázky o velikosti lidské hlavy. Moře je chladilo, a tak připomínaly spíše starodávné dělové koule.
Jakmile se k nim přihnala vlna, narážely na sebe s obrovským rachotem. Ledová tříšť, houpající se na vrcholu vln, ševelila a cinkala při neúnavném pohybu vod.
Golden Adventurer už byla mimo závětří pobřežních skal a stala se hříčkou větru. I když slábl, přece jenom ji posunoval stále hlouběji do zátoky směrem k pobřeží.
Na rozdíl od skal se břeh svažoval velice mírně, a tak velké vlny nebily zběsile do pevniny, ale lehce sklouzávaly po mělčině. Ani jejich vrchol se nečepýřil -

váha ledové tříště je držela v klidu pod sebou. Noblesní pohyb vln se tedy spojil s větrem, aby lehce a bez otřesů přisunul zámořský kolos ke břehu.
Dotkla se pevniny a s kovovým zaúpěním namáhaných plátů trupu pomalu dosedla na pobřeží. Pohyblivé valouny se rychle přizpůsobily jejímu tvaru, vlny a vítr ji posunuly ještě víc a nakonec se loď pevně usadila. Krátká polární noc skončila, vítr se utišil a vzedmutá mořská hladina se jakoby ze sympatie uklidnila. Navíc zapůsobil odliv a Golden Adventurer dosedla ještě pevněji.
Během poledne ležela na boku oblázkového pobřeží pod úhlem deseti stupňů. Pouze její zad se ještě vznášela ve vodě a pohybovala se v souladu s rytmem vln.
Klesající teplota vzduchu začala svírat ledovou tříšť, a tak se okolo přídě objevila souvislá vrstva ledu.
Vypadala tam majestátně - tyčila se nad blýskajícím se namrz-lým pobřežím. Z nástavby visely dlouhé ledové meče a krápníky ledu zářily v mrazivém jasu.
Nouzový generátor stále pracoval, a i když nebylo nikde ani živé duše, všude vesele svítila světla, doprovázená tichou hudbou linoucí se z reproduktorů v opuštěných luxusních společenských místnostech.
S výjimkou trhliny pod čarou ponoru, ve které se moře neustále převalovalo, nebylo na ní žádné poškození vidět. A za ní, jako divadelní kulisa, se tyčily rozeklané štíty divokých skal Cape Alarm, které jenom podtrhovaly její ladné křivky. Ležela tam obnažená v celé své kráse, nabízela v sobě uložené bohatství a nesmírnou cenu tomu, kdo si ji utrhne jako zralý plod.
Kdesi dole - z jejích útrob - se stále ozýval jednolitý rádiový sig. nál, který mohl být zachycen až do okruhu pěti set mil.
Po dvou hodinách tvrdého spánku se Nick Berg náhle probral;
cítil cosi ve vzduchu. Tušil, že se něco musí stát, ale trvalo mu celých deset vteřin, než si uvědomil, kde vlastně je.
Vypotácel se z kabiny a hned si ujasnil, že neměl vůbec vstávat. Hlava ho bolela a ve sprše se s bídou držel na nohou. Snažil se probrat proudem horké vody a zároveň se holil.
Potom vešel na můstek a všiml si, že Trogje stále zalezlý ve své jeskyni. Podíval se na kapitána krhavýma očima a bylo jasné, že si ani nezdříml. Nicholas se před ním skoro zastyděl.
„Jsme stále před La Mouette," konstatoval Trog a otočil se ke své stanici. „Odhaduji, že už jsme na hranici jednoho sta mil."
Kuchař se objevil na můstku, v rukou měl opět podnos. Nickovi se seběhly sliny nad vůní, kterou ucítil.
„Mám tu menší specialitu, šéfe," oznámil Andílek. „Nazval jsem to, vejce na andělských křídlech'."
„To beru," odpověděl kapitán a otočil se ke spojovacímu důstojníkovi, zatímco už v ústech drtil nabídnutou lahůdku.
„Jak je na tom Adventurer?"
„Pořád vysílá poziční signál a její souřadnice se za poslední tři hodiny nijak nezměnily."
„Co to má znamenat?" vyzvídal Nick a překvapeně polkl. „Žádná změna v její poloze."
Potom už je tedy na mělčině," zamumlal si kapitán a okamžitě zapomněl na andělská vejce v ruce. V tom okamžiku se přihnal
David Allen, který se nestačil ještě ani pořádně obléknout. Oči měl oteklé od spánku, vlasy v rychlosti namočené a učesané, i když vzadu ještě slehnuté od polštáře. Netrvalo to nijak dlouho, než se dozvěděl, že kapitán přišel na můstek.
A navíc musí být ještě pohromadě, když vysílač stále pracuje."
„Vypadá to, že ty Zdrávasy zabraly, Davide," přidal se kapitán a na rtech se mu objevil tak zřídka se vyskytující úsměv.
První důstojník se okamžitě chytil vyblýskané plochy dřevěného stolu na mapy.
„Zaklepej na dřevo, ať to nezakřikneme."
Nicholas si uvědomil, jak jeho zoufalství společně s únavou ustupují. Zakousl se opět do kuchařova výtvoru a přes okno zíral kupředu. Moře se opravdu uklidnilo, ale slabé a nažloutlé slunce nízko nad horizontem nevydávalo žádné teplo. Pohlédl na ukazatel venkovní teploty - minus třicet stupňů.
Tady dole pod šedesátou rovnoběžkou bylo počasí naprosto ne-vypočitatelné. Chycené v neustále se otáčejícím atmosférickém tlaku se mohlo v mžiku rozbouřit, nebo právě naopak utichnout. Víc než sto dní v roce tu vládl vichr s bouří, a proto veškeré fotografie z Antarktidy živily falešné představy.
Většinou se na nich blýskal led, jiskřil sníh a zářilo slunce - faktem bylo, že by se snímky těžko pořizovaly uprostřed sněhové bouře či ve vichřici.
Nicholas tomuto náhlému klidu nijak nedůvěřoval, i když si uvědomil, jak se v duchu modlí, aby to tak vydrželo. Chtěl zvýšit rychlost a využít šanci, kterou mu moře nabízelo, ale v tom okamžiku se ozvala hlídka s žádostí o prudkou změnu kurzu.
Těsně před nimi vzdutá hladina prozrazovala ledovec skrytý pod hladinou. Warlock se mu vyhnula ve chvíli, kdy se jako číhající Mořská obluda objevil na hladině - masa černého ledu rýhovaná usazeninami z doby ledové, hrozivá a smrtonosná. Nick pro jistotu rozkaz ke zvýšení rychlosti nevydal.
„Měli bychom se dostat k vodám u Cape Alarm do hodiny" ozval se David Allen, který se objevil vedle něho. „Pokud se viditelnost udrží."
„Asi těžko," pronesl kapitán. „Za chvíli tu budeme mít pěknou mlhu," ukázal na hladinu, ze které se začínalo kouřit, jako by z moře vystupovali duchové. Vířivé vodní proudy dokázaly zvýšit rozdíl mezi teplotou moře a vzduchu - výsledkem toho byla stoupající pára.
„Mohli bychom se dostat ke Golden Adventurer ve čtyřech hodinách," pokračoval první důstojník plný nadšení. „S vaším dovolením, pane, podívám se dolů a ještě jednou překontroluji rakety, lana a vlečné zařízení."
Mezitím se vzduch okolo nich proměnil v bílou vatu.
Viditelnost se snížila na několik set metrů a Nicholas pobíhal po můstku jako lev v kleci. Ruce založené za zády,

nezapálené viržinko stisknuté mezi zuby - svůj pohyb přerušil pokaždé, jakmile Trog zachytil další zprávu v éteru mezi Francouzem,
Christy Marině nebo kapitánem Reillym.
Během dopoledne ohlásil velitel záchranného konvoje dosažení
Shackleton Bay bez dalších ztrát, a tak využil uklidnění počasí k postavení kempu. Navíc záchranné lodi oznamoval, aby sledovali frekvenci
121,5 MHz, na které by se měl ozývat ztracený záchranný vor.
La Mouette jeho zprávu však vůbec nepotvrdila.
„Nouzový signál voru na VHF přece vůbec nemohou zachytit,“
brumlal si Trog.
Nicholas si zatím představoval trosečníky v odtrženém voru a uvažoval, jak dlouho v tomto ledovém počasí mají vůbec šanci vydržet. Potlačil tyto myšlenky a raději se opět koncentroval na výměnu názorů o záchraně lodě mezi Francouzem a majiteli Golden
Adventurer.
Obě strany se ve svém postoji k záchraně a finančnímu vyrovnání opět diametrálně lišily.
Zaoceánský kolos unášený mořskými proudy bylo zapotřebí pouze zachytit lanem, potom upevnit ocelové vlečné lano a táhnout ho do domovského přístavu. Jules
Levoisin se proto snažil docílit souhlasu ke svému požadavku o Lloyd's Open Fonn ‚No Cure No
Pay'.
Záchrana celé lodě byla skoro jistá, a tak mohla být platba potom automaticky provedena. Její výše bude určena arbitrážním soudem před komisí pojišťovny Lloyd's v
Londýně podle principů mezinárodního námořního práva a bude vyjádřena v procentech z hodnoty celé lodě. Kolik procent odsouhlasí, bude záležet na tom, jak mnoho nástrah a nebezpečí musel zachránce při celé této akci překonat. Chytrý kapitán před soudem nastíní takový obraz celé záchrany, že odměna se může vyšplhat do výše několika miliónů dolarů.
Majitelé se zoufale snažili vyhnout tomuto řešení. Chtěli dostat Francouze na sazbu za denní pronájem s prémií, protože tím by byla limitována celková částka za záchrannou akci, což se zase vůbec nelíbilo zachránci. To ale platilo pouze do chvíle, než se zjistilo, že
Golden Adventurer najela na pevninu.
Jakmile to bylo zřejmé, role obou protivníků se obrátila.
Jules Levoisin začal panikařit a okamžitě zrušil svůj požadavek na Lloyd's Open Form - už se nedalo odhadnout, zda záchrana lodě bude vůbec možná. Z celé lodě už mohl být pouze vrak, dobitý mořem na skalách Cape Alarm. V tomto případě se procento odměny z již neexistující hodnoty lodě rovnalo nule.
Proto se Francouz snažil docílit kontraktu na denní pronájem s prémií, včetně zaplacení celé své trasy z Jižní Ameriky a odvozu trosečníků zpět do civilizace.
Nabízel tuto službu za deset tisíc dolarů denně a prémii dvou a půl procenta za jakoukoliv zachráněnou část hodnoty lodě. Jeho nabídka nebyla špatná - dalo se pochopit, že se už vzdal představy miliónů padajících mu do klína.
Majitelé nabízející předtím denní pronájem samozřejmě v této situaci zase vyžadovali Lloyd's Open
Form.
„Souhlasíme s vaším návrhem včetně odvozu trosečníků,“
souhlasili na šestnáctém kanálu.
„Podmínky se ale změnily,“ odpovídal Jules Levoisin a Trog jeho vysílání opět zaměřil.
„Jsme opravdu daleko před ním,“ spokojeně prohlásil a zamrkal zarudlýma očima, zatímco Nick zaznamenával pozici soupeře na mapě.
Můstek se opět zaplnil všemi důstojníky, kteří si našli nějakou výmluvu pro svou přítomnost. Měli na sobě silné nepromokavé pracovní obleky, těžké boty a na hlavách vlněné kukly. Naprosto fascinováni sledovali údaje na mapě a tiše diskutovali.
První důstojník se objevil s náručí plnou svršků. „Mám tu něco pro vás, pane. Půjčil jsem si to od hlavního inženýra - máte asi tak stejnou velikost.“
„Ví o tom?“
„Vlastně ani ne - půjčil jsem si to z jeho kabiny...“
„To nebyl špatný nápad, Davide,“ usmál se kapitán. „Dej to ke mně.“ Zjišťoval, že se mu jednání prvního důstojníka líbí čím dál víc.
„Kapitáne,“ ozval se náhle Trog. „Zachytil jsem další vysílání. Je velice slabé a mám ho na 121,5
MHz.“
„Doprdele!“ zaklel David Allen a zarazil se u vchodu do kabiny kapitána. „Doprdele!“ opakoval a výraz v jeho tváři se změnil. „To je ten zasraný záchranný vor, který se utrhl.“
„Jaká je jejich poloha?“ vyštěkl kapitán vztekle.
„Signál je na 280 vzhledem k nám, což je přesně 045
magnetický,“ okamžitě upřesnil Trog a Nick pocítil další nával zloby.
Záchranný vor se nacházel někde na levoboku, osmdesát stupňů stranou od přímé trasy ke Golden Adventurer.
Velitelský můstek se rozezvučel hlasy přítomných důstojníků, kteří začali komentovat vzniklou situaci. Nicholas je umlčel jediným pohledem.
Všichni sledovali pozice obou záchranných lodí, vyznačené na mapě barevnými vlaječkami. Červenou měla Golden

Adventurer -byla už těsně před nimi. Náskok proti
La Mouette nebyl nijak obrovský. Jeden z mladších důstojníků nevydržel být zticha.
„Pokud změníme kurz, tak to ten zasraný francouzský žabožrout dostane od nás všechno přímo naservírované.“
Slova se ztratila v Sumu dohadujících se hlasů. Nick Berg se na ně ani nepodíval - zůstal nahnutý nad rozloženou mapou s rukou opřenou o stůl a sevřenou v pěst tak, až mu klouby zbělely.
„Bože. vždyť to ani nemohli přežít. Poženeme se za nimi kdoví kam, a najdeme jenom kupu mrtvol.“
„Nikdo ani neví, jak jsou vlastně daleko - tyhle záchranné vysílače mají dosah až stovku mil.“
„A La Mouette ji vyzve k tanci a těsně před nosem nám s ní odtančí.'
„Vždyť je můžeme vyzvednout až potom - napřed je zapotřebí zaháknout lanem Golden Adventurer.“
Kapitán se pomalu narovnal a vyndal viržinko z úst. Podíval se na Davida a promluvil chladným bezvýrazným hlasem.
„První důstojníku, mohl byste připomenout vašim mladším kolegům, které nejdůležitější pravidlo na moři platí?“
David Allen chvíli mlčel a potom měkce řekl: „Záchrana lidského života na moři má přednost před jakýmkoliv jiným rozhodnutím.“
„Výborně, pane Allene,“ přikývl Nick. „Změňte kurz a sledujte zdroj nouzového signálu pozičního vysílače záchranného voru.“
Otočil se a odešel do kabiny. Stále ještě stačil kontrolovat svůj vztek, ale jakmile za sebou zavřel dveře, udeřil pěstí do stolu.
Na velitelském můstku se rozhostilo ticho - nikdo nepromluvil po dlouhých třicet vteřin. Potom se třetí důstojník vzmohl na slabý protest.
„Ale vždyť už jsme tak blízko!“
David Allen se otočil a hlasem plným rozčilení oznámil kormi-dělníkovi změnu.
„Nový kurz-045.“
Warlock začala měnit svůj směr a první důstojník znechuceně odhodil na mapu oblečení, které dosud držel v náručí, a přešel k Trogovi.
Jsou nějaká upřesnění?“ optal se.
77
„Dejte ji na 050,“ ozval se Trog a potom výsměšně dodal.
„Napřed tvrdíte, že má kamenné srdce - teď zase kňučíte jako mimina když reaguje na nouzový signál may day.“
A první důstojník zarytě mlčel, zatímco Warlock se pomalu odkláněla v mlze od původního kurzu, který ji měl dovézt k zasloužené odměně. La Mouette triumfálně hlaholila v éteru při tvrdém dohadování s majiteli v Londýně, když ji Francouz hnal v posledním úseku otevřeného moře, který ji dělil od
Cape Alarm.
Mlha vypadala tak hustá, že by se dala krájet na kousky jako sýr. Z můstku už nebylo vidět ani na palubu. Nick se prokousával nepřátelským mořem jako slepec neznámou místností. Led na něho útočil ze všech stran.
Nacházeli se v oblasti obřích tabulových ledovců a odrazy těchto mohutných ledových ostrovů hrozivě zářily svou zelení na obrazovce radaru. Nechutný pach ledových mas zaplnil vzduch okolo a s každým nadechnutím po sobě zanechával pachuť v ústech.
„Jak vypadá signál?“ optal se Nicholas, plný napětí, aniž by odvrátil oči od mlžné záclony před sebou.
„Stále žádný kontakt,“ odpověděl Trog a Nick přešlápl. Mlha ho mátla a pocit rovnováhy se měnil.
Na chvíli propadl iluzi, že celá loď se těžce vychýlila na jednu stranu. S vynaložením všech sil nepodlehl této halucinaci a stále zíral před sebe: Chtěl zahlédnout i v mlze první varovný záblesk nazelenalého ledu.
„Už nemáme kontakt skoro celou hodinu,“ zamumlal David vedle něho.
„Možná že baterie je už vybitá nebo narazili na led a potopili se...,“ připojil se třetí důstojník tak, aby ho kapitán zaslechl.
„...nebo je jejich vysílač zakrytý ledovcem,“ doplnil Nick aopět na můstku zavládlo ticho na dalších deset minut s výjimkou žádostí o změny kurzu. Warlock kličkovala mezi neviditelnými, ale všude přítomnými masami ledu.
„Tak dobře,“ rozhodl se nakonec kapitán. „Musíme se podvolit skutečnosti, že záchranný vor zmizel.
Končíme s pátráním.“ Okamžitě se ozvaly vše komentující hlasy důstojníků. „Nový kurz měřeni ke Golden Adventurer prosím. Zvýšení výkonu motorů na padesát procent.“
Stále ještě můžeme toho francouzského žabožrouta pobít,“
ozvalo se nadšeně. „A navíc se už mohou dostat do ledu, a tak budou muset zmírnit...“ Od srdce přáli neúspěch La Mouette a jejímu kapitánovi.
Dokonce se zdálo, že jejich loď jako by radostí poskočila, když se dostala na ten správný kurz, který ji přivede k vytoužené odměně.
„Podívej se, Davide,“ promluvil tiše Nick. „Jedna věc je jistá:
nedostaneme se tam včas před Francouzem. Proto musíme vytáhnout náš trumf...,“ a chtěl pokračovat, když se náhle ozval Trog hlasem plným nadšení.
„Mám nový kontakt na 121,5 MHz,“ zaječel a tato zpráva šokovala osazenstvo můstku.
„Bože!“ vykřikl třetí důstojník. „Proč si zrovna nelehnou a ne-chcípnouuž!“
„Signál byl stíněn tím velkým ledovcem vedle nás,“ odhadoval
Trog. „Už jsou opravdu blízko - nebude to dlouho trvat.“
„Rozhodně to bude stačit k tomu, abychom tenhle závod prohráli.“
Mohutný ledovec byl tak obrovský, že si dokonce zařídil i své vlastní počasí. Veškeré vodní i vzduchové proudy dokázaly rozehnat i tu hustou mlhu.

Otevřela se jako divadelní opona a přímo před nimi se objevilo panorama zelenomodrého ledu, protkaného nečistotami. Rozeklané vrcholky ledovcových štítů mizely v horních vrstvách mlhy a vypadaly, jako by se dotýkaly samotného nebe. Moře vyhloubilo majestátní ledové oblouky a hluboké jeskyně v tomto ledovém pohon.
„Tamhle jsou!“
Kapitán hrábl po dalekohledu a zaostřil na tmavší bod, odrážející se na jasně bílé ledové kulise.
„Ne,“ zavrčel, když zahlédl skupinu asi padesáti tučňáků.
Stáli Pohromadě a i v dalekohledu vytvářeli dojem shluku lidí.
Warlock se po chvíli přehnala okolo nich tak blízko, že padli na svá bělostná břicha a s pomocí zakrnělých „křidélek se klouzali přímo do vody.
Loď se hnala dál okolo pevné hranice mlhy s občasnými otvory průhledného vzduchu, ve kterých optické iluze a fáta morgány slavily svá vítězství. Antarktický vzduch si s nimi hrál a předváděl jim úkazy nevídané. Hejno tučňáků se měnilo na stádo slonů a opět se přeměnilo na skupinu mávajících lidí.
Těžko se dalo určit, co je skutečnost a co pouhý klam.
Nouzový signál se opět zeslabil a náhle ztichl docela. V
tentýž okamžik se ozval plnou silou a za pár vteřin opět zmizel.
„Na to se můžu vysrat,“ zaklel potichu David s příchutí hořkosti, tváře rozpálené pocitem marnosti.
„Kde jsou, doprdele? Proč nevystřelí raketu nebo nezapálí signální pochodeň?“ Nikdo mu neodpověděl a zatím další část bílého monstra zahalila palubu, a pohltila jakýkoliv zvuk vycházející z lodě.
, .Pokusím se je probrat sirénou, pane,“ pokračoval, když
Warlock se opět objevila v ostrém slunečním jasu. Nicholas souhlasně přikývl, aniž oddálil dalekohled z očí.
David sáhl nad hlavu a zatáhl za červenou rukojeť: Hluboké zařvání oznamovalo přítomnost záchranné lodi na moři.
Zdálo se, že síla zvuku přímo trhá mlhu. Ozvěny odražené ledovcovými vrcholy připomínaly rachot hromu.
Samantha držela v rukou lihový vařič a snažila se ohřát hrneček vody. Balancovala opatrně, tak aby vyrovnávala houpání voru.
Modrý plamen osvětloval zšeřelou plastickou jeskyni voru a dodával pouhou iluzi tepla, které bylo zapotřebí k zachování života. Někteří již začali umírat.
Gavin Stewart držel v náručí manželku a skláněl nad ní hlavu prokvetlou stříbrem. Byla mrtvá již skoro dvě hodiny. Tělo vychladlo a na jakoby voskové tváři se rozprostíral klid a mír.
Samantha už nemohla unést pohled na ně, a tak byla schoulená nad vařičem. Snažila se rozmíchat kostku hovězího vývaru ve vodě a mrkáním stírala slzy z dorážejícího chladu. Cítila, jak jí teče z no80
či, a vyžadovalo to opravdu velké úsilí, aby zdvihla ruku a otřela si nos do rukávu. Obsah hrnečku byl ohřátý jen trochu nad teplotu jejich těl. ale nechtěla už déle ztrácet čas ani palivo.
plecháček poslala po řadě, kde si ho předávaly nemotorné, chladem zkřehlé ruce v tlustých rukavicích.
Každý trochu usrkl s výjimkou těch, kteří už neměli sílu či zájem o dění okolo.
No tak, paní Goldbergová,“ šeptala Samantha s bolestí v krku.
Zdálo se jí, že chlad ji krk naprosto uzavřel a divný vzduch uvnitř byl příčinou úporné bolesti hlavy. „Musíte se napít...,“ přesvědčovala ji a dotkla se její tváře. Prudce ucukla. Všimla si, jak na obličeji zůstala stopa po doteku - jako by sáhla na masku z modelíny. Tvář pomalu chladla. Trvalo jí několik minut, než zvládla šok, a teprve potom stáhla kapuci mrtvé ženě hluboko do obličeje. Vypadalo to, že si jich nikdo nevšiml; zachvátila je už naplno strnulost a naprostá otupělost.
„Tady,“ zašeptala Samantha a otočila se k muži na druhé straně. Vložila mu hrneček do rukou a zformovala mu ztuhlé prsty tak, aby nevypadl. „Pijte, dokud je to vlažné.“
Náhle cosi zahřmělo a vzduch se zachvěl jakoby výbuchem. Znělo to jako řev umírajícího buvola nebo rachot dělostřelby. Měla dojem, že se jí to zdá. Nechápala, co to může být, dokud se to neozvalo opět. Teprve potom zvedla hlavu.
„Můj Bože,“ zašeptala. „Konečně jsou tady. Už bude všechno v pořádku. Jsme zachráněni.“
Odplazila se ke skříňce uprostřed - celá ztuhlá se vlekla jako stará žena.
„Už jsou tady. Slyšíte - jsme zachráněni,“ zoufale chraptěla a rozsvítila signální světlo své záchranné vesty. Vjejím svitu našla balíček fosforových signálních pochodní.
„Tak sebou hněte - dělejte něco.“ Snažila se je vyburcovat z letargie, když zápasila s krytem otvoru.
„Ještě jednou zavoláme slá-v^' šeptala si, ale nikdo se k ní nepřidával. Konečně se probojovala ven do mrazivé mlhy a slzy, které jí stékaly po tvářích, už nebyly z chladu.
Podívala se nad sebe a místo oblohy zahlédla gigantické kaskády zeleného ledu. Trvaleji to dlouhou dobu, než pochopila, že cely vor se dostal na závětmou stranu obrovitého tabulového ledovce Připadala si nepatrná v porovnání s tou mohutnou horou zmrzlé masy blýskavého ledu.
Zdálo se jí to jako věčnost, stála tam s obličejem zvednutým a zírala nahoru - náhle se vzduch opět otřásl hlubokým řevem sirény. Jekot protrhl mlhu, narazil na obří útes ledovce, kde se rozlomil na několikanásobnou ozvěnu, která se hnala dál průrvami a převisy ledových pahorků.
Samantha uchopila jednu z pochodní a vyžadovalo to veškerou sílu, aby její zmrzlá ruka odtrhla zapalovací pojistku. Zasyčelo to a napřed se objevil bílý kouř a potom vyrazil oslepující, karminové červený oheň, který na moři znamenal vrchol nouze. Stála tam jako malá socha svobody, v jedné ruce třímala vysoko pochodeň a za-mženýma očima hleděla do neproniknutelné mlhy.
Ledovým prostorem opět proletěl zvířecí řev sirény, který byl tak blízko, že otřásl jejím tělem jako póry v větru ohýbající klasy obilí.

Práce moře, větru a výsledek neustálých změn teploty podporuje přirozenou erozi ledu, který je těmito silami pomalu nahlodáván. V blýskavé mase ledové hory naleznou nejslabší bod, kterým je obvykle vertikální prasklina. Ta běží jako stopa po sekeře od plochého vrcholu celých dvě stě metrů až kamsi k základně ledovce pod hladinou.
Hřmění mlhové sirény Warlocku našlo souhlasnou odezvu uvnitř ledového masivu tak, že led na obou stranách této trhliny začal vibrovat v jiné frekvenci.
Průrva se otevřela s praskající explozí skla, drtícího se pod tlakem a hora se zbortila. Sto miliónů tun ledu se pohnulo a odtrhlo se od své mateřské základny.
Celý blok byl vlastně sám o sobě horou, jednolitou tabulí pevného ledu dvakrát větší než londýnská katedrála svatého Pavla. A jakmile se odtrhl a osamostatnil, okamžitě se objevily další tlaky a síly uvnitř, které využily menších trhlin a prasklin tak, že led vybuchl uvnitř a zničil sám sebe, jako by v něm kdosi odpálil tuny trhaviny.
Vzduch se zaplnil kusy ledu, některé byly velké jako lokomotiva další malé a ostré jako smrtící ocelové šavle. Pod touto roztříštěnou padající masou poskakoval bezmocně maličký žlutý záchranný vor.
Tam," zvolal Nick, „na pravoboku!" Nouzový signál zářil, pochodeň vrhala groteskní vzory světla a ohnivě zbarvovala všudypřítomnou mlhu. David Allen se ohlásil posledním triumfálním zahoukáním sirény.
„Nový kurz 150 ," oznámil kapitán kormidelníkovi. Warlock se hbitě natočila a téměř okamžitě vyplula z mlhy do nového prostoru s perfektní viditelností.
Necelý kilometr před nimi poskakoval na vlnách záchranný člun jako tlustá žlutá žába pod skleněnou zelenou stěnou ledu. Vrchol ledovce byl skrytý v mlze nad ním a titěrná lidská postava stála na voru a držela žhnoucí pochodeň - byla naprosto bezvýznamnou tečkou v té obrovské pláni ledové divočiny, mlhy a moře.
„Připrav vše na vylovení trosečníků, Davide," řekl Nicholas a první důstojník rychle zmizel, zatímco kapitán přešel na otevřené křídlo můstku, odkud by mohl sledovat záchrannou akci.
Náhle se Nick zarazil a překvapeně se podíval nahoru. Chvíli si myslel, že slyší střelbu, než se praskání a malé výbuchy změnily v jednolitý skřípavý zvuk, jako by obří strom smrtelně zachroptěl a potom padl pod posledním úderem sekery. Vše se slilo v tak typický hukot řítící se sněhové laviny.
„Dobrý Bože!" zašeptal Nicholas, jakmile zahlédl vrcholky ledu měnící náhle svůj tvar. Pomalu se začaly propadat, skládaly se jako domek z karet. Jejich hroucení nabíralo na rychlosti a syčící odštěpky vybuchujícího ledu zformovaly vířící bílý mrak. Zatím se útes stále nakláněl víc a víc, až převážil své vlastni těžiště a padl do moře. Zvedla se obrovská vlna zelenavé vody, která vyrazila následována dalšími. Hodila přídí Warlocku a hnala se dál.
Kromě kapitána na můstku nikdo ani nepromluvil. Každý se snažil udržet rovnováhu a sledoval neuvěřitelnou podívanou, kterou jim předváděla neomezená moc. Moře se stále vařilo, pěnivé a krémově zabarvené, plné kusů rozervaného ledu, některé z nich o velikosti rodinného domku. Zbytky ledu se vynořovaly na hladině, pomalu se otáčely, než našly svou vlastní rovnováhu při srázem' jednoho s druhým.
„Blíž," zasyčel Nick. „Tak blízko, jak to jen jde." Ze žlutého záchranného voru nezbylo vůbec nic.
Ostré zlomky potrhaly jeho křehký obal a další kusy zaplnily vor těžkým nákladem tak, že i s lidmi zmizelo vše hluboko pod hladinou.
„Blíž," opakoval. Pokud by někdo zázrakem přežil tuto ledovou lavinu, má pouhé čtyři minuty života.
Nicholas tlačil Warlock do stále vířící masy - snažil se odsunout bariéru ledu svou obměnou přídí.
Otevřel dveře a vyšel ven na mrazivý vzduch. Ignoroval zimu a cítil, jak v něm roste bezmezný vztek a pocit naprosté marnosti. Zaplatil tu nejvyšší cenu za to, aby se záchranná akce povedla, a vzdal se šance na záchranu Golden Adventurer. A to vše pouze pro hrstku neznámých lidí, kteří právě teď v tomhle momentu zmizeli. Celá jeho oběť byla k ničemu a tato obrovská ztráta ho hnětla. Vztek a zoufalství ho přemohly, neudržel se a zařval na skupinku okolo prvního důstojníka na palubě.
, .Dívejte se pořádně. Chci ty lidi..."
Zahlédl červenou záři - jasný záblesk kdesi v zelenavé vodě.
Náhle se objevil opět, stával se jasnější a jasnější, až zazářil na hladině.
„Oba motory vzad," zaječel. Warlock se nahrbila, když oba dvojité lodní šrouby změnily směr a zpětným tahem se zakously do vody.
Na kousku čisté hladiny se objevilo cosi červeného. Nicholas zahlédl tělo v červené větrovce podpírané nafouklou záchrannou vestou. Zakloněná hlava tak nechala vyniknout bledému obličeji lesknoucímu se jako vražedný led, který ho obklopo84
val Překvapily ho rysy krásné tváře, připomínající mladičkého chlapce.
.Chytni ho," zařval Nicholas a zvuk jeho hlasu způsobil, že se oči v té tváři otevřely. Veliké a zelené, zasazené do bledého jemného oválu, orámovaného červenou kapuci.
David Allen se hnal zpět a v ruce držel záchranný kruh a lano.
, .Pospěš si - zatraceně!" Ten chlapec byl pořád naživu a kapitán ho chtěl. Chtěl ho tak zoufale, jako nikdy nic jiného ve svém životě. Chtěl alespoň tuto jednu mladou duši, za všechny ty, které obětoval. Všiml si, že ho ten mladík pozoruje.
„Tak dělej,
Davide," zaječel netrpělivě.
„Tady!" volal David a držel se zábradlí, když hodil záchranný kruh. Profesionálně mu dodal rotaci, aby při dosednutí na hladinu dalších deset metrů doklouzal k tělu, které se pohupovalo v ledové vodě. Mířil přesně, takže vržená záchrana se zarazila přímo o rameno.
„Chyť se," křičel Nick. „Chyť se už konečně!"
Tvář se pomalu otočila a chlapec zdvihl ruku, ale jeho pohyb byl nekoordinovaný.
„Tam! Je to vedle tebe," pobízel David. „Chyť se už, člověče!"

Chlapec už byl ve vodě víc než dvě minuty a pomalu ztrácel kontrolu nad svým tělem. Udělal dva trhavé pohyby s nadzdviže-nou rukou, narazil do kruhu, ale nebyl schopen se nijak zachytit a prakticky si záchranný kruh odstrčil.
„Hlupáku," nevydržel to Nicholas. „Chyť se!" A ty velké zelené oči se na něj náhle podívaly s totální rezignací porážky.
Ztuhlá ruka byla stále zdvižena - vypadalo to, jako pozdrav na rozloučenou.
Kapitán si ani neuvědomil, co instinktivně dělá, až když odhodil plášť a odkopl boty. Vlastně ani nechtěl, protože kdyby měl čas se zamyslet, tak by to neudělal.
Rozběhl se a skočil co nejdál, aby se vyhnul zábradlí dole na palubě. A když se voda nad ním zavřela, byl naprosto šokován.
Měl dojem, že ho sevřely obrovské kleště, které mu vytlačily veškerý vzduch z plic. Prudká bolest v hlavě ho oslepila, když se konečně vynořil na hladině.
Smrtelný chlad se mu sápal na tělo a žaludek se začal obracet. Cítil, jak morek v kostech je zachvácený bolestí tak, že není snadné donutit končetiny ke správné reakci Přesto vyrazil směrem ke vznášejícímu se tělu.
Bylo to něco přes deset metrů, ale v polovině cesty ho sevřela panická hrůza, že se mu to nepodaří.
Zatnul zuby a bojoval s ledovou vodou jako s nejproradnějším nepřítelem - to ale z něho vysálo sílu společně s teplem těla.
Jednou rukou zavadil o postavu, dřív než si uvědomil, že celou vzdálenost už překonal. Přitiskl se k záchranné vestě a díval se na palubu Warlocku.
David Allen měl záchranný kruh již zpět na palubě a házel ho znovu. Otupující chlad zpomalil Nickovy reakce natolik, že nebyl ani schopný se blížícímu kruhu uhnout. Dostal ránu přímo do čela, ale nic necítil - měl znecitlivělou nejenom tvář, ale i nohy a ruce.
Čas utíkající jako o závod odměřoval zbytek života, když zápasil s nehybnou postavou. Pomalu ztrácel veškerou energii, když se snažil dostat kruh přes chlapcovo tělo. Nepodařilo se mu to. Vecpal tam pouze hlavu a ruku a pak už mu bylo jasné, že víc nezmůže.
„Táhněte," ječel ve vzrůstající panice a hlas zněl vzdáleně, s podivnou ozvěnou v jeho uších.
Otočil si lano okolo ruky, protože prsty už neovládal a snažil se udržet se posledním zbytkem sil, když ho vytahovali.
Otřeli se i o kus ledu, který se je snažil odtrhnout, ale přesto chlapce z ruky nepustil.
„Dělejte," šeptal si. „Ach, pro smilování boží, tahejte!" To už ale byli venku z vody a jejich ztuhlá těla narážela do ocelového boku Warlocku. Smyčka lana mu strhla kůži na předloktí a stékající mořská voda zrůžověla. Žádnou bolest necítil.
Snažil se chlapce udržet, aby mu nevyklouzl ze záchranného kruhu. Vůbec necítil ruce, které je zachytily.
Neuvědomil si ani, že stojí, a tak začal padat na palubu -
přímo na tvář. David ho ale včas zachytil a okamžitě ho společně dovlekli do parna Andílkova království.
Jak jsi na tom, kapitáne?" snažil se z něho David vypáčit, ale
Nicholasova ztuhlá otevřená ústa nevydala ani hlásku. Obrovská trhavá křeč zachvátila jeho tělo.
„Musíme z nich rychle stáhnout to mokré oblečení," zavrčel
Angelo a elegantním pohybem svalnaté ruky chytil chlapcovo tělo a hodil si ho na stůl. Popadl svůj oblíbený kuchařský nůž z nerezové solingenské oceli a bleskově rozpáral Červenou větrovku a odhodil ji.
Kapitánovi se konečné vrátil hlas, i když zněl ve chvění celého těla naprosto cize.
„Zatraceně, Davide, co tady ještě okouníš? Pohni tou svou prdelí a ať už jsi na kurzu směrem ke
Golden Adventurer," zachrčel a chtěl přidat ještě něco mnohem šťavnatějšího, ale přišla na něho další vlna třesavky, a navíc David Allen už zmizel.
„Budete v pořádku." Andílek se na kapitána ani nepodíval a usilovně pracoval svým nožem - páral oblečení vrstvu po vrstvě z nehybného chlapce. „Starý mořský vlk jako vy to vydrží - tady ale mám dojem, že máme typický případ podchlazení."
Další dva námořníci pomáhali Nickovi se vyklubat z jeho nasátého oblečení, na kterém praskala tenká vrstvička ledu.
Kapitán až zamrkal, když ucítil bolest navracejícího se oběhu krve do napůl zmrzlých končetin.
„O.K.," odsouhlasil, když stál nahý uprostřed místnosti a třel se hrubým ručníkem. „Budu v pořádku a vy se vraťte na svá místa." Snažil se přejít k rozpálené plotně, potácel se jako opilý, ale vítal sálavé vedro, které třel do sebe. Nemohl nijak zastavit třesení těla pokrytého hnědými a fialovými skvrnami z prožitého chladu. Dokonce i jeho genitálie téměř zmizely, zatáhly se do hustého tmavého porostu v rozkroku.
„Kafe se už vaří, hodte ho do sebe, kapitáne," radil mu
Andílek a pohlédl na Nicka od své práce.
Bleskově ho zkontroloval od širo-Iq/ch ramen přes chlupatá prsa až po štíhlý pas.
>Je potřeba si do hrnku nasypat hodně cukru a pít to horké, jak se dá," předal instrukce a hned se vrátil k drobnému tělu na stole.
Angelo odložil své noblesní způsoby a začal pracovat s plnou vervou profesionála, který byl v tomto směru trénován.
Náhle se zarazil a na chvíli odstoupil. „To se mi snad zdá!
Vždyť mu schází nářadí!" a rezignovaně povzdychl.
Kapitán se otočil, když Andílek právě zakryl bledé nahé tělo tlustou vlněnou dekou a začal s temperamentní masáží.
„Bude lepší, když nás, děvčata, necháte o samotě, kapitáne,"
usmál se sladce a blýskl svou diamantovou náušnicí. Nicholas odcházel se vzpomínkou na jediný záblesk, ve kterém zahlédl nádherné tvary mladé ženy s bledým obličejem orámovaným promáčenými, zlatě se lesknoucími vlasy.
Nicholas Berg byl zachumlán do vlněné deky, kterou si přehodil přes pracovní kombinézu a tlusté svetry. Na nohou měl teplé norské rybářské podkolenky a byl obutý do těžkých gumových pracovních bot. V rukou držel porcelánový

hrnek s vřelou kávou. Za poslední hodinu už vypil tři - a stále se nemohl zbavit nájezdů zimnice, která s ním lomcovala každých pár minut.
David Allen posunul kapitánův plátěný trůn na můstku tak, aby mohl sledovat Troga a zároveň řídit loď. Nick tak jedním okem sledoval obrysy černých útesů Cape
Alarm, které byly v blízkosti jejich levoboku.
Pípání morseovky zaplnilo celý můstek, dlouhá sekvence teček a čárek se dostávala k uším všech každý poslouchal velice pozorně. Trog to ale musel říci první nahlas.
„Tak La Mouette už je tam." Vypadalo to, jako by měl perverzní potěšení z výrazu jejich tváří. „Tak nás pobila, mládenci, dvanáct a půl procenta zachráněné hodnoty získává její posádka..."
„Chci slyšet slovo za slovem," utrhl se kapitán podrážděně a Trog se na něho zašklebil, než se sehnul nad poznámkovým blokem.
„Kapitán La Mouette pro Christy Marině. Golden Adventurer sedí tvrdě na pevnině a je držena ledem a stahujícím se odlivem. Stop. Poškození ocelových plátů na boku ledovcem je někde pod hladinou.
Stop. Trup je zaplaven a otevřený moři. Stop. Za žádných okolností neakceptuji Lloyd's Open Form a zdůrazňuji důle88 žitost započetí záchranných prací ihned. Stop. Podmínky se zhoršují vlivem počasí a chováním moře, a tak má poslední nabídka je 8000 dolarů denně plus 2,5
procenta zachráněné hodnoty. Stop. Nabídka platí do 13.45 GMT. Zůstávám na příjmu."
Nick si zapálil viržinko a bezděčně ho napadlo, že už s nimi musí šetřit. Otevřel totiž dnes ráno poslední krabici. Zahalil se do modrého kouře a pevněji si přitáhl deku přes rameno.
Jules Levoisin se opravdu choval jako vítěz. Tvrdě diktoval podmínky a vydával ultimáta. Nickova strategie tichosti v éteru přinášela konečně ovoce. Možná právě teď se cítí Jules naprosto suverénně v domnění, že do dvou tisíc mil nemá žádnou konkurenci, a proto míří na Christy Marině zbraní velkého kalibru.
Rozhodně posoudil situaci v trupu Golden Adventurer, a pokud by si byl jistý možností záchrany ne, i kdyby byla šance padesát na padesát, tak by Jules rozhodně přistoupil na Open
Form.
Zdálo se, že ho šance k záchraně nijak nenadchla, a to byl jeden z těch největších odborníků v záchranném byznysu. Určitě to mělo nějaký háček: Ztroskotanou loď pravděpodobně držel efekt takzvaných rychlých písků, kdy písek pláže je promísen s ledem. Sevření musí být opravdu pevné a motory La Mouette nevyvinou víc než devět tisíc koňských sil. Znamenalo by to zakotvit ji směrem ke břehu, rozjet její čerpadla - řešení celého problému probíhalo skoro automaticky Nickovi hlavou. Nebude to nic jednoduchého, ale Warlock má víc než dvojnásobek koňských sil a navíc i další připravená esa v rukávu.
Podíval se na zlaté Rolex Oyster a viděl jasně, že Jules nasadil dvouhodinové ultimátum.
„Spojovací důstojníku," pronesl tiše a každý na můstku ztuhl a naklonil se blíž, aby mu neušlo ani slovo.
„Otevřete telexovou linku přímo na Christy Marině v Londýně a pošlete jim tuto zprávu: , Nicholas
Berg, kapitán Warlocku, pro Duncana Alexandera. Stop. Objevím se u Golden Adventurer za Jednu hodinu a čtyřicet minut. Stop. Nabízím záchranný kontrakt Uoyd's Open
Form. Stop. Nabídka platí do 13.00
GMT. Konec."
Trog vzhlédl a nevěřícně zamrkal zarudlýma očima.
„Přečtěte to," nařídil Nick a Trog vyhověl svým pronikavým hlasem. Skončil a zvědavě vyčkával, jako by si myslel. Že to kapitán nakonec zruší.
„Pošlete to," řekl Nicholas a vstal. „Pane Allene," otočil se k Davidovi, „zavolejte také šéfa strojovny hned teď do mé kabiny."
Vzrušení a dohady rozezvučely můstek, ještě než za sebou Nick zavřel dveře.
Za tři minuty David zaťukal a kapitán vzhlédl od poznámek, které si právě dělal.
„Copak tomu říkají?" zeptal se. „Nemyslí si, že jsem blázen?"
„Jsou ještě mladí," potřásal hlavou David. „Kolikpak toho znají?"
„Jenom neříkej - vědí toho až dost a mají pravdu. Jsem naprostý blázen, když chci Open Form, a také jsem to dosud neviděl! Je to ale bláznovství muže, který nemá žádnou jinou volbu. Posaď se,
Davide.
Když jsem se rozhodl vyplout z Kapského Města a takhle riskovat - tak to byl ten první šílený moment."
Nick už nemohl déle potlačit nutkání svěřit se - musel už o tom s někým promluvit. „Vsadil jsem všechno na jednu kartu. Jakmile jsem se rozhodl pro tuto akci a tím jsem odmítl vlečení pro Esso, tak jsem celou firmu vlastní zachytil na to jediné lano.
Warlock a její sestra Sea Witch - to všechno vlastně záleželo na výdělku, který nám mělo poskytnout
Esso..."
„Chápu to," zabručel David, ale tváře mu zrůžověly překvapením nad takovým projevem důvěrnosti.
„V tuto chvíli už neriskuji vůbec nic. Pokud se nám to nepodaří, pokud nevyrveme Golden Adventurer, tak nic neztrácím, protože prakticky už nic nemám."
„Mohli bychom nabídnout lepší denní sazbu v porovnání s La
Mouette," zamyslel se David.
„Ne. Duncan Alexander je můj osobní nepřítel. Jediné, co mohu udělat, je právě tato nabídka. Musí být tak atraktivní, že nebude mít možnost odmítnout. Pokud nepřijme Lloyd's Open Form, potom ho mohu volat k odpovědnosti před Lloyd's Committee a jeho lastní akcionáře. Pak mu můžu vykuchat celá střeva, obtočit je ja-irn smyčku okolo krku - a já budu

ten, kdo ji bude přitahovat. Pokud mu ale nabídnu menší denní pronájem než La Mouette, bude to jen o mizerných pár tisíc dolarů...“ Nicholas náhle ztichl, zašátral no krabici s viržinky na kraji stolu - potom se ale prudce zarazil aotočil se i s židlí ke dveřím, odkud se ozvalo rázné zaklepání.
„Vstupte!“
Vin Baker měl na sobě pracovní oblek, který zářil čistotou, pouze obvaz na hlavě byl ušpiněný od oleje. Už se vzpamatoval z ran, které utržil od kapitána při jejich výměně názorů ve strojovně.
„Já se z toho poseru!“ zahájil svou litanii. „Sotva jsem se dozvěděl, že jste hupnul do moře, protože vám přeskočilo, tak jakmile vás vytáhnou, už zase nabízíte
Open Form na tu trosku, která sebou mlátí o útesy Cape Alarm.“
„Klidně vám to vysvětlím,“ nabídl se mu kapitán, „ale neumím všechno tak naráz vychrlit.“ Šéf strojovny se provinile zašklebil, ale to už Nick pokračoval. „Věřte mi, když vás přesvědčuji o tom, že tu riskuji majetek někoho jiného. Tohle vše okolo je pro mě už ztraceno.“
„Pokračujte tedy,“ souhlasně přikývl Australan, který si přidržte vylovil z krabice jedno z tak vzácných viržinek v této chvíli.
„Vaše odměna ve výši dvanáct a půl procenta z denní sazby je neporovnatelná s mou variantou - to vám tak s bídou stačí na pár piv,“ pokračoval Nick.
„To je tedy pravda,“ přitakal Vin Baker a snažil se lokty zadržet padající kalhoty.
.Pokud se nám ale podaří Golden Adventurer zachytit, vytáhnout z písku a vyčerpat z ní vodu - a pokud ji udržíme na hladině celých tři tisíce mil, potom už se bavíme o pěkných pár melounech a to už vám stačí i na pořádný steak s přílohami.“
„Víte co, kapitáne,“ zavrčel Vin Baker. „Na to, že jste
Angličan, se mi docela začíná líbit zvuk vašeho hlasu.“ Řekl to s mírným odporem a potřásal hlavou, jako by tomu moc nevěřil.
„Všechno, co od vás teď potřebuji,“ vysvětloval Nicholas,
„jsou vaše rady na to, jak rozběhnout pumpy ztroskotané lodi. A pokud je opravdu na písku, musíme použít přenosné kotvy, abychom i'
uvolnili, ale na to nebudeme mít moc času.“
Přetahování pomocí přenosné kotvy je zvláštní technika, kdy se používá vlastní kotva ztroskotané lodě s navijákem a tím loď asistuje a pomáhá tahu záchranné lodě.
Australan rozverně zamával viržinkem: „Nestrachujte se, jsem tady přece já.“ V tu chvíli se objevila
Trogova hlava mezi dveřmi tentokrát bez zaklepání.
„Mám tu urgentní a důvěrnou zprávu pro vás, kapitáne,“ a oháněl se telexovým sdělením, jako by měl v ruce los, který vyhrává. Nick proletěl text a potom ho přečetl nahlas:
„Christy Marině pro kapitána Warlocku. Vaše nabídka Lloyd's
Open Form - ‚No Cure No Pay' akceptována.
Stop. Tímto jste byl ustanoven naší smluvní stranou pro případ vraku Golden Adventurer. Konec.“
Kapitán se nečekaně usmál tak, až se zableskly jeho bílé zuby.
„A tak, pánové, vypadá to, že se v tom ještě vezeme. Je to přesně tak, jak říká odborný termín pojišťovny .Žádná záchrana - žádná platba'. Jsme v tom až po uši.“
Warlock minula pevninu, kde tři tmavé skalní útesy zasahovaly do zelenavých vod oceánu. Hladina se vzdouvala mírným vlněním a nekonečné řady vln je omývaly.
Náhle se před nimi otevřel výhled do široké zátoky ucpané ledem. Opuštěná Golden Adventurer byla opravdu majestátní, vysoká a překrásná, že ani ty vražedné útesy okolo ní neubraly nic na její vznešenosti.
Vypadala jako ilustrace z dětské pohádkové knížky - úžasná ledová loď, blýskající se a třpytící se v nažloutlém slunečním světle.
„To je opravdu nádhera,“ šeptal unesený šéf strojovny a v jeho hlase byla slyšet lítost, kterou cítili všichni nad touto obří lodí ve smrtelném nebezpečí. Pro tyto muže na můstku Warlocku byla každá loď živým stvořením - proto je tak milovali a obdivovali.
Golden Adventurer vypadala opravdu jako krásná žena - opravdu výjimečná a zvláštní a všichni to pociťovali.
Nicholas Berg k ní měl však hlubší vztah - byla výtvorem jeho nsoirace. Viděl ji, když dostávala tvar na rýsovacím prkně námořního architekta, viděl její kýl a celou, krásně vypracovanou ocelovou kostru. A viděl i tu ženu, která kdysi byla jeho manželkou, jak končí slavnostní řeč a rozbíjí láhev šampaňského o její příď - směje se v záři slunce, zatímco víno bublá a pění.
Byla to opravdu jeho loď a nyní, jak by ho v životě nikdy ani nenapadlo, jeho osud závisí na ní.
Odtrhl zrak a podíval se na La Mouette, která čekala ve vjezdu do zálivu u hranice ledu. Vedle zaoceánské krásky to byla ošklivá, malá a hranatá krabice a připomínala nahrbeného zápasníka. Mastný černý kouř stoupal z jejího jediného komína přímo vzhůru k bledému nebi a trup vypadal, jako by byl natřen tou samou mastnou Černotou.
V dalekohledu si Nick všiml náhlé aktivity na můstku, když se
Warlock objevila na scéně. Pevnina omezila dosah radaru La Mouette a se ztichlou frekvencí to bylo úplně poprvé, co se Jules Levoi-sin dozvěděl o přítomnosti někoho jiného. Nicholas si uměl představit, jaký chaos tam právě teď zavládl, uvědomil si, že Francouz dokonce ani nezahákl Golden
Adventurer svým lanem. Musel si být naprosto jistý, že široko daleko nemá soupeře. Podle námořního práva lano chycené na trupu dává zachránci jisté výhody a Jules v tomto případě opravdu chybil.
„Dejte mi La Mouette,“ uchopil mikrofon, zatímco Trog horlivé přikyvoval.

„Salut, Jules, ca va? Ty malý piráte s vydulým břichem, copak tě ještě nechytili a nepověsili?“
optal se ho Nick laskavě francouzsky. v éteru se rozhostilo naprosté ticho a trvalo hodnou chvíli, než se šestnáctý kanál rozezvučel zpěvnými tóny galské řeči. Z
reproduktoru na můstku se konečně ozvalo:
„Admirál James Bond, zdá se,“ a Jules se zachechtal, ale neznělo to moc přesvědčivě a upřímně. „Je to snad válečná loď či plo-voucí bordello? S tebou byla vždycky legrace, chlapče. Nicholasi.
kdepak jsi byl tak dlouho? Myslel jsem, že ti to půjde rychleji, když se jedná o mé peníze.“
„Tři věci jsi mě naučil, mon brave: za prvé si nikdy nemyslet že vše je tak, jak se zdá, za druhé držet hubu zavřenou, když se jede o závod, a za třetí hodit lano, když se k cíli dojede. Vypadá to, že isi porušil naprosto všechna svá vlastní pravidla,
Julesi.“
„To lano nic neznamená. Hlavní je, že jsem tady.“
„A já, příteli, jsem tady také. A rozdíl mezi námi je v tom, že jsem oficiálně smluvní stranou Christy
Marině.“
„Tu rigoles! Nedělej si legraci!“ Francouze to šokovalo. „Nic takového jsem neslyšel.“
„Nežertuji,“ zareagoval Nick. „Mám totiž zařízení značky
Ja-mes Bond a to mi umožňuje mluvit tajně - ale můžeš si to ověřit, zavolej Christy Marině a zeptej se jich. A než to zvládneš, tak se uhni s tou svou starou špinavou mastnotou. To víš, mám toho hodně na práci.“ Kapitán vrátil mikrofon zpět Trogovi. „Zachyťte všechno, co bude vysílat,“ nařídil a otočil se k prvnímu důstojníkovi. „Musíme rozbít napřed ten led, než sevře Golden Adventurer úplně. Dej toho nejlepšího ke kormidelnímu kolu.“
Nicholas se naprosto změnil. Už to nebyl ten zamyšlený samotář, který se děsil každého rozhodnutí, nejistý a citlivě reagující na cokoliv frustrací a hněvem.
„Když se rozjede, tak mu to opravdu pálí,“ říkal si první důstojník při sledování kapitánova rozhovoru interkomem se strojovnou.
„Potřebuji plný výkon na obou motorech, inženýre. Budeme lámat ledy. Potom je zapotřebí, abyste se pořádně ustrojil, vzal si potápěčský oblek a nasadil si i přilbu - vyrazíme totiž na palubu Golden
Adventurer a musíme se podívat do strojovny.“ Otočil se zpět:
„Number One, zůstaneš tady a převezmeš velení.“ Muž činu se konečně zaradoval z konce nicnedělání - vypadalo to, že radostí skoro tančí jako boxer při prvním úderu gongu. „Řekni Andílkovi, že chci něco pořádně horkého do žaludku pro nás všechny, než vyrazíme do zimy. A hodně cukru aby v tom bylo.“
nenasytný Jako moř*
„II. BUŘ
MTH
Vyřídím to stevardovi, protože Angelo je silně zaneprázdněn.
.. „i s panenkami - má tam totiž tu vylovenou kočku. Bože, on i pořád nějak oblíká, houpe ji a vozí ji v kočárku okolo...“
.Řekneš tomu Andílkovi, že chci jídlo, a to dobré jídlo,“
zavrčel kapitán a otočil se, aby se podíval ven na led, který blokoval záliv. Pokud ne, tak osobně přijdu dolů a nakopu ho do prdele.“ ' Možná by se mu to líbilo,“ zamrmlal David a Nick na něho překvapeně pohlédl.
Kolikrát jsi zkontroloval naše záchranné zařízení od té doby, co jsme opustili Kapské Město?“
„Čtyřikrát.“
.Udělej to popáté. Už to budeme skutečně potřebovat. Chci, aby se všechny pomocné naftové motory rozběhly a zahřály se. Musíme být připraveni na všechno. Chci pohnout s Golden Adventurer zítra v poledne.“
„Pane.“
Než mohl zmizet, Nicholas se ještě optal: .Jak vypadá barometr?“
„To nevím...“
„Od této chvíle až do konce naší akce budeš vědět v každou chvíli přesný barometrický tlak a nahlásíš mi okamžitě, pokud se změní o víc než jeden milibar.“
„Barometr ukazuje 1018,“ zkontroloval urychleně David.
„Je moc vysoko,“ konstatoval kapitán. „A je zatraceně klidno.
Hlídej, budeme mít změny tlaku. Sleduj to jako ostříž.“
„Pane.“
„Mám pocit, že jsem chtěl kontrolovat náš systém.“
V tu chvíli zavolal Trog: „Christy Marině právě domluvila s La
Mouette a potvrdila, že jsme jejich smluvní strana. Francouz souhlasil s denní sazbou, aby pobral všechny, co přežili, a dopravil je z Shackleton Bay do Kapského Města. teď chce mluvit znova s vámi.“
„Řekněte mu, že mám plno práce.“ Nick nemohl odtrhnout svou pozornost od zátoky plné ledu, ale nakonec svůj názor změnil. .Ale ne, promluvím s ním.“ Vzal do ruky mikrofon:, Julesi?“
„Nehraješ čistou hru, Nicholas, protože jdeš za zády svého sia rého přítele, a ten tě přitom má rád jako vlastního bratra.“
„Mám dost práce. Opravdu mě voláš jenom proto, abys mi rdí tohle?“
'
„Mám dojem, že děláš chybu, Nicholas. Je to šílenství, souhlasit v tomto případě s Lloyd's Open.
Ten kolos je tam opravdu zasekly a navíc ještě to počasí! Už jsi viděl meteorologickou zprávu z
Gough Island? Ceká tam na tebe ječící bastard, Nicholas.

Poslouchej, co ti říká starý zkušený chlap.“
„Julesi.já ale mám k dispozici dvacet dva tisíc koňských sil...“
„Pořád si ale myslím, že děláš chybu, Nicholas. Myslím si, že si popálíš víc než jenom prsty.“
„Au revoir, Julesi. Přijd se podívat, až budou znalci u soudu odhadovat můj podíl.“
„Stále si myslím, že máš plovoucí bordello, a ne tažnou loď.
Mohl bys nám poslat pár blondýnek a láhev dobrého vína?“
„Sbohem, Julesi.“
„Mnoho štěstí, mon vieux.“
„Počkej, Julesi - říkal jsi, že mnoho štěstí se na moři přát nemá. Učil jsi mě to přece.“
„OuiJávím.“
„Tak to ti přeji mnoho štěstí také, Julesi.“ Asi minutu Nick sledoval odplouvající La Mouette. Kolébala se na ztichlém moři, malá s tlustým zadkem a trochu přidrzlá -
v mnoha věcech připomínala svého kapitána.
Náhle si ve svém srdci uvědomil náklonnost, kterou měl pro toho malého Francouze. Byl to opravdový a dobrý přítel - zároveň ale i učitel. Nick pocítil přece jen malé bodnutí smutku při vychutnávání svého triumfu.
Otřepal se. Ne. Byl to jasný, tvrdý, ale čestný boj. Jules se choval nezodpovědně. Kdysi se Nick od něho naučil, že kdokoliv s ním soupeří, je vlastně nepřítel. Proto ho musí nenávidět a snažit se ho porazit, a když se to podaří, je potřeba ho ignorovat.
Nemůže si připustit jakýkoliv soucit, protože tím by jenom oslabil vlastni rezervy.
Nick se nijak nemohl přimět k tomu, aby ignoroval Julese Levo-
na Francouz se určitě zase objeví a možná mu vyfoukne nějakou 1 aci těsně před nosem. Každopádně má teď lukrativní kontrakt y odvoz zachráněných ze Shackleton Bay. To mu zaplatí veškeré výdaje dlouhé cesty na jih a ještě mu zůstane malé jmění v kapse.
Dilema se nedalo jednoduše vyřešit. Přesto se mu podařilo
Francouze vytlačit ze svých myšlenek, ještě než zmizel za skalisky na pobřeží. Přimhouřenýma očima si bedlivě prohlížel ledem ucpaný záliv s narůstajícími obavami. Jules Levoisin měl samozřejmě pravdu, skutečně to bude neuvěřitelná dřina.
Vzduté moře, které vyhodilo Golden Adventurer na pobřeží, dosáhlo ještě dál než obvykle, protože mu pomáhal i příliv jarní rovnodennosti. Moře se pak stáhlo a kolos tam zůstal uvězněný.
Trup se také pootočil, takže loď neseděla v pravém úhlu k pobřeží. Warlock nebude mít možnost ji táhnout rovnou do vody - bude ji muset rvát bokem. Nicholas to viděl čím dál lépe, jak se přibližovali.
Uvědomil si, že těžký ocelový trup do poloviny naplněný vodou se doslova sám zahrabal do propadajících se kamenů. loď je tu vlastně přilepená jako ocumlaná karamela k chlupaté dece.
Zkoumavým zrakem se podíval na led. Nebyla to jenom obyčejná ledová tříšť, ale byly tam i docela velké kusy a navíc i zbytky rozpadlých ledovců, které vítr nahnal do zátoky jako pastýřský pes své stádo.
Teplota stmelila tuto masu ledu, která jako obří chobotnice obalila tlustými chapadly zad Golden
Adventurer. Led neměl ještě dostatek času k tomu, aby se stal neprorazitelným, a tak zesílená příď
Warlocku byla jeden z trumfů, které právě vynesl. Nick to věděl, ale nepodceňoval tvrdost ledu.
‚Bílý led je měkký led,' bylo staré rčení, ale viděl tam i shluky zeleného či glaciálního s usazeninami, které vyčnívaly jako velké švestky z koláče. Každá z nich mohla Prorazit díru do trupu Warlocku.
Nick se ušklíbl nad myšlenkou, jak posílá nouzový signál may diy svému francouzskému příteli.
Promluvil tiše ke kormidelníkovi: „Pravobok pět - střed lodi“
Vedení Warlocku bylo velmi důležité pro rozlomení ledu. Vše záleželo na tom, dostat se k hraně ledu v pravém úhlu a udeřit zesílenou přídí. Při šikmém nárazu mohla příď uskočit a nechráněný trup se mohl dostat do kontaktu s hranou ledového pole, ostrou jako žiletka.
„Strojovno, připravte se,“ varoval je a Warlock vrazila do ledu v plné rychlosti deseti uzlů. Kapitán odhadl moment nárazu perfektně. První zakousnutí do ledového koláče se podařilo.
„Oba motory poloviční chod zpět.“
Warlock zmírnila, ale přesto prorážela svou vahou masy ledu s rachotem, který se ozýval po celé lodi. Náhle se příď nadzdvihla, protože se dostala nahoru.
Ozvalo se další praskání obrovské tabule ledu, ta se rozlomila a rozervané kusy do sebe ve vodě narážely.
„Oba - plný zpět.“
Mohutné dvojité lodní šrouby změnily své otáčky na plný zpětný chod a řev kypící vody na zádi prozrazoval změnu.
Rozlámaný led byl odplaven a Warlock se připravila na další nájezd. Nickji uklidnil a zaměřil.
„Oba naplno vpřed.“
Warlock vyrazila a znovu se zakousla do ledového krunýře.
Silný příkrov se opět odlomil a objevil se po straně. Nichulas hodil s její zádí napřed napravo, potom nalevo a využil běhu obou šroubů k odplavení zbytků. Opět couvl, ustálil se a zamířil.
Prudké vyražení, náraz a pootáčcní.
Warlock se zakusovala hlouběji a hlouběji do zátoky, kterou otevírala rostoucí pavučinou prasklin.
První důstojník vpadl bez dechu na můstek.
„Všechno jsem zkontroloval a vseje připraveno, pane.“
„Vezmi si ji teď na povel. Právě se prokousala - nezapomeň s ní zavrtět.“ Měl sto chutí přidat další varování o tom, že lodní šrouby jsou tou nejzranitelnější částí, ale v poslední chvíli si uvědomil

Davidový schopnosti a raději mizel. „Jdu se led dolů připravit.“
Vin Baker měl před ním náskok - snědl už polovinu své porce
Anselo se nad ním přímo vznášel, ale jakmile se tam objevil
Ni-^holas. nadzvedl příklop z dalšího kouřícího podnosu.
Je to výborné,“ chválil kapitán, i když se musel hodně nutit .
(„„^ aby něco polkl. Měl žaludek sevřený napětím, ale věděl dobře, že jídlo je tou nejlepší obranou proti chladu.
Samantha by s vámi chtěla mluvit, kapitáne.“
^oprdele, kdo to je, Samantha?“
',„Přece ta dívka. Chtěla by vám poděkovat.“
' Mvsii, Angelo, mysli - to nevidíš, že mám teď jiné starosti?“
Nick se totiž snažil dostat přes hlavu potápěčský oblek na tlusté vlněné oblečení, které už měl na sobě. Potřeboval proto pomoc dalšího námořníka, aby se mu ho podařilo přetáhnout.
Ve shonu událostí na dívku prakticky zapomněl. To už měl na sobe ale vodotěsné boty, rukavice a další oblek z polyuretanu. Kapitán a Australan vypadali jako párek tlusťochů z reklamy firmy Michelin.
Nakonec jim nasadili potápěčské přilby s výhledem na všechny strany, se zabudovaným radiomikrofonem a dýchacími ventily.
„Jak to vypadá, inženýre?“ vyzvídal Nick a hlas šéfa strojovny se ozval v jeho sluchátkách až moc nahlas.
„Jsem připravený.“
Nicholas si nastavil hlasitost a potom si nasadil kyslíkový přístroj s uzavřeným oběhem. Nešli do větší hloubky než deset metrů, a tak se Nick rozhodl raději pro kyslík než pro humpolácké bomby stlačeného vzduchu.
.Jdeme na to,“ řekl a pomalu se kulil k žebříku.
Přes pět metrů dlouhý nafukovací člun se snášel na hladinu.
Seděli v něm oba potápěči se dvěma námořníky, kteří měli člun obsluhovat. Vin odstrčil jednoho z nich na stranu a sedl si sám k motoru.
„Tak jdeme na to, krásko,“ oznámil klidně a mohutný motor
Johnson Seahorse naskočil na první trhnutí.
Okamžitě ucítili pohyb a člun se začal prodírat cestou otevřenou v ledu. Oba námořníci se snažili odstrkávat ty nejostřejší kry, které byl mohly rozpárat člun.
Náhle se v kapitánových sluchátkách ozval hlas prvního důstoi nika.
„Kapitáne, barometrický tlak je 1021 - vypadá to, že letí nahoru.“
Tlak se měnil přesně tak, jak to Nicholas předvídal. Co jde nahoru, musí se zase vrátit dolů - a čím se dostane výše, tím hlouběji pak padne.
Jules Levoisin ho varoval, že až to přijde, tak to bude jekot.
„Viděl jsi poslední zprávu z Gough
Islandu?“
„Ano, mají tam 1005 a stále padá, vítr fouká z 320 o rychlosti
35 uzlů.“
„Úžasné,“ povzdechl Nick, „vypadá to, že tady začne pořádně fučet.“ A průzorem v přilbě se podíval na bledé, ale krásné slunce. Nebylo vůbec nijak jasné, takže oči neoslepovalo a navíc mělo okolo sebe jemnou zlatou svatozář jako hlava nějakého světce na starých plátnech.
„Kapitáne, dál už to asi nepůjde,“ pokýval hlavou šéf strojovny a vypnul motor. Nafukovací člun se jemně zastavil v malé zátoce vylomené v ledu, asi padesát metrů od zádě raněného kolosu. Silná vrstva jednolitého leduje oddělovala a Nick šiji důkladně prohlížel. Nechtěl riskovat, a proto nerozlámal led až k trupu Golden Ad-venturer, dokud si nebude moci prohlédnout dno. Chtěl napřed vědět, jaká hloubka vody mu zbude na manévrování a zda tam dole nejsou ukryty ostré skály, které by mohly prorazit trup Warlocku, nebo balvany, na které by mohla najet.
Potřeboval také zjistit strmost mořského dna a vypátrat vhodné místo pro zachycení přenosné kotvy.
Za nejdůležitější považoval prozkoumat strukturu poškození trupu.
„Tak dobře, inženýre,“ odsouhlasil a Vin Baker se na něho zašklebil přes průzor přilby.
„A také jsem si vzpomněl - maminka mi vždycky říkala, abych si nenamočil boty. Raději půjdu domů.“
Nicholas věděl dobré, jak se Australan cítí. Byl to opravdu tlustý krunýř ledu mezi nimi a Golden
Adventurer. Musí se ponořit a plavat pod ním. A pouze sám Bůh ví, jaké proudy se ženou pod ledem a jaká je tam viditelnost. Pokud se objeví nějaký problém, není možné se okamžitě vynořit, aleje zapotřebí trpělivě a s přehledem vyhledat cestu zpět k otevřené vodě. Nick cítil klaustrofobické sevření okolo žaludku, a tak se raději začal rychle věnoval kontrole všeho, čeho bylo zapotřebí.
Otevřel ventil kyslíkové láhve, aby si nafoukl dýchací vak, prohlédl kompas a své Rolex Oyster na zápěstí- Potom si přicvakl na člun vodicí lano, podle kterého se měl dostat zpět jako bájný Theseus v labyrintu Minotaura.
Jdeme na to,“ rozhodl a pozpátku padl do vody. Okamžitě ucítil chlad i přes několikanásobnou vrstvu oblečení, gumy a plastiku. Cekal, až se šéf strojovny objeví vedle něho v oblaku poskakujících stříbrných bublinek.
„Pane Bože,“ ozval se Vin Baker změněným hlasem ve sluchátkách, „je to studené tak, že se divím, že tu vůbec ještě zůstala nějaká voda.“
Kapitán klesal ke dnu, do zaražených zelenavých hloubek, a sledoval profil. Stále tam byla jen plochá skála a ty obří oblázky. Zkontroloval hloubkoměr, který ukazoval skoro jedenáct metrů, a pokračoval dál směrem k pobřeží.
Světlo pronikalo do vody filtrováno ledem a vše vypadalo jako nazelenalá a zamlžená říše. Nick měl nevysvětlitelný pocit vzrůstající paniky kdesi uvnitř, a tak se snažil zaměřit co nejvíc na to, co právě dělal. Přesto cítil, že v něm ten

oharek strachu doutná a je připraven se kdykoliv rozhořet.
Mořský proud se pod ledem opravdu pohyboval a rozvířoval usazeniny tak, že viditelnost se rapidně zhoršovala.
Museli se silně opřít do ploutví, aby přeplavali dno s všudepřítomným nepřátelským stropem zeleného ledu nad sebou, který je izoloval od ostatního světa.
Náhle se před nimi objevil trup, ze kterého vyčnívaly lodní šrouby jako obrovská bronzová křídla.
Pohybovali se podél ocelových plátů trupu, který připomínal
Zlejší zed vysokého mrakodrapu. Trup se ovšem hýbal. Golden Adventurer se posunovala podle toho, jak jí moře diktovalo. Jak-tfa^ se přihnala velká vlna, záď těžce narazila na kamenné dno, takže tento opakující se pohyb připomínal obří kladivo odbíjející čas v oceánu.
Nick tušil dobře, že se kolos usazuje. Každá hodina navíc jim úkol ztěžovala, a tak zrychlil pohyb svých ploutví a tím se pomalu dostal před Australana. Věděl přesně, kde má hledat poškozeni Kapitán
Reilly to popsal podrobně ve svém hlášení pro Christy Marině, ale ve skutečnosti se otvor objevil bez varování.
Vypadalo to, jako by se gigantická sekera zasekla vodorovně do trupu - naprosto čistý zásek tvaru protažené slzy. Kov okolo byl slisován, barva odřená a ocel zářila, jako kdyby ji někdo vydrhl a na-leštil.
V nejširším místě tyto rty pět metrů dlouhého zejícího otvoru byly od sebe necelý metr a dýchaly tak jako živá ústa. Síla vln nahnala vodu dovnitř, kde došlo k přetlaku, a když vlna zmizela, tak se zachycená voda vytlačovala zpět.
Poškozený bok pravidelně vdechoval a vydechoval pod obrovským tlakem.
„Čistá trhlina," ozval se zase Vin Baker. „Je ale moc dlouhá na to, abychom ji zalili cementem.
Měl pravdu, samozřejmě - Nicholas to už jednou viděl. Tekutv cement neuzavře tento rozšklebený otvor a navíc nebyl čas k použití cementu, když se na ně hnalo takovéhle počasí. Náhle se mu v mysli začala formovat zajímavá idea.
„Podívám se dovnitř," rozhodl se kapitán nahlas. Šéf strojovny vedle něho nereagoval po dlouhé vteřiny a nakonec, aby zakryl své obavy v hlase, řekl:
„Poslouchejte, kapitáne. Pokaždé když jsem se dostal do blízkosti takového jícnu, měl jsem s tím problémy. Navíc mi to připomíná i mou první ženu..."
„Hlídej mě," přerušil ho Nick. „Pokud se neobjevím za pět minut..."
„Jdu tam s vámi," bránil se Australan. „Mám přece zkontrolovat strojovnu. A teď se mi právě zdá, že nastal příhodný čas."
Nicholas neargumentoval.
„Jdu jako první," suše oznámil a poklepal inženýra po ramenou.
„Dělej to co já."
Nick se zavěsil asi metr od trhliny a snažil se udržet polohu v proudu vody.
Sledoval rytmus víření vody, která se drala do otvoru a zpět, aby noíkal na příhodný okamžik: Jakmile se ústa začala nadechovat, vyrazil vpřed.
Proud ho zachytil a hnal ho do mezery tak rychle, že sotva stačil sehnout hlavu a zakrýt oběma rukama zranitelný kyslíkový vak na prsou.
Roztržený plát ho chytil za nohu - necítil žádnou bolest, ale okamžitě poz.nal.jak se mu mořská voda dostává do obleku.
Chlad ho bodl jako nůž, ale to už byl uvnitř v naprosté temnotě obřího trupu.
Dostal se mezi nějaké trubky, kde se zahálel jednou rukou a druhou lovil svítilnu na opasku.
„Všechno v pořádku?" ozval se ve sluchátkách Vin.
„Samozřejmě."
Inženýrova svítilna zářila v temnotě někde před ním.
„Musím pracovat rychle," oznamoval Nicholas. „Mám roztržený oblek."
Každý věděl dobře, co se má udělat a kam jít. Vin Baker plaval jako první dopředu k vodotěsně uzavřeným přepážkám a kontroloval všechna těsnění. Pracoval v temnotě a naprosto neznámé strojovně, ale podařilo se mu zkontrolovat celý sací systém i postavení ventilů. Potom se dostal na hladinu podél masivních bloků hlavních motorů.
Kapitán už tam byl. Strojovna byla zatopena skoro až k další palubě a hladina byla pokryta smradlavým filmem oleje a nafty, ve kterém se vznášelo množství různých neidentifikovatelných předmětů. Ve světle Nick objevil záchranný člun a plechovku s vazelínou.
Tahle celá smradlavá polévka se zdvihala a klesala podle rytmu dýchání trhliny.
Skla jejich svítilen byla potažena mastnou špínou a světlo vrhalo groteskní stíny do obrovských prostor strojovny nad nimi. Ve světle už Nicholas nic nového neobjevil s výjimkou vertikální ven-ťlační šachty. Otřel si průzor a věděl, že už viděl všechno, co potfe103
boval. Cítil ale, jak mu chlad prostupuje nohou, a tak se rychle yp ptal: „Tak co, inženýre?"
„Je na čase rychle vypadnout."
Několik zoufalých chvil vzrůstající paniky zachvátilo Nicka když měl dojem, že nemůže najít cestu k otvoru. Vodicí lano se mu totiž otočilo okolo trubky. Uvolnil ho a pomalu doplaval dolů k zející ráně.
Musel si opět rozvážit moment, kdy se nechá proudem vydechnout, protože ostré rozervané ocelové pláty byly ledem ohnuty dovnitř a připomínaly rozevřenou dračí tlamu. Vystihl sací sílu vody a vystřelil ven, aniž by se čehokoliv dotkl. Obrátil se a čekal na Vin Bakera.
Australan vyletěl s dalším proudem, ale Nick zahlédl, jak ho síla vody odhodila na stranu, kde se dotkl rozevřené tlamy.
Zahlédl okamžité bublání prchajícího kyslíku z dýchacího vaku a v tu samou chvíli byl inženýr zahalen do stříbrného oblaku, který měl být jeho dechem.
„Můj Bože, chytilo mě to," zařval a marně k sobě tiskl prázdný vak, když prudce padal do zelených hlubin. Drasticky se totiž změnila jeho rovnováha, protože závaží na opasku bylo přesně vypočítané jako protiváha vztlaku kyslíkového

vaku. A tak se řítil dolů jako lovec perel.
Kapitán pochopil okamžitě, co se bude dít. Proud bral nešťastníka dolů pod trup, směrem tam, kde bušilo ocelové dno kolosu, tam, kde ho rozdrtí na kovadlině kamenného pobřeží kladivo o váze dvacet dva tisíc tun.
Nick reagoval okamžitě a vyrazil hlavou dolů, aby zachytil tělo, které se otáčelo jako lístek padající ze stromu. V průzoru přilby zahlédl tvář šéfa strojovny, staženou hrůzou a nedostatkem vzduchu.
Ledová voda se mu dralа do přilby, mikrofon několikrát zakvičel j a potom umlkl, když ho zalila voda.
„Zahod opasek," řval Nick, ale Baker nereagoval. Asi už nesly^
šel, ale přesto bojoval bezúspěšně s podmořským proudem, který ho bez milosti táhl dolů, k popravčímu špalku.
V poslední chvíli se mu podařilo ho zachytit a vší silou svých ploutví se snažil zmírnit pád dolů.
Pravou ruku měl necitlivou chla- „ zároveň dvojitou silou rukavic, když se snažil uvolnit sponu na opasku se závažím, ale nepodařilo se mu zastavit pád.
Narazil na zakulacené dno obřího trupu ramenem a cítil, jak je to táhne tam, kde se mraky nečistoty valily a točily pod vodou podél hýbajícího se kýlu jako kouř.
Zaháknuti do sebe jako taneční pár při valčíku se otáčeli dokola a kýl připomínal pohybující se ostří gilotiny, které se vznášelo vysoko nad nimi. Stále se nemohl dostat ke sponě opasku.
Měl pouze zlomek vteřiny na to, aby využil poslední možnosti.
Bleskově tedy otevřel svou sponu, a tak z něho spadlo olověné závaží o váze téměř dvaceti kilogramů. Zároveň s ním zmizelo však i vodicí lano, které ho mělo přivést zpět k čekajícímu člunu.
Bylo totiž připnuté na opasku.
Náhlá změna váhy znurnila jejich pád a Nick se snažil celou silou svých nohou udržet od obřího kýlu, který právě dosedal na dno.
Několik metrů od nich narazila ocel na skálu s takovou silou, až mu zaznělo v uších, jako by slyšel bronzový gong.
Konečně se mu podařilo inženýrovo zápasící tělo zachytit tak, že mohl stisknout sponu i na jeho opasku.
Další závaží odpadlo a oba začali stoupat vzhůru podél otřásajícího se ocelového trupu. Jejich rychlost se zvyšovala, jak se Nicho-lasův kyslíkový vak roztahoval s úbytkem hloubkového tlaku. Teď před nimi číhalo zase další nebezpečí - hnali se totiž proti stropu z tvrdého ledu a při této rychlosti si nárazem mohli rozrazit lebku či zlomit vaz.
Zhluboka vydechl, aby se mohl pořádně nadechnout, a v tentýž okamžik otevřel ventil, kterým vypustil ten životadárný plyn, aby zmírnil rychlost jejich stoupání.
Přesto by je ovšem náraz omráčil, šproto
Nick se v poslední chvíli natočil tak, že narazil do ledu ramenem a nataženou paží. Teď byli přišpendleni pod ledem jako dvě korkové bóje - v potápěčských oblecích a se zbývajícím kyslíkem v kapitánově vaku.
Ke svému překvapení si všiml, že spodní část ledového krunýře není hladká, ale skládá se z různých zákoutí, údolí a prasklin jak nějaké abstraktní dílo sochaře na světle zeleném skle. Jenom chvilku se zadíval, protože vedle něho se topil Baker.
Jeho přilba byla plná ledové vody, obličej měl zarudlý a zkřivený šklebem otevřených úst. Pohyby se stávaly trhavé a nekoordinované, jak lapal po vzduchu.
Kapitán věděl jasně, že spěch je zabije oba. Musí začít pracovat rychle, ale s rozvahou. Podržel si inženýra u sebe, otevřel ventil na kyslíkové láhvi a znovu si naplnil dýchací vak.
Pravou rukou se snažil odšroubovat dýchací hadici na straně
Australanovy přilby. Šlo to pomalu, až moc pomalu. Potřeboval větší cit pro tak delikátní operaci.
Pomyslel si, že by ho to mohlo stát pravou ruku, a odhodil vztekle tlustou rukavici. teď už cítil spojení lépe, alespoň na pár vteřin, než mu chlad umrtví prsty. Uvolnil spojku, a zatímco pracoval.
zhluboka dýchal a pumpoval do svých plic co největší množství čistého kyslíku až se cítil téměř omámený.
Poslední sladké nadechnutí a potom odšrouboval své vlastní napojení dýchací trubice a ledová voda se okamžitě začala drát dovnitř přes ventil. Držel ale hlavu pod takovým úhlem, aby udržel kyslík v přilbě, a tak měl nos i oči na suchu. Přišrouboval trubici do přilby Vina Bakera prsty, které již dávno ztratily citlivost.
Držel jeho tělo blízko u sebe, skoro ho objímal, a otevřel poslední zásoby kyslíku ve své láhvi.
Zbytek tlaku stačil vypudit vodu z Australanovy přilby, vytlačil vše s výbušným syčením přes ventil.
Nick se soustředěně zahleděl do jeho průzoru z několika centimetrů.
Šéf strojovny se dusil a kaSlal, chrchlal a lapal po dechu v pn-chá/ejícím studeném kyslíku - oči měl vytřeštěné, brýle nakřivo a skla zacákaná mořskou vodou.
Náhle Nicholas ucítil pohybující se hrudník a oddechl si: Vin už zase dýchá, což je podstatně víc, než dělám já - pomyslel si zasmušile.
Teprve teď si ale uvědomil, že ztratil společně s opaskem i své vodicí lano.
Nevěděl, kterým směrem je pobřeží, či kterým směrem je jejich x. - byl kompletně dezorientovaný a zoufale se snažil přes polovinu zaplaveného průzoru vypátrat obrysy Golden Adventurer. Ne-hvio po ní ani stopy, všude jenom zamžené zelené přítmí. A navíc si uvědomil, že i jeho vlastní plíce vyžadují svůj příděl vzduchu. Jakmile odmítl svému tělu šílenou touhu se nadechnout, ucítil, jak doutnající a potlačená hrůza hluboko v něm vybuchuje plnou silou a snaží se ho zpanikařil.
Sebevražedné nutkání roztrhat ten zelený ledový strop této vodní hrobky ho málem přemohlo. Chtěl to zkusit a přehrabal si cestu holýma zmrzlýma rukama, aby se dostal k tolik potřebnému vzduchu.
Než ho zachvátila panika celého, rozpomněl se na svůj kompas.
Dokonce i jeho myšlení se zpomalilo vlivem nedostatku kyslíku, atak přicházel o cenné vteřiny pomalými reakcemi svého těla.

Jakmile se nahnul kupředu, aby se podíval na údaj kompasu na zápěstí, vniklo do přilby ještě víc mořské vody, takže ucítil až v nosních dutinách mrazivé jehličky, které stoupaly k čelu. Ledová agónie mu svírala celou tvář až ho začaly bolet i zuby, a tak se instinktivně nadechl. Okamžitě se zakuckal. Stále přidržoval Australana, s nímž byl propojen tlustou černou pupeční šňůrou své vzduchové hadice. Plaval s ním po směru, který udával kompas.
Při novém pohybu si plíce ihned začaly vyžadovat potřebnou dávku vzduchu a zachvátily je křeče podobné ternu novorozenců, žadonících po prvním nadechnutí.
Plaval dál s hlavou natočenou a viděl, jak se led nad ním pomalu pohybuje, i když v době opačného mořského proudu se vše zastavilo. Vyžadovalo veškeré zbytky sil udržet sebeovládání, než síla moře povolila a on mohl pokračovat s bolestí vpřed.
Měl poměrně dost času obdivovat neuvěřitelnou krásu, protože ledový strop byl nádherně prosvětlený, úžasně vyřezaný a vytvarovaný. Náhle si vzpomněl na chvíli, kdy stál a držel Chantelle za ru-ku pod nádhernými oblouky střechy katedrály v Chartres. Bolest v hrudi náhle ustoupila a potřeba nadechnutí zmizela. Ani si neuvědomil, že to je důkaz smrtelného nebezpečí společně s přízraky, které mu přebíhaly před očima jako výtvor fantazie jeho mozku připraveného o kyslík a pomalu umírajícího.
Chantellina tvář se pohybovala těsně před ním, zářící vlasy byly hebké a leskly se jako motýlí křídla.
Velké tmavé oči a široká ústa plná slibů něhy a lásky. Miloval jsem tě, pomyslel si. Opravdu jsem tě miloval. Obraz se změnil. Opět viděl ten neuvěřitelný výbuch tekutiny, ze kterého se zrodil jeho syn - slyšel jeho první žalobný křik a znovu pocítil ten úžas a štěstí, které stravovaly jeho duši.
Topící se člověk... rozpomněl se ještě a nakonec mu bylo jasné, co se děje. Poznal, že umírá, ale panika už zmizela a chlad rovněž. A dokonce i ta hrůza. Plaval jako ve snu v zelenavém přítmí. Přece si však uvědomil, že vůbec nehýbá nohama, že vlastně leží, nedýchá a nic necítí a že to je Australanovo tělo, které tvrdě zabírá a pracuje.
Ještě jednou se zahleděl do průzoru, který měl stále před sebou, a uviděl Bakerovu tvář, vyjadřující naprosté odhodlání. Vdechoval ten čistý sladký kyslík a jeho síla se zvyšovala s každým vdechnutím.
„Bí-jů-dý," zašeptal Nicholas Berg jako ve snu a cítil, jak se mu voda vlévá do hrdla, ale žádnou bolest necítil. Ještě poslední obraz se mu promítl před očima:
jachta s napjatými plachtami v plné rychlosti na hladině Středozemního moře. A na ní jeho syn, krásné kudrnaté vlásky se vlní ve větru, stejné tmavě sametové oči, jako má jeho matka, v jemném smějícím se oválu opáleného obličeje.
Petere, dávej pozor - chtěl Nick varovat svého syna, ale obraz zmizel v naprosté tmě. Pomyslel si, že ztratil vědomí, ale v tom okamžiku pochopil, že je to černé dno gumového člunu, pouze centimetr od jeho průzoru. To už ho rvaly čísi ruce nahoru, strhávaly z něho přilbu a on už si byl jistý, že tohle fantazie není.
Opřený o bok člunu v rukou obou námořníků se mohl konečně nadechnout ledového vzduchu. Tato směs byla pro jeho plíce až moc bohatá, takže začal kašlat a zvracet.
Nicholas vystoupil ze sprchy plné páry. Kůži měl rudou z téměř vařící vody. Opásal se ručníkem, když vešel do kabiny.
Vin Baker odpočíval v křesle. Měl na sobě už nový pracovní oblek a vlasy mu stály na hlavě jako hřebíky okolo vyholeného místa, kde Aneelovy stehy stále držely zašitou ránu. Jedna strana jeho hrvii praskla během těch zoufalých minut pod zádí Golden
Adven-turer a Australan si ji opravil černou izolační páskou.
Držel v levé ruce dvě sklenice a velkou placatou hnědou láhev v pravé. Nalil do obou pořádnou míru, jakmile Nick vyšel z koupelny. Nasládlé těžké aroma připomínalo plantáže cukrové třtiny severního
Queenslandu.
Šéf strojovny podal sklenici kapitánovi a hrdě mu ukázal žlutou etiketu na láhvi.
„Bundaberský rum," slavnostně ohlásil, „to je to pravé pití pro chlapy."
Nick pochopil obojí: nejenom pobídku k pití, ale také slavnostní proslov, který byl tím nejvyšším uznáním, jaké kdy inženýr nějakému clo věku udělil.
Kapitán přičichl k medově hnědému obsahu a potom ho naráz hodil do sebe. Převalil ho po patře, polkl a otřásl se jako pes okle-pávající kapky vody. Vydechl a prohlásil: „To je opravdu ten nejlepší rum na celém světě." Řekl přesně to, co se od něho čekalo, a v ruce držel pozdviženou sklenku.
„První důstojník mě požádal, abych vám předal zprávu," ozval se Baker, když si nalil další dávku svého lektvaru. „Už to kleslo na 1035 a stále leze dolů jako dingo do své nory. teď už je na 1020, atak se musíme připravit na pěkný hukot - bude to opravdu třída."
Podívali se jeden na druhého přes okraj svých sklenic.
„Už jsme prozaháleli skoro dvě hodiny, Bí-jů-dý," konstatoval špitán a Australan překvapeně zamrkal nad tou přezdívkou. Potom se spiklenecky zašklebil, když ji akceptoval.
„Jak chcete ucpat tu díru?"
„Už na tom deset mých lidí pracuje. Nacpeme plachtu do těsnicí rohože.
Šéf strojovny opět zamrkal a nevěřícně potřásl hlavou. „O tom
Přece psal kapitán Homblower..."
„Ano - on a jeho loď Witch of Endor," přitakal kapitán. „Vy umíte i číst?"
„Nemáte přece dostatek tlaku k tomu, abyste to tam přitiskl,"
odporoval Baker. „Ten zachycený vzduch ze strojovny to odfoukne."
„Poženu lano dolů ventilační šachtou ve strojovně a trhlinou ven. Upravíme těsnicí rohož vně trupu a přitáhneme ji lanem."
Šéf strojovny na něho zaraženě zíral alespoň pět vteřin, než si v hlavě probral celý návrh. Plachta se doslova rozpárá a z tlustého plátna se stanou tisíce proužků rozpletené koudele a všecho bude nakonec připomínat obří chlupatou

rohožku. Pokud se touto záplatou zakryje otvor v trupu lodi pod hladinou, tlak vody ji bude tisknout na otvor, cupanina se nasaje, a tak se z těsnicí rohože stane prakticky vodotěsná zátka.
Každopádně v tomto případě bylo poškozeni opravdu velké a trup byl plný vody. Tím tedy nevznikal rozdíl mezi venkovním tlakem vody a vnitřním prostorem - proto tu nebylo nic, co by ro-hož přinutilo vecpat se do zející trhliny. Kapitán tedy navrhl použít lano, které by ucpávalo trhlinu tahem zevnitř.“
„Mohlo by to pracovat,“ prohlásil neutrálním tónem šéf strojovny.
Nick do sebe hodil druhou dávku rumu, odložil ručník a začal se oblékat do pracovní kombinézy, kterou měl už připravenou na lůžku.
„Musíme to rozjet ještě před tím, než se do nás opře ten severák,“ upozornil nenápadně Nicholas. Australan vstal a nacpal si láhev bundabergu do zadní kapsy pracovních kalhot.
„Poslouchejte, kapitáne.“ začal vysvětlovat, „všechno to o těch
Anglánech neberte nijak vážně.“
„To by mě ani nenapadlo, i když jsem se sice narodil a byl vychován v Anglii, ale můj otec je Američan.
Takže jak vidíte, jsem také člověk.“
„Bože můj,“ škubl sebou znechuceně inženýr a popotáhl si lokty padající kalhoty. „Pokud je ještě něco horšího než zasraný Anglán, pak je to bláznivý Yanke teď už Nick věděl naprosto jasně, jak vypadá dno zálivu, a proto vedl Warlock neohroženě vpřed, ale s delikátním taktem zkušeného mistra. David Allen pouze se závistí přihlížel.
Jako bojující kohout útočila Warlock na ztuhlý krunýř oceánu a drtila a ulamovala obrovské pláty a tabule ledu, které svými lodními šrouby odplavovala, aby uvolnila místo okolo zádě ztroskotance.
Ztichlé moře i vzduch ulehčovaly veškerou těžkou práci, která je čekala, i když divoký mořský proud pod zádí Golden Adventurer komplikoval začátek přesunu mohutného alternátoru.
Po straně spustili dva nafukovací odrazníky značky Yokohama -plastické balóny, které jako obří polštáře zamezovaly přímému kontaktu kovu na kov. Warlock se totiž prodírala pod zkušenou rukou svého kapitána podél boku kolosu perfektním sladěním hrubé síly motorů, pohybem kormidla a změnou otáček šroubů.
Vin Baker se svou partou, oblečenou do těžkých polárních oděvů, byl již na horní plošině předního portálového jeřábu, téměř dvacet pět metrů nad můstkem, přehlíželi ostře nakloněnou palubu
Golden Adventurer.
Jakmile se Nick přitiskl k toku kolosu, okamžitě vysunuli nalodovací žebřík přes mezeru mezi loděmi a Australan je vedl na druhou stranu v zástupu jako skupinu opic po padlém kmeni.
„Jsou tam všichni,“ potvrdil třetí důstojník a potom dodal:,
„Tlak pořád klesá, pane. Už máme 1005.“
„To jsem si myslel.“ Nicholas jemně odvedl svou loď od nakloněné zádě a držel si odstup necelých dvacet metrů. Potom teprve pohlédl na oblohu. Půlnoční slunce ji vyzdobilo jedovatou žlutí, zatímco samo se změnilo v dábelsky rudou kouli nad útesy Cape Alarm,
Zdálo se, že ledovce a sněhová pole jsou zalita krví.
„Ach, to je krása!“ ozvala se náhle dívka po jeho boku. Hlavou mu dosahovala k ramenům a v tom čarokrásném světle zářily prameny jejích vlasů jako červené zlato. Mluvila tlumeným chraptivým hlasem, ze kterého se dala vycítit nesmělost - Nicka z toho až zamrazilo, ale jakmile k němu vzhlédla, okamžitě zaregistroval její mládí.
„Přišla jsem, abych vám poděkovala,“ pokračovala tiše.
„Konečně teď mám tu možnost.“
Měla na sobě neforemné vypůjčené mužské ošacení, takže vypadala jako holčička, která si hraje na dospělou, a navíc i sama jemná tvář její mládí jen zdůrazňovala.
Tvářila se vážně, oči a koutky úst prozrazovaly prožitou hrůzu. Nicholas z ní cítil napětí a nervozitu.
„Angelo mě dříve nepustil,“ omlouvala se a najednou se usmála.
Nervozita zmizela a objevil se upřímný, hřejivý, nesobecký úsměv překrásného dítěte, které se nikdy nesetkalo s odmítnutím. Nicka překvapila náhlá fyzická touha po ní, tělo se mu zachvělo a ucítil, jak divoce se mu rozbušilo srdce. Sok se změnil ve vztek - vždyť vypadala na čtrnáct či patnáct.
V tom věku je přece jeho vlastní syn, a tak se zastyděl nad šíleností této situace. Od dob těch krásných časů s Chantelle nepocítil tak přímou a jasnou touhu po jiné ženě. V myšlenkách na bývalou manželku se jeho touhy rozplynuly v okamžitém chaosu, ze kterého se vynořil pouhý vztek.
Zadržel ho v sobe, jako když ve větru chrání rozškrtnutou zápalku, a to mu dodalo novou sílu. Dokázal odsunout tento problém stranou, protože dobře věděl, jak je stále zranitelný a jaké nebezpečí na něho číhá ze strany této křehké ženy. Přesto si všiml, jak se k ní jeho tělo samo nachýlilo a jak jí zírá do tváře po dlouhé vteřiny. Vydržela klidně len pohled a cosi v jejích očích se pohnulo, jako když stín mraku zakryje sluncem zalité zelené horské jezero. Cosi se dalo, něco, co si nemohl dovolit - ale ani to nemohl změnit... Náhle zaznamenal, že ho zvědavě sledují dva mladí důstojníci, a tak svůj vztek obrátil k ní.
„Mladá dámo,“ začal. „Jak vidím, máte geniální vlohy se objevit na špatném místě v ten nejhorší čas,“ a tón jeho hlasu byl podstatně chladnější a nepřístupnější, než původně zamýšlel.
Než se od ní odvrátil, stačil si všimnout, jak se její překvapení mění ve zklamání a jak se její zelené oči trochu zamžily.
Nick ztuhl a s plným zaujetím zíral dolů na přední palubu, kde tým prvního důstojníka horlivě pracoval.
Jeho vztek se vypařil tak rychle, jako se objevil, a zůstalo po něm pouze ohromení. Pochopil jasně, že ztratil sympatie té dívky, a chtěl se k ní zase otočit a potěšit ji něčím příjemným. Nemohl ale na nic přijít, a tak místo toho vzal do ruky mikrofon a zavolal Bake-ra vysílačkou.
„Jak to jde, inženýre?“

Chvíli se nikdo nehlásil, bylo ticho a Nicholas naprosto jasně cítil přítomnost té dívky ve své blízkosti.
„Nouzový generátor jim shořel a bude zapotřebí alespoň dvou dnů, aby se znovu rozběhl. Musíme si na to vypůjčit alternátor," informoval ho Bi-jů-dý.
„Vždyť už vám ho tam posíláme," odpověděl kapitán a okamžitě kontaktoval prvního důstojníka na palubě.
„Jste připraveni, Davide?"
„Ano, jsme."
Nick začal vyrovnávat Warlock vedle zádě raněného kolosu a konečně měl chvíli času, aby se otočil k dívce. Naprosto spontánně toužil po jejím souhlasu a úsměv měl připravený - nestála tam už. A
dokonce s ní zmizela i ta příjemná atmosféra.
V jeho hlase zazněla zbytečná ostrost, když se opět obrátil na
Davida: „Hlavně to udělejte rychle a pořádně, Number Oné."
Warlock se jako by choulila svou přídí k zádi Golden
Adventu-rer, obří černé balóny zjemňovaly její dotek. Na přední palubě naříkal a kňučel naviják, lana svištěla a z otevřeného poklopu šplhal čtyřtunový alternátor, namontovaný na ocelových lyžinách pro jednodušší manipulaci. Naftové nádrže měl plné a mohutný motor byl připravený ke startu.
Houpal se ve vzduchu a tucet mužů spojilo své síly v ten kritický okamžik, kdy se objevil nad přídí a začal překlenovat mezeru mezi loděmi. Velice nenadálé a nečekané zavlnění mořské hladiny nadzdvihlo
Warlock, postrčilo ji kupředu a zavěšený alternátor mohl být rozmačkán o ocelový bok kolosu, kdyby
Nicholas okamžitě nezareagoval a plnou parou neroztočil ve zpětném chodu lodní šrouby.
Moře se opět uklidnilo, a tak obrátil chod na jemný dopředu a s citem se přitiskl znovu k boku.
„Kapitán je opravdu třída!" David Allen ho bedlivě sledoval oři této akci a ještě dodal: „Je lepší než starý Mac." Velký Mackintosh velel Warlocku před tím, než se objevil Nicholas Berg. Jeho obezřetnost a zkušenost byla neuvěřitelná, ale to co předváděl nynější kapitán, nemělo konkurenci.
David své úvahy zasunul do pozadí a signalizoval muži obsluhujícímu naviják. Alternátor se usadil na palubě Gól den Adventu-rcr, jako když se racek uvelebí na svém hnízdě. Australanův tým okamžitě vyrazil, uvolnil lano navijáku a ihned alternátor připravil k posunutí po lyžinách.
Warlock se stáhla, a když se Bakerův tým opět připravil, dopravili jim další stroj: jedno z vysokootáčkových odstředivých čerpadel, která zvýší výkon původní výbavy ztroskotance - pokud ho šéf strojovny přivede k životu. Dopravili ho na místo bez problémů a za deset minut ho následovalo jeho dvojče.
„Obě čerpadla zabezpečena." V inženýrově hlase zazněl triumf, ale právě v té chvíli se přesunul přes celou loď stín - jako by nad nimi kroužil mrchožravý sup se široce roztaženými křídly. Nick se podíval vzhůru a všiml si, že i posádka na palubě se dívá.
Přehnal se obyčejný mráček, ne větší než mužská pěst, možná tři sta nebo pět set metrů nad nimi - stačil však na chvíli zakrýt nízké slunce, než zmizel nenápadně za útesy Cape Alarm.
„Tolik toho ještě musíme udělat," povzdechl si Nicholas, otevřel dveře a vyšel na nekrytý bok můstku.
Vzduch se ani nepohnul a připadalo mu, že i mráz nějak povolil. Pohledem na teploměr se ujistil, že je stále minus třicet.
„Number Oné," křikl kapitán do mikrofonu. „Co to tam dole děláte - copak si myslíte, že si užíváte na jachtě svého tatíka?"
Tým prvního důstojníka už uzavřel poklop a hnal se do další akce.
převádím vedení na můstek na zádi," oznámil Nick důstojníkům a hnal se okolo kabin na druhou stranu.
Veškeré řídicí a navigační přístroje byly zdvojeny, což je unikátní vybavení záchranných a vlečných lodí, kde se odehrává spousta běžných akcí i vzadu.
Tentokrát portálovým jeřábem na zádi zdvihli další naložené palety záchranného zařízení pro Golden
Adventurer. Dalších osm tun hravě přemístili. David Allen se po skončení celé akce objevil opět na můstku. Tváře měl rudé, poskakoval a mával rukama, aby se zahřál.
„Vezmi si to tady na povel, Davide, já se tam jdu podívat,"
okamžitě ho zaměstnal Nicholas. Nemohl už totiž vydržet čekání na zprávy od Australana, který měl napojit čerpadla na generátor a spustit je.
Veškeré mechanické záležitosti měl na starosti Vin Baker, vše, co bylo spojeno s námořním uměním, patřilo striktně kapitánovi. Bude to určitě trvat ještě moře hodin, ale Nick nemohl zůstat v nečinnosti.
Z výšin portálového jeřábu na přídi se rozhlížel přes hladinu moře hladkou jako satén, která nevěstila nic dobrého. Bylo už po půlnoci a slunce zářilo, napůl skryto za útesy. Připomínalo obyčejný dvourozměrný kovový disk, rozžhavený doruda. Moře zář odráželo temně šarlatovou a ledovce jiskřily jasně červenou.
Z této výše viděl dobře, že se hladina moře začíná vzdouvat, malé obyčejné vlnění připomínalo čeření vody na rybníku, jako by kdesi v dálce za horizontem vládl nepokoj. Nick pocítil pohyb pod sebou a náhle ho závan větru uhodil do tváře jako trhavé mávnutí křídla letícího netopýra. Kovový lesk hladiny narušilo zaseknutí kočičí tlapky větru, který rozškrábl vodu při svém letu.
Přitáhl si uzel od kapuce pevně pod bradou a vyrazil na otevřený nalodbvací žebřík. Vypadal jako pokrývač, přecházel vztyčený a pouze lehce balancoval nad houpající se přídí hluboko pod sebou.
Seskočil na silně nakloněnou Golden Adventurer, pokrytou ledem, a zasalutoval můstku Warlocku v dálce.
„Zkoušel jsem tě varovat, drahoušku," začal Angelo jemně, jakmile se opět objevila v jeho království.
Na první pohled mu bylo jasné, že neměla úspěch. „Roztrhal tě na kusy, že?"
„Nevím, o čem to mluvíte." Bojovně zdvihla bradu a její úsměv byl až moc rychlý. „Co mám začít dělat?"
„Můžeš rozklepnout tamhleta vejce," upřesnil Andílek a opět se naklonil nad porcí krvavého hovězího, které mělo

nejméně deset kilo. Rukávy si vyhrnul až k loktům, takže vynikaly jeho tlusté a chlupaté ruce. V sevřené pěsti, za kterou by se nemusel stydět profesionální boxer, svíral nůž.
Pracovali v tichosti asi pět minut, než Samantha opět promluvila.
„Chtěla jsem mu jenom poděkovat...," a opět její oči zamžily.
„Je to bezcílné prase," souhlasil Angelo.
„Ne, to není," ozvala se bojovně Samantha. „Není žádné prase!"
„No dobrá, tak je to sobecký bezcílný bastard - se skokanskými nápady."
„Jak můžete vůbec tohle říct!" Samanthiny oči divoce zablýskaly. „Není přece sobecký - skočil do vody kvůli mně..."
Náhle si všimla uštěpačného úsměvu na Andílkových rtech a záhadného výrazu v jeho tváři. Zmatené se zarazila a snažila se cele věnovat rozbíjení vajec a házení jejich obsahu do mísy.
„Vždyť by to mohl být tvůj táta," popichoval dál a to už ji opravdu rozzuřilo - zčervenala tak, zejí ve tváři vynikly pihy jako zlatý prach.
„To tedy pěkně kecáte, Angelo."
„Bože, drahoušku, kdo tě naučil taková slova?"
„Přece vy, vy jste mě rozzuřil," a uhodila vztekle vejcem o okraj mísy tak, že explodovalo přímo na jejích kalhotách.
„Kruci," vykřikla a zírala na šéfkuchaře.
Hodil jí utěrku, vztekle se otřela a pokračovali v práci.
„Kolik mu vlastně je?" ozvala se po chvíli. „Že už by byl dědečkem?"
„Je mu třicet osm," zamyslel se Andílek a dodal, „nebo třiceti vět."
Tak dobře, chytrouši," bojovala dál, „ideální věk je polovina ze stáří muže plus sedm."
Tobě ale přece není dvacet Šest, drahoušku," oponoval něžně
Andílek.
„Ale bude - už za dva roky!"
'Ty po něm ale opravdu jedeš, co? Cloumá s tebou horečka vášně a osudového rozhodnutí?"
„To je kompletní blábol, Angelo, a vy to dobře víte. Stalo se a já mu dlužím opravdu moc - zachránil mi život -, ale že bych ho chtěla - ha,ha!" Odvrhla tento nápad s odfrknutím a vzteklým pohozením hlavy.
„To mě těší," souhlasil Andílek. „Není na něm nic zvláštního -určitě už sis všimla těch malých očí, které se dívají jako tretka..."
„Má krásné oči...," odsekla mu, ale hned se zarazila, když odhalila jeho prohnaný výraz. Vzdala se a sesula se na lavici vedle něho s rozbitým vejcem v jedné ruce. „Ach, Angelo, jste strašný chlap a já vás nenávidím. Proč si ze mě pořád děláte legraci?"
Všiml si, že nemá daleko k slzám, a tak okamžitě přešel k ofici-álnějšímu tónu.
„Za prvé, musíš toho o něm vědět podstatně víc...," a začal jí ze široka líčit veškeré senzace ze života Nicholase Berga. Zaobalil je do té nejdivočejší fantazie, smíchal se svým humorem a přidal některé ženské pomluvy, které Samantha vyslechla se zájmem.
Občas reagovala s nelíčeným překvapením.
„Jeho manželka utekla s jiným chlapem - třeba se zbláznila, nemyslíte?"
„Drahoušku, změna je život."
Také se ptala: „On vlastní tuhle loď - je opravdu majitelem?
Není jenom kapitánem?"
„Má tuhle loď a ještě jednu a celou firmu. Kdysi ho nazývali
Zlatým princem. Je z vyšších kruhů, drahoušku, nezaregistrovala jsi to?"
„Nevědělajsem..."
„Samozřejmě že jsi věděla. Jsi přece ženská. Na nic víc se ženské nechytí než na úspěch a moc. Nic jiného než cinkání zlata ne-rozdráždí lépe ženské hormony."
„To není fér, Angelo. Neznala jsem ho a nic jsem o něm netušila. Ani jsem nevěděla, že je bohatý a slavný. A navíc mě peníze vůbec nezajímají..."
„Hoho!" Andílek se hlasitě zasmál, až se mu diamant v uchu rozkomíhal. Všiml si ovšem, že její vztek zase vzrůstá. „Tak dobře, drahoušku, vždyť já jen žertuji.
Rozhodně tě přitahuje jeho síla a atmosféra okolo něho. To, jak ho ostatní muži poslouchají, následují |
ho, a dokonce z něho mají i strach.
Okouzluje tě ovzduší síly, moci | a tím samozřejmě i úspěchu."
|
„To ale ne..."
!
„Přiznej si to, drahoušku. Přece ne proto, že ti zachránil život, že! má překrásné oči anebo zeje kapitán..."
„Jste primitivní, Angelo."
„Jsi chytrá a krásná, ale nemůžeš si pomoct. Jsi jako ladná malá gazela, připravená na všechno, a náhlejší zahlédla vůdce stáda. Už si nemůžeš pomoct, drahoušku, protože jsi jenom žena."
„Co mám tedy dělat, Angelo?"
„Musíme si udělat plán, drahoušku, ale jedno je jisté.
Nebudeš tu poskakovat okolo něho oblečená jako žebrák a dávat mu najevo svůj obdiv. Nesmíš se na něho dívat jako na hrdinu - má tu práci.
Nemůže o tebe zakopávat pokaždé, jakmile se otočí. Musíš se mu zdát nedostupná."

Samantha chvíli přemýšlela. „Angelo, já ale zase nechci být nedostupná tak, aby si myslel, že je to pravda -jestli to chápete.“
Vin Baker měl vše pevně pod kontrolou. Všechno si zorganizoval tak dobře a rychle, že to ani Nick, hořící netrpělivostí, nečekal.
Alternátor už byl protažen dvojitými dveřmi do nástavby na palubu B, kde ho zajistili a připevnili k ocelové stěně.
„Jakmile budu mít proud, provrtáme podlahu a přišroubujeme ho,“ vysvětloval kapitánovi.
„Už máte natažené kabely?“
„Překlenu hlavní rozvodnou skříň na palubě C a vytáhnu z dočasného rozvodu...“
„Jsou ale nějak označeny kabely pro naviják na přídi a pro čerpadla?“
„Bože můj, proč si neplachtíte s tou vaší malou lodičkou a nenecháte mě tu v klidu?“
Na horní palubě už jeden tým pracoval s autogenem. Otvírali přístup k ventilační šachtě vedoucí do hlavní strojovny. Plamen divoce syčel a červené jiskry prskaly po krytu vysokého komínu. Nebyl to komín ve vlastním slova smyslu, jeho tvar pouze dodával Golden
Adventurer tradiční obrys zaoceánského parníku. Svářeč už prořezal poslední centimetry a kryt se propadl do prázdného otvoru za ním. Zůstala po něm díra dvakrát dva metry, přes kterou měli přímé spojení se strojovnou, do poloviny zatopenou a ležící kdesi patnáct metrů pod nimi.
I přes dobrou Australanovu radu si vzal kapitán všechno na povel. Organizoval umístění navíjecích kladek a bubnu s ocelovým lanem, které bude protaženo zatopenou strojovnou a vyjde trhlinou ven z lodi. Podíval se opět na své Rolex Oyster a zjistil, že další hodina již uplynula. Slunce se už skrylo a osvětlené zelené nebe bylo ozářeno překrásným ohňostrojem Aurory Australis. Jižní polární záře dodala noci tajuplný a záhadný výraz.
„Tak to je všechno, botsmane, víc už se toho teď udělat nedá.
A teď se musíme dostat na příď.“
Postupovali po otevřené palubě a vítr je dostihl. Jeden obyčejný náraz, a měli co dělal, aby udrželi rovnováhu. Snažili se zachytit čehokoliv, ale už to bylo pryč.
Vítr se zmírnil a pouze hvízdal a třepotal s jejich oblečením, když Nick řídil další akci u dvou obrovských kotevních navijáků. Slyšel ale dobře, jak vzdouvající se moře začíná postrkovat a míchat ledovou náplní zátoky, která jako by se náhle probudila: zlověstný chropot, šepot a skřípot se nesl nad hladinou.
Přitáhli obě kotvy a spojili je s těžkými kotevními řetězy.
teď už je bude moci Warlock zachytit, spustit na dno a vláčet je co nejdál od lodi. Potáhne je obráceným směrem, než byly jejich zubaté špi119
ce konstruovány. Budou jenom poskakovat po dně a nebudou se moci nikde zachytit.
Jakmile se dosáhne plné délky kotevního řetězu, Warlockje odpoutá, takže se špice budou moci zachytit a držet. Takhle zakotvená příď bude odolávat i snahám vichru o síle dvanáct, aby odhodil Golden
Adventurer dál na pevninu.
Až bude mit šéf strojovny proud, potom se navijáky kotevních řetězů budou moci začít otáčet a Golden
Adventurer se sama začne sesouval ze svého lože zpět do vody.
Kapitán prakticky vsadil na tyto obrovité stroje, protože tušil, že jeho vlastní nebudou mít dostatek sil pro pohnutí takovým obrem, pevně usazeným ve svém loži.
Nebyla to snadná práce, protože celý řetěz a spojovací články představovaly obrovskou váhu. Dokonce i spona, která držela řetěz s kotvou, sama o sobě vážila sto padesát kilogramů a šest námořníků mělo co dělat, aby komplikované zapojení zvládlo.
Když skončili, vítr už měl sílu šest a skučel jako meluzína v konstrukci celé lodě. Námořníci už byli unavení a navíc i chlad v nich vyvolával podráždění.
Proto je Nicholas co nejdříve odvedl zpátky do úkrytu v hlavní nástavbě.
Boty se mu zdály jako z olova, a plíce jako by samy toužily po lahodném kouři viržinka. Navíc si uvědomil, že nespal už padesát hodin - od doby, co vylovil tu dívenku, která ho tak poplašila. Rychle ovšem odsunul myšlenky na ni stranou, protože ho mátly a navíc mu překážely v dalším rozmýšlení celého postupu prací. Vstoupil dovnitř, do chladného nitra zaoceánského kolosu, kam se vichr naštěstí již nedostal, a hrábl po pouzdru s viržinky.
V polovině pohybu se zarazil a překvapeně zamrkal, protože se náhle objevilo světlo - celá loď se rozzářila, jako by začínala oslava. Z reproduktorů nad nimi se náhle ozvala i hudba, protože vysílací systém se automaticky uvedl do chodu. Melodický a půvabný hlas zpěvačky se vznášel v prostorách tohoto ledového království a idylicky sladká atmosféra byla v naprostém rozporu s tímto místem za těchto okolností.
„Máme elektřinu!“ Nicholas zajásal a hnal se na palubu B. Vin
Baker stál vedle řvoucího alternátoru a okolo něho zářila aureola slávy.
„Tak co tomu říkáte, kapitáne?“ vyžadoval pochvalu. Kapitán ho plácl do ramene.
„To je ono, Bí-jů-dý.“ Zašmátral v pouzdře, vytáhl viržinko a vzal tento drahocenný poklad, aby ho vložil Australanovi mezi rty. Potom mu ho zapálil. Celých dvacet vteřin stáli vedle sebe a kouřili v tiché a velice blízké sounáležitosti - vychutnávali tak první velké vítězství.
„Tak to stačí,“ zakončil solanku kapitán. „Jak to vypadá s čerpadly a navijáky?“
„Mám dva nouzové přenosné generátory připravené ke startu.
Právě vyrážím, abych zkontroloval hlavní čerpadla tady toho ztroskotance.“
„Jediná věc, která nám schází, je dostat těsnicí rohož na místo.“
„To není naštěstí moje starost,“ ozval se chladně Baker. „Už mě nikdo nedostane do žádné vody dokonce jsem se přestal už i koupat.“

„Aha - však také nestojím po větru," zašklebil se Nick.
„Faktem je, že někdo musí jít zase dolů, aby prostrčil to lano."
„A co takový Andílek?" ušklíbl se Australan zavile. „Promiňte mi, ale mám toho ještě dost na práci."
Potom bedlivě prostudoval viržinko. „Až toho ztroskotance dostaneme do vody, tak doufám, že už si začnete kupovat decentnější kuřivo." Zanechal tu kapitána o samotě, zatímco zmizel kdesi v hlubinách obra. Je to pravda, zůstal tu ještě jeden a asi ten největší úkol, na který Nicholas nechtěl ani pomyslet. Někdo se musí potopit dolů do zatopené strojovny.
Samozřejmě, může požádat o dobrovolníka - tím by ale porušil jedno ze svých vlastních pravidel: nikdy nežádat někoho jiného o to, co se bojí udělat sám.
„Můžu nechat Davida, aby si vyhrál se zaseknutím kotev, ale nikoho jiného nemohu pustit k přesnému upevnění těsnicí rohože. Už mu to bylo jasné: Zase půjde dolů, tam do ledové vody a tmy, tam, kde číhá smrtelné nebezpečí v zaplavené strojovně.
První důstojník zasekl kotvy perfektně, takže Golden
Adventurer měla ve vodě svůj pevný bod. Dokonce s ní nepohnulo ani větší vzdouvání mořské hladiny, které se objevovalo ve vstupu do zátoky společně se stále se zvyšujícím útokem svištícího větru, vyvolávajícím divočejší pohyb vln.
David musel naprosto souhlasit s kapitánovým rozhodnutím:
umístil obě kotvy přesně v tom nejlépe odhadnutém úhlu, aby držely co nejpevněji.
Šéf strojovny už prozkoušel funkci obou rotačních čerpadel, a dokonce probudil k životu i další dva čerpací systémy ztroskotance, které byly chráněny před mořem vodotěsnou přepážkou. Měl teď pod svým velením nezanedbatelný arzenál pump a počítal s tím, že jakmile se uzavře trhlina trupu, bude schopný vyčerpat vodu z Golden Adventurer za necelé čtyři hodiny.
Nick už zase na sebe navrstvil potápěčský oblek, ale tentokrát si vzal bombu se stlačeným vzduchem - z používání kyslíkové láhve s dýchacím vakem je vyléčen do smrti, uvažoval chmurně.
Než vyrazil dolů, zastavil se na otevřené palubě s potápěčskou přilbou pod rukou. Vichr už musí mít sílu sedm, odhadoval, protože jeho síla trhala vršky vln, ty se rozprskávaly v bílém spreji a nízké nebe se plnilo špinavě šedivými mraky, které se hnaly ve spěchu a zakrývaly vycházející slunce a zároveň i vrcholky útesů Cape Alarm. Nastávalo chladné a tmavé svítání s neklamným zvěstováním divokého dne.
Nicholas se podíval přes palubu na Warlock, která poslouchala
Davida a stála jako přibitá na jednom místě. Tým vybraný kapitánem už se připravil a seskupil okolo ošklivě očouzeného otvoru v komíně
Golden Adventurer. Nick si s nechutí nasadil přilbu, a zatímco pomocníci stahovali uzávěry a šroubovali přípojky hadic, zkontroloval rádiové spojení.
„Warlocku, slyšíte mě?"
David se ozval okamžitě a potvrdil příjem. Potom pokračoval:
„Barometr se už plazí někde u podlahy, kapitáne, máme tam 996
a neustále klesá. Síla větru je šest, zdvihá se na sedm.
Vypadá to, že se dostáváme do nebezpečné oblasti toho, který přichází."
„Děkuji ti, Davide," odpověděl Nicholas. „To se mi tedy opravdu ulevilo."
Postavil se dopředu, aby mu pomohli usadit se do plátěné sedačky. Ještě jednou všechno zkontroloval a potom konečně přikývl.
Vnitřek strojovny už nehrozil temnotou, protože ji zahnala záplava světel nad ventilační šachtou.
Voda byla ovšem černá od motorového oleje a Nickův sestup pokračoval pomalu dál. Nohy se mu komíhaly pod sedačkou a připomínaly jakési panikou zasažené monstrum snažící se dostat se ven z klece. Vlny hnané větrem bušily do boku Golden Adventurer a vařily se v zející průrvě, kde si formovaly svůj vlastní proud a vlnění, které se lámalo a vztekle vyskakovalo proti ocelovým plátům.
„Zpomalit," upozorňoval kapitán v mikrofonu. „Stop!"
Sestup dolů se zastavil asi tři metry nad hlavním motorem na zádi, kde se voda zdvihala do výšky tak, že ho zalévala celý, jako by to byl podmořský korálový útes u pobřeží. Potom vlna zase ustoupila a celý motor se objevil na suchu. Pulzující vody mohly chytit muže a mrštit jím o motorový blok tak, že ani jedna kost v jeho těle nezůstane celá. Nicholas tam visel a pozorně si prohlížel místo, kam si usadí kladky.
„Pošlete kladky dolů," nařídil a mohutný kus ocele vyjel ze stínu a komíhal se zalitý světly.
„Stop!" Zarazil jeho postup a potom dodal: .Ještě půl metru.
Stop!"
Po pás v mastné vodě se snažil dostat spojovací čep do otvoru a zajistit ho k jednomu z hlavních rámů trupu. Každých pár minut mu sílící nápor moře hnal vodu přes hlavu, a tak jen bezmocně vyčkával, až bude z masy vod propuštěn, až se mu průzor vyčistí a bude moci pokračovat ve svém úkolu.
Po čtyřiceti minutách byl zralý na odpočinek. Zůstal u chladiče běžícího naftového motoru, poháněnícího alternátor. Slastně polykal Andílkovu silnou sladkou kávu z termosky. Odpočíval jako boxer v přestávce mezi jednotlivými koly. Celé tělo ho bolelo, cítil každý sval a navíc byl ztuhlý od neustálého zápasu s tou špinavou emulzí mořské vody a oleje. Boky a žebra měl odřené, jak ho vlny tvrdě narazily na zatopené části strojovny. Po krátkých dvaceti minutách se však zase postavil.
„Jdeme na to," ozval se a znovu si nasadil přilbu. Přestávka mu dala šanci si opět probrat plán celé operace a promyslet si ten správný postup vzhledem k problémům, se kterými se tam dole setkal.

teď už se mu zdála situace mnohem jednodušší, promyšlené tahy plánu do sebe začaly zapadat jako mozaika. Mezitím ale ztratil pojem času v té pekelné ocelové jeskyni, a tak si nebyl ani jistý, kolik je vlastně hodin. Konečně nadešel vrcholný okamžik -
protáhnout zaváděcí lano trhlinou.
„Pošlete ho dolů," řekl do mikrofonu. V plném světle se objevila cívka a poskakovala a točila se podle pohybu lodě a vrhala groteskní stíny i do těch nejvzdálenějších koutů strojovny.
Na ní byl navinutý jemně spletený lehký a tenký dakron, který překvapoval až neuvěříte lnou pevností a pružností. Jeden konec tohoto polyesterového zaváděcího lana zajistili nahoře na palubě a Nick ho opatrně provlékl přes kladky tak, že volně probíhalo.
Nakonec si zavěsil cívku k opasku a posunul si ji k boku, aby ji kryl při průchodu roztrženým otvorem v trupu.
Jasně cítil, že se blíží do stadia konečného vyčerpání, a chtěl se opět osvěžit přestávkou, ale zesilující pohyb moře v trupu ho varoval. Nemohl si dovolit žádné zpoždění - možná za hodinu už by bylo pozdě. Rozhodl se okamžitě - vydoluje všechny své rezervy. Překvapilo ho, že pořád ještě nějaké má - zdálo se mu, že ledový chlad vody už pronikl potápěčským oblekem a dostal se až na dno jeho duše. Tím ho zbavil veškerých pocitů, ale zase cítil v těle všechny kosti, které ztěžkly a zkřehly.
Venku ještě musí být asi den, podivoval se, když zahlédl v rozervaném boku trochu bledého světla zastřeného špínou a zvířenými usazeninami.
Zachytil se podélné výstuhy trupu, hlavu dva metry od trhliny, dýchal zvolna v pravidelném rytmu zkušeného potápěče a uvědomoval si kolísáni vody. Snažil se najít nějakou pravidelnost v po124
hybu, ale nemohl na nic přijít - všechno se dalo nevyzpytatelně, syčení a bublání následovalo nepravidelné a velice slabé, tři až čtyřikrát se opakující sání. Náhle se objevily tři mocné výdechy o takové síle, že by narazily nešťastného potápěče najeden z konců číhajících bodců rozervaného boku. Musel si vybrat okamžik, kdy se objeví mořský proud s takovou energií, aby ho vzal s sebou a nesmetl ho, protože turbulence silného proudu by byla jeho záhubou.
„Hotovo, Davide," ohlásil se. „Potvrď, že člun je připravený na druhé straně k zachycení."
„Všichni jsme připraveni." Hlas prvního důstojníka byl ostrý a plný napětí.
„A je to tady," křikl Nick, protože se jeho vlna objevila. Už nemohl déle čekat.
Zkontroloval cívku na opasku, aby si byl jistý, že se může volně otáčet, a sledoval nasávání čisté zelenavé vody, plné malinkých jasných bublinek. Jako diamantové odštěpky se prohnaly okolo něho a tím ho varovaly, jakou nebezpečnou sílu a rychlost má tento proud.
Pohyb vod se pomalu zastavil, trup byl naplněn. Tlak vzduchu a vody uvnitř čekal na tu chvíli, kdy povolí tlak moře a uvězněná voda se začne opět drát na svobodu.
Nicholas povolil sevření a okamžitě ho voda vzala s sebou.
Nemusel se ani snažit plavat, protože měl dojem, že se dostal do mohutného mlýna. Doufal v jediné -
že si udrží co nejmenší tělesný odpor, a tak držel ruce přitisknuté k tělu, natažené nohy u sebe a snažil se kormidlovat svými ploutvemi.
Zrychlení bylo obrovské, když se hnal hlavou napřed k těm vražedným ocelovým ústům. Cítil lano, jak se žene z jeho cívky tak, jako by se rybáři na volném moři zasekl obří marlin a naviják jeho rybářského prutu hrozí roztrhnutím svými vlastními otáčkami.
Měl dojem, že se mu mozek odkrvil, a připadal si, jako by jel na horské dráze. Menší změna proudu ho náhle vychýlila, začal se otáčet - divoce proti tomuto pohybu bojoval, ale neúspěšně.
Narazil někam s takovou silou, že se mu zatmělo před očima
Úder zachytil rameny a levou rukou a pomyslel si, že bude asi rozřezán ocelovými zuby, ostrými jako žiletka.
To už se ale točil ve víru naprosto dezorientovaný a vůbec nevěděl, na které straně je. Netušil, jestli je stále uvnitř trupu Golden Adventurer, a ani ho nenapadlo, že lano se mu omotává okolo krku a celého těla, okolo těch drahocenných hadic se vzduchem, které lehce přiškrcuje, a tím mu zamezuje dodávku vzduchu, jako mrtvému novorozeněti bere život jeho vlastní pupeční Šňůra.
Opět se o něco udeřil, tentokrát do týla, a pouze přilba mu zachránila lebku, aby nepraskla. Vyrval ruku ze sevření a ucítil nad sebou drsný a nepravidelný povrch ledu.
Hrůza se do něho opřela plnou silou tak, až zaječel, ale ve své potápěčské přilbě nevydal ani hlásku.
Náhle se nad ním objevilo světlo a vzduch mezi kusy ledu smíchanými s velkými a těžkými kvádry najeden z nich totiž narazil.
Nad ním se tyčil nekonečný ocelový útes boku zaoceánského kolosu a za ním to nízké větrné nebe.
Zápasil se smyčkami lana a hned pochopil dvě důležité věci. Ta první byla, že obě ruce jsou stále součástí jeho těla a pořád je může ovládat. Druhá, že člun z
Warlockuje pouhých pár metrů od něho a tvrdě si razí cestu ledovou tříští a rozlámaným ledem směrem k němu.
Těsnicí rohož připomínala pětitunového kudrnatého teriéra stočeného na přídi člunu - stejně chlupatá a beztvará, a dokonce i stejná nahnědlá barva.
Kapitán si sundal přilbu a zahalil se do polárního pláště s kapuci. Balancoval na přídi člunu, který poskakoval a padal ve vlnách. Kusy ledu do něho narážely a odsekávaly barvu, která zakrývala jeho široký ocelový trup. Kormidelník znal dobře svou profesi, pracoval naprosto klidně a okamžitě reagoval na kapitánovy signály. Pomalu se dostávali blíže a blíže, až se nad nimi objevila mohutná záď Golden
Adventurer.
Tenké zaváděcí lano bylo jediným fyzickým kontaktem se skupinou mužů u komínu. Jeho úkolem bylo přivést podstatně těžší la126

no ocelové. Hrozily mu však zubaté kusy rozlámaného ledu a k tomu ještě ocelové čelisti v trhlině rozervaného trupu.
Nick pomalu protáhl zbytek lana mezi prsty, aby zachytil jakoukoliv nerovnost, která by mohla znamenat následné přetržení.
Snažil se udržet člun v takové pozici, aby lano šlo v co možná nejlepším úhlu do protrženého trupu, proběhlo bez problému kladkami. které umístil v tvrdém zápase s kolísající hladinou ve strojovně.
a potom ventilační šachtou do vypáleného otvoru v komíně, kde končilo na bubnu navijáku. Tam číhal připravený Australan, aby návrat zaváděcího lana proběhl hladce.
Prudké póry vy větru svištěly tak, že Nicholas se musel sehnout, zakrýt malou vysílačku svým tělem a stejně s bídou slyšel tenoučký hlas šéfa strojovny.
„Lano běží perfektně.“
„Dobře, připojujeme to silnější,“ oznámil Nick. Druhé lano, silné jako mužský ukazováček, bylo z té nejlepší skandinávské oceli. Zkontroloval spojení mezi lany. Polyester měl dost síly, aby utáhl váhu oceli, ale spojení mezi nimi bylo tím nejslabším článkem.
Kapitán kývl na posádku, která spustila lano na boku člunu.
Bílé lano zmizelo ve studené vodě a za ním se pomalu valilo černé ocelové, vycházející z otáčejícího se bubnu. Nicholas ucítil náraz spojení na kladku ve strojovně. Cítil, jak mu srdce poskočilo.
Jestli se to zachytilo, tak přišel o vše, protože nikdo už nepronikne trhlinou v těchto zmítajících se vlnách. Začne to tím, že ztratí kladky, potom ztratí Golden Adventurer, která se nakonec rozlomí v přicházející bouři - a tak vlastně ztratí všechno.
„Prosím tě, Bože, nech to lano projít,“ šeptal Nick v rachotu moře a větru. Buben navijáku se zarazil, pootočil se a zůstal stát. Někde dole se lano zaseklo a
Nicholas dal signál kormidelníkovi, aby najel blíže a změnil polohu tak, aby lano šlo do trupu pod jiným úhlem.
Prožíval napětí společně s navijákem a uměl si jasně představit, Jak se polyesterové lano napíná do krajnosti.
„Bože, ať to běží!“ modlil se kapitán a náhle si všiml, že buben navijáku se opět začíná otáčet.
Ocelové lano se znovu začalo nořit do mořských hlubin.
Nick měl dojem, že omdlí, jakmile zaslechl ve vysílačce
Bake-rův triumfální hlas.
„Ocelové lano zajištěno.“
„Zůstaňte na příjmu,“ přikazoval Nicholas. „Připojujeme další dvoupalcové lano.“
Zase všechno znovu: Těžká práce s nervy drásajícími okamžiky, když masivní dvoupalcové ocelové lano bylo taženo svým slabým předchůdcem. Trvalo to dalších velmi dlouhých čtyřicet minut v zápase s větrem a mořem, které zesilovalo svůj tlak každou minutu.
Nakonec se ozval Vin Baker: „Hlavní lano zajištěno a konečně jsme připraveni táhnout!“
„To rozhodně ne,“ zareagoval okamžitě Nick. „Držte lano jenom napnuté.“ Pokud by se těsnicí rohož náhodou zachytila na přídi člunu, mohl by ho totiž Australan stáhnout pod vodu.
Nicholas dal signál posádce a všech pět neohrabaných postav ve žlutých kombinézách a pracovních botách se rozmístilo na přídi. Rukou jim upřesnil postavení podél chlupaté hory těsnicí rohože, než dal signál kormidelníkovi, aby zapnul zpětný chod. Začali pomalu couvat od Golden Adventurer.
Masa rohože se zachvěla a otřásla. Dvoupalcové lano se napnulo, a tak měli okamžitě plné ruce práce, aby dostali tu obrovskou hromadu přes palubu.
Pět tun váhy by nikdy nezvládli, kdyby nebylo zpětného tahu celého člunu, který bojoval proti síle lana. Pomalu se snažili shodit rohož dopředu, ale člun se dostával do špatné polohy při změně těžiště.
příď se nahýbala k hladině pod úhlem dvaceti stupňů, naftový motor neustále vztekle ječel a lodní šroub se zoufale snažil vytáhnout člun z této šílené váhy.
Rohož se pohnula o další půlmetr a zadrhla se na okraji člunu, vychýlila příď ještě víc tak, že voda zalila palubu až po kotníky. Snažili se zbavit zpěčující se zátěže.
Pocit nebezpečí instinktivně varoval Nicka, takže pohlédl na moře. Warlock byla vzdálena asi čtyři sta metrů od nich v zátoce u hranice ledu. Za ní zahlédl obrys velké vlny, která měnila čáru horizontu.
Vypadalo to na začátek opravdu mohutné bouře, takže se vlny hnaly těsně vedle nijako lovečtí psi.
příď Warlocku se ostře zvedla, ale přesto se přes ni mořská pěna převalila.
Pokud tato vlna udeří do člunu za dvacet pět vteřin, bude to náraz do boku. Protože je příď stahována dolů a prakticky zakotvena rohoží s lanem, tak se člun okamžitě potopí. Všech pět mužů jeho posádky zemře za pár minut, protože je stáhne do hlubin jejich nemotorné oblečení a zmrazí ledově zelenavá voda.
„Bí-jů-dý,“ zaječel Nick do mikrofonu, „táhni a naplno!“
Lano se okamžitě rozběhlo, taženo silným navijákem na palubě
Golden Adventurer. Tah ještě víc naklonil člun a voda se hnala dovnitř.
Nicholas uchopil jedno veslo, vrazil ho pod rohož a snažil se ho použít jako páku, aby ji osvobodil.
„Pomozte mi,“ zařval na muže vedle a páčil tak, až se mu dělaly mžitky před očima.
Ve člunu už bylo vody po kolena a mohutná vlna se nezadržitelně blížila. Řítila se v naprosté tichosti s vlastním vědomím nezdolné síly, zdvihla naprosto všechno na hladině zálivu a pohodila to hravě stranou.
Náhle se zadrhnutá rohož uvolnila a celá masa sklouzla do vody. Člun radostně poskočil, když se konečně zbavil neobvyklého nákladu, a kapitán zamával rukama, aby kormidelník postavil příď proti vlně.
Špice člunu vyrazila vzhůru takovou silou, že všichni padli na zatopenou palubu a potom zase celý člun sletěl zpět na hladinu.

Za nimi vlna udeřila vší silou do zádě Golden Adventurer a vystřelila vzhůru v explozi bílé a zuřivé vody, která se změnila v bílý sprej mizící ve větru.
Kormidelník už otáčel člun směrem, kde čekala Warlock, aby se k ní skrz led dostal co nejdříve.
„Stop," signalizoval opět Nick. „Zpátky!"
To už si strhával kapuci a hnal se k zádi.
Snažil se křičet kormidelníkovi do ucha: „Musím dolů, abych to zkontroloval." Postřehl nevěřícný, téměř prosebný pohled muže u kormidla, který se odtud chtěl dostat co nejdříve zpátky do bezpečí
Warlocku. Kapitán si ho nevšímal a už si nasazoval potápěčskou přilbu a přišroubovával vzduchové hadice.
Těsnicí rohož se vznášela u boku Golden Adventurer, protože ji nadnášel vzduch zachycený v cupanině.
Nicholas vplul pod rohož asi sedm metrů od víru, řádícího dole v trhlině.
iá
Trvalo mu pouhou chvíli, než zkontroloval zachycené lanq a v srdci blahořečil Australanovi, že zastavil naviják okamžitě, jaiaB mile se rohož sesmekla z člunu. teď už může dohlížet na uskuteč^ není poslední fáze.
„Vypadá to dobře," navázal spojení s Bakerem. „Navíjejte ji, ale pomalu - ne víc než dvacet metrů za minutu."
„Rozumím, dvacet metrů," potvrdil.
A zmítající se rohož se pomalu ponořovala pod hladinu.
„Je to dobré, držte si rychlost."
Celá akce připomínala přikládání obvazu na otevřenou a krvácející ránu. Tlak vodních mas z venku vtiskl rohož hlouběji do trhliny, zatímco z druhé strany ji dvoupalcové lano udržovalo ve správné poloze. Rána byla zacelena skoro okamžitě a Nick se ponořil ještě hlouběji, aby překontroloval usazení rohože.
Smrtící pohyby vody, které proudily trhlinou, ustaly a
Nicholas objevil pouze malé víření po okrajích.
Cupanina podobná koudeli ovšem pod vodou nabobtná a do hodiny se z rohože stane vodotěsná zátka.
„Hotovo," lakonicky oznámil do mikrofonu. „Držte dvacetitu-nový tah na laně a můžete okamžitě nastartovat čerpadla - ať už je ta mrcha prázdná!"
Jakmile mu toto hanlivé slovo, které použil o této zaoceánské krásce, vypadlo z úst, už toho hořce litoval - to mohl vypustit pouze vlivem nekonečného stresu, vyčerpání a náhlé úlevy.
Nesmírně toužil po spánku. Každý nerv, každý sval volal po odpočinku. V koupelnovém zrcadle viděl své zapálené oči, rozdrážděné solí, větrem a zimou. Tmavé kruhy naprostého vyčerpání pod nimi působily zlověstně, a dokonce i zabarvení se podobalo všem odřeninám a škrábancům, kterými měl pokryto celé tělo.
Ruce se mu třásly únavou a nohy ho stěží nesly, když se donutil vyrazit zpět na můstek Warlocku.
„Blahopřeji, pane," přivítal ho David Allen a jeho obdiv byl očividný.
„Jak je na tom barometr, Davide?" zeptal se Nick a snažil se co nejvíc zakrýt své vyčerpání.
„Stále klesá, už je na 994, pane!"
Nicholas se podíval na Golden Adventurer. Stála tam pod nízkou, špinavě šedou oblohou jako hráz, nepohnutá obrovskými vlnami, které se na ni vrhaly v nekonečných řadách. Pokaždé je odhodila na stranu ve výbuchu vodní tříště, jak seděla těžce ve svém loži se spoustou vody v břichu. Každopádně se však začala zbavovat vodní zátěže, která z ni byla vyvrhována v jednolitém bílém proudu.
Inženýrova obrovská rotační čerpadla pracovala naplno, a tak se z pravoboku i levoboku valila voda.
Vypadalo to, jako kdyby se otevřela přeplavovací vrata v koruně betonové hráze.
Olej společně s naftou začal vytvářet okolo ní skvrnu, která znečisťovala okolní led a kameny na pobřeží. Vichr v jednu chvíli odtrhl od ústí pump vodní sprej, který se zachvěl a zatřpytil jako pštrosí pera.
„Inženýre," volal kapitán vysílačkou. „Jaký výkon ty čerpadla dohromady dělají?"
„Snažíme seje udržet všechny okolo Čtyřiceti tisíc litrů za minutu."
„Zavolejte mě, jakmile se změní nakloň celé lodi," přikázal a potom se podíval na ručičku anemometru na řídicím panelu. Síla větru už vyšplhala na stupeň osm. Nick musel nejprve zamrkat pálícíma, napuchlýma očima, aby vůbec mohl správně odečíst údaj na stupnici.
„Davide," otočil se a jeho hlas mu samotnému zněl podivně chraptivě a monotónně. „Ještě čtyři hodiny to potrvá, než bude odlehčena natolik, že s ní budeme moci zkusit pohnout. Proto chci, abys na její palubu dostal hlavní tažné lano a upevnil ho tam. Musíme vystihnout ten okamžik, kdy bude připravena i ona." '|
„Ano, pane." '
„Použij zaváděcí lano s raketou," dodal Nicholas a zarazil se.
Nemohl už přijít na nic jiného, žádné další důležité rozkazy ho nenapadaly. Měl dojem, že jeho hlava je už naprosto prázdná.
„jste v pořádku, pane?" zeptal se David starostlivě a Nick okamžitě pocítil osten podrážděnosti.
Nikdy v životě nechtěl, aby ho někdo litoval. Náhle ale zjistil, že se mu už vrátil jeho hlas. Než toho stačil využít, tak mozek včas zastavil ostrou odpověd, jejíž slova se mu na jazyku už formovala.
'
„Víš dobře, co máš dělat, Davide. Už ti žádnou další radu nedám." Otočil se jako omámený a zamířil ke své kabině.
„Zavolej mě, až to uděláš anebo když šéf strojovny ohlásí něco zajímavého či když se cokoliv změní, cokoliv, cokoliv - však víš, co myslím."
Došel až do své kajuty, kde se mu nohy podlomily. Padl jak široký tak dlouhý na své lůžko.
Šedesátý stupeň jižní šířky je jedinou mořskou cestou okolo celé zeměkoule, která není přerušena žádnou pevninou. Tento široký pruh otevřených vod probíhá jižně od Homova mysu, pod Austra-lasií a okolo mysu Dobré naděje. Má

svou hrůznou reputaci jako nekonečná zásobárna toho nejdivočejšího počasí na zemi. Tady se setkávají obrovské vzdušné masy studeného antarktického a teplého subtropického vzduchu. Zde se do sebe zakusují odstředivou silou, vznikající otáčením Země okolo své osy, a jejich pohyb je dále komplikován dalšími faktory. Jakmile se zaklesnou do sebe, tak se protichůdné vzdušné proudy roztrhnou na menší fragmenty, které si chtějí udržet své individuální charakteristiky. Začínají se dokonce i samy otáčet jako gigantické vzdušné víry a časem dosáhnou obrovské síly a rychlosti.
Vysoký tlak vzduchu, který způsobil poklidné a tiché počasí nad Cape Alarm, dostrkal barometr až do výše 1035 milibarů, zatímco tlaková níže postupující za ním velice rychle měla ve svém středu pouhých 985 milibarů. Takový ostrý kontrast tlaků znamená jenom jedno: způsobený vichr bude prudký a zuřivý.
Tlaková níže měla sama o sobě obvod tisíc kilometrů a dotýkala se až troposféry kdesi v deseti kilometrech nad hladinou moře. Silné vichry dosáhly svého rychlostního maxima dvanáct na Beaufor-tově stupnici síly větru. Hnaly se rychlostí okolo 200 kilometrů za hodinu, letěly nad hladkým mořem a žádný kus pevniny se jim nepostavil do cesty - výjimku tvořily rozeklané útesy Cape Alarm.
Zatímco Nicholas Berg spal jako zabitý z naprostého vyčerpání,
Vin Baker dohlížel na své stroje a držel je na maximálním výkonu, aby ulehčil co nejdříve útrobám Golden Adventurer. Bouře se však hnala přímo na ně.
Na zaťukání nikdo neodpověděl, a tak se Samantha nejistě zarazila a snažila se s těžkým podnosem vyrovnávat prudké pohyby War-locku, která reagovala na pohupující se moře v zátoce.
Nerozhodnost trvala pouhé tři vteřiny, protože byla dámou obdařenou rychlými reakcemi. Zkusila západku dveří, a když se otevřela, pomalu vstoupila do kapitánovy kabiny.
„Měla jsem nařízeno donést jídlo," omlouvala se a zavřela za sebou dveře. Pohlédla na zařízení liduprázdné kabiny, jejíž vybavení bylo na vysoké úrovni starých zaoceánských parníků řady White Star. Obložení z pravého dřeva, gauč a křesla potažená kůží a na podlaze tlustý huňatý koberec barvy tropické zeleně.
Samantha odložila podnos na stůl, který stál pod okénky na pra-voboku, a znovu se tichým hlasem ozvala. Nikdo neodpovídal. Pomalu přešla k otevřeným dveřím do kajuty s lůžkem.
Oblečení leželo uprostřed na jedné hromadě, takže si v první chvíli zděšeně pomyslela, že tělo na lůžku je nahé. Potom si teprve všimla, že kapitán má na sobě pouze tenké a krátké hedvábné spodky.
„Kapitáne Bergu," zavolala opět, ale tak tiše, aby ho nevyrušila. Podlehla běžnému ženskému instinktu, popadla oblečení z podlahy, srovnala ho a přehodila přes židli. Potom přistoupila až k lůžku.
Srdce se jí sevřelo, když zahlédla všechny ty pohmožděniny na jeho těle, a starost o něj se změnila v paniku, když si všimla, že leží jako mrtvola. Nohy mu visely přes okraj lůžka, tělo podivně zkřiveno, jednu ruku za hlavou, která se mu kymácela do rytmu houpání lodě.
Rychle se k němu nahnula a dotkla se jeho tváře. Opravdu se jí ulevilo, když ucítila teplotu těla.
Zavřená víčka se při jejím dotyku zachvěla.
Opatrně mu nadzvedla nohy a stočila ho na bok. Tím se objevily veškeré odřeniny, které měl na zádech a na ramenou. Dotkla se jich velice lehce, poznala, že budou potřebovat ošetření. Ukazovalo se však jasně, že v první řadě si musí důkladně odpočinout.
Ustoupila a dlouhou chvíli se nechávala unášet radostným poci-. tem při pohledu na něho. Tělo bylo štíhlé a svalnaté, viděla jasně jeho hrud bez jakéhokoliv náznaku vystouplého břicha či tlustých boků. Svaly na rukou i nohou byly vypracované a na první pohled bylo vidět, že je to tělo, o které je denně pečováno pravidelným cvičením. Zesílení ramen a krku společně s ochlupením prozrazovaly vyzrálého muže.
Nezaujalo ji pouhé tělo - docela dobře totiž znala krásu a svalna-tost těl chlapců, které potkávala.
Bylo to něco silnějšího, mnohem přitažlivějšího než ti nejsilnější mladí muži, kteří se objevovali v jejím životě.
Vzpomněla si na jednoho, o kterém věřila, že ho miluje. Trávili spolu dva měsíce na Tahiti ve stejné expedici. Surfova-la s ním na vlnách, tančila, popíjela víno, pracovala a spala všech šedesát po sobě jdoucích dní a nocí. V tom čase se zasnoubili a rozhodli se vzít. Potom se spolu pohádali a nakonec se rozešli s překvapujícím pocitem úlevy. Co se týkalo jí, litovala ztráty toho překrásného opáleného a svalnatého těla, protože nikdy nic takového v životě neviděla. Nyní tu stála a dívala se na spícího muže. Věděla dobře, že ani on se nebude moci rovnat ve svých fyzických rozměrech a síle tomu, který přece jen zůstal v jejích vzpomínkách.
Angelo měl pravdu: Přitahovala ji přece jen jeho moc. Silné tělo, pokryté na prsou černými chlupy, a vypracované svaly - to všechno dohromady se silou jeho osobnosti.
Nikdy nepoznala muže, jako byl on. Naplňoval ji jakousi posvátnou bázní a respektem. Nebyla to jenom legenda, která ho obklopovala, ani ten zajímavý seznam úspěchů, kterých dosáhl a které jí Andílek recitoval. Nebyla to ani jeho fyzická síla, kterou před chvílí ukázal, když celá posádka Warlocku společně s ní sledovala a poslouchala jeho slova ve vysílačce.
Nahnula se nad něho a viděla, že i když odpočívá, zůstávají rysy jeho tváře tvrdé a nekompromisní. Malé vrásky a rýhy, které život vytesal do jeho obličeje okolo očí a v koutcích úst, zvyšovaly efekt jeho moci a odhodlání. Dívala se na tvář muže, který si sám řídil svůj vlastní život.
Opravdu ho chtěla, Angelo to řekl správně. Ach Bože, jak po něm toužila! Říká se, že neexistuje láska na první pohled - v tom se tedy všichni mýlí.
Otočila se, rozložila prošívanou deku a přikryla ho. Ještě jednou se k němu sehnula a velice jemně mu odhrnula pramínek hustých černých vlasů z čela a uhladila je mateřsky instinktivním gestem.
Přestože spal pouze chvíli, pohnul se při těchto lehkých dotycích a dostal se na okraj vědomí. Vzdychl, pootočil se a potom chraptivě, jako ze sna, zašeptal:

„Chantelle, jsi to ty?“
Samantha se stáhla - jako osten ji bodla žárlivost při vyslovení jména jiné ženy. Otočila se a vrátila do kabiny, kde se zarazila před stolem.
Na něm leželo bezstarostně pohozeno několik drobností: zlatá svorka na bankovky držící libry, dolary, marky a franky, zlaté hodinky Rolex Oyster, zlatý zapalovač
Dunhill s jedním bílým zasazeným diamantem a náprsní taška z té nejjemnější kůže. Jasně prozrazovaly postavení muže, který to všechno vlastnil.
Cítila se jako zloděj, když vzala do ruky náprsní tašku a otevřela ji.
Měl tam asi tucet plastických karet v malých průhledných pouzdrech: American Express, Diners, Bank
Američan, Carte Blanche, Hertz No. l, PanAm VIP a další. Vedle nich vévodila barevná fotografie tři lidí - Nicholas ve svetru, opálený, vlasy rozcu135
chané větrem, malý chlapec v námořnickém oblečku s kudrnatými vlásky a jasnýma očima nad smějícími se ústy - a žena. Byla to ta nejkrásnější osoba, kterou kdy
Samantha ve svém životě viděla. Zavřela tašku, dala opatrně zpět na místo a potichu se vytratila z kajuty.
První důstojník volal kapitána už celé tři minuty, aniž by mu někdo odpověděl. Netrpělivě bouchal dlaní do mahagonového stolu na mapy a pozoroval představení venku. Svět se zbláznil.
Celé dvě hodiny vichr fičel stabilně ze severozápadu rychlostí přes třicet uzlů. Vzdouvající se moře stále sebou cloumalo u vjezdu do zátoky, ale Warlock si s tím bez problémů poradila, i když byla spojena s Golden Adventurer hlavním tažným lanem.
David vystřelil raketu s nylonovým lanem na zad ztroskotanci kde Bakerovi muži s jeho pomocí vytáhli jako první vodicí lan a po něm přišlo na řadu hlavní.
Warlock nechala hlavní lano vytahovat navijáky zaoceánskéh kolosu, a tak se odvíjelo z pomalu se otáčejících navijákových buk nu v oddělení pod zádí. Vycházelo otvorem pod velitelským můst kem, kde David stál u řídicího panelu, kterým ovládal každý cenu metr běhu lana lehkými dotyky.
Zkušený námořník mohl pracovat s tímto masivním lanem jak(
rybář chytající velkého lososa na třpytku ve vířících vodách horské říčky. Občas nechá naviják ve spojce proklouznout, potom přibrzdí, zase nechá kousek odvinout, potom přitáhne uvolněnou smyčku a stále se tvrdě a rychle snaží dostat kořist k sobě - v tomto případě tahem pět set tun. V nouzi uhodí do tlačítka, kterým uvede v činnost mohutnou čepel. Ta okamžitě přetne ocelové lano a tím zbaví loď smrtonosné hrozby; možná to ochrání před potopením či od rozdrcení tím, co právě táhne.
Trvalo jim to celou hodinu perfektní souhry a teď už byla loď připravena k vlečení. Dvojitý třmenový závěs na palubě Golden Adventurer byl zachycen jednou částí na pravoboku a druhou na levoboku. Závěs připomínal tvarem velké ypsilon, klesající přes vysokou záď ke spojení s bílou nylonovou pružinou, třikrát silnější než noha muže. Mohla přizpůsobivě absorbovat i náhlé trhnutí, které by lehce přeťalo nepoddajné ocelové lano. Z této spojky už pokračovalo jenom jedno hlavní lano k záchranné lodi.
David Allen byl daleko, stovky metrů od pobřeží, a snažil se udržet tažné lano napnuté. Nechtěl, aby zmizelo pod vodou a tam se zachytilo na neprozkoumaném dně. Držel polohu jemným ovládáním síly obou lodních šroubů a nastavováním úhlu jejich lopatek.
Sledoval přesnou pozici na elektronickém ukazateli, kde se dozvídal rychlost vzhledem k zemi v obou směrech s přesností několika desítek centimetrů za minutu.
Všechno měl perfektně pod kontrolou a pokaždé, jakmile se zadíval na zaoceánský kolos, viděl, jak se pumpovaná voda stále valí a stříká z potrubí zapojených čerpadel.
Před půl hodinou už nemohl ovládnout svou netrpělivost, protože námořnický instinkt kdesi hluboko v něm ho burcoval. Šestým smyslem tušil blížící se vichr.
Zavolal tedy šéfa strojovny a chtěl se ho zeptat, jak to na jeho straně pokračuje. A tím chybil.
„To už nemáš nic lepšího na práci než mě vyvolat ven ze strojovny a vyzvídat, jak dopadl světový pohár v kopané a co dělají mé hemeroidy? Rozhodně ti zavolám, až bude vše připraveno - věř mi, synku, určitě zavolám. Jestli se nudíš, zaskoč si dolů a dej
Andílkovi hubičku, ale pro Boží smilování, nech mě v klidu pracovat.“
Australan řešil se svými dvěma muži problém ve špinavé a na-mrzlé kovové kukani hluboko na zádi, kde byl ukryt nouzový pohon pro kormidlo, které bylo stočeno na doraz k levoboku. Potřebuje přivést proud k jeho ovládání, protože by jinak celá loď nebyla schopná řízení, jakmile by se měla táhnout - obzvlášť když má jít zádí napřed. V okamžiku, kdy se Warlock bude snažit ji vytáhnout, je životně důležité, aby kormidlo spolupracovalo.
Vin Baker klel a nadával zamaštěnému stroji, protože si strhl kus kůže z kloubu na ruce, když se mu smekl klíč na matce šroubu. Ale vztekle pokračoval v práci a ani se nezajímal o zastavení krve, která mu stékala na nářadí a pomalu tuhla. Potichu klel dál, ale koncentroval všechnu svou znalost a um na znovuuvedení tak důležitého stroje do chodu. Věděl stejně tak dobře jako první důstojník, co se na ně žene.
Vichr se zmírnil a klesl na sílu čtyři a tam se udržel celých dvacet minut. To stačilo, aby se vrcholky vln přestaly samy od sebe lámat. Potom se pomalu přesunul na sever a bez sebemenšího varování udeřil.
Živly zařvaly náhle jako dravá šelma, nadzdvihly hladinu moře do výšky a proměnily ji v bílý potah spreje, který vypadal, jako by někdo do něho ponořil rozžhavenou ocel. Warlock se položila na bok, takže se zábradlí na levoboku dostalo pod vodu, a navíc byla vyhozena nahoru tak tvrdě, že hlavní tažné lano stáhlo její zad ostře dolů. Davida to zaskočilo a trvalo zlomek vteřiny, než vyřešil tuto nebezpečnou situaci maximálním výkonem šroubu na levoboku a šroub na pravoboku hnal naplno ve zpětném chodu. Jakmile se loď narovnala, stiskl tlačítko bzučáku do kapitánovy

kajuty a zíral nevěřícně, jak se svět okolo zbláznil.
Nick slyšel volání odněkud z dálky, cosi proniklo do jeho mysli a snažil se na to zareagovat. Měl dojem, že celé jeho tělo je zatíženo šílenou váhou a mozek je tak pomalý a liknavý, jako by byl umrtven.
Bzučák se však nedal odbýt. Titěrné a otravné kňučení ho donutilo, aby se snažil otevřít oči, ale ty nereagovaly. Náhle matně kdesi uvnitř ucítil mučivou úzkost své vlastní lodě a hučení, o kterém původně předpokládal, že je jenom v jeho uších. To je počátek bouře ženoucí se nad lodní nástavbou.
Nadzdvihl se, opřel se o loket a v jeho těle se bolestně ozval každý sval. Stále nemohl otevřít oči, a tak po paměti hrábl po sluchátku.
„Kapitán volá záď!“ V hlase prvního důstojníka totiž zaslechl něco, co ho okamžitě postavilo na nohy.
Nick vyvrávoral na zadní můstek a David se k němu otočil s viditelnou úlevou.
„Díkybohu že jste se tu objevil, pane.“
Vichr zlikvidoval mořskou hladinu - jako by ji odtrhl, protože proměnil vrcholy vln v jemnou mlhu bílého spreje, který promísil se sněhem a všechno hnal vodorovně přes celou zátoku.
Nicholas se podíval na stupnici síly větru a ani se nesnažil provést měření. Ručička byla zaseknutá na nejvyšším dílku. Nedávalo to žádný smysl - rychlost větru okolo 200 kilometrů za hodinu se nedala akceptovat. Anemometr byl asi poškozen počátečními nápory vichřice. Kapitán odmítal věřit tomu, co viděl na stupnici. Jinak by si totiž musel připustit porážku, protože nikdo na světě nemůže zachraňovat zaoceánského obra při rychlosti větru, která se pohybuje mimo Beaufortovu stupnici.
Warlock stála na zádi a připomínala cvičeného delfína, který žebrá o jídlo, protože ji tažné lano zatěžovalo. Podlaha můstku se stala prakticky stěnou, po které kapitán sjel až k řídicímu panelu.
Včas se zachytil zábradlí, které bylo pro tento případ na můstku všude při ruce.
„Budeme muset přetnout lano a vyjet na otevřené moře,“ ozýval se až moc hlasitě David Allen a málem přehlušil i to bílé nadělení venku.
Na palubě Golden Adventurer mám své muže, uvažoval bleskové
Nicholas. Je tam inženýr a šestnáct dalších - ani dvojitá kotva neznamená naprostou jistotu v tomto počasí. Kapitán se podíval do bouře.
Zmrzlou tříšť a déšť se sněhem hnala vichřice takovou silou jako vypálené broky. Narážely na armované sklo můstku a zachytávaly se tam v tlustých chuchvalcích, které likvidovaly snahu otáčejícího se stěrače o čistý výhled.
Podíval se směrem ke ztroskotané lodi a s bídou zahlédl její záď -celý prostor byl zaplněn ječící a vířící bílou divočinou.
„Inženýre?“ promluvil do mikrofonu. „Jak jste na tom?“
„Vichr se do nás opírá a stáčí nás a kotva pořádně nedrží.“ A
potom zatímco Nick rychle hodnotil vzniklou situaci, dodal: „V takovémhle nečase nás nebudete schopni ani naložit.“
Bylo tu suché konstatování, prosté přijetí faktu, že osud šéfa strojovny a jeho mužů je neúprosně spjat se zánikem lodi odsouzené ke zkáze.
„Máte pravdu,“ souhlasil Nicholas. „To se nám asi opravdu nepodaří.“ Dostat se do blízkosti ocelového kolosu by pro všechny znamenalo naprostou katastrofu.
„Přestřihněte kabel a držte se vpovzdálí,“ radil Baker.
„Zkusíme se dostat na pevninu, jakmile se rozlomí.“ A potom pokračoval se šibeničním humorem: „Hlavně sem nezapomeňte přijet a vyzvednout nás, až se počasí umoudří - pokud tu na vás bude ještě někdo čekat.“
Kapitánův vztek náhle prorazil hladinu vyčerpání a únavy.
Všechno, co riskoval a pro co tak trpěl, by mělo přijít vniveč? Vztek v něm přímo vřel, když si uvědomil, že právě teď by měl ztratit Golden
Adventurer se svými šestnácti muži a jedním, který se už vlastně stal jeho přítelem.
„Jste připraveni na spuštění navijáků kotevních řetězů?“
zeptal se ležérně. „Zkusili bychom s tou mrchou trochu zacloumat.“
„Bože!“ zaúpěl Australan. „Vždyť je pořád napůl zaplavená...“
„Však se s ní nebudeme nijak mazlit, inženýre,“ oznámil potichu Nick.
„Ovládání kormidla je pořád zaseklé, nebude možnost ji řídit.
Ztratíte Warlock tak jako...“ Ale
Nicholas ho bryskně přerušil.
„Poslouchej, ty debilní australský prznitelí ovcí, už ať jsi u těch navijáků!“ Jakmile to dořekl, obrys Golden Adventurer zmizel v husté, naprosto neproniknutelné bílé zácloně blizardu.
„Strojovno,“ zavolal kapitán a úsečně rozkázal druhému inženýrovi, „odpojte vaše řízení a dejte mi přímé ovládání otáček i nastavení úhlu lodních šroubů.“
„Řízení přepojeno na můstek, pane,“ potvrdil inženýr. Nick se citlivými prsty klavírního virtuóza dotkl blýskajících se ocelových pák. Warlock zareagovala okamžitě. Natočila se, setřásla ze sebe další náklad vodní masy, která na ni zaútočila, a hnala se do boje.
„Posádka je u navijáků,“ ozval se Vin Baker tónem přímo konverzačním.
„Budte připraveni,“ odpověděl Nicholas a snažil se odhadnout cestu v bílém infernu. Očima se nemohl vůbec ničeho zachytit, protože celý svět byl bílý a vířil.
Neexistovala ani hladina moře, která se ztratila v rozervaných cárech běloby. Dokonce zmizel i pojem nahoru a dolů, který vždy bez problémů určovala zemská při140
tažlivost. Tentokrát se nedalo určit vůbec nic při divém poskakování a natáčení se celé paluby.
Nick náhle pocítil první příznaky závratě, neboť jeho vyčerpaný mozek byl jako omámený. Okamžitě přesunul

pozornost k velkému kompasu a indikátoru souřadnic.
„Davide," řekl, „vezmi si na starost kormidlo." Potřeboval tu teď někoho s jasnou hlavou a rychlými reakcemi.
Warlock se opět divoce propadla, když ucítila napnutí vlečného lana. Kapitán se znovu bolestně udeřil do pohmožděných žeber o hranu řídicí konzole a nechtěně zavrčel bolestí.
„Deset na pravoboku," nahlásil Davidovi a tím navedl příď proti tomu šílenému vichru.
„Inženýre," křikl do mikrofonu hlasem pozměněným bolestí v prsou. „Spusťte naviják na pravoboku - naplno!"
„Pravobok naplno."
Nick stáhl nastavený úhel šroubů a potom pomalu začal přidávat plyn, aby zapřáhl všech dvacet dva tisíc koňských sil.
Chycena za záď, natáčena blizardem, mučena pohybem moře a bičována svými vlastními mohutnými lodními šrouby Warlock zešílela. Začala vyskakovat a potápět se jako delfín, každý kus železa v trupu se rozechvěl vibrací, jakmile se lodní šrouby objevily nad hladinou a divoce se roztočily ve vzduchu.
Nicholas musel zatnout čelisti, protože měl dojem, že se mu vibracemi rozcvakají zuby. Mrkl na ukazatel rychlosti a všiml si výrazu prvního důstojníka - tvář měl sněhově bílou a vypadal jako živoucí mrtvola.
Warlock s námahou kroužila, jak ji omezovala délka tažného lana a hnala síla motorů.
„Dvacet na pravoboku," vyštěkl kapitán, aby napravil směr, a navzdory svému umrlčímu výrazu David
Allen okamžitě reagoval.
„Dvacet stupňů na pravoboku, pane."
Nick zahlédl na ukazateli rychlosti, že boční unášení se zastavilo, a s divokým, jakoby radostným poskočením se ručička dostala do zeleného pole. Digitální údaje se náhle začaly měnit -
pohybovaly se vpřed rychlostí padesát metrů za minutu.
„Pohnula se," zaječel kapitán nahlas a okamžitě popadl mikrofon.
„Oba navijáky naplno."
„Oba naplno a drží," ozvalo se téměř současně.
Nicholas pohlédl na displej rychlosti - 50,40,25 metrů za minutu - pomalu jejich pohyb ustával.
Kapitán si s hrůzou uvědomil, že to byla asi pouze pružnost nylonové spojky, která jim ten pohyb dovolila. Určitě je už napnutá k prasknutí.
Dvě či tři vteřiny se ukazatel rychlosti nepohnul, protože
War-lock stála v klidu na jednom místě.
Lano bylo napnuto do své nej-zazší meze, když se ručička pohnula a vjela do červené. Začali couvat, když nylonová pružina společně s napnutým lanem přemohla naftové motory s jejich bronzovými lodními šrouby. Warlock byla tažena zpět k nehostinnému pobřeží.
Dalších pět minut Nick pevně svíral oběma rukama řídicí páky, tlačil je vší silou na doraz a tím nutil obří motory k nepřirozenému jekotu. Ukazatelé otáčkoměrů se vyšplhaly do jasně označené červené oblasti s nápisem - nepřípustný sektor.
Cítil slzy vzteku a zoufalství, které ho pálily v opuchlých očích. loď se otřásala a trhala sebou, motory pod ním ječely a celá námaha a napětí procházely palubou až do jeho nohou a do dlaní.
Warlock byla držena dole lanem a silou, kterou vyvíjely její motory, takže se nemohla nadzdvihnout a setkat se s mořem, které se \ na ni hnalo v bílém zpěněném rachotu. Zakymácela se tak, až padli
\ jeden na druhého, a v nebezpečném úhlu se jako by zahrabávala i hlouběji do moře.
';
„Pro lásku boží, pane," ozval se první důstojník, který se už dále neovládl. Oči měl v popelavě bledém obličeji obrovské a vytřeštěné. „Vždyť s ní dojedete rovnou na dno."
„Inženýre," ignoroval kapitán svého důstojníka, „hýbá se tam něco?"
„Ani na jednom navijáku jsme se nepohnuli," ozval se mu šéf strojovny. „Vůbec se nehýbe."
Nicholas stáhl řídicí páky a ručičky se okamžitě vrátily na správná místa. Warlock se rozkoší až zachvěla a otřepala ze sebe nabranou vodu.
„Musíte to lano přetnout," pokračoval Australan tlumeným hlasem v zuřící bouři. „Přece jenom nějakou šanci máme, kapitáne."
David Allen se natáhl k červeně natřenému kovovému krytu, pod kterým bylo skryto tlačítko ovládající čepel. Chránil ho před náhodným dotekem. První důstojník zdvihl kryt a podíval se zoufale, téměř s prosbou, na kapitána.
„Na to máme ještě čas!" odfrkl Nick a hned vysvětloval do mikrofonu: „Zkrátím tažné lano. Budte připraveni se do toho opět opřít, až budu v lepší pozici."
První důstojník na něho nevěřícně zíral, pravou rukou držel stále otevřený červený kryt.
„Zavři už tu zasranou krabičku," zpražil ho kapitán a otočil se k ovládacímu pultu tažného lana.
Zelenou páku přitáhl zpět a cítil vibrace v podpalubí, kde se obrovský buben začal otáčet a pohlcovat ocelové lano obaleně ledem přes zad Warlocku.
loď bojovala o každý centimetr jako divoký mustang chycený do lasa. Warlock táhly opatrně zpět její vlastní navijáky a důstojníci sledovali s rostoucí hrůzou, jak se v bílém šílenství blizardu venku objevuje jako ledová hora obrys Golden Adventurer.
Tažné lano už nebylo tak prohnuté a prakticky se vůbec mořské hladiny nedotýkalo. Z takové blízkosti běželo ze zádi Warlocku rovnou nahoru.
„teď už konečně vidíme na to, co děláme," připomenul Nicholas pochmurně. teď teprve mohl vidět, kolik síly zbytečně ztrácela jeho Warlock, když netáhla rovnoběžně s kýlem toho zámořského kolosu.

Nemohl se přesně orientovat ve sněhovém víru a bouři, a tak táhl pod nevýhodným úhlem. teď už se to nestane.
„Inženýre," prohlásil slavnostně. .Dejte se do toho, táhněte a navíjejte, až sejí rozervou vnitřnosti!"
A znovu nahnal oba motory do plného výkonu.
Warlock se opět opřela do svého jha a Nicholas si všiml, jak voda stříká z lan a okamžitě se mění v ledové krystalky, které bere s sebou ječící vichr.
„Vůbec se nehýbe, pane," naříkal David vedle něho.
„Navijáky - žádný pohyb," hlásil šéf strojovny skoro okamžitě.
„Sedí pořád na prdeli!"
„Je v ní stále ještě moc vody," žaloval zase David. Kapitán se otočil a vypadalo to, že ho srazí na podlahu.
„Dej mi kormidlo," zaskřípal mezi zuby plný vzteku a úzkosti.
Otáčky obou motorů měnily moře v bílou pěnu a řvaly jako umírající býci. Nicholas natočil kormidlo naplno směrem k levoboku.
Warlock divoce poskočila, nahnula se, voda se jí začala přelévat přes palubu a v ten okamžik Nick stočil kormidelní kolo naplno k pravoboku. Poskočila v závěsu vlečného lana a svým pohybem přidala další tunu svého tahu.
Dokonce i v takové bouři zaslechli zasténání zaoceánského kolosu, jak ocel jeho trupu protestuje pod váhou vody uvnitř a brání se bezohlednému tlaku, který vyvíjely kotevní navijáky a tažné lano.
Úpění se změnilo v praskající sykot, když se kameny na dně pohnuly.
„Bože, pohnula se!" ječel Baker a Nicholas ji opět zhoupl na le-vobok a hnal Warlock hluboko mezi vlnami, než ho jednolitý hřeben vařící se vody pohřbil. Nick si nebyl jistý, zda loď přežije takovýhle tlak šíleného moře, které se hnalo jako zelená masa přes celou nástavbu, Warlock se začala unaveně otřásat a zpomalovala. Náhle ale zdvihla příď a jako dlouhosrstý ovčák se otřepala a vyhoupla se opět v plné kráse a rychlosti.
„Nedej se, miláčku, nedej," přemlouval ji něžně její majitel.
S nechutí a odporem Golden Adventurer opět zasténala a začala klouzat ze svého vylezeného hrobu.
„Oba navijáky táhnou," vyl radostně Australan, zatímco rychlostní indikátor se dostával do zeleného.
Začala se objevovat i čísla na elektronickém displeji, jakmile měli pravidelný pohyb kupředu.
Všichni to viděli: Mohutná záď Golden Adventurer se setkala s obrovským pohořím mořských vod, které se okolo ní rozprskly. Vznášela se na vodě a na chvíli byl
Nick úplně ohromen tou nádherou, když viděl tu obrovskou a překrásnou loď znovu ožít. Stala se opět mořským stvořením, které se postavilo vodám a nebálo se setkání s vlnami.
„Podařilo se nám to. Bože, vyšlo to!" ječel Baker naplno, i když pořád bylo ještě předčasné si blahopřát.
Jakmile se Golden Adventurer osvobodila ze svého zajetí a byla tažena zádí dopředu, její vysoké kormidlo stočilo obrovskou zad. Tím se postavil vichřici do cesty její obrovitý bok, který se v tu chvíli stal hlavní plachtou. Začala se pohybovat zpět ke skalnatému pobřeží, k těm číhajícím útesům, které chránily vjezd do zátoky.
Nicholas se instinktivně snažil ji udržet, snažil se vzepřít se vichru. Motory hřměly a s pomocí kotev ji nechtěl pustit k pevnině - vichr si s ní však hrál jako s hračkou. Vytrhl kotvy ze dna, a tak i Warlock byla hnána zádí napřed směrem k číhajícím skalám.
„Inženýre, vytáhněte ty kotvy," vyštěkl kapitán do mikrofonu.
„V tomhle držet nemohou."
Před dvaceti lety se koupal na osamělé pláži ostrovů
Seychelles v Indickém oceáně. Tam ho zachytil nepřipraveného mořský proud, jeden z těch zabijáků, které obtékají ostrovy v oceánech. Proud ho hnal na otevřené moře, takže za několik minut byla silueta pevniny nízká a ztrácela se nad vodní hladinou. Snažil se proti tomu proudu bojovat, plaval a rval se s ním a to ho málem zabilo. Až nakonec, v té poslední části naprostého vyčerpání, se zamyslel a už přestal bojovat - osedlal si proud a dostával se z něho pod tím správným úhlem a používal jeho síly, aby se z něho vymanil. Tenkrát to byla veliká lekce a dodnes šiji dobře pamatoval. Jakmile zahlédl vytažené kotvy z divokých vod, už hnal svou loď tvrdě kolem, jak mu dovolilo tažné lano. Vichr se mu už neopíral do přídě, ale pomáhal zezadu.
Síla větru už nebyla nepřítelem jeho lodních šroubů, a tak se
Warlock snažila táhnout Golden Adventurer jak nejlépe mohla stranou od číhající pevniny. Zablokované kormidlo sice drželo zaoceánský kolos vyrovnaně, ale odporovalo směru tahu Warlocku od pevniny.
Připomínalo to jednoduchou školní úlohu, kterou Nick zkoušel vypočítat z hlavy. Snažil se odhadnout úhel jeho tahu a směr větru. Do toho vstupovalo jako obrovská páka zablokované kormidlo, které je neustále drželo v sebevražedném kurzu k pevnině.
Smutně zíral dopředu, kde byly v bílé nicotě skryty černé skalní útesy. Nebyly vidět, ale jejich přítomnost jim ukazovala obrazovka radaru. S větrem a motory naplno dosáhli poměrně vysoké rychlosti, a pokud by Golden Adventurer narazila o útes, tak by se její trup rozprskl jako meloun hozený proti cihlové zdi.
Uběhlo dalších pět minut, než si byl kapitán naprosto jistý, že to nedokážou. Měli k útesům pouhé dvě míle, jak vyčetl na obrazovce radaru, a přitom potřebovali volný prostor k manévrování. Tohle se jim tedy nepodaří.
Naprosto bezmocně se Nick postavil k oknu a zíral do bouře.
Cekal, až se objeví první siluety černých skal ve vířících proudech sněhu a vodního spreje. Nikdy v celém svém životě se necítil tak unavený a tak ponížený jako teď, když se pohnul k tlačítku ovládajícímu čepel, aby odsekl Golden Adventurer a nechal ji plout do jisté záhuby.
Důstojníci okolo zmlkli a nervózní napětí v nich rostlo, zatímco se jim pod nohama zmítala Warlock, hnaná k těm nejzazším smrtonosným hranicím mořem a vlastními motory. Pevnina je stále přitahovala.
„Podívejte!" vykřikl náhle David Allen a Nicholas se otočil, když zaslechl tu naléhavost v jeho hlase.

Nemohl pochopit, co se stalo. Uvědomil si pouze, že obrys zádě
Golden Adventurer se změnil.
„Kormidlo," zaječel opět David. A v tom si kapitán všiml, jak se pomalu natáčí, když se loď nadzdvihla s další vysokou vlnou.
Skoro okamžitě pocítil, jak se Warlock stáčí ze závětrné strany a ihned ji narovnal přímo proti větru.
Golden Adventurer zareagovala též ve směru tahu.
„Konečně jsem rozběhl kormidlo," ozval se Vin Baker.
„Vyrovnejte kormidlo," nařídil Nick.
„Kormidlo vyrovnané," opakoval Australan a Golden Adventurer je začala následovat zádí dopředu.
V bělostném šílenství se náhle objevily obrysy skal, do kterých moře bušilo s rachotem hromu.
„Bože, ty jsou opravdu blízko," zašeptal první důstojník. Tak blízko, že ucítili odrážený vichr, který se lámal na této skalní pali-sádě. Zdálo se, že tento zpětný proud jim dokonce pomohl tak, že minuli ty tři zubaté a po nich chňapající skály, a před nimi ležely tři tisíce mil divoké a vířící vody, ale na otevřeném moři.
„Povedlo se to. Tentokrát je to jisté," ozval se šéf strojovny s takovým přesvědčením, jako by se snažil ubezpečit sám sebe, že je to pravda. Nicholas zvolnil chod, aby snížil bezohledný nápor na motory, než se samy roztrhají na kousky.
„Máme kotvy a všechno ostatní," odpověděl mu Nick. K
profesionální cti patřilo i naložení kotev.
Zachránili Golden Adventurer v takovém stavu, jako byla na začátku - dokonce i s kotvami.
„Inženýre," ozval se opět kapitán. „Co kdybyste se už přestali objímat a začali do ní cpát tannerax?"
Tato antikorozní chemikálie ochrání totiž motory a ostatní životně důležitá zařízení od dalšího poškození mořskou vodou, což výrazně přidá k celkové hodnotě zachráněného materiálu.
„Vy se snad opravdu nikdy nevzdáte, že?" zareagoval Baker vyčítavě.
„Nevěřte všemu, co vás napadne," zamumlal Nicholas, který se cítil naprosto hloupě a rozjařeně z celkového vyčerpání a triumfu. Dokonce i bouře, která stále venku řvala, se mu zdála nějak méně hrozivá. „A tím jsem skončil. Odcházím na lože a budu spát celých dvanáct hodin - zabiju každého, kdo se mě pokusí probudit."
Zavěsil mikrofon do držáku a položil Davidovi ruku na rameno.
Pevně ho stiskl a dodal:
„Tak jsi to zvládl - zvládli jsme to všichni. Vezmi šiji teď na povel, Davide, a hlídej ji."
Potom se odpotácel z můstku.
Trvalo to celých osm dní, než opět zahlédli pevninu. Vyjeli z bouře na otevřené moře - čekalo je osm dní neustálého napětí a usilovné dřiny.
Prvním úkolem bylo dostat tažné lano ze zádě Golden
Adventu-rer na její příď. Za těchto krutých podmínek jim to trvalo skoro dvacet čtyři hodiny včetně tří neúspěšných pokusů, než ji dostali přídí proti větru. Konečně už za nimi plula jako loď, a tak mohla
Warlock zmírnit tah svých motorů. Plavba byla snadnější a motory zahučely naplno pouze tehdy, když se v nebezpečné blízkosti objevil ledovec a bylo nutné ji z dráhy vychýlit.
Každopádně na palubě stále vládlo napětí - Nicholas trávil většinu těchto dní na můstku plný starostí a zaměstnaný pozorným sledováním každé maličkosti. Nejvíce ho trápila těsnicí rohož, kterou v rozbouřeném moři nemohl nijak /kontrolovat. Baker použil dřevo, které našel v lodním skladu, aby zapřel - pokud mohl - ucpávky v trhlině. Zatím ji nemohl uzavřít ocelovými pláty, protože i Golden Adventurer sebou stále divoce cloumala. Dokonce ani kapitán se k nim nemohl dostat, aby vše překontroloval a mohl dohlédnout na zdárné dokončení utěsnění trupu.
Obří ruské kolo nízkého tlaku nad nimi se pomalu přetočilo, vichr změnil směr, usadil se na své obvyklé západní straně a šílené epicentrum se přesunulo kamsi směrem k Australasii. Konečně se toho zbavili.
Warlock se konečně mohla ustálit na běžné vlečné rychlosti.
Dokonce i na stále vzduté a hrozící hladině černých vod, kterou jim bouře zanechala na památku, zvládla rychlost čtyř uzlů.
Jednoho jasného a větrného rána pod studeným žlutým sluncem vplula Golden Adventurer do chráněných vod Shackleton Bay. Pár spojených lodí připomínal malého slepeckého psa vedoucího za sebou svého pána, nevidomého obra.
Jakmile se objevily v tichých vodách zálivu, trosečníci seběhli dolů ze svého tábora na pobřeží.
Zaplnili sráznou pláž z černých obřích oblázků a provolávali slávu. Jejich radostné výkřiky se nesly ve větru až k důstojníkům na můstku Warlocku.
Ještě než dvojité kotvy zaoceánského kolosu prorazily hladinu čisté zelenavé vody, objevil se na vodě člun a na palubu Warlocku vystoupil kapitán Reilly. V
očích se mu odráželo utrpení prožité v posledních dnech, kdy katastrofa poškozené lodi a ztráty na životech pasažérů mu zůstaly navždy vryty do paměti. Pozdravil se s Nicholasem a sevření jeho ruky bylo pevné.
„Mé tisíceré díky, kapitáne. A ze srdce gratuluji."
Nicholas Berg mu byl známý ještě z doby, kdy se hřál na výsluní celé společnosti Christy Marině.
Proto kapitán Reilly dokázal dnes jako nikdo jiný ocenit ten nepředstavitelně kolosální úspěch, který se podařil, jeho uznání bylo zřetelně viditelné.
„Jsem rád, že vás zase vidím," přivítal ho Nick. „Samozřejmě že můžete okamžitě použít můj komunikační systém, abyste podal zprávu majitelům."
Okamžitě se otočil zpátky, aby dohlížel na manévr, kterým se ocelové pláty z jejich skladů přeloží na palubu poškozeného obra. Za hodinu se opět vynořil kapitán

Reilly z Trogova království.
„Mohu vám nabídnout něco k pití, kapitáne?“ oslovil ho
Nicholas a odvedl ho do své kabiny. Tam se usadili a podrobně a s taktem spolu přecházeli stovky detailů, které si mezi sebou museli ujasnit.
Jednalo se o velice delikátní situaci, protože kapitán Reilly už nebyl velitelem své vlastní lodě.
Velení totiž automaticky přešlo na kapitána Warlocku, který se stal zodpovědným velitelem celé záchranné akce.
„Ubytování na Golden Adventurer je pořád možné a celkové prostředí tam bude rozhodně teplejší a komfortnější, než měli vaši pasažéři dodnes...“ Tím mu to udělal snadnější, protože se bude i nadále starat o své lidi. Kapitán Reilly tuto variantu s povděkem přijal.
Během hodiny a půl se jim podařilo udělat ty nejdůležitější kroky k tomu, aby se trosečníci přesunuli na palubu své mateřské lodi. Francouz na La Mouette byl schopen vzít s sebou pouze sto dvacet pasažérů a už to bylo nadpočetné množství vzhledem k jeho malé hranaté lodi. Ti nejstarší a nejvíce zesláblí už tedy byli na cestě k úplné záchraně a Christy Marině právě jednala s jinou společností o pronájmu lodě, která by vyrazila z Kapského Města do Shack-leton Bay pro zbývající trosečníky.
Nyní se už mohlo vše stornovat, ale celková cena, která měla být vyplacena, bude činit část nároku, který bude Nick uplatňovat při požadavku na odškodnění a proplacení celé záchranné akce.
„Nebudu vás už déle zdržovat.“ Kapitán Reilly dopil a vstal:
„Máte toho ještě hodně na práci.“
Měl pravdu, čekaly je ještě další čtyři dny a čtyři noci tvrdého zápolení. Nicholas vyrazil na obhlídku
Golden Adventurer a vidci ztichlou strojovnu, osvětlenou modrými záblesky, které oslepovaly oči.
To Australan s pomocí svářečů dostával ocelové pláty na zraněné místo, kde je řádně přivařili. Dokonce ani potom nebyli oba spokojeni, pokud se přes pláty nezapříčily další nové záplaty a vše se nevyztužilo těžkými břevny. Věděli dobře, že před nimi na jejich další cestě leží ještě další řvoucí masy vod okolo čtyřicáté rovnoběžky, a dokud nebude Golden Adventurer bezpečně zakotvena v docích Kapského
Města, potud její záchrana nebude stoprocentní.
Seděli vedle sebe mezi mastnými stroji, čichali smrad protiko-rozní chemikálie a pili kouřící kávu z termosky, vylepšenou bunda-berským rumem.
„Až dostaneme tuhle krásku do doku, stane se z tebe boháč,“
zauvažoval Nick.
„Už se mi to stalo několikrát. Nikdy mi to ale nevydrží - a pokaždé se mi docela uleví, když nakonec zchudnu.“ Baker labužnicky usrkl rum s kávou a vychytrale pokračoval: „Nemusíte se bát, že ztratíte toho nejlepšího inženýra v celé flotile.“
Nicholas se od srdce zasmál. Australan ho opravdu odhalil -
rozhodně takového experta ztratit nechtěl.
Kapitán ho tedy zanechal ve strojovně a vyrazil na obhlídku zaoceánské krásky. Vše znovu podrobně prostudoval a podle zkušenosti nabyté za poslední dny vlečení se konečně rozhodl pro ty nejlepší body k úchytu vlečného lana.
Potom ještě přečerpali z Golden Adventurer dostatečné množství paliva, aby nádrže Warlocku naplnili až po okraj. Měli před sebou opravdu dlouhou cestu.
Bach Wackie z Bermud je navíc bombardoval telexovými zprávami o tom, jak reaguje pojišťovna Lloyd's, co k tomu má Christy Marině a jak Duncan Alexander zkouší manévrovat, aby získal dohodu ohledně
Nicholasových požadavků. Rozhodně se chtěl vyhnout nákladům u arbitrážního soudu.
„Vzkažte mu. že si ho budu pomalu opékat,“ odpověděl Nick s chmurným zadostiučiněním. „Hlavně mu připomeňte, že pokud jsem pracoval pro Chrisly Marině, tak jsem se snažil oponovat tomu jeho nápadu podepisovat si své vlastní ručení. Posral to a já mu v tom teď vymáchám čumák.“
Dny a noci se slily v jedno a tato iluze byla ještě více zesílena tím podivným průběhem času v těchto dalekých zeměpisných šířkách. Nicholas už nemohl věřit ani svým smyslům, natož hodinkám. Pracoval osmnáct hodin v jednom kuse, slunce pořád svítilo a přitom mu hodinky ukazovaly, že jsou tři hodiny ráno.
Potom se mu zase objevili v kajutě všichni starší důstojníci a dokonce mu tvrdili, že veškeré práce jsou skončeny. Výslovně jmenovali všechny opravy a přípravy, přečerpávání paliva, naložení všech pasažérů a stovky dalších detailů. Zdálo se mu to jako sen, když pochopil, že Warlock je opět připravena se zakousnout do tažného lana a tisíce mil za sebou rvát ten zaoceánský kolos přes nepředvídatelně se chovající moře až do nejjižnějšího bodu afrického kontinentu.
Kapitán vzal svou poslední krabici s viržinky a nechal ji kolovat. Zatímco namodralý kouř zahaloval kajutu, dovolil jim několik minut vychutnávat ten luxusní pocit, že vše je opravdu hotovo -a dobře.
„Všichni na lodi si dalších čtyřiadvacet hodin odpočinou,“
oznámil v náhlém záchvatu dobrotivosti.
„Vyrazíme v pondělí v 08.00 hodin. Doufám, že rychlost vlečení bude šest uzlů - dá se počítat s tím, že máme dvacet jeden den do Kapského Města, páno vé.“
Zvedli se a začali odcházet. David Allen však stačil ještě oznámit: „Mladší důstojníci pořádají menší vánoční oslavu dnes večer, pane. Bylo by nám ctí, kdybyste přijal naše pozvání a stal se naším hostem.“
Mladší důstojníci měli svůj vlastní klub, ze kterého byl tradičně kapitán vždy vyloučen. Mohl se tam objevit pouze jako pozvaný host. Ale tady rozhodně nikdo nemohl pochybovat o tom, že jejich vřelé přivítání je nefalšované. Dokonce i Trog opustil svou jeskyni. Všichni stáli a tleskali, jakmile se objevil ve dveřích. Viděl jasně, že většina z nich už zahájila ochutnávání ginu. David Allen odříkal svůj proslov, který měl samozřejmě napsaný na kusu papíru, ukrytém v dlani.
Projev obsahoval spoustu hyperbol, přirovnání, frází a superlativů a na

Davidovi bylo jasně vidět, jak si oddechl, když se dostal ke konci.
Potom se objevil Angelo s dortem, připraveným právě pro tuto oslavu. Výtvor se podobal Golden Adventurer - a bylo to přímo mistrovské dílo. Zdobil ho číselný název
.dvanáct a půl procenta' ve zlatém provedeni a všem se to moc líbilo. Ta procenta měla opravdu obrovský význam pro všechny, takže se radostně šklebili a jásali.
Dalšího v pořadí vyvolali kapitána. Mluvil jasně a s přehledem. Už po několika slovech sklidil velké ovace, a jakmile vyzdvihl hodnotu zachráněné lodě a co to pro ně bude znamenat, až ji dovle-čou do Kapského Města, dostali se všichni do extáze.
Dívka seděla v rohu, téměř pohlcena chumlem mladších důstojníků, kteří přímo cítili povinnost se k ní tisknout co nejvíce, aniž by ji ušlapali.
Smála se jasným, zvonivým a upřímným smíchem, který vynikal nad drsnými mužskými tóny tohoto nespoutaného veselí. Proto si Nick uvědomil, jak je těžké se pořád nedívat tímto směrem.
Měla na sobě přiléhavé zelené šaty a Nicholas nemohl přijít na to, kde je vzala, než si vzpomněl na nedotčené kajuty pasažérů Golden Adventurer. Připamatoval si také, že ji zahlédl vedle Davida
Allena na přídi člunu, který se vracel od zaoceánské lodi - u no152
hou jí ležel velký kufr. Vzala si své věci a asi se rozhodla, že tam nezůstane. To kapitána potěšilo.
Nick pomalu končil svou řeč a vyzdvihl jmenovitě každého ze svých důstojníků - pěl na ně chválu a každý jí dostal tolik, kolik si vysloužil. Mezitím mu první důstojník vtiskl další velkou whisky do jedné ruky a do druhé nev/hledně utržený kus slavnostního dortu. Pak se však urychleně přemístil ke kruhu ctitelů, aby náhodou o něco nepřišel.
Důstojníci
Davida neochotně mezi sebe vpustili, protože museli dát přednost jeho vyššímu postavení. Nicliolas Berg si náhle všiml, že tam stojí prakticky sám.
Shovívavě je sledoval, jak usilují o její pozornost. Byla menší než všichni okolo ní. a tak zahlédl pouze její vlasy, sluncem vybarvené do odstínu drahocenného kovu. Vždy se zablýskaly, jakmile přikývla nebo pohodila hlavou, a pokaždé odrážely třpyt světel u stropu.
Po jedné straně měla Australana, oblečeného v konfekčních šatech z blýskavého materiálu, což tvořilo šokující kontrast s jeho kostkovanou košilí a kanárkově žlutou kravatou. Kalhoty si každou chvíli popotahoval a brýle se mu laškovně zablýskly, kdykoliv se k dívce nahnul.
První důstojník stál po její druhé straně a červenal se, kdykoliv se k němu otočila a promluvila na něho. Snažil se zásobit ji jídlem a pitím - a Nick si náhle uvědomil, že jeho laskavá shovívavost se mění v podrážděnost.
Navíc ho rozčilovala i přítomnost nemluvného čtvrtého důstojníka, kterého k němu vyslali, aby ho nějak zabavil. Ta velká zodpovědnost mladíka přímo ochromovala. A ještě kapitána dráždily bizarní šaškámy, kterými se na sebe snažili upoutat její pozornost.
Připomínali mu skupinu cvičených tuleňů.
Na pár vteřin se kruh okolo ní rozevřel, takže mohl zahlédnout i některé detaily. Barva jejích šatů přesně ladila se zelenýma jiskřícíma očima. V úsměvu zářily zuby jako perličky a objevil se i růžový kočičí jazýček. To přece nebylo to dítě, které tenkrát viděl při jejich prvním setkání. Její vzhled, rtěnka na rtech a perly okolo krku už mu ujasnily, zejí musí být přes dvacet. Pochopil, že je to žena.
Náhle se podívala přes místnost a jejich oči se setkaly. Úsmřv rtů jí zmizel a opětovala jeho pohled vážným a nevyzpytatelný e zrakem. Okamžitě si připomněl ještě jednou, jak litoval toho že k ní choval tak neurvale. Sklopil oči a stačil zaregistrovat její slíhlř a překrásně tvarované tělo pod přiléhavým zeleným materiálem Až mu zatmulo při vzpomínce na jediný záblesk její nahoty tenkrát u Angela.
Sály ji sice zahalovaly až ke krku, přesto dávaly vyniknout ladným křivkám pevného poprsí, které nebylo spoutáno žádným spodním prádlem. Vypadala, jako by byla nahá.
Vztekal se, když viděl to tělo, které se tu všem tak předvádí.
Nezajímalo ho, že každá mladá dívka v ulicích New Yorku nebo Londýna chodí bez podprsenky, ale vadilo mu, že to samé dělá tady. Proto jí pohlédl znovu do očí. Cosi se v nich objevilo, možná výzva, nebo se v nich odrazil jeho vlastní vztek? Nebyl si jistý. teď naklonila hlavu. Že by to bylo pozvání - nebo ne? Znal velice dohře mnoho, mnoho žen a dokázal je odhadnout. U této si nebyl jistý. možná to byl její mladičký zjev či něco zvláštního, co měla v sobě. Nicholas Berg nevěděl a tento pocit mu vadil.
David Allen se k ní hnal opět s další nabídkou občerstvení a přeťal jejich spojení, když se dostal mezi ně. Místo jejích očí měl před sebou útlá chlapecká záda svého prvního důstojníka. Slyšel opět sladký a jasný dívčí smích a měl dojem, že zní výsměšně a je určen přímo jemu. Otočil se na mladého důstojníka vedle sebe:
„Zeptejte se prosím pana Allena, zda by pro mě neměl chvíli času.“ S viditelnou úlevou zmizel čtvrtý důstojník za svým posláním.
„Děkuji ti za tvou pohostinnost, Davide,“ řekl mu Nick, jakmile se objevil.
„Přece už neodcházíte, pane?“ vyděsil se David a Nick pocítil sadistické zadostiučinění z viditelného zmatku v duši prvního důstojníka.
Seděl u stolu ve své kabině a snažil se soustředit. Měl první chvíli volna, kdy se konečně mohl věnovat všem papírům, které na něho cekaly. Tlumený hluk z paluby pod ním ho však rozptyloval a při154
stihl se jak naslouchá hlasům a snaží se zachytit její smích, zatímco měl dávat dohromady materiály pro své londýnské právníky. Všechny tyto dokumenty se měly objevit u arbitrážního soudu společně'se záznamy lodního deníku byly životně důležité.
Staly

^vní bází jeho nároku, který uplatňoval proti ručitelům Golden
Adveniurer. A ani teď se stále nemohl soustředit.
Odsunul židli, vstal se a začal přecházet po tlustém koberci.
Jednou se zastavil a zaslechl veselý dívčí hlas - slovům nerozuměl, ale tón byl nezaměnitelný. Asi tančili či hráli nevázané společenské hry které se zajisté skládali z velkého množství poskakování a strkání. doprovázeného salvami smíchu.
Opět přecházel a náhle přišel na to. zeje osamělý. Tato myšlenka ho zarazila uprostřed kroku. Pochopil, že je osamělý a zcela opuštěný. Bylo to znepokojující zjištění zvláště pro muže, který prožil většinu své životní cesty jako samotář. Nikdy ho samota neznepokojovala, ale náhle ucítil zoufalou potřebu se s někým rozdělit o svůj triům!'. A výhra to bylo samozřejmě veliká. Proti všem nepředvídatelným nástrahám se mu podařilo dosáhnout velkolepého vítězství.
Pomalu přešel k průhledům ve stěně kabiny a díval se na tmavou zátoku, kde kotvila Golden Adveniurer v celé své kráse. Všechna světla na ní zářila a čišela z ní radostná a veselá atmosféra.
Odkopli ho z vrcholu životního úspěchu a ztratil výsledek celého svého životního úsilí, přišel o manželku a o syna - to vše se udalo před několika měsíci. Dnes už je situace jiná. Cítil, jak se zdvihá z trosek a znovu se dává namáhavou cestou k vrcholu.
Tímto jednoduchým manévrem vlastně přesunul svou firmu Oceán
Salvage z nebezpečného a nejistého riskantního podniku, vysávajícího veškeré peníze v hotovosti a stíhaného všemi možnými problémy, do něčeho s konkrétní hodnotou. Vynořil se z hlubin svého pádu a stál opět na pevné zemi. A proč mu najednou tento „elky úspěch připadá bezcenný? Pohrával si s myšlenkou návratu k bujné společnosti a spokojeně se ušklíbl, když si představil ten zmatek ve tvářích důstojníků: Sám kapitán jim zabránil v radovánkách!
Otočil se, nalil si whisky do sklenice, zapálil viržinko a opět se usadil. Whisky mu chutí připomínala zubní pastu a viržinko se mu zdálo hořké. Postavil sklenici na stůl a viržinko uhasil, než vyrazil na můstek.
Noční osvětlení bylo tak tlumené, že si po jasném světle kabiny ani nevšiml třetího důstojníka Grahama, dokud si oči nepřivykly.
„Dobrý večer, pane Grahame.“ Přešel ke stolu a zkontroloval knihu záznamů. Důstojník vypadal nervózně a Nick přemýšlel o tom, co mu říci.
„Stýská se vám po zábavě?“ zeptal se konečně.
„Jsem ve službě, pane.“
Nebyla to nijak slibně se rozvíjející konverzace a přes pocit osamělosti, který ho přepadl před několika minutami, chtěl být
Nicholas najednou zase sám.
„Já to tu za vás vezmu. Hlavně dělejte, ať ještě něco stihnete.“
Třetí důstojník na něho překvapeně zíral.
„Máte přesně tři vteřiny, než si to rozmyslím.“
„To je od vás opravdu velkorysé, pane,“ vyhrkl Graham přes ra^
měno už ve dveřích.
Mejdan se už zvrhl v otevřenou soutěž o získání přízně a uznání od Samanthy.
David Allen měl na hlavě stínidlo lampy a z jakéhosi záhadného důvodu jeho pravá ruka odpočívala zasunuta do saka v Napoleonově gestu. Stál na baru a deklamoval jakousi slavnou divadelní roli, kde zapomenuté pasáže nahrazoval obyčejným ,la-la-la'. Jakmile se ale Tim Graham objevil, stal se z něho okamžitě první důstojník. Sňal stínidlo a mrazivě ho začal vyslýchat:
„Pane Grahame, myslím, že se nemýlím, když se domnívám, že jste důstojníkem ve službě? Vaše místo je právě v této chvíli nahoře na můstku.“
„Sám velký šéf se objevil a převzal mou hlídku,“ bránil se Tim
Graham.
.Dobrý Bože!“ David si okamžitě narazil stínidlo zpět na hlavu a nalil do sklenice pořádnou dávku ginu pro třetího důstojníka. „Ten starý bastard nám nějak měkne.“
Bí-jů-dý Baker, který právě visel na stěně jako opravdový lido-op, se spustil na zem, zavrávoral, popotáhl kalhoty a ohlásil všem:
„Pokud ještě někdo nazve toho starého bastarda bastardem, tak mu osobně vykopnu všechny zuby.“ Pročesal celou místnost divokým a bojechtivým zrakem, až se zarazil u
Samanthy. Okamžitě zkrotí. „Ten první pokus se samozřejmě nepočítá, že. Sammy?“
„Samozřejmě že ne,“ odsouhlasila Samantha. „Klidně začni znovu.“
Australan se vrátil na startovací čáru své překážkové dráhy posílený hltem rumu. Palcem si postrčil brýle a plivl si do dlaní.
„Jedna znamená připravit, dvě zaměřit - a na tři vyrazit,“
zareci-tovala Samantha a stiskla stopky.
Vin Baker se zhoupl ze stěny, zachytil se ozdobných desek dřevěného stropu a jako opice v pralese se za mohutného povzbuzování přehoupl ke dveřím.
„Osm celých, šest desetin vteřiny!“ ohlásila Samantha, jakmile se objevil v cíli. „Nový světový rekord.“
„Dejte sem drink pro nového světového šampióna.“
„teď jsem na řadě já, změř mi to, Sammy!“
Vykřikovali jako školáci. „Podívej se na mě, Sammy!“ Po dalších deseti minutách náhle předala stopky čtvrtému důstojníkovi, který byl kvůli svému opožděnému příchodu stále ještě docela střízlivý.

„Za chvilku se vrátím," zalhala, popadla podnos s velkým kusem
Andílkova dortu a zmizela ještě dřív, než si uvědomili, co se stalo.
Nick Berg byl tak zaujatý studováním detailů na mapě, že si vůbec neuvědomil její přítomnost. V dramatickém osvětlení jedné žárovky vynikaly jeho obrysy.
Viděla pevnou linii jeho brady, husté obočí, ostražitě posazené oči a velký, trochu zahnutý nos.
Připomínal jí namalovaného indiána z prérie nebo beduína z pouště. Všimla si rýh v koutcích úst a vrásek okolo očí, které vynikly v nedokonalém osvětlení. Nevnímal nic okolo sebe a zabrán prací vypadal víc uvolněně než při velitelských povinnostech.
Dokonce i jeho rty, obvykle sevřené v úzkou linkují nyní připadaly krásné a vzrušující, čehož si nikdy dřív nevšimla.
Stála potichu jakoby očarovaná, dokud náhle nezvedl hlavu a nezachytil její zmámený výraz.
Nechtěla vypadat zmateně, ale i v jejích vlastních uších zněl její hlas zastřeně.
„Je mi líto, že jsem vás vyrušila. Přinesla jsem totiž ochutnat kus dortu důstojníkovi ve službě."
„Poslal jsem ho dolů, aby se také mohl pobavit."
„Ach, vůbec jsem si ho nevšimla. Myslela jsem si, že je zde."
Nesnažila se nijak pohnout ani nenaznačila, že by chtěla odejít. Držela podnos v jedné ruce a stáli tam v naprosté tichosti.
„Nevím, jestli byste chtěl trochu ochutnat," znělo to jako prosba.
„Můžeme se o to přece rozdělit," navrhl a Samantha popošla k němu.
„Dlužím vám omluvu," oznámil a okamžitě zaslechl nevlídný tón ve svém hlase. Nesnášel omlouvání se a ona to okamžitě vycítila.
„Vybrala jsem si tenkrát špatný moment," odpověděla a odlomi-la kus dortu. „teď to ale vypadá, že jsem snad přišla ve vhodnější dobu. Chci vám opět poděkovat a opravdu se omlouvám za všechny problémy, které jsem způsobila. Dokonce jsem teď také pochopila, že má záchrana vás málem stála celou Golden
Adventurer."
Oba se otočili k oknům a zahleděli se na ladnou siluetu zámořského obra v dálce.
„Je opravdu překrásná, že?" konstatoval Nick a jeho hlas ztratil na ostrosti.
„Ano, to tedy je," souhlasila Samantha.
V intimním osvětlení tlumené záře přístrojů velitelského můstku náhle oba pocítili, jak jsou si blízcí.
Napřed začal mluvit on, ztěžka a sebevědomě, ale s její pomocí se pomalu rozpovídal. Tón jeho řeči se změnil a Samantha se skrytou radostí ucítila, jak se rozehřívá a uvolňuje. Teprve potom se rozhodla vyjevit mu své vlastní myšlenky.
Nicka překvapila a zároveň i trochu zmátla hloubka jejího pohledu na věc. Velice snadno osvětlovala své myšlenky, které měly hlavu i patu, a to ho mátlo - na takový rozumný postoj vypadala příliš mladě. Cekal od ní spíše chichotání, neinformovaný sobecký pohled do sebe, povrchnost - ale tohle ho překvapovalo. Náhle si uvědomil, že jejich věkový rozdíl vůbec není podstatný. Opravdu si tuto noc byli velice blízcí a přitom se dotýkali pouze souzvukem svých myslí.
Minutu po minutě se k sobě přibližovali stále víc a více a nechali se vtahovat cele do svých názorů a myšlenek, takže čas pro ně přestal existovat.
Povídali si spolu o moři a přišli na to, že mu jsou oba dva oddáni. Po tomto objevu se jejich obapolná přitažlivost ještě zvětšila.
Zespodu se ozval vzdálený nemelodický zpěv, ve kterém vynikal silný Australanův hlas. Vedl celý chór a z plného hrdla řičel:
„...pracující lid mi může prdel políbit, až budu v kapse dvanáct a pul procenta mít!"
Jako další výstup na jevišti se náhle objevil Tím Graham, který vyhrkl:
„Kapitáne, pane. Doktorka Silverová zmizela. Není ani ve své kajutě, a tak jsme prohledali..." Náhle si všiml, že sedí v kapitán-ském křesle, a jeho starosti se rázem změnily v ohromení. „Ach, už chápu.
To jsme nevěděli... Chtěl jsem říci, že jsme si to nemysleli... Je mi to líto, pane. Promiňte mi, pane. Dobrou noc, pane," a opět zmizel.
.Doktorka?" optal se Nick.
„Obávám se, že ano," usmála se a už si zase začali vyprávět o univerzitě a rozebírali její výzkumnou studii společně s jejími ostatními pracovními nápady. Nicholas poslouchal tiše, protože jako jeden z perfektních odborníků a úspěšných mužů respektoval ctižádost a schopnosti druhého.
Propast, kterou si představoval mezi nimi, prakticky neexistovala, takže ho naprosto zaskočilo náhlé ukončení hlídky od osmi do dvanácti, když přišlo střídání.
Přítomnost další osoby na můstku ja159
ko by setřela tu křehkou atmosféru, kterou si společně vytvořili, | a tím jim odepřela další výmluvu k pokračování v hovoru. ,
„Dobrou noc, kapitáne Bergu," řekla. ,
.Dobrou noc, doktorko Silverová," odpověděl neochotně. Do této noci vlastně ani neznal její příjmení a rozhodně toho o ní chtěl vědět víc. Jakmile zmizela z můstku, vešel do své kajuty a jeho pocit osamělosti se vrátil - samozřejmě teď s větší naléhavostí.
,
Během dlouhého dne, kdy brali Goldcn Adventurer do vleku, s, utíkaly další hodiny zkoušek a vyvažování tak dlouho, až je násle- S dovála naprosto pokorně a tak byla připravena na dlouhou cestu. Nicholas si velice často vzpomněl na dívku a na ten krásný večer s ní.

Ale když porušil svůj obvyklý zvyk a začal jíst v jídelně s ostatními místo ve své kabině jako obvykle, viděl, jak ji neustále obletuje horda mladých mužů. Zjistil, že na ni žárlí, a tento nový pocit ho opravdu šokoval. Dvakrát během jídla jen tak tak potlačil ostré pokárání, které už měl na jazyku a které by zajisté vrhlo nešťastného provinilce do nic nechápajícího zmatku.
Ani si nedal zákusek a kávu si vzal s sebou do kabiny. Možná by ho povzbudilo, kdyby měl vedle sebe Australana, ale ten se pohyboval na palubě Golden Adventurer, kde zkoumal hlavní motory. I když v sobě cítil napětí a únavu celého dne, lůžko ho nijak nepřitahovalo. Mrkl na hodiny nad stolem a viděl, že je pár minut po osmé.
Veden náhlým impulzem vyrazil na můstek, kde z jeho židle provinile vyskočil Tim Graham. Za takovouhle opovážil vost zasluhoval alespoň ostré pokárání, ale kapitán předstíral, že si toho nevšiml. Pomalu obešel celý můstek a zkontroloval každý detail ohledně tahu lana a nastavení síly motorů. Podíval se na osvětlení* obou lodí a zahleděl se do palubního deníku.
|
„Pane Grahame," řekl a mladý důstojník ztuhl v pozoru jako od-| souzenec před popravčí četou. „Vezmu to zase za vás - můžete si| vyrazit na večeři."
Třetí důstojník vypadal jako zasažený bleskem a musel do sebe hodit velký gin, než byl schopen o svém velkém štěstí vyprávět kolegům v jídelně.
Samantha ani nezvedla oči od šachovnice a okázale posunula střelce před královnu prvního důstojníka, který ho se zářícím obličejem sebral. Okamžitě uvolnila jednu figurku ze zadní řady a suše prohlásila:
„Mat třetím tahem, Davide."
„Ještě jednou, Sammy. Nech mě zahrát odvetu," prosil ji, ale zavrtěla hlavou a zmizela.
Nicholas ucítil závan parfému. Nic extravagantního, ale osobitá vůně - Babě, to bylo ono. Reklamu na něj přece dělala vnučka slavného Hemingwaye. Ta vůně byla pro Samanthu opravdu vhodná. Otočil se k ní a teprve nyní si po pravdě přiznal, že poslal třetího důstojníka na večeři s tím úmyslem, aby ji sem přivábil.
„Máme vpředu velryby," informoval ji a usmál se jedním z těch řídkých neodolatelných úsměvů, kterých si začala považovat. , ,Doufal jsem, že by vás to mohlo zajímat."
„Kde? Kde jsou?" volala s nepředslíranou radostí a to už oba viděli gejzír vody. Zlatavá vodní tříšť v nízkém nočním slunci asi dvě míle před nimi.
„Balaenoptera musculus!" odborně je označila.
„Věřím vám, doktorko Silverová. Pro mě to ale i nadále bude obyčejná modrá velryba." Kapitán se stále usmíval, kdežto Samantha okamžik vypadala rozpačitě.
„Je mi to líto, nechtěla jsem vás ohromit vědeckými znalostmi." Podívala se znovu pozorně kolem dokola, na to houpavé a nevábně chladné moře. Velryba vydechla opět sloupec osamělého spreje.
„Jedna," konstatovala smutně. „Pouze jedna." Radost se jí vytratila z hlasu. „Už jich zbylo opravdu málo - možná je to ta poslední, na kterou se právě díváme."
„Jejich opravdu tak málo, že nemohou ani najít partnera v těch rozsáhlých oblastech oceánu." Nick se už vůbec neusmíval a opět se s vervou vrhli do povídání o moři - o vlastním zapojení do dění okolo něho a o jejich vzájemné starosti o to, co člověk moři udělal zlého a co stále ještě dělá.
„Když marxisté v Mosambiku vyrvali vládu z rukou portugalských kolonialistů, tak nechali připlout Rusy se sacími bagry - žádné rybářské čluny, ale bagry - a těmi vysáli travnatá dna mořské zá161 toky Delagoa Bay. Tím ale vlastně vysáli živnou půdu, kde se rozmnožovaly světoznámé mosambické krevety. Tisíce tun jich tam odtud dostali a zároveň zničili jejich domov navždy. Tak nechali vyhynout jeden speciální druh v krátkém čase šesti měsíců." Rozhořčení v jejím hlase bylo zřejmé, když mu o tom vyprávěla.
„Před dvěma měsíci Australané zajistili japonskou rybářskou loď ve svých teritoriálních vodách. Měla v mrazících boxech maso ze sto dvaceti tisíc velkých ústřic, které její posádka odtrhala z ko-rálového útesu krumpáči. Na jednom takovém útesu žije kolonie ústřic nepřesahující dvacet tisíc jedinců. To znamená, že doslova oholili šest podmořských korálových útesů během jedné výpravy. Kapitánovi za to dali pokutu tisíc liber."
„Japonci také vymysleli a zdokonalí takzvanou .dlouhou šňůru,'
přitakával Nick. „Použili prakticky nekonečnou, na vodě se vznášející rybářskou šňůru, doplněnou speciálně tvarovanými háky, a pokládají ji do migračních cest obřích hluhokomořských ryb, jako je tuňák nebo marlin, které se živí u hladiny.
Takto zlikvidují celé hejno ryb naráz, jakmile se přiblíží -
nezůstane z nich ani jedna."
„Populace žádného zvířete se nesmí zredukovat za určitou hranici." Samantha vypadala podstatně starší, když otočila tvář k Nic-kovi. „Podívejte, co udělali s těmito nádhernými velrybami."
Společně se zase obrátili a dívali se s nadějí, že ještě uvidí toto milé monstrum odsouzené k zániku.
Ještě jeden pohled a další stvoření zmizí ze zemských moří.
„Jsou to pořád ti stejní - Japonci a Rusové," potvrdil Nicholas. „Nechtějí podepsat žádnou dohodu o lovu velryb, dokud je jich dost a oni je mohou zabíjet s velkým ekonomickým efektem. Až jich v našich oceánech zůstane jenom pár, potom to pro ně už bude neekonomické a klidně podepíšou."
„A začnou se specializovat na další druhy velryb, jako je třeba plejtvák severní, a budou je lovit až do úplného vyhubení."
Jak tak stáli vedle sebe a sledovali tu bizarní noc osvětlenou sluncem a mamě pátrali po nekonečné vodní mase, aby uviděli další známky života, Nick bezděčně zdvihl ruku. Chtěl ji obejmout okolo ramen v tom odvěkém ochranitelském

gestu muže ke své ženě, ale v poslední chvíli se vzpamatoval.
Ani sejí nedotkl. Samantha ucítila jeho pohyb a toužila po něm - neznatelně se k němu nachýlila.
Odstoupil však, spustil ruku a sehnul se nad obrazovkou radaru. Teprve teď si uvědomila, jak moc toužila po tom, aby se jí dotkl, ale po celý zbytek tohoto večera nepřekročila hranice, které on sám stanovil.
Příštího dne odmítla opětovné pozvání k zábavě a hned po večeři zmizela ve své kajutě. Dveře nechala pootevřené, aby slyšela třetího důstojníka, jak odchází z můstku. Zaslechla jeho rychlý přesun po chodbě, když plný radosti nad dalším zásahem štěstěny při hlídce pospíchal do jídelny a zmizel ve dveřích. V ten okamžik Samantha vyklouzla ze své kajuty a lehce vyběhla nahoru na můstek.
Objevila se v prvních minutách, hned po tom, co kapitán vystřídal hlídku. Nickovo překvapení a radost z jejího brzkého příchodu byly obrovské. Spiklenecky na sebe mrkli jako nezbední školáci, kterým se podařil další darebný kousek.
Ještě než se zešeřilo, míjeli další obrovskou ledovcovou horu.
Ukázala na pruh špíny, kterým byl ledovec olemován - připomínalo to povlak usazený na vaně, kde se právě vykoupal pořádně ušpiněný kominík.
„To je parafín," řekla „a nerozpuštěné uhlovodíky."
„Ale ne," oponoval, „to jsou přece glaciální usazeniny."
„Je to ropa," odpověděla. „Už jsem prozkoumala první vzorky.
To byl také jeden z důvodů, proč jsem přijala práci na Golden Ad-venturer jako průvodce. Chtěla jsem si všechno sama ověřit a získat informace z první ruky."
„Vždyť jsme tisíce mil jižně od námořních cest, které používají tankery."
, .Pobřeží v Shackleton Bay je pokryto kusy vosku a kapičkami ropy. Našli jsme mrtvé tučňáky na
Cape Alarm nasáklé ropou -někteří byli ještě naživu. Setkali se s ropnou skvrnou ve vzdálenosti necelých padesáti mil od tohoto izolovaného pobřeží."
„Tomu nemohu uvěřit...," začal překvapeně Nick, ale hbitě ho přerušila.
„To je přesně ono!" přikývla. „Nikdo tomu nechce věřit. Každý si pěkně kráčí kolem a nevšímá si, jak na chodníku leží další oběť přepadení."
„S tím musím souhlasit," přiznal neochotně. „Velice málo lidí má skutečný zájem o pravdu."
„Několik mrtvých tučňáků, trochu černého asfaltu přilepeného na nohou koupajících se na pláži. Nevypadá to nijak tragicky, nezdá se nám to žádnou velkou hrozbou, a tak proti tomu ani nijak zvlášť neprotestujeme.
Ovšem jsou milióny tun jedovatých uhlovodíků rozpuštěných v moři, které zabíjejí pomalu, zákeřně a naprosto jistě. To by nás ale mělo děsit, Nicholasi!"
Poprvé použila jeho jméno a oba si toho byli vědomi. Ztichli a zaujatě pozorovali mizející ledovec.
Slunce se ho dotýkalo hrou svých barev, ale temný pruh jedovaté usazeniny byl stále zřetelný.
„Svět ale musí používat fosilní paliva a my námořníci je zase musíme zákazníkovi dopravit," navázal zase.
„Souhlasím, ale ne s takovým rizikem a ne jenom s jedinou podmínkou, aby to přineslo co nejvyšší zisk. Je v tom ta samá lidská hrabivost, která už vyhubila velryby. Přece nemůžeme zaplatit tím, že se z moří stanou smradlavé, hnilobné žumpy."
„Jsou tu ale bezohlední majitelé...," přikývl, ale okamžitě mu rozzlobeně skočila do řeči.
„Jejichž tankery sice napohled vypadají majestátně a bezpečně', ale přitom plují bez řádné kontroly, jsou vybaveny pouze jedním bojlerem a dokonce i zkonstruované bez ohledu na bezpečnostní standardy...,"
vychrlila všechna obvinění a Nick jenom mlčel.
„Mávnutím ruky potom zrušili nákladovou čáru ponoru pro zimní období, která platila pro všechny tankery obeplouvající mys Dobré naděje v tamějším červencovém zimním období. To jim umožňuje zvýšení nákladu o dalších padesát tisíc tun ropy. A skalnatá výspa
Střelkového mysu, nejjižnějšího cípu afrického kontinentu, je oblévána tím nejnebezpečnějším zimním mořem v době, kdy v Evropě je parné léto. A do toho jsou tyto přeložené tankery posílány."
„To je opravdu kriminální čin," souhlasil chmurně.
„Ale jako ředitel u Christy Marině jste musel mít nějaké zástupce v nejvyšším kontrolním úřadě."
Ihned pochopila, že udělala chybu. Kapitánův výraz se změnil.
Jeho vztek málem zářil víc než potemnělé osvětlení přístrojů na velícím můstku. Pocítila opravdový strach. V zápalu boje zapomněla, jaký je to typ muže.
Otočil se však, pomalu obešel a zkontroloval všechny přístroje, potom se zastavil a zapálil si viržinko.
Chtěla mu nabídnout smír, ale instinktivně vytušila, že to nemůže udělat. Nebyl to muž, který by respektoval kompromis nebo porážku.
Přešel zpět k ní a rozžhavený konec viržinka mu dostatečně ozařoval obličej, ze kterého již vztek vyprchal.
„Christy Marině je pro mě už dávná minulost," poznamenal naprosto klidně. A Samantha pocítila, že kdesi uvnitř ho stále tyto ne-zhojené rány bolí. „Je mi ale strašně líto, že se mě ta hrůzná fakta tak dotkla. Také jsem netušil, že někdo zná mou minulost."
„Každý na palubě to ví."
„Samozřejmě," pokýval hlavou a labužnicky vtáhl kouř, než pokračoval. „Když jsem měl co dělat s
Christy Marině, trval jsem na dodržování těch nejvyšších bezpečnostních předpisů a té nejvyšší kvalifikace pro ovládání každé z našich lodí. Byli jsme rozhodně proti zrušení nákladové čáry ponoru pro zimní období v oblasti mysu Dobré naděje a žádný z mých tankerů nebyl naplněný po letní nákladovou čáru ponoru, pokud plul v těchto místech v tom čase. Ani jeden z mých tankerů nebyl vybaven pouze jedním boilerem a design společně s konstrukcí každého plavidla

Christy Marině splňoval ty nejvyšší standardy jako tamhleta loď," a ukázal za sebe na Golden Adventurer, „nebo jako tato," a dupl nohou.
„A co Golden Dawn?" zeptala se tiše a čekala na další příznaky hněvu - víceméně však přikývl.
„Golden Dawn," opakoval zasněné. „Zlaté svítání - zní to trochu nabubřele, čiší z toho přílišná domýšlivost, že? Opravdu jsem to ale tak cítil, když se v mých představách začala rodit. První tanker, schopný transponovat milión tun s těmi nejdokonalejšími řídicími a bezpečnostními systémy, které člověk vynalezl a vyzkoušel. Od čisticích systémů obsahujících inertní plyn až po nezávisle rozdělené hlavní přepravní nádrže. A
ne jeden bojler, ale čtyři, jako za časů starých zaoceánských parníků řady White Star - mela se opravdu stát doslova novým svítáním v éře ropného transportu.
Každopádně už ale nemám nic společného s Christy Marině a nemohu zasáhnout ani do designu, ani do konstrukce Golden Dawn." Jeho hlas zněl ospale a v šeru můstku se mu klížily oči. „A tak nejsem schopný ani dohlédnout na bezpečnost provozu takového obra."
Krásná atmosféra zmizela. Nechtěla se s ním dohadovat, nechtěla mu nic vyčítat a dělat ho nešťastným.
Viděla, že rozvířila jeho bolestné vzpomínky, a bylo jí opravdu líto, že ho takhle rozrušila. Instinkt ji varoval, a proto se raději odhodlala k odchodu.
„Dobrou noc, doktorko Silverová," přikývl nepřítomně její náhlé zmínce o únavě.
„Říkají mi Sammy," stačila oznámit a přála si, aby ho tím potěšila, „křtěná jsem Samantha, pokud dáváte přednost celému jménu."
„Dám přednost," odpověděl bez úsměvu. „Dobrou noc, Saman-tho."
Uvnitř se hněvala - na něho, na sebe, na oba dva. Štvalo ji, že ten krásný pocit a pokojnou atmosféru rozdrtili na padrť, a neodpustila si poslední ostré šlehnutí:
„Jste opravdu velice staromódní, že?" a rychle zmizela z můstku.
Druhý den večer za ním málem nešla - styděla se za svá poslední slova, styděla se, že tak otevřeně poukázala na jejich věkový rozdíl. Věděla dobře, že si toho byl vědom a nemusela mu to připomínat.
Uškodila sama sobě, a proto se před ním nechtěla ani objevit.
Právě se sprchovala, když zaslechla již obvyklý dupot nohou
Ti-ma Grahama. Už se zase hnal do jídelny, osvobozený od služby.
„A nahoru nepůjdu," nařídila si rozhodně. V klidu se osušila a pročesala si vlasy, než se nahá uvelebila na lůžku, stále zrůžovělá z horké vody. Vzala do ruky knížku, kterou jí půjčil šéf strojovny.
I při čtení tohoto příběhu z Divokého západu se musela nutil k soustředěnosti, aby vůbec zachytila děj. Myšlenkami byla úplně jinde. Znechucená sama sebou vyskočila a začala se oblékat.
Z tváře mu četla úlevu a radost, jakmile se mu objevila po boku. Přivítal ji s úsměvem, jako princeznu.
Cítila se také spokojeně, atak noc proběhla bez jakýchkoliv rozbrojů.
Ptala se ho i na to, co vlastně znamená Lloyd's Open Form a zaujatě sledovala jeho vysvětlení.
„Pokud vezmou v úvahu celkové nebezpečí, těžké podmínky a veškeré okolnosti při této záchranné akci,"
začala hloubat, „dalo by se z toho vydolovat opravdové jmění."
„Rozhodl jsem se, že budu žádat dvacet procent zachráněné hodnoty..."
„A jaká to je hodnota?"
Vysvětlil jí to. Ztichla na chvíli a v duchu počítala.
„Těch dvacet procent je šest miliónů dolarů," zašeptala v ohromení.
„Plus minus pár centů," souhlasil.
„Tolik peněz přece ta společnost v hotovosti nemá!" Otočila se a zírala dozadu na vlečený kolos.
„Duncan Alexander s tebou bude zajisté souhlasit," smutně se usmál Nick.
„Ale," potřásala nevěřícně hlavou, „co by kdo s tolika penězi vůbec dělal?"
„Budu sice žádat šest, ale nedostanu je. Možná mi dají jenom tři nebo čtyři milióny."
„Ale pořád je to hodně. Nikdo přece nemůže spotřebovat tolik peněz během celého života."
„To ano, ale já už jsem je utratil. Bude mi to stačit pouze na to, abych splatil půjčky, dostal na vodu tu mou druhou záchrannou loď a navíc to udrží celou mou firmu Oceán Salvage nad vodou ještě pár měsíců."
„Vy dlužíte tři nebo čtyři milióny dolarů?" zírala na něho ohromeně. „To já bych nikdy neusnula.
Ani na minutu bych nemohla zamhouřit oko..."
„Peníze přece nejsou jenom na útratu," vysvětloval jí. „V
běžném životě je jejich spotřeba omezená jídlem, které člověk může zkonzumovat, nebo oblečením, které může nosit. Peníze, to je hra a navíc ta nejvzrušivější."
Poslouchala pozorně každé slovo, šťastná, že ho vidí opět veselého a plného optimismu. Vyprávěl jí o obrovských nápadech a plánech do budoucnosti a jí se líbilo, že se s ní o to vše děli.
„Co třeba uděláme, vypadá bláznivě: připlujeme sem s oběma našimi tažnými čluny a odchytíme si ledovec."
Zachichotala se: „No ne, to je tedy legrace!"
„Já ale nežertuji," ujistil ji, ale smál se též. „Hodíme tažná lana okolo té ledové masy a možná to bude trval celý týden, než ji roz-hýbáme do té správné vlečné rychlosti. Potom už nás nic nezastaví.
Dovlečeme ledovec někam sem ke čtyřicáté rovnoběžce, chytíme se proudů a bouří vanoucích od západu a jako ty staré rychlé plachetnice s nákladem vlny budeme uhánět směrem na východ k Austrálii."
Přesunul se ke stolu s mapou, vybral jednu s Indickým oceánem ve větším měřítku a kývl na ni, ať se jde podívat.
„To má být opravdu skutečnost?" zarazila se nevěřícně.
Zkoumavě se na něho podívala: „Vy už to máte dávno promyšlené, že je to tak?"

Pokýval hlavou, stále se usmíval a jel prstem po mapě. „V
tomto místě s ním zatočíme k severu, kde nás uchopí Západoaustralský mořský proud a pomůže nám ho dopravit k severu po obvodu velkého kruhu.
Jakmile se dostaneme do monzunových oblastí, zachytí nás severní rovníkový mořský proud.“ Ukazoval jí na mapě ten obrovský kruh, ale ona sledovala jeho tvář.
Stáli těsně vedle sebe, ale stále se nedotýkali. Přitom ten pocit měla - měla dojem, že jeho hlas ji přímo objímá.
„Překonáme tak na severu Indický oceán a dostaneme se tudy až k východnímu pobřeží Afriky - celou cestu se povezeme.
Potom nás chytí další proud z jihozápadu a dostane nás rovnou do Perského zálivu.“ Narovnal se a opět se vítězoslavně usmál.
„Sto bilionů tun čerstvé vody dopraveno do nejsuššího, ale nejbohatšího kouta celé zeměkoule.“
„Ale - ale...,“ potřásala hlavou, „vždyť ten led roztaje!“
„Z helikoptéry na něj nastříkáme reflexní polyuretanový povlak, který sníží působení slunce, a také ho zakotvíme v mělkém, speciálně připraveném doku, kde si ochladí své vlastní okolí. Samozřejmě že roztaje, ale bude to trvat víc než rok nebo dva a mezitím už budeme vláčet další. Je to stejný systém, jaký se používá při odchytu divokých mustangů.“
„Jak to ale zvládnete?“ odporovala mu. „Je to přece moc velké.“
„Oba mé vlečné čluny mají výkon čtyřiceti čtyř tisíc koňských sil - utáhneme i Mount Everest, když se nám zamane.“
„Tak dobře, chápu to, ale co se potom bude dít v tom Perském zálivu?“
„Budeme odřezávat laserem takové kusy, které se dají jeřábem zdvihnout a spustí se do předem připravených roztávacích nádrží.“
Na chvíli se zamyslela a potom dodala: „Mohlo by to tak pracovat.“
„Samozřejmě že bude,“ potvrzoval jí. „Už jsem tenhle nápad prodal Saudské Arábii. Však už. budují nový dok a připravují nádrže. Dodáme jim vodu, která bude stokrát lacinější než dosud vyráběná z mořské vody pomocí atomových kondenzátorů. A navíc tam nebude žádné riziko radioaktivního zamoření.“
Jeho vize ji plně pohltila jako ona jeho. Povídali si v těchto pozdních nočních hodinách a tím se stále vnitřně sbližovali. Každý z nich si ochraňoval tyto vzájemné chvíle pohody a plánů do budoucna, ale žádný nemohl překlenout tu uzoučkou hranici mezi obyčejným přátelstvím a láskou.
Věděla dobře, že kapitán je muž, který žije svůj život podle jistého vžitého kódu, a tušila, že nebude nijak reagovat, dokud to nebude plynout z hloubi jeho duše. Nahodile běžný fyzický kontakt by pro něho nebyl nijak zajímavý v tom chaosu, do kterého se jeho život dostal a odkud se všemi silami snažil vymanil. Také tušila, že si musí být dobře vědom, že ke všem těmto problémům by se mohl přidat ještě další, o mnoho více zraňující. Měli před sebou přece hodně času, opravdové moře času. Warlock plula se svou zátěží stále na sever a probíjela se těmito smutně proslulými oblastmi okolo čtyřicáté rovnoběžky.
Notoricky známé vichry se k ní ovšem chovaly neobvykle jemně, a tak se jim dařilo udržovat rychlost šesti uzlů přesně tak, jak Ni-cholas doufal.
Na palubě Warlocku se postoj důstojníků k doktorce Silverové změnil ze servilního obdivu až na zadumaný respekt. Každý z nich slyšel o tom záhadném nočním rituálu, který se děje během hlídky mezi osmou a dvanáctou hodinou.
„Zasraný svůdce neviňátek,“ mručel si Tím Graham. „Pane
Grahame, jaké štěstí, že jsem tu vaši poznámku neslyšel,“ varoval ho první důstojník ledově, ale všichni přece jenom uznávali svého kapitána. Pochopili, že se stal jejich nenadálou konkurencí. Proto se snažili udržet nový, uctivý odstup od této dívky - nikdo z nich by se neodvážil rozzuřit vůdce stáda.
Čas, o kterém si Samantha myslela, že je nekonečný, se náhle krátil. Snažila se si to nepřipouštět, i když jí David Allen ukazoval na obrazovce radaru světélkující obrysy afrického kontinentu. Radar snímal pevninu jenom ve svém nejvyšším dosahovém stupni, ale ona si přesto myslela, že tomu tak není. Zdálo sejí, že to tak půjde pořád, dok^ud se něco zvláštního nestane.
Během té dlouhé cesty ze Shackleton Bay sejí podařilo ulovit velice jemnou síťkou ze zádě Warlocku neuvěřitelnou spoustu planktonu a získala i další vzorky mikroskopického mořského života. Angelo jí dost neochotně přenechal malý koutek v kuchyňském skladu, pokud mu za to bude pomáhat jako čestný asistent a neplacená servírka. Trávila tu nmohé hodiny každý den, identifikovala a konzervovala tyto své poklady.
Právě byla v plné práci, když se nad lodí objevila helikoptéra. Podívala se vzhůru, jakmile uslyšela typické klapání rotoru a když se její jekot změnil při přistávání na malém heliportu Warlocku. Svádělo ji, aby se připojila ke všem, kteří se tam hnali, ale byla právě uprostřed své práce, a tak odolala.
Pokračovala tedy stále dál, ale ten pocit radosti a štěstí, které tu vždy měla, jako by náhle vyprchal.
Opět nachýlila hlavu, když zase uslyšela zvýšený řev rotoru, jak se helikoptéra zvedla z paluby a zmizela. Zůstala jí v duši neblahá předtucha.
Andílek se vrátil zpátky z paluby a otíral si ruce do zástěry.
Potom si stoupl ke dveřím.
„Ani jsi mi neřekla, že odlétá, drahoušku.“
„Co tím myslíš?“ zvedla k němu oči a zaraženě na něho hleděla.
„Přece tvůj miláček, drahoušku. Bral si s sebou i ponožky a zubní kartáček.“ Angelo ji pozoroval zkoumavým zrakem.
„Neříkej mi, že tě ani nepolíbil na rozloučenou.“
Sklíčko se vzorkem jí vypadlo z ruky do plechové výlevky a rozbilo se. Měla srdce až v krku, když se držela zábradlí na horní palubě a dívala se na mizející žlutý stroj.
Letěl nízko nad vrcholky vln rozfouknutých větrem, s nosem dolů a stále se dalo přečíst jméno společnosti na trupu:

COURT. Helikoptéra teď rychle mizela proti vzdálenému modrému obrysu hor.
Nicholas Berg seděl stísněně na sedačce mezi oběma piloty velkého S. 58T Sikorsky a díval se před sebe na vzdálenou plochou siluetu Stolové hory, zakryté tlustou matrací sněhobílého mraku. Někde nad jejím vrcholem vířil jihovýchodní vítr.
Z letové výšky tří set metrů viděli pět velkých tankerů, které se plazily zelenavým mořem na své nekonečné pouti, připomínající plavbu Odyssea. Jasně na nich bylo vidět, že nezapadají do tohoto prostředí - nebyly ani tak zkonstruovány, aby se mohly pohybovat v harmonii s vodou. Byli to vetřelci, kteří tvrdě odporovali jakémukoliv pohybu ve vodě. Dokonce i na této klidné hladině se okolo nich tvořily girlandy bílé pěny, které pokrývaly jejich nemotorné přídě. Nick se zadíval najeden z nich, kterému se příď náhle ponořila a vodní tříšť ji málem celou zakryla. Připadalo mu to, jako když voda naráží na vzpěru přístavního mola, zabetonovanou v mořském dně. Moře se přes tento cizí živel muselo lámat a to nebylo běžným zvykem u harmonicky konstruovaných lodí. Náhle se na sedačce otočil a podíval se zpět.
V dálce viděl Warlock. Dokonce i na takovou vzdálenost i přes tu skutečnost, že byla zmenšená rozměrem zátěže, kterou vlekla, její obrysy musely potěšit srdce každého námořníka. Vypadala opravdu překrásně.
Přece však pocítil bodnutí u srdce, které se snažil tak tvrdohlavě ignorovat - měl před očima ten zelený pohled a vlasy barvy platiny a zlata.
Lítost byla okořeněna ještě další myšlenkou, že se zachoval zbaběle. Zmizel z Warlocku, aniž dokázal přinutit se s ni rozloučit. Věděl dobře, proč to udělal.
Nechtěl ze sebe dělat žádného hlupáka -stále mu zněla v uších její slova: „Jste opravdu velice staromódní, že?“
Cosi odpuzujícího cítil v tom, když muž středního věku touží po mladé dívce, a Nick si uvědomoval, že do tohoto věku se již dostal. Za půl roku mu bude čtyřicet a rozhodně si nemyslel, že se dožije osmdesáti. Takže už do kategorie středního věku opravdu spadal.
Zdálo se mu vždy odporné, jak tito prošedivělí, plešalějící, neatraktivní mrňousové s velkými doutníky seděli v těch nejdražších restauracích s krásnými mladými dívkami po boku. Mladé ženy předstíraly, že mužova slova skoro hltají, jako by to byly perly, zatímco jejich oči bloudily za zády společníků a hledaly mladé muže.
Přesto to ale byla zbabělost. Během těch dlouhých týdnů se z nich stali přátelé a bezpochyby si nemohla všimnout oněch citů, které v něm probouzela během těch krásných nočních hodin na můstku.
Rozhodně ji nemohl obviňovat z toho, že v něm tyto vášně probudila. Neudělala nic, co by ho opravňovalo, aby věřil tomu, že je pro ni víc než starší muž, který by mohl být jejím otcem. Trávila s ním ty jinak nudné hodiny a byla plná mladistvého nadšení a tak přátelská ke každému na palubě Warlocku - od prvního důstojníka až po kuchaře. Opravdu jí dlužil běžnou civilizovanou zdvořilost -potřesení ruky a ujištění, že mu bylo radostí ji mít po boku -, ale nebyl si jistý, zda by zůstal jenom u toho.
Až zamrkal, když si představil její zděšení při poslouchání jeho blábolu o tom. jak prodloužit jejich přátelství či pozměnit jeho strukturu v cosi více intimnějšího. Jak by ji ohromilo poznání, že za fasádou vyspělého a kulturního muže se skrývá starý chlípník, který pokradmu slintá jako ti ostatní, kteří prolézají pornografické obchody na Times Square a chrochtají si při jejich prohlížení.
Raději toho nechám, rozhodl se. Pravděpodobně byl na tom fyzicky lépe než tenkrát, když mu bylo dvacet pět. Pro doktorku Sil-verovou musel přesto představovat pouze starého muže - a hned se mu vybavila šokující představa jedné epizody z vlastního mládí.
Žena, přítelkyně jeho matky, ho jednoho deštivého dne ulovila v chatce na pláži, když mu bylo teprve devatenáct let. Ke svému vlastnímu znechucení si stále vzpomínal na to pohupující se bledé tělo, vrásky a podivně rýhované břicho a prsa a celkovou starobu, která na něho tenkrát dýchala. Bylo jí tenkrát asi čtyřicet, ten samý věk, ve kterém byl nyní on.
Tenkrát pro ni udělal celý servis, který požadovala, skoro jako povinnost ze soucitu, ale potom si dřel zuby tak, a/ mu dásně krvácely, a pod horkou sprchou stál téměř celou hodinu.
Byla to jedna z krutých lstí života, kdy člověk stárne zvenku dovnitř. Uvažoval o sobě jako o muži v plném fyzickém a duševním zdraví, obzvlášť ted, kdy s sebou přivážel Golden Adventurer. Měl pocit nespoutané síly a byl ochotný pro ni zápasit s draky a rozervat jejich hrdla holýma rukama - a ona ho nazve něčím konzervativním a staromódním. Pocítil, že veškeré sexuální fantazie o ní se pomalu staly jeho posedlostí a pravděpodobné se objevují vlivem stárnutí. Jakýsi příznak lítosti vycházející ze stárnoucího procesu, který si ještě jeho vědomí nepřipustilo. Udiveně zatrpklý výraz měl ve tváři po celou dobu, co o lom tak usilovně přemýšlel.
Dívka si toho možná ani nevšimla, že opustil loď. V nejhorším sejí třeba trochu dotklo, že nemá dostatek společenského taktu, ale do týdne už jeho jméno zapomene. On sám věděl, že si led vyplní dny tvrdou prací, a obraz jejího štíhlého těla a těch překrásných vlasů mu pomalu začne blednout, až se mu bude zdát, že to byl jen sen. Rezolutně se otočil a zadíval se kupředu. Je zapotřebí se dívat vpřed a ničeho v tomto směru nelitovat.
Letěli přes mohutný záliv Falše Bay, přeskočili úzkou šíji mysu Dobré naděje pod Stolovou horou zakrytou mraky a dostali se tak z království Indického oceánu k Atlantiku za necelých deset minut.
Už je viděl, jak tam číhají - připomínali mu čekající supy okolo lví kořisti. Sikorsky pomalu dosedal do svého hnízda na heliportu, který byl součástí hlavního přístavu celé Table Bay.
Nicholas vyskočil, instinktivně se přikrčil pod stále se točícím rotorem. Supové vyrazili kupředu, naprosto ignorujíce snahy letištního personálu ponechat přistávací plochu nepřístupnou. Vedl je růžolící mohutný muž s plešatou hlavou, jakoby sluncem sežehlou, a s chlupatýma rukama, připomínajícíma pracky ochočeného medvěda.
„Lany Fry, pane Bergu,“ vykřikoval. „Pamatujete si mě?“
„Ahoj, Larry,“ pozdravil místního manažera, který pracoval prtí Bach Wackie and Company.

„Myslel jsem si, že by se mohlo dát něco do tisku.“ Novináři se srotili okolo Nicka, chrlili své dotazy, strkali do sebe a blesky jejich aparátů ho oslepovaly.
Nicholas cítil, jak v něm stoupá podrážděnost, a tak se raději zhluboka nadechl, aby s obrovským úsilím svou vzteklost potlačil.
„Tak dobře, mladíci a dámy.“ Zdvihl obě ruce a zasmál se svým typickým chlapeckým úsměvem. Nemají snadnou práci, připomínal si. Rozhodně to není jednoduché se denně snažit vecpat mezi bohaté a úspěšné lidi a usilovat o získání drobků informací, které těm vyvoleným odpadnou od úst. Navíc nejsou za tuto snahu nijak zvlášť dobře placeni a ze svého způsobu života mohou očekávat jedině žaludeční vředy nebo cirhózu jater.
„Hrajte hru se mnou podle mých pravidel a na oplátku já budu hrát s vámi,“ přislíbil jim a chvíli přemýšlel, jaké by to bylo, když by s ním nechtěli mluvit, protože by věděli, kdo vlastně je.
.
„Kde jste mě ubytoval?“ zeptal se manažera a obrátil se zase ^
k novinářům. „Za dvě hodiny budu ve svém apartmá hotelu Mount Nelson. Všichni jste zváni a rozhodně tam bude i dostatek whisky.“
Spokojeně se smáli, ale přesto zkusili několik otázek. Nakonec akceptovali nepsanou dohodu - hlavní je, že ho mají na fotografiích.
Starobylý majestátní hotel, ke kterému vedla cesta lemovaná palmami, byl vystaven v dobách, kdy k budově běžně připadalo několik hektarů pěstěných zahrad. Nicholas ucítil, jak se mu staré vzpomínky derou na povrch, ale hned v zárodku je potlačil. Raději naslouchal celému seznamu schůzek a dalších důležitých úkolů, které mu předčítal Larry Fry.
Změna v chování tohoto mohutného muže byla opravdu dramatická. Když se u něho Nicholas poprvé objevil, aby převzal velení na
Warlocku, Larry Fry mu věnoval pouhých deset minut ze svého času a nakonec poslal zástupce, aby celé jednání dokončil za něho.
Tenkrát měl Nick na sobě vypálený cejch muže, který padá z výšin - dívali se na něho jako na malomocného.
Larry Fry se k němu tehdy choval zdvořile pouze proto, že zůstal alespoň kapitánem malého plavidla.
Nyní se situace změnila a jeho přístup si nezadal s chováním ke královské návštěvě. Dokonce nechal přistavit i limuzínu a vtíral se do jeho přízně.
„Pronajali jsme celý Boeing 707 od South Afričan Airways, aby vzal pasažéry z Golden Adventurer do Londýna, odkud už mohou odletět běžnými leteckými spoji do svých domovů.“
„Jak to vypadá se zakotvením pro Golden Adventurer?“
„Přístavní kapitán už vyslal inspektora, který zkontroluje trup před tím, než ji nechá vplout dovnitř.“
„Udělal jste všechna nutná opatření?“ zeptal se ostře
Nicholas. Jeho úkol bude splněn a celá záchranná akce bude pro něho skončena teprve tehdy, až bude poškozená loď oficiálně předána firmě, která byla pověřena prováděním oprav.
„Court sem s ním letí právě teď,“ ujistil ho Larry Fry.
„Rozhodnutí padne, ještě než se setmí.“
„Už vybrali někoho, komu dají kontrakt na opravu?“
„Teprve vyhlásili výběrové řízení.“
Sám ředitel hotelu vítal Nicka ve vstupní hale.
„Jsem rád, že vás vidím, pane Bergu.“ Mávl směrem k recepci:
„To uděláme, až se tady pan Berg usadí.“ A potom ho ujistil:
„Zajistil jsem vám to samé apartmá.“
Nicholas chtěl protestovat, ale už ho vedli do obývacího pokoje. Pokud by to byla místnost, které by scházel osobitý charakter nebo styl, vzpomínky by se možná ani tak bolestně nevynořily. V jiných
175
a moderních hotelích, které rostou jako houby po dešti, pokoje spíše připomínají bezduché králíkárny z plastické hmoty, které jsou nabízeny znaveným poutníkům pod nesprávným názvem tepla rodinného krbu. Zde ale bylo vše vybaveno starožitným nábytkem, na stěnách visely originály a ve vázách voněly květiny. Vzpomínky tu byly najednou tak čerstvé jako ty květiny, ale ne tak krásné.
Telefon začal zvonit, jakmile vešli. Larry Fry ho okamžitě zvedl. Nick stál uprostřed pokoje a vzpomínal:
Jsou to už dva roky, co tu naposledy stál, ale všechno se mu zdálo tak živé, jako by to bylo včera.
„Přístavní kapitán dal povolení Golden Adventurer, aby vplula dovnitř.“ Larry Fry se triumfálně zašklebil na Nicka a ukázal zvednutý palec.
Nicholas přikývl. Všechny tyto novinky se staly protipólem veškerého utrpení a vyčerpání, které prožíval minulé týdny. Sel rovnou do ložnice. Delikátně květované tapety ladily se závěsy.
Z mohutné starodávné postele s nebesy se mohl člověk dívat přímo ven do zahrad. Vzpomínal si velice dobře na Chantelle, sedící ve své průsvitné noční kreaci jakoby upředené z pavučinek, která zakrývala její hebká ramena. Tenkrát pojídala tenké toasly s pomerančovou marmeládou a potom si velice opatrně olizovala štíhlé prsty jeden po druhém svým mlsným jazýčkem.
Nick se tu objevil proto, aby domluvil podmínky transportu jihoafrického uhlí z Richard's Bay a železné rudy ze Saldanha Bay do Japonska. Tehdy trval na tom, aby ho
Chantelle doprovázela. Možná že měl neblahé tušení bezprostředně blízké ztráty, a tak se snažil oslabit její protesty.
„Ale Nicky, vždyť ta Afrika je takové primitivní místo. Mají tam takové věci, které koušou.“
Nakonec ji tedy přesvědčil, a tak jela s ním. Jeho odměnou byly čtyři nádherné dny výjimečného štěstí.

Vlastně to byly čtyři úplně poslední dny, protože ho nikdy nenapadlo, že se dělí o její lože a tělo s takovým člověkem, jako byl Duncan Alexander. Za celých třináct let, co byli spolu, se stále nemohl nasytit jejího překrásného hebkého těla. Dokonce byl naprosto uchvácen jejím pomalým do176
zráváním do plného ženství a bezvýhradně věřil, že náleží jenom jemu.
Chantelle byla jednou z těch neobvyklých žen, které se stávají krásnějšími s přibývajícími léty.
Vždy měl radost z toho, když vešla do místnosti plné mezinárodně uznávaných krásek a mohl sledovat, jak vedle ní blednou. Bez jakéhokoliv dobrého důvodu si vedle
Chantelle představil Samanthu - její mladičký dívčí šarm by se změnil v nemotornost v porovnání s Chantelliným ovládáním, její chování školačky by nesneslo srovnání s pohyby zralé ženy -jako chudý chundelatý králíček vedle rafinovanosti nádherného norkového...
„Pane Bergu, volá Londýn," zahlaholil Larry Fry z obývacího pokoje, a tak přetrhl tok vzpomínek.
Nicholas s úlevou zdvihl telefon. Hlavně udržet směr kupředu, připomínal si, a než začal mluvit, vzpomněl si opět na obě ženy. Dokonce uvažoval i o tom, jak nádherné jsou ty platinově zlaté vlasy vedle těch brilantně pochmurných a tmavých, a jak perleťově zářící pleť přichází o svůj třpyt vedle té mladičké, nelíčené...
„Berg," představil se krátce.
„Pane Bergu, dobré ráno. Chtěl by s vámi mluvit pan Duncan
Alexander z Christy Marině - mohu přepojit?"
Nick se odmlčel na plných pět vteřin. Potřeboval se na to jméno Duncan Alexander připravit, i když logicky navazovalo na jeho znovu probuzené vzpomínky. V
nastalém tichu slyšel bouchání dveří a rostoucí hluk vedle v pokoji, kde žurnalisté obsadili bar.
„Pane Bergu, jste tam?"
„Samozřejmě," ozval se a hlas měl chladný a pevný. „Dejte mi ho."
„Ale zkusil jsi to, mladý Duncane," odpověděl lehce Nick.
„Nemysli si nic zlého, ale opravdu jsi to zkusil."
„Ale Nicholasi. Život je přece moc krátký pro zbytečná obviňování. Máme v rukou novou sadu karet a začínáme oba na stejné úrovni." Duncan se uchechtl. „Alespoň bud od té dobroty a akceptuj mou gratulaci."
„Akceptováno," souhlasil Nicholas. „A o čem si budeme povídat?"
„Je už Golden Adventurer v doku?"
„Právě dostala povolení ke vplutí do přístavu. Bude zakotvena do dvaceti čtyř hodin a ty už by sis měl připravit šekovou knížku."
„Doufal jsem, že se dohodneme a vyhneme se trapnému jednání před komisí arbitrážního soudu. Už tu bylo hořkosti až moc. Můžeme to zkusit a udržet to v rodině,
Nicholasi."
„V rodině?"
„No přece Christy Marině je jako jedna rodina. Ty, Chantelle, starý Arthur Christy a Peter."
To tedy byl velice podlý způsob boje. A Nick si všiml, že se třese jako nemocný člověk v horečce.
Ruka držící sluchátko se svírala v pěst, až mu klouby bělely.
To na něho tak zapůsobilo jméno vlastního syna.
„Už k té rodině nepatřím."
„V jistém směru jsi pořád její součásti. Vždyť jsi toho tolik dosáhl. A tvůj syn..."
Nick ho okamžitě přerušil a jeho hlas zněl chraplavě.
„Ty a Chantelle jste ze mě udělali málem nepřítele. Tak podle toho se nmou také jednej."
„Nicholasi..."
„Oceán Salvage je hlavní smluvní stranou pro záchranu Golden
Adventurer a je připravena přijmout nabídku."
„Nicholasi..."
„Dej nabídku."
„Takhle rovnou, bez obalu?"
„Čekám."
„Dobře tedy. Mé předsednictvo prozkoumalo celou operaci až do hloubky a byl jsem jimi pověřen nabídnout vyrovnání ve výši tři čtvrtě miliónu dolarů."
Nickův tón se nezměnil. „Pojišťovna Lloyďs oznámila, že si nás vyslechne sedmadvacátého příštího měsíce."
„Nicholasi, o celé částce se dá diskutovat v přijatelném rozmezí..."
„Nerozumím ti, protože mluvíš nějakou cizí řečí," přerušil ho
Nicholas. „Jsme tak daleko od sebe, že oba zbytečně mrháme časem."
„Nicholasi, vím dobře, jak cítíš s Christy Marině. Víš velice dobře, že společnost si sama podepsala..."
„teď už ale opravdu plýtváš mým časem."
„Nicholasi, vždyť se nejedná o někoho jiného. To přece není nějaká obrovská asociace pojišťovacích společností - vždyť lojd, pochop, Christy Marině..."
Rozhodl se použít opět jeho jméno, aby ho zarazil v tom přesvědčování.
, Duncane, ty mě asi dojmeš k slzám. Víš co - uvidíme se příští měsíc u arbitrážního soudu." Položil sluchátko a přešel k zrcadlu. Rychle se učesal, vše překontroloval a zarazil se, když zahlédl tvrdý výraz své tváře a krutý pohled.
Jakmile však prošel dveřmi do vedlejší místnosti, už vypadal odpočatě, usmíval se a přímo zářil.
„Tak dobře, dámy a pánové. Jsem celý váš." A jedna z novinářek, docela hezká blondýnka, ještě ani ne třicetiletá, ale s

očima, které hodně viděly, si usrkla ještě jednou whisky. Pozorně ho studovala a chraptivě zamumlala pro sebe: „Ani by mi to nevadilo, zlatíčko.“
Golden Adventurer vynikala svým ladným obrysem a mohutným vzezřením u přístavní hráze v Kapském Městě a čekala, až na ni přijde řada a vtáhnou ji do suchého doku.
Globe Engineering získala kontrakt na její opravu a podepsala právní převzetí zodpovědnosti za ni od prvního důstojníka Warloc179
ku. David Allen v sobě ovšem ještě stále cítil nesmírnou majetnic-kou pýchu.
Z můstku Warlocku se díval přes celý přístav a pozoroval ten známý obrys zaoceánského kolosu se sněhobílou nástavbou, blýskající se v jasném horkém letním slunci. Dosahovala tak vysoko jako přístavní jeřáby se svými podivnými žirafími krky a David si konečné mohl hovět - vychutnával radost a uspokojení.
Díval se na ni a přitom vzpomínal na dobu, kdy obalená sněhem a ledem, napůl zastřená sněhovou vichřicí a mořskou pěnou zápasila v obrovských masách vod Antarktidy.
Cítil v sobě opravdové uspokojení z dosaženého úspěchu. Vrazil ruce hluboko do kapes a začal si potichu hvízdat. Stále se usmíval a nenasytně hleděl na zaoceánskou krasavici.
Trogova svraštělá hlava se vysunula z kabiny.
„Je tu telefonní hovor na lince z pevniny,“ oznámil a David si vzal sluchátko do ruky.
„Davide?“
„Ano, pane.“ Zareagoval a okamžitě se postavil do pozoru, jakmile poznal hlas svého kapitána. „Jsi připravený vyrazit na moře?“
David polkl a podíval se na hodiny. „Odháklijsme lano před hodinou a deseti minutami.“
„Ano, to vím. Tak za jak dlouho?“
David byl v pokušení si trochu zalhat. Odhadnutý čas k přípravě by si mohl prodloužit a využít tak trochu volného času. Instinkt ho ale varoval, aby se nepokoušel přelstít Nicholase Berga.
„Dvanáct hodin,“ nakonec řekl.
„Jedná se o tažení ropné vrtné soupravy z Ria do Severního moře.“
„Ano, pane,“ vzpamatoval se okamžitě David a děkoval Bohu, že ještě nevypustil nikoho ze své posádky na břeh. Měl smluveno doplnění zásob a paliva na 13.00 hodin, a tak to všechno zvládne. „Kdy se objevíte na palubě, pane?“
„Se mnou nepočítej,“ překvapil ho Nick. „Ty teď budeš novým kapitánem, protože já musím letět do Londýna už v pět hodin od180
poledne. Ani se na lodi nemohu objevit, abych tě seřval. Je teď úplně celá tvoje, Davide.“
„Děkuji vám, pane,“ zakoktal se David a cítil, jak se červená.
„Bach Wackie ti pošle telexem všechny detaily o vlečení. Ty a já musíme vypracovat náš vlastní kontrakt později, až bude čas. Chci ale, abys uháněl na maximální ekonomické výši do Ria zítra za svítání.“
„Ano, pane.“
„Sledoval jsem tě velice bedlivě, Davide.“ Kapitánův hlas se změnil a stal se víc osobním a přátelským.
„Víš dobře, ze jsi jeden z nejlepších v naší branži. Hlavně si to nezapomeň neustále opakovat.“
„Děkuji vám, pane Bergu.“
Samantha strávila celé odpoledne pomocí při organizování odjezdu bývalých pasažérů z Golden Adventurer. Pomáhala jim se usadit v dlouhé koloně autobusů, které je rozvezou po všech hotelích ve městě, kde budou čekat na svůj let do Londýna.
Loučila se s těmi, kteří se stali jejími přáteli, a vzpomínali na ty, kteří se s nimi z Cape Alarm nevrátili. Smutek převládal při tomto loučení, když její před očima objevil Keň, který by se asi stal jejím milencem, či celé osazenstvo záchranného voru číslo šestnáct, se kterými prožila poslední chvíle.
Při odjezdu posledního autobusu na ni všichni mávali a loučili se: „Opatruj se, zlatíčko! Přijed se na nás také někdy podívat, slyšíš?“ Zůstala tam sama a opuštěná jako tichá loď vedle ní. Stála a dlouho se dívala na tu obrovskou výšku zaoceánského kolosu, prohlížela si poškození a odřeniny, které loď utrpěla při souboji s mořem a ledem. Otočila se, vyrazila podél přístavní hráze a naprosto ignorovala občasné pohvizdování rybářů a členů posádek lodí zakotvených v přístavu.
Warlock jí připadala jako domov; štíhlá a elegantní, s pýchou nesla své nové jizvy a bylo vidět, jak je neklidná a nesvá, když je
181
připoutaná u hráze. Najednou si připomněla, že Nicholas Berg již na palubě není, a její nadšení opět ochladlo.
„Můj Bože,“ přivítal ji Tim Graham, který na ni narazil u můstku na palubu. „To jsem rád, že tě vidím. Vůbec jsem nevěděl, co mám dělat s tvým majetkem.“
„Co tím myslíš?“ zarazila ho Samantha. „To mě jako vyhazuješ z lodi?“
„Pokud nechceš s námi plout do Ria,“ prohodil, zamyslel se a potom se vítězoslavně zašklebil. „Hele, to přece není špatný nápad. Co tomu říkáš, starý mořský vlku?
Představ si Rio v čase karnevalu.
Ty a já...“
„Nenech se unášet moc daleko, Time,“ varovala ho. „Proč Rio?“
„Kapitán...“
„Kapitán Berg?“
„Kdepak, David Allen. Stal se naším novým kapitánem.“ A v chvíli ztratila zájem.
„Kdy vyplouváte?“

„O půlnoci.“
„Raději si jdu všechno zabalit.“ Nechala ho stát na palubě, a když procházela chod ou, vy 4zil ze</vého k$človstv. rozrušený Angelo.
„Kde jsi byla?“ vybafl na ni celý rozčilený, chlupy naježenéi a mával rukama. „Jsem z toho celý pryč, drahoušku.“
„Co se děje, Andílku?“
„Možná že už je pozdě.“
„Ale na co?“ všimla si konečně naléhavosti v jeho hlase. „Ta už mi to řekni.“
„Ještě pořád je ve městě.“
„Kdo?“ Věděla samozřejmě dobře, koho tím myslí, protože poul ze o jedné osobě používal takhle procítěných výrazů. | „Nedělej se nechápavou, miláčku. Ten tvůj paličák.“ Nesnášela)
když o Nickovi takhle mluvil, ale v této chvíli ho nepřerušovalal „Ale už tu moc dlouho nezůstane. Letadlo odlétá v pět hodin. Na!
před letí místní linkou do Johannesburgu a tam přesedá na Loni dyn.“
Zírala na něho jako opařená.
„Na co tady ještě čekáš?“ lomil rukama Angelo. „Vždyť jsou už skoro čtyři hodiny a bude ti to trvat minimálně třicet minut, aby ses dostala na letiště.“
Stála jako solný sloup. „Ale, ale... Andílku.“ Svírala ruce v mučivé úzkosti, „ale co mám dělat, až tam přijedu?“
Angelo potřásl hlavou a diamanty v náušnících se zablýskaly.
„Sladké milosrdné nebe!“ Potom si povzdechl.
„Jako malý chlapec jsem vlastnil párek morčat. Nechtěla se také množit, a tak jsem si myslel, že nejsou normální nebo něco takového. Zkoušel jsem všechno možné, dokonce jsem jim vpíchl i hormony.
Ale žádné z nich nepřežilo tu injekci. Takže jejich láska nedošla nikdy naplnění...“
„Mluv vážně, Andílku.“
„Snaž se ho nějak stáhnout dolů a já už mu dám tu hormonální injekci...“
„Co si to myslíš...,“ ale musela se i přes své zděšení rozesmát.
„Drahoušku, každý večer po celý minulý měsíc ses snažila ho rozpálit svým libým a melodickým hlasem, ale prakticky jsme se vůbec nedostali ani na startovní čáru, abych mohl vybrat prvních dvě stě dolarů...“
„Já vím. Andílku, já vím.“
„Mám dojem, cukroušku, že už je zapotřebí přestat mlít pantem a rozpálit ho tím tvým malým křesadlem, které vlastníš.“
„Ty si myslíš, že se na něho mám vrhnout přímo na letišti v odletové hale?“ Náhle laškovně zatleskala rukama a udělala lascivní pózu: „Jsem Samantha - vezmi si mě!“
„Hod sebou, beruško. Na hrázi už na tebe dávno čeká netrpělivý taxikář - stojí tam už celou hodinu a taxametr mu pořád běží.“
D.E Malan Airport v Kapském Městě neměl v odletové hale zvláštní salónek pro cestující první třídy, a tak Nicholas seděl mezi všemi ostatními pasažéry. Připadal si jako v kleci - okolo něho hučel dav lidí: matky a jejich ušmudlané vřískající děti, turisté naložení jako velbloudi svými suvenýry, zdravé vypadající obchodní cestující - vše se kolem něho hemžilo. Cítil se tak osamělý, na kolenou měl položený kufřík, a dav jako by vycítil jeho stav, ponechal mu malé soukromí.
Uvažoval o tom, jak náhle a dramaticky se za posledních čtyřicet dní zhouply misky vah jeho osudu.
Znovu probíral situaci, kdy správně odhadl blížící se vlnu, která ho může vynést, ale málem neměl dostatek sil ke konečnému rozhodnutí.
Zamračil se, když znovu vzpomínal na ten okamžik, ve kterém sbíral své veškeré fyzické a duševní síly k rozhodnutí vyrazit na záchranu Golden Adventurer. Polil ho ledový pot, když si uvědomil, co by se stalo v případě opačném. Další vlna by se už určitě neobjevila.
Potřásl hlavou, aby zapudil chmurné myšlenky, a pokračoval . v úvahách do budoucna. Chytil se vlny a už ho nese vysoko - a docela rychle. Jako by ho osud chtěl uchlácholit a odměnit se mu za veškerá příkoří. Nyní má odtáhnout vrtnou soupravu pro společnost
Bravo Sierra k ropnému těžebnímu poli u pobřeží Norska. Potom na něho čeká další vlečení ze
Severního moře přes Suezský průplav do nových těžebních polí u jižního pobřeží Austrálie. Tyto akce udrží jeho Warlock v plné práci celých šest měsíců. To ale není všechno. Hrozba stávky v docích francouzské firmy Construc-tion Návale Atlantique byla zažehnána, a tak se datum ukončení stavby jeho druhé lodi uspíšilo o dva měsíce. Navíc včera o půlnoci mu zazvonil telefon a Bach Wackie ho vzbudil jenom proto, aby mu oznámil, že nyní už Kuvajt a Katar pečlivě studují jeho návrhy přeměny ledovce v pitnou vodu, a pokud s tím budou souhlasit, tak vzhledem k tak obrovskému zájmu by si mohl dovolit postavit další dvě podobné vlečné lodě.
Ještě by tak scházelo, abych vyhrál v loterii, pomyslel si a podíval se ke dveřím. Strnul a stěží popadl dech, připadalo mu, jako by dostal ránu do žeber.
Stála u vchodu a průvan zachytil její vlasy, které měla v rychlosti stočeny do uzlu. Jako jemné zlaté pramínky splývaly dolů přes obličej a zakrývaly zarudlé tváře. Utíkala naplno a ňadra její dmula tak, že si je musela tisknout rukou. Tím ještě víc vynikala její jemně zahrocená prsa. Vypadala jako vyděšené zvířátko, které ucítilo leoparda, a proto se třese a samým děsem neví, kam se vrhnout. Vypadala tak zoufale, že
Nicholas odhodil kufřík a povstal.
Zahlédla ho okamžitě a tvář se jí rozzářila výrazem nekonečného štěstí. Zatímco rozvažoval, zdají má jít naproti, Samantha už letěl a k němu.
Srazila se s jedním zapoceným turistou, který málem padl na zem. Nárazem a leknutím upustil všechny balíčky a

domorodé vyřezávané sošky, takže podlaha pod ním vypadala jako zem pod stromem, zasypaná opadaným přezrálým ovocem.
Vztekle zaklel, ale výraz v obličeji se mu okamžitě změnil, když se na ni podíval: „Sorry!“ Ihned se naklonila, popadla jeden balíček a vrazila mu ho do rukou.
Navíc ho obdarovala úsměvem a zanechala ho naprosto zmateného uprostřed té spouště. To ji zklidnilo natolik, že se zarazila, potom zmírnila rychlost a pokračovala dál na svých štíhlých nohou s mírně se vlnícími boky. Svou typickou chůzí a úsměvem trochu nejistým se protlačovala k němu. Snažila se dostat své zlaté vlasy z obličeje a upravil je znovu do uzlu na temeni hlavy.
„Přemýšlela jsem o všem a zjistila jsem, že se mi stýská,“
zastavila se těsně před ním.
„Stalo se něco?“ zeptal se rychle, stále zmatený jejím náhlým zjevením.
„Ale ne,“ ujišťovala ho překotně. „Už je to v pořádku,“ a náhle z ní opět bylo to nemotorné mládě.
„Přemýšlela jsem,“ šeptala a hrdlo měla stažené, „a tak jsem přišla na to, že mi chybíš.“ A uhnula pohledem. „Ani ses se mnou nerozloučil.“
„Myslel jsem si, že je to takhle lepší.“ Opět na něho pohlédla a v očích jí zeleně blýskalo.
„Proč?“ vyžadovala jasnou odpověď, kterou pro ni Nick neměl.
„Nechtěl jsem, aby...“ Jak jí to má říci, aniž by to znělo jako vyznání, které by je oba šokovalo?
Reproduktory nad nimi náhle ožily.
„South African Airways žádají všechny pasažéry pro let čiší
235 do Johannesburgu, aby se shromáždili u východu čisto dvě „ °
Její čas vypršel. Jsem Samantha - vezmi si mě! Prosím! dral se jí do úst tento výkřik. Měla pocit, že se začne chichotat, ale nakonec to zvládla a řekla pouhé:
„Nicholasi, zítra budeš v Londýně - a tam právě v tento čas řádí zima.“
„To je opravdu střízlivá úvaha,“ souhlasil a poprvé se usmál
Kapitánův zářivý úsměv způsobil, že se jí sevřelo srdce a nohy se začaly podlamovat.
„Zítra či nejdéle pozítří už budu surfovat u Cape St. Francis“
oznamovala. O tom spolu také mluvili v těch nočních hodinách které spolu trávili. Vyprávěl jí o tom, jak poprvé vyzkoušel surfovat na
Waikiki Beach na Havaji. To bylo dlouho před tím, než se tento sport rozšířil po všech plážích s pořádným příbojem. I to bylo částí jejich rozhovorů, kde se vyznávali ze své lásky k moři, které je sbližovalo.
„Doufám, že vlny budou příznivé,“ zareagoval. Cape St. Francis leží necelých šest set kilometrů na východ od Kapského Města. Od tohoto mysu začíná záliv svatého Františka a zabírá celých sto kilometrů.
Je plný překrásných písečných pláží, krásných součástí úžasného pobřeží Indického oceánu, které se táhne další tisíce kilometrů na sever. Všichni posedlí surfováním i ti, co se pouze cítí stále mladí, se tu objevují. Přicházejí sem jako v náboženském zanícení, je to jejich pouť do míst, kde se mohou nechat unášet vlnami co nejdéle. Takové místo je pouze jediné na světě, a proto sem přijíždějí mladí lidé z Havaje, Kalifornie, Tahiti či australského
Queens-landu.
U východu na letištní plochu se postupující fronta pasažérů pomalu krátila, a tak se Nick sehnul, aby uchopil svůj kufřík. Samantha mu položila ruku na paži a on překvapeně ztuhl.
To bylo poprvé, co se ho vědomě dotkla, a šok, který tímto pohybem způsobila, mu proběhl celým tělem jako zčeřené vlnky na hladině tichého jezera. Veškeré potlačované city a vášně, které obě vší silou dusil a zapíral, náhle vyrazily na povrch. Zdálo se v u že tam někde uvnitř zestonásobily svou sílu. Toužil po ní s hlubokou, rozpínající se bolestí - chtěl ji.
Pojd se mnou, Nicholasi,“ zašeptala a jemu se stáhlo hrdlo, že nemohl odpovědět. Strnule na ni zíral, zatímco se letušky u východu nervózně rozhlížely kolem, aby našly scházejícího pasažéra.
Musela ho nějak přesvědčit a důrazně mu zatřásla rukou, šokovaná tvrdostí svalu, který ucítila.
.Nicholasi, já opravdu chci,“ začala s předsevzetím dokončit byt s tebou', ale její vlastní jazyk si s ní zahrál starý freudovský trik, takže mu nechtíc řekla plnou pravdu: „Opravdu chci jen tebe.“
Ach Bože, pomyslela si, jakmile zaslechla slova, která právě pronesla. Připadám si jako děvka a v panice se snažila opravit.
„Skutečně chci být jen s tebou,“ a začala se červenat i pod broskvovou barvou opálené kůže, že její pihy opět zazářily jako vločky zlatého prachu.
„O kom to mluvíš?“ zkoumavě sejí zeptal, ale pořád se usmíval.
„Není čas na dohadování!“ a netrpělivě dupla nohou, protože se stále ještě nevzpamatovala ze svých slov. Potom ještě dodala:
„A aby té čert vzal,“ aniž k tomu měla nějaký správný důvod.
„A kdo se tu chce dohadovat?“ zeptal se potichu a náhle, jakoby kouzlem, byla v jeho náručí. Snažila se ukrýt co nejhlouběji v jeho objetí, snažila se vstřebat do sebe jeho mužskou vůni a radovala se z jeho líbajících horkých rtů. Mezi polibky cítila na obličeji škrábání jeho rašících vousů a kdesi hluboko v nitru předla blahem jako kočka.
„Pan Nicholas Berg. Prosíme pasažéra pana Berga, aby se ohlásil u východu z odletové haly,“ ozval se opět letištní rozhlas.
„Volají mě,“ mumlal Nick.
„Tak ať si stoupnou za mě do fronty,“ nezřetelně šeptala mezi polibky.
Slunce jako by tu bylo pouze pro Samanthu. Zahalovala se do jeho paprsků, které se zdály být utkány pouze pro ni.

Nosila je ve vlasech, které jiskřily jako drahé kameny, a sluneční zář jí pokrývala tvář a celé tělo nádechem barvy lesního medu a leštěného jantaru. Hrdě nosila na tvářích i na nose zářící zlaté pihy.
Pohybovala se na pláži s úžasnou graciézností. Bosá v bílém písku se procházela v tenkých zelených bikinách tak, že její boky a zadeček se bezostyšně holedbaly.
Na slunci se rozvalovala jako spící kočka a nabízela paprskům svou tvář a nahé břicho, takže měl dojem, že za chvíli uslyší, jak přede.
Běžela ve slunci, vznášela se jako racek ve větru, po tvrdém mokrém písku na okraji vody. Běžel vedle ní, neúnavně, míli za mílí, oba dva naprosto sami ve světě zeleného moře a jasného slunce pod vysokou horkou oblohou. Pláž se stáčela oběma směry do dálky, kam oko ani nedohlédlo, uhlazená a bílá jako antarktické sněhy neporušené lidskou činností.
Smála se vedle něho ve slunečním jasu a držela ho za ruku, jak tak spolu utíkali.
Našli hluboké a čisté jezírko mezi skalami daleko od lidi.
Paprsky odražené vodní hladinou se dotkly jejího těla a potichu vybuchovaly jako odrazy světla obrovského diamantu, když odhazovala oba zelené obláčky. Rozpustila si vlasy a vstoupila po kolena do vody.
Otočila se a podívala se na něho. Vlasy jí spadaly skoro až k pasu, točily se a kroutily v soli a vetru. Zakrývaly jí ramena, ze kterých vyčnívaly dva něžné pahorky. Nedotčené sluncem, bělostné a lákající, ozdobené růžovými hroty - tak velké a bujné. Nemohl pochopit, jak si o ní kdy mohl myslet, že je dítě. Ňadra její ladně pohupovala při každém pohybu. Bezostyšně je vypínala, když se zakláněla.
Nadšeně se smála, když zahlédla směr jeho pohledu.
Otočila se zpět k vodě a ukázala zadeček, bílý s růžovým nádechem perel z hloubek moře: oblý a pevný, něžně rozpůlený. Sehnula se, aby se ponořila do vody a drobné zlatavé chloupky na chvíli vykoukly z míst, kde rozpůlení jejího zadečku přecházelo v opále-nost štíhlých jemných stehen.
I v chladné vodě zůstalo její tělo teplé a žádoucí jako čerstvě upečený chléb, a když jí to pošeptal do ucha, ovinula mu paže kolem krku.
„Jsem Samantha, čerstvě upečená - sněz si mě!“ Smála se a kapičky vody zachycené na řasách zářily ve slunci jako odštěpky diamantů.
I v přítomnosti ostatních byli vlastně sami - pro ně už nikdo jiný skutečně neexistoval. Mezi těmi, kteří přijeli z celého světa do zálivu svatého Františka, byli mnozí, kteří znali Samanthu z Floridy,
Kalifornie, Austrálie nebo Havaje. Tam většinou směřovali vědecké expedice zkoumající moře a život v něm.
„Ahoj, Samantho!“ volali, upustili do písku svá surfovací prkna a hnali se k ní - vysocí, svalnatí mladí muži, opálení dobronzova. Usmála se na ně pouze, stiskla
Nickovu ruku trochu pevněji, nepřítomně odpověděla na jejich tlachání a zmizela, jakmile se naskytla první příležitost.
„Kdo to byl?“
„Je to hrůza, ale opravdu si nemůžu vzpomenout - dokonce si ani nejsem jistá, kde a kdy jsem ho potkala.“ A byla to pravda, nemohla se soustředit vůbec na nic, s výjimkou Nicholase. A ti ostatní to velice rychle vycítili a nechali je o samotě.
Nick nebyl na slunci asi celý rok a jeho tělo mělo nádech staré slonoviny, která tvořila ostrý kontrast s hustým černým porostem zakrývajícím jeho hrud. A tak na konci prvního dne se barva slonoviny změnila ve výrazně nezdravou rudou.
„Ty budeš trpět,“ politovala ho, ale příští ráno jeho kůže ztmavla do barvy mahagonu. Pomalu odkrývala prostěradlo a žasla - zkoumala jeho tělo konečky svých prstů.
„Mám štěstí, protože mám kůži jako buvol,“ vítězoslavně se usmál.
Každý den jeho kůže tmavla, až se jeho barva podobala zvětralému bronzu Indiánů, a jeho vystouplé lícní kosti podobu jenom zvětšovaly.
„Musíš mít v sobě indiánskou krev,“ bádala a přejížděla mu prstem po nose.
„Znám svůj rodokmen jenom dvě generace zpět,“ zašklebil se.
„Vždycky jsem se bál studovat ho dál do minulosti.“
Seděla na velké posteli se zkříženýma nohama a dotýkala se ho
Prohlížela si jeho ruce, rty a uši, upravovala tmavé obočí, hladil mateřské znaménko a jásala nad každým novým objevem.
Dotýkala se ho kdykoliv a kdekoliv - při chůzi ho držela za ruku tiskla k němu bok. když se zastavili, na pláži mu seděla v klíně na.' hýbala se na jeho mužnou hrud a hlavu si opírala o jeho rameno Potřebovala neustálou jistotu jeho fyzické přítomnosti.
Seděli vedle sebe na surtbvacích prknech, asi pět kilometrů 73
dlouhým podmořským útesem směrem k pevnině - čekali na příhodnou vlnu. Samantha se každou chvíli natáhla a snažila se dotknout Nickova ramene. Vyrovnávala prkno pod sebou jako zkušený jezdec na koni. Oba dva si byli velice blízko a navíc duševně naprosto izolovaní od celé smečky třiceti či čtyřiceti dalších surfařů rozhozených po délce vln.
Seděli ve vodě tak daleko od pevniny, že se pobřeží jevilo jako nízký, téměř zelený proužek nad zelenomodrou barvou moře. V pozadí se rýsovaly namodralé hory, které se odrážely od jasně modrého nebe. Za sebou slyšeli dunění tvořících se vln, které osle-povaly stříbrným třpytem své bílé pěny, majestátně vysoké, arogantní a připravené vyrazit do boje s pevninou.
„Tohle je snad opravdu to nejkrásnější místo na světě,“ řekla a připlula blíž k němu, aby se mohla kolenem opřít o Nickovu nohu.
„To jenom proto, že jsi tady ty,“ vysvětlil jí.
Pod nimi ta zelenavá voda dýchala jako žijící stvoření, nadzdvihovala se a klesala a její vzdutí bylo dlouhé a hladké a

mizelo směrem k pevnině.
Netrpělivost přemohla jednoho nezkušeného surfaře, který se pohnul, aby chytil to obyčejné vzdutí.
Poklekl na prkně, oběma ru-kama zapádloval a potom se snažil kymácivě postavit. V tu chvíli se překotil a padl do vody za všeobecného jásotu kolegů okolo, kteří na něho pokřikovali, jakmile se vynořil na hladinu. Smutně se šklebil, lehl si na prkno a krauloval zpět na výchozí pozici.
Náhle se ozvaly výkřiky nadšení a nějaký hlas volal: „Už půjde trojitá!“ Všichni si připravili prkna, zaujali pozici směrem k pobřeží kontrolovali si vzdálenosti mezi sebou a žádostivě přes rameno hlíželi zpátky. Chechtali se a pokřikovali jeden na druhého.
Už Bledli i celou skupinu vln, která se zdvihla daleko v moři, pořád df několik kilometrů od nich vzdálenou. Mohutné byly dostatečné takže se dalo spočítat, kolik se jich žene za sebou.
Hnaly se rychlostí okolo osmdesáti kilometrů za hodinu a také jim to mohlo trvat ještě pět minut od té chvíle, co byly zpozorovány až do místa, kde na ně všichni čekali. V tomto čekacím čase prováděla
Samantha svůj obvyklý malý rituál příprav. Napřed po-vytáhla spodní díl svých bikin, který měla obvykle sklouzlý tak, aby bylo vidět pár jamek u konce páteře, kde se už ukazovala štěrbina jejího oblého zadečku, a pořádně přitáhla jejich šňůru. Potom si povolila horní díl a urovnala si ňadra pěkně jedno po druhém aopět vše pevně přitáhla. Šklebila se přitom na Nicka:
„Víš, že se na mě při tom nemáš dívat!“
„Vím dobře, že je to špatné pro mé srdce.“
Sponky do vlasů si strčila do úst, zatímco si upevňovala silný pletenec vlasů na temeni hlavy.
„Jsi připravena?“ zavolal a ona přikývla.
„Jedeme až na třetí?“
Třetí vlna byla z celé skupiny tradičně ta největší, a tak nechali první proběhnout. Zahoupala s nimi, zdvihla je nahoru a potom je nechala pod sebou ve vytvořeném údolí. Polovina jezdců už ji osedlala a pouze jejich hlavy byly viditelné za vrcholkem vlny, kdežto pobřeží nebylo vidět vůbec, zakryto vodní stěnou.
Druhá vlna se objevila, větší a podstatně silnější. Opět je vynesla nahoru a většina dalších se na ní usadila a uháněla k pevnině. Dva nebo tři spadli na strmé přední stěně vlny a opuštěná prkna je táhla ve směru za ní, když se napnula lanka na kotnících, která je vzájemně spojovala.
„A teď jedeme my jásala Samantha. Třetí vlna se hnala a rostla a v průhledné stěně vody se náhle objevili čtyři delfíni v perfektní sestavě. Hnali se s vlnou jako o závod, mrskali ploutvemi a šklebili se svými věčně blaženými úsměvy.
„Podívej se!“ vykřikla Samantha. „Jenom se na ně podívej,
Ni-cholasi!“
Vlna už byla skoro nad nimi, a tak začali horečně pádlovat rukama a srdce se jim zastavovala v této chvíli, kdy to vypadalo, že je vlna odsune a nechaje tam.
Náhle se ale surfovací prkna pod nimi prohrála k životu a rozběhla se. Sklonila se prudce kupředu a ozvalo se syčení tak typické pro prořezávání vody laminátem.
To už oba stáli a smáli se ve slunci -jako by tančili velice složité kroky, snažili se vyvažovat a řídit svá prkna. Svistěli vysoko u hřebene vlny, takže dohlédli až k pobřeží, které bylo kilometry vzdáleno, a viděli skupinu surfařů, která sjížděla vlnu před nimi.
Jeden z delfínů s nimi začal žertovat, schovával se pod letící prkna, otáčel se na stranu a šklebil se na Samanthu. Ta se sehnula a chtěla se ho prstem dotknout, - ale ztratila trochu rovnováhu a málem upadla, zatímco delfín se jakoby usmál, změnil směr a z vody vystrčil ploutev - snad na pozdrav.
Po jejich pravé straně už vlna počala cítit podmořský útes, který ji vespodu trochu zbrzdil, takže se její hřeben začal nahýbat a tím se celý vrchol začal natahovat kupředu. Chvíli si vlna podržela tuto překrásnou formu a potom se pomalu zhroutila sama do sebe.
„Jed vlevo,“ volal Nick naléhavě a oba změnili těžiště na svých prknech, přikrčili se v kolenou, aby lépe ovládli řítící se laminátový břit, a jejich rychlost se okamžitě zvedla, když začali prořezávat zelenavou tvář celé vlny. Lámající se oblouk vod se však za nimi rozehnal s plnou rychlostí a začal je dohánět.
Po levé straně vlna zformovala velice strmou, téměř vertikální zed, a jak se na ni Samantha podívala, všimla si vedle sebe tvrdě pracujícího delfína. Náhle pocítila strach z té majestátní a mohutné masy. vedle které si připadala nepatrná.
,
„Nicholasi!“ zaječela a hřeben vlny se nad ní zaoblil, nebe zmi-| zelo, slunce přestalo svítit a oba se řítili pořád šikmou vlnou | v dlouhém a dokonale oválném tunelu řvoucího živlu. Vodní stěny byly hladké a připomínaly vyfouklé sklo, vše bylo zeleně ozářené a podivně světélkovalo, jako kdyby se hnali hlubokou podmořskou jeskyní. Pouze před nimi bylo vidět denní světlo v perfektním j otevření výjezdu z tunelu, kdežto za nimi se stěny bořily v šíleném hřmotu hrozivých a zpěněných bílých vod. Hrůza jí svírala srdce a zároveň měla pocit radostného triumfu - tohle ještě za svého života nikdy nepocítila.
„Musíme se z toho dostat ven,“ řval Nick, aby přehlušil jekot vody. Poslušně se přesunula kupředu, takže prsty na nohou už prakticky svírala hranu prkna.
Vypadalo to, že jejich rychlost se teď už vyrovnala pohybu moře, ale pomalu začali vlnu předjíždět a nakonec přece jenom vystřelili z otevřených úst tunelu do sluncem zalitého dne. Samantha se divoce smála, stále plná nadšení z přežité hrůzy.
To už byl podmořský útes překonán, zdivočelá vlna se umoudřila, znovu se zformovala a zanechala za sebou rozbouřenou pěnu, která se jako čistě bílá krajka vznášela na hladině v dálce za ní.
„A teď zase doprava!“ zavýskla Samantha a to už opět sjížděli vcelku stabilní kopec z mořské vody.

Kličkovali na strmém úbočí jako lyžaři v hlubokém, čerstvě napadaném sněhu.
Kapičky vody jiskřily na jejím těle a uvolněný konec jejích spletených vlasů za ní vlál jako ohon pádící lvice. Ruce měla rozhozené, dlaně rozevřené a nevědomky se ve své póze podobala chrámovým tanečnicím z ostrova Báli. Jakoby zázrakem se delfín stále držel vedle ní a připomínal cvičeného psíka.
Nakonec vlna ucítila přibližující se pláž a začala šílet:
Rozpadala se s divokým řevem, vrážela sama do sebe, vztekle ječela a roz-rývala písek. Už bylo na čase, aby z vlny vyjeli přes její vrchol a dopadli na druhou stranu, do klidného moře za ní. Chechtali se, lapali po dechu a byli plni radosti a vzrušení z prožité jízdy.
Samantha jako mořské stvoření také milovala dary moře. Hladově rozlamovala račí klepeto a labužnicky vysávala bílé masíčko, zatímco rty měla bohatě pokryty pikantní šťávou z rozpuštěného másla namísto rtěnky. Po celou dobu však nespustila oči z jeho tváře.
Ve světle svíčky s chutí polykala ty velké ústřice z Knysny a vysrkávala zbylou šťávu z jejich skořápek.
„Víš, že se nemá mluvit s plnými ústy.“
„Ale když je toho pořád tolik, co ti ještě musím říct,“
vysvětlovala mu.
Samantha byla rozený smíšek. Smála se a chechtala v padesáti různých tóninách, odstupňovaných hloubkou a silou. Od rozespalého ranního kníknutí, když se probírala a našla ho vedle sebe, až k tomu nejdivočejšímu triumfálnímu řehotu na vrcholu závodící vlny.
Samantha byla milující žena. S tváří vyzařující nevinnost a ne-záludně zelenýma očima malého dítěte, svou kombinací rukou a úst dala vyniknout lstivé, svádivé a šibalské mazanosti, která nechávala
Nicka neuvěřitelně omráčeného a ohromeného.
„Důvod, proč jsem zmizel beze slova, byl v tom, že jsem si nechtěl vzít na svědomí tvé přechodné okouzlení a mladickou nerozvážnost,“ snažil se vysvětlovat a přitom vrtěl nevěřícně hlavou.
„Na toto téma jsem psala svou doktorskou práci,“ ozvala se rozmarně, zatímco mu ukazováčkem stáčela chloupky na zapečené hrudi. „A co víc, vážený pane, tohle byla jen drobná ukázka našeho umění od nynějška se musíte podrobit kompletnímu léčení.“
Propátrávala každý centimetr jeho těla a nechávala se unášet nekonečnou radostí a úžasnými pocity.
Chytila jeho ruku, přitáhla si ji k sobě, nahnula se nad ní a studovala linie na jeho dlani.
„Setkáš se s překrásnou chlípnou blondýnou, budeš s ní mít patnáct dětí a budeš žít do sto padesáti let.“
Jemně se dotýkala jeho vrásek v koutcích očí i úst špičkou svého jazyka a zanechávala chladivé vlhké stopy na jeho kůži.
„Vždycky jsem si přála skutečně drsného muže, který by patřil jenom mně.“
Po chvíli se její výzkumy staly více intimní a málem odborné.
Ostýchavě se zavrtěl, ale lékařsky přísně ho napomenula: „Nevměšuj se, tohle je naše soukromá věc mezi mnou a jím.“
O chvíli později.
„Takhle tedy ty na mě! Je to opravdový zabiják!“
„Zabiják?“ žádal vysvětlení, protože jeho mužství bylo nečestně pošpiněno.
„Ano,“ vzdychla. „Jak to říkám, právě mě málem uhodil. A
pořádně!“
Aby bylo spravedlnosti učiněno zadost, nabídla se mu též celá.
Sama mu vedla ruku a provázela ho po zákoutích svého těla.
„Podívej se, vezmi si -je to tvoje. Všechno je tvoje...,“
žadonila o jeho zájem, protože nevěděla, co ho dokonale uspokojí, a proto mu chtěla dát všechno. „Líbí se ti to jako mně, Nicholasi? Je ti se mnou hezky? Je tu ještě něco jiného, co bys chtěl,
Nicholasi? Něco, co bych ti ještě mohla dát?“
A když jí začal vyprávět, jak je úžasná a krásná, když se přiznal, jak moc po ní toužil, a když se jí dotýkal celý užaslý z darů, které mu nabídla, předla jako obrovská zlatá kočka. Jakmile se dozvěděl, že znakem jejího zrození je ve zvěrokruhu lev, tak už tolik překvapený její nenasytností nebyl.
Samantha se ráda milovala za ranního rozbřesku, kdy napůl ve spánku omámeně mumlala a vzdychala, když vše hluboce prožívala.
Samantha se ráda milovala ve slunci, rozprostřená na písku jako mořská hvězdice mezi ladnými křivkami mohutných dun. Písek pokrýval její tělo jako krystalky cukru a jejich extáze vyznívala současně tak, že i zvědaví rackové nad nimi plachtili, vznášejíce se na svých bílých křídlech.
Samantha se ráda milovala v zelenavé chladné vodě, kdy jejich hlavy vyčnívaly nad hladinou u první linie rozbitých vln. Prsty na nohou se sotva dotýkala písečného dna a vinula se okolo něho jako mořské chaluhy okolo potopené skály. Svírala své bikiny a jeho plavky v jedné ruce a šťastně prskala.
„Co je dobré pro velrybí dámu, musí být dobré i pro Samanthu
Silverovou! Ať žije Moby Dick!“
Samantha se ráda milovala v noci, kdy ho její rozpuštěné vlasy zakrývaly jako úžasný zlatý přístřešek prosvícený světlem lampičky. Klečela nad ním v téměř posvátné úctě jako chrámová panna přinášející oběť.
Ale úplně nejvíc ze všeho byla Samantha ukázkou překypujícího, bouřlivého a věčně dravého mládí.
Díky ní Nick náhle znovu objevil veškeré ukryté city, o kterých si myslel, že už dávno zmizely v cynismu a praktičnosti života. S údivem zjistil, že dokáže sdílet její dětské nadšení pro i ten nejmenší zázrak přírody - obyčejný let racka či přítomnost delfína. Společně obdivovali perfektní a průsvitný vějíř mořské mušle vynesené na bílý písek společně s

přichyceným dalším stvořením, žijícím uvnitř.
Cítil v sobě i vztek, když tyto vzdálené a osamělé pláže byly napadeny mastnou skvrnou, kterou vypustil jakýsi tanker do moře, neboť si omýval palubu. Mořský proud donesl tyto špinavé a všude se chytající kuličky nafty. Lepila se na jejich chodidla, špinila skály a pokrývala mrtvé tučňáky, které nacházeli vyvržené z vody.
Samantha se stala jeho životem - stačilo sejí dotknout či poslouchat zvuk jejího smíchu a cítil se znovu mladý. Chůze vedle ní mu dodávala pocit síly a vitality.
Posílilo ho to tak, že vydržel dlouhé dny v moři a na slunci, byl schopný protancovat polovinu noci i při hlasité hudbě a ještě mu zbylo dost sil na to, aby ji zvedl a odnesl v náručí jako spící dítě dolů k jejich bungalovu. Ruce sejí volně pohupovaly únavou, kůže jí připomínala den prožitý na slunci, svaly ji nádherně bolely vyčerpáním a břicho měla příjemně zaplněné tou nejchutnější stravou.
„Ach, Nicholasi, Nicholasi -jsem tak šťastná, až se mi chce plakat."
Potom se objevil Larry Fry - přihnal se v oblaku spravedlivého rozhořčení, tváře mu hořely a vyváděl jako podvedený manžel.
„Dva týdny," ječel. „Londýn, Bermudy, St. Nazaire mě blázní celé dva týdny!" a vydoloval kupu telexových zpráv, vypadající jako sloupcová korektura pro Encyclopaedia
Britannica.
„Nikdo nevěděl, co se s vámi stalo - zkrátka jste se vypařil."
Objednal si velký gin s tonikem u barmana v bílém saku a unaveně se svezl na barovou stoličku vedle Nicka. „Málem jsem přišel o práci kvůli vám, pane Bergu... a to je tedy pravda. Vždyť si mohli myslet, že jsem vás zlikvidoval a vaše tělo pohodil kdesi v zálivu. Však jsem si najal soukromého detektiva, aby zkontroloval každou hote196
lovou knihu hostí v celé zemi." Zhluboka se napil vychlazeného ginu.
V tentýž okamžik vplula Samantha do baru. Měla na sobě volné, vznášející se šaty té samé zeleně jako její oči. Mezi návštěvníky to zašumělo, když přecházela místností. Larry Fry zapomněl i na rozhořčení a zíral tak, až se mu pleška začala blýskat potem.
„Já se zblázním," zamumlal. „To bych si tedy nechal líbit," a jeho obdiv se změnil v úžas, když došla přímo k Nickovi, položila mu ruku okolo ramen a před celým osazenstvem baru ho dlouze políbila.
Ozval se kolektivní povzdech a Larry Fry do sebe rychle hodil zbytek ginu.
„Musíme vyrazit dnes," rozhodla Samantha. „Už tu nemůžeme zůstat ani o hodinu déle, Nicholasi, nebo to zkazíme. Vše bylo perfektní, ale opravdu už musíme."
Nick ji chápal - stejně jako jeho i ji něco neustále hnalo kupředu. Už za necelou hodinu měli pronajatý dvoumotorový letoun Beechcraft Baron. Přiletěl pro ně a naložil je na malém prašném přistávacím pruhu hned za hotelem. Dopravil je na mezinárodní letiště Jan
Smuts Airport v Johannesburgu hodinu před odletem francouzské letecké společnosti UTA do Paříže.
„Většinou jsem cestovala autobusem," přiznávala Samantha a rozhlížela se prostorem kabiny první třídy. „Je to pravda, že tady na tom konci se může jíst a pít tolik, kolik má člověk chuť - a zadarmo?"
„Ano," přikývl Nick, hbitě však dodal: „Není ale potřeba, aby sis to brala jako osobní výzvu." Nicholas si uvědomoval její bezednou žravost.
Přes noc zůstali v hotelu George V. v Paříži a pak chytili dopolední let TÁT do Nantes, kde bylo nejbližší letiště vzhledem k loděnicím v St. Nazaire. A Jules
Levoisin tam na něho čekal v Cháteau
Bougon.
„Nicholas!" radostně zvolal a vytáhl se na špičky, aby mu mohl vlepit horký polibek na obě tváře.
Tím ho zahalil do oblaku vůně kolínské vody Eau de Cologne a pomády na vlasy. „Ty jsi pirát,
Ni-cholas. Ukradl jsi mi tu loď těsně před nosem. Nenávidím tě," a odstrčil ho od sebe. „Varoval jsem tě, abys to nedělal - zeje to tak?"
„Ano, Julesi, je to pravda."
„Tak proč jsi ze mě udělal hlupáka?" vyzvídal a nakrucoval si knír. V drahém oblečení umocněném značkovou vázankou Yves St. Laurant nebyl Jules k poznání -
vždy na souši to byl švihák.
„Julesi, zvu tě na oběd do La Rótisserie," sliboval a vábil ho
Nick.
„Všechno ti promíjím," zahlaholil Jules, protože to byla jeho oblíbená restaurace, ale v tom okamžiku si konečně všiml, že Ni-cholas necestuje sám.
Ustoupil o krok zpět, dlouze se zahleděl na Samanthu a zdálo se, že barvy trikolóry se nad ním rozevlály společně s dechovkou, která právě spustila La Marseillaise.
Pokud flirtování bylo francouzským národním sportem, tak Jules Levoisin se pasoval na veterán-ského šampióna celé Francie.
Sklonil se nad její ruku a pošimral ji svým drsným černým knírem. Potom se obrátil na Nicka: „Ta se pro tebe nehodí ‚mon petit'. Budu šiji muset vzít já."
„Asi tak, jako sis vzal Golden Adventurer?" zeptal se nevinné
Nicholas.
Jules měl svůj starý citroen na parkovišti. Byl úžasně vyleštěný a plný blýskajících se cetek a zavěšených maskotů. Otevřel přední dveře a uvedl dívku na sedačku, jako kdyby to byl rolls royce.
„Je úžasný," zašeptala Nickovi, než se Francouz přehnal okolo k volantu.

Jules nevěděl, zda má svou pozornost upnout víc na silnici před sebou či na Samanathu. Nakonec se soustředil na ni, aniž by ubral z rychlosti. Pouze občas se otočil, aby mohl zařvat na jiného řidiče:
„Cochon!“ anebo pohrozil pěstí, kde vztyčený prostředník oznamoval protijedoucímu nemravným gestem úmysly svého pána.
„Julesův prapraděd útočil s císařskou jízdou v Quatre Bras,“
vysvětloval Nick. „Proto neví, co je strach.“
„I-a Rótisserie se vám bude líbit,“ prohodil švihák k dívce.
„Zaskočím se tam najíst pouze tehdy, když nějaký boháč ode mě chce nějakou laskavost.“
„Jak to víš, že od tebe něco chci?“ zeptal se Nick ze zadního sedadla, zaháknutý pevně za držadlo dveří.
„Tři telegramy, telefonní hovor z Bermud a potom ještě z
Johan-nesburgu,“ uchechti se Jules a mrkl na Samanthu. „Myslíte si, že věřím tomu, že Nicholas Berg by si chtěl popovídal o starých časech?
Myslíte si, že věřím tomu, že tak hluboce se mnou cítí proto, že jsem ho naučil vše, co jsem znal?
Jsem muž, který se k němu choval jako k vlastnímu synu, a on mě klidně okrade...“ Prolétl mostem přes Loiru a bravurně se vecpal do úzkých jednosměrných uliček a zoufalého silničního provozu v
Nantes. Cesta se před ním ale otvírala skoro zázračně.
Na Pláce Briand nabídl galantně dívce rámě, aby mohla vystoupil z jeho limuzíny. V restauraci se zase nafoukl a vydával nesouhlasné mlaskavé zvuky, když
Nicholas pročítal názvy vín a vybíral společně s číšníkem, ale nakonec neochotně přikývl, když výběr padl na Chablis Moutonne a Chambertin-Clos-de-Béze.
Potom se s gustem vrhl na jídlo, pití a Samanthu.
„Podle způsobu chování u stolu se dá jasně odhadnout, která žena je stvořena pro lásku,“ pronesl moudře Francouz.
Samantha na něho pohlédla svůdnýma očima, když právě obírala svého pstruha, a Nicholas čekal, že naparující se Jules začne samou pýchou vítězoslavně kokrhat.
Nakonec už před nimi zbyl pouze koňak a oba námořníci si zapálili viržinka.
„Podívej se, Nicholas. Už jsem v dobrém rozmaru, takže se mě klidně ptej,“ poradil mu náhle.
„Potřebuji kapitána pro svou novou vlečnou loď,“ začal přímo
Nick a Jules rychle zahalil svou tvář do hustého modrého kouře.
Šermovali spolu celou cestu z Nantes až do St. Nazaire.
„Ty lodě, které buduješ, Nicholas - to nejsou vlečné lodě.
Jsou to legrační hračky - plující bordely plné samých ptákovin a podivných sarapatiček...“
„Právě kvůli těm přístrojům jsem byl schopný si dohodnout celou záchrannou akci s Christy Marině, zatímco ty jsi ani nevěděl o tom, že jsem v okruhu tisíc mil od tebe.“ Jules vyfoukl kouř a začal si cosi pro sebe mumlat.
„Dvacet dva tisíc koňských sil, ‚c'est ridicule'! Ty motory jsou moc silné...“
„To si myslíš ty. Ale mohu tě ujistit, že každou z těch koňských sil jsem potřeboval k tomu, abych vytáhl Golden Adventurer od Cape Alarm.“
„Nicholas, nepřipomínej mi pořád tu ostudnou událost.“ Obrátil se k dívce: „Dostávám hlad, ‚ma petite', a v příští vesničce je patis-serie,“ rozkoší povzdechl a labužnicky si políbil sevřené konečky prstů.
„Zamilujete si jejich dobroty.“
„Tak to zkuste,“ povzbudila ho Samantha a Jules tak našel spřízněnou duši.
„Takové ty legrační lodní šrouby - nastavovatelný úhel - kdo to kdy slyšel!“ lamentoval Francouz s plnou pusou a se šlehačkou na kníru.
„Klidně mohu udělat dvacet pět uzlů a potom zarazit Warlock zpětným chodem tak, že se zastaví na své vlastní délce.“
Jules náhle změnil téma a zaútočil z druhé strany. „Nikdy pro ně ale nenajdeš práci na plný úvazek - pro dvě takové drahé lodě.“
„Budu potřebovat čtyři a ne dvě,“ odporoval mu Nick. „Budeme lovit ledovce,“ a Francouz zapomněl žvýkat a nehybně poslouchal dalších deset minut. „A to nejlepší na celém projektu ohledně ledovců je v tom, že všechny mé lodě budou operovat na trase, kterou se ženou všechny světové tankery -je to ta nejživější lodní tepna všech oceánů...“
„Nicholas,“ potřásal Jules obdivně hlavou, „mluvíš pro mě moc rychle. Jsem starý muž, staromódní...“
„Vždyť nejste nijak starý,“ zakročila okamžitě Samantha. „Jste přece ve vyzrálém věku,“ a Francouz rozhodil ruce v teatrálním gestu.
„Dokonce sis vzal s sebou i krásnou dívku, která vůbec nectí mé Šediny.“ podíval se vyčítavě na
Nicka. „Ty se opravdu neštítíš žádného triku.“
Další den drobně chumelilo z těžké, šedivě zatažené oblohy, když se vraceli z malého přímořského letoviska La Baule, ležícího na atlantském pobřeží dvacet pět kilometrů od St. Nazaire.
Jules tam vlastnil apartmá v jednom z bloků, což bylo velice příhodné. La Mouette vlastnila bretaňská firma, která zde měla svůj domovský přístav. Netrvalo to ani dvacet minut, než se objevil elegantní oblouk zavěšeného mostu, klenoucího se přes ústí Loiry v St. Nazaire.
Jules opět bravurně projel uzoučkými uličkami v této části přístavu, až se dostali k objektu třetí největší loďařské firmy v Evropě Construction Návale
Atlantique.
Skluzy pro plavidla velkých rozměrů mířily přímo do obrovitého ústí řeky, kdežto pro menší lodě vystačila vnitřní laguna přístavu.
Zaparkoval svůj citroen u vrátnice přístavu. Prošli bránou a kráčeli ke kancelářským budovám. Charles

Gras na ně čekal ve své kanceláři, odkud bylo vidět na vnitřní lagunu přístavu.
„Nicholasi.jsem rád, že tě opět vidím.“ Gras byl jeden z nejvýše postavených inženýrů této firmy.
Byl to vytáhlý muž s bledou tváří a černými vlasy, které mu padaly až k obočí. Měl vychytralý výraz ve tváři a živé jasné oči, které byly v rozporu z jeho morousovitým vzhledem.
Nick Berg se s ním znal již dlouhá léta, a proto si spolu tykali. Charles Gras se s Nicholasem domlouval svou rodnou řečí, ale jakmile mu byla představena Samantha, okamžitě přešel na angličtinu s těžkým francouzským přízvukem.
„Pokud tě znám dobře, chceš se určitě okamžitě podívat na svou loď.
Sea Witch se tyčila ve svém suchém doku, a i když se zrodila jako identické dvojče Warlocku, přesto se zdála dvakrát tak veliká. Působila mohutným dojmem proto, že jindy vodou zakryté břicho lodi bylo led vidět. Ani nevadilo, že nástavba ještě není dokončena a celá je natřena pouze bezvýrazným miniem - ani tato základní konstrukční barva nemohla zastřít ty ladně symetrické, ale plně funkční kontury.
Jules zabafal a zamumlal cosi jako .plovoucí bordel' a ještě naznačil něco o .admirál Bere a jeho křižník'. Nestačil ovšem nijak zakrýt zář ve svých očích, když obcházel nadutě jako páv nedokončený velitelský můstek. Se zájmem naslouchal, když Charles Gras vysvětloval výhody elektronického zařízení a činnost dalších přístrojů, které dodávaly lodi rychlost, efektivnost a manévrovatel-nost.
Nick si uvědomil, že oba experty může klidně nechat o samotě, aby přesvědčovali jeden druhého. Bylo zřejmé, že i když se tu setkali poprvé, okamžitě se mezi nimi vytvořil blízký vztah.
„pojď,“ zašeptal Nicholas a chytil Samanthu za ruku. Opatrně obešli lešení, minuli skupinu dělníků a prošli na horní palubu.
Přestalo sněžit a vítr ženoucí se od Atlantiku řezal do (ván.
Našli si chráněné zákoutí, Samantha se k Nickovi přitiskla zády a uvelebila v objetí jeho paží.
Takhle vysoko nad přístavem jim Sea Witch nabídla překrásný pohled přes střechy skladů a kanceláří lesem jeřábů i na rozestavěné kýly trupů opravdových kolosů.
„Mluvili jsme o Golden Dawn,“ připomenul jí Nick. „Tamhle je.“
Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že se dívá na rozestavěný tanker.
„Můj Bože,“ vydechla. „To je skutečný obr.“
„Máš pravdu, větší se totiž už nedělají.“
Ocelová konstrukce se táhla přes dva kilometry do dálky a připomínala rozestavěné bloky domů ve městě. Trup sahal do výše pátého patra, zatímco hlavní navigační věž převyšovala o dalších třicet metrů.
Samantha kroutila hlavou: „Tomu už se nedá věřit. Vždyť je to jako -jako město! Úplně se děsím pomyšlení, že se má tohle vznášet na vodě.“
„To je ale pouze hlavní trup; veškeré další nádrže jsou konstruovány v Japonsku a už jsem slyšel, že je vlečou rovnou do Perského zálivu.“
Nick zíral na rozestavěnou loď a přivíral oči ve studeně bodajícím větru.
„Snad jsem ani nebyl při smyslech,“ začal šeptat, „když jsem snil o takovém monstru.“ V tónu hlasu ale nemohl zapřít trochu pýchy.
„Je šíleně obrovské a rozměry si vůbec neumím představit,“
povzbuzovala ho Samantha, aby se rozhovořil.
„Jak je to skutečně velké?“
„To není celé plavidlo samo o sobě,“ vysvětloval. „Takový tanker by se totiž nevešel do žádného přístavu světa a nemohl by se ani přiblížit k pevnině
Spojených států amerických z toho prostého důvodu, že tam není dostatek vody, která by ho nadnášela.“
„Skutečně?“ Velice ráda ho poslouchala. Nechala se unášet jeho představami a přímo milovala tu vášeň a důraz, se kterými své myšlenky pronášel.
„To, co tu vidíš, bude pouze nosnou základnou s hlavním zdrojem veškeré energie.“ Přitáhl si ji blíž k sobě. „K té se připojí další Čtyři přídavné obří nádrže a do každé z nich se vejde čtvrt miliónu tun ropy. Každá z nich je sama o sobě skoro tak velká, jako jsou ty největší dnešní tankery.“
Vysvětloval celý koncept ještě i při obědě, kde Charles Gras a
Jules Levoisin poslouchali stejně tak dychtivě jako Samantha.
„Jednolitý trup o takových rozměrech by se na rozbouřeném moři svou váhou sám rozlomil.“ Uchopil do ruky stojánek s olejem, octem, solí a pepřem, kterým pohyboval po stole, aby lépe pochopili celé vysvětlování. .Ale čtyři individuální nádrže jsou zkonstruovány tak, že se mohou pohybovat nezávisle na sobě. Proto mohou ztlumit a absorbovat útoky moře a lépe proniknout masami vod. Nejdůležitějším principem konstrukce lodi je to, že trup musí vlnami lehce pronikat a nejím oponovat.“
Na druhé straně stolu Charles Gras horlivě přikyvoval se svým obvykle žalostným výrazem v obličeji.
„Všechny čtyři nádrže vlastně žijí pohromadě s hlavním plavidlem a jsou s ním unášeny lak jako mořská stvoření přichycená na těle žraloka. Nepoužívají svůj vlastní pohon, ale jsou závislé na mnoha bojlerech hnacích jednotek a několikanásobných úchytech hlavního trupu, díky kterým plují přes oceány.“ Stojánek už objel celý stůl a všichni ho pozorovali naprosto fascinováni. „Potom se dostane ke kontinentu na druhé straně, proti místu, kde by se měl vyložit. Hlavní trup bezpečně zakotví sto i více kilometrů od pobřeží, odpojí se jedna, dvě nebo všechny nádrže a s využitím svého vlastního pohonu se dostanou na místo určení. V těchto vodách již budou kryté na rozdíl od otevřeného oceánu. Navíc se dá vybrat i počasí, ve kterém v klidu poplují. Prázdné nádrže se musí stabilizovat zátěží a pak se vrátí zase ke svému nosiči.“
Při svém vyprávění Nicholas oddělil stříbrnou slánku a zakotvil ji u Samanthina talíře. Oba Francouzi ho bez dechu

sledovali, zírali na slánku, ale Samantha pozorovala jeho obličej. Už opálený do-hněda, tak inteligentní a krásný. Viděla na něm, jak plný životní síly ze sebe chrlí nabyté vědomosti, a u srdce ji hřálo. Cítila tu úžasnou energii a sílu jeho osobnosti, která působila i na ostatní muže, kteří jenom poslouchali. Nadchla ji ta jeho představivost a odvaha, se kterou vymyslel a zkonstruoval takový obrovský projekt, a navíc ho dokázal uskutečňovat. I
když už s tím neměl nic společného .přesto to bylo uskutečnění jeho představ.
Nicholas ale už zase pokračoval: „Civilizace je přímo posedlá tekutými fosilními palivy. Bez nich by si musela odříci mnoho návyků a zvyklostí - takové trauma by asi těžko přežila. Pokud tedy používáme ropu, tak ji vypouštíme ze země, ale tankery s nákladem ropy se musí podrobit těm nejpečlivějším bezpečnostním opatřením, abychom se mohli chránit vedlejších účinků...“
„Nicholasi,“ Charles Gras ho přerušil. „Kdy jsi naposledy prohlížel plány Golden Dawn?“
Nick se zarazil a bylo vidět, že ho to tento dotaz vyvedl z míry. Začal listovat v paměti: „Odešel jsem z Christy Marině před rokem a něco,“ a obličej odrazil smutné vzpomínky těch těžkých dní, se kterými se až dodnes nedokázal vyrovnat.
„Před rokem jsme ale ještě nebyli poctěni uzavřením smlouvy na postavení Golden Dawn,“ upozornil ho Charles Gras a točil sklenkou na víno. Ušklíbl se a pokračoval: „Ten zázrak, který jsi nám právě popisoval, je něco jiného než plavidlo, které tamhle venku stavíme.“
„A co se změnilo, Charlesi?“ okamžitě se zděsil Nicholas, jako by otec slyšel zprávu o provedeni radikální operace na svém prvorozeném synu.
„Myšlenka je pořád ta samá: mateřské plavidlo a čtyři nádrže okolo, ale...,“ a následovalo několik typických francouzských gest. „Bude snadnější, když vám to všem ukážu přímo na místě. Půjdeme se na to po obědě podívat.“
„“D'accord',“ přitakal Jules Levoisin. „Pouze s jednou podmínkou: Nebude to nijak překážet trávení tohoto úžasného jídla.“ Potom šťouchl do Nicholase: „Pokud budeš jíst takhle zakaboněný, ‚mon vieux', udělají se ti žaludeční vředy velké jako hrozny naší vinné révy.“
Stáli vedle mohutného rostoucího trupu Golden Dawn, který dosahoval až k šedé zimní obloze plné sněhu. Připomínal k nebi se tyčícího alpského velikána z oceli. Dělníci kdesi vysoko na lešení vypadali jako obyčejný hmyz. Samantha je s údivem pozorovala a náhle se objevil mokrošedý oblak. Utrhl se kdesi nad mořem, postupoval po Loiře a na chvíli zakryl rozestavěný vrchol lodi.
„Dosahuje až k oblakům,“ poznamenal Nick vedle ní a pýchu ve svém hlase ani nepotlačoval. Obrátil se k francouzskému inženýrovi: „Vypadá přece nádherně?“
Opravdu to byla otázka, ne pouhé konstatování.
„Vypadá přesně tak, jak jsem ji navrhoval...“
„Pojd, Nicholasi.“ Skupinka si prorážela cestu chaosem na staveništi. Připomínalo jim spíše bojiště;
hučení jeřábů, dunění těžkých transportérů, syčení obrovských svářecích automatů a střelba nýtovacích strojů - vše omračovalo jejich smysly. Lešení a navijá205
kový systém vytvořily málem neproniknutelnou kovovou džungli okolo trupu připomínajicího pohoří a ocel s betonem se vlhce leskly, orámované namrzlým ledem.
Šli velice dlouho, probojovávali se přes překážky krok za krokem a trvalo jim téměř dvacet minut, než obešli samotnou záď. Nick se náhle zarazil, jako by do něho udeřil blesk. Samantha do něho vrazila, zavrávorala a byla by upadla na zledovatělý beton, kdyby ji nezachytil za ruku. Držel ji u sebe a zíral na obrovitou záď.
Působila dojmem obří převislé střechy, jako u středověkých katedrál. Se zvrácenou hlavou se díval a jeho stisk na její ruce byl tak silný, až začala protestovat. Zdálo se, zeji vůbec nevnímá.
„Ano, ano,“ Charles Gras pokýval hlavou, „to je pouze jeden z rozdílů, kterými se liší od tvého vyprávění.“
Mohutný lodní šroub se třpytil, odlitý z ušlechtilé slitiny bronzu. Všech šest jeho lopatek bylo vytvarováno v takové symetrii a kráse, jako by to byla motýlí křídla, i když porovnání jejich velikostí by bylo směšné. Rozměr tak obrovský, že ani gigantický trup
Gol-den Dawn ho nijak neumenšoval. Každá jeho čepel byla delší a širší než plné rozpětí tryskového dopravního letadla. Titanské sousoší ze zářícího kovu.
„Jeden!“ zasípěl Nick. „Pouze jeden!“
„Přesně tak,“ souhlasil pohřebním tónem Charles. „Žádné čtyři, ale pouze jeden. A navíc, Nicholasi, lopatky šroubu nejsou nastavitelné.“
Při jízdě v kleci stavebního výtahu vládlo mezi nimi ticho.
Vyjeli až do výše hlavní paluby. K tichosti je nenutil ani vítr, který je usilovně vyhledával v otevřené kabině výtahu, a ani chlad, který na ně ode všud útočil.
Strojovna zela prázdnotou a připomínala obří jeskyni. Nahoře zavěšená světla s bídou ozařovala prostor, který ležel pod nimi. Stáli vysoko na železné lávce a dívali se do hloubky skoro dvaceti metrů na bojler a chladiče hlavní pohonné jednotky.
Nick si to nadělení prohlížel celých pět minut. Na nic se neptal ani nic nekomentoval. Nakonec se otočil na Charlese a krátce přikývl.
„Tak dobře, viděl jsem toho až moc,“ řekl a inženýr je odvedl k opravdovému výtahu. Pokračovali dál směrem nahoru.
Připadali si jako v supermoderní budově plné kanceláří. Blýskavý chrom a dřevěné obložení kabiny výtahu, chodby vyložené kobercem vysoko v navigační věži - a nakonec jim Charles
Gras ještě odemkl vyřezávané mahagonové dveře klíčem, který měl na řetízku. Dívali se na apartmá majitele lodi.
Jules Levoisin si vše znalecky prohlédl a pokýval hlavou:
„Ach, takhle by se mělo žít.“ Povzdechl si a pokračoval: „Nicholas, rozhodně trvám ‚na tom, aby kapitánova kabina na Sea Witch měla vybavení interiéru jako zde.“

Nick se ani neusmál - přešel k oknu, kterým bylo vidět dopředu, podél hlavní paluby k podivně tupé, zakulacené přídi, necelé dva kilometry před nimi. Stál lam s rukama za zády, nohy rozkročené a rty sevřené. Nikdo nepromluvil ani slovo, zatímco Charles Gras otevřel luxusní bar a nalil koňak do křišťálových sklenek. Nicholas se otočil a to už mu inženýr podával koňak.
„Díky, Charlesi. Právě jsem uvažoval o tom, čím si spravit náladu a zahřát se.“ Upil a poválel nápoj na jazyku, zatímco si prohlížel exiuzivně zařízené mnohopokojové apartmá.
Zabíralo téměř polovinu celé šířky velitelského můstku a bylo schopno pojmout i diplomatické sezení.
Duncan Alexander si rozhodně vybral vynikajícího experta na zhotovení interiéru. Pokud by nebylo vidět na staveniště, cítil by se tu člověk jako v elegantním zázemí apartmá na Fifth Avenue v New
Yorku. Takovým vybavením by nepohrdli ani milionáři ve svých sídlech na skalách nad Monte Carlem s vyhlídkou na přístav.
Nick pomalu přešel po tlustém zeleném koberci s vetkanými písmeny C a M označující Christy Marině a zastavil se před obrazem, který byl zavěšen na čestném místě, nad mramorovým krbem.
Vzpomněl si na Chantelle, když jásala při koupi tohoto obrazu.
Byl to Degas, jedno z jeho baletních děl. Velice jemně zachycené osvětlení těl tanečníků - opět mu připomínalo ten nelíčený úžas a nadšení, které v ní ten obraz po celé roky vyvolával. Překvapeně uvažoval, jak mohla dovolit, aby tento skvost byl přenesen na palubu jedné z lodí společnosti a navíc tu byl ponechán takto zranitelný a bez jakékoliv ostrahy. Vždyť tento obraz měl cenu čtvrt miliónu liber.
Naklonil se blíže a teprve potom si všiml, jak je to perfektní kopie. Nevěřícně potřásal hlavou.
„Majitelům bylo doporučeno, aby originál nahradili kopií, protože slaný mořský vzduch by ho mohl poškodit,“ pokrčil inženýr rameny a rozhodil rukama. „A
málokdo odhalí pravou skutečnost.“
Jak typické pro Duncana Alexandera, pomyslel si vztekle
Ni-cholas. To napadlo určitě jenom jeho - vypočítavý mozek účetního. A navíc má přitom krásný pocit, jak může obalamutit kohokoliv | a kdykoliv, i
Každý přece ví, že Chantelle je majitelem tohoto díla, takže ni- i koho ani nenapadne zkoumat pravost.
Rozhodně takhle to Duncan Alexander vymyslel. S tím určitě
Chantelle nemohla souhlasit - nikdy přece neakceptovala něco, co by bylo bezcenné či fingované.
Podvolila se asi přece tomu pocitu moci, kterým ji zastínil a omámil. Rozhodně by si nezadala, aby souhlasila s tímto trapným podvodem.
Nicholas ukázal sklenkou na kopii a obrátil se přímo na inženýra.
„Tohle je podvod,“ potichu promluvil a svůj vztek skrýval kdesi uvnitř, „aleje neškodný.“ Potom rukou udělal mnohem širší gesto, do kterého zahrnul celou rozestavěnou lod, a pokračoval: „Tohle je ale jiný podvod, to je klam s úmyslem podvést.“ Odmlčel se, aby mohl potlačit ostrost svého hlasu a opět klidně promluvil: „Tohle je šílená a vražedná hra, na kterou si Duncan Alexander vsadil.
Kompletně zprznil koncept celého projektu. Jeden lodní šroub namísto čtyř není schopen bezpečného manévrování kolosu těchto rozměrů za jakékoliv kritické situace. Jedním šroubem nemůže vytvořit dostatečnou sílu k zabránění kolize, nemůže správně reagovat na rozbouřené vlny.“ Nick se opět zarazil a tón jeho hlasu ještě klesl, jako by se snažil někoho uprosit. „Tento obr si nemůže ani podle morálních či přírodních zákonů vystačit s jedním bojlerem. Můj design počítal jasně s osmi oddělenými bojlery a chladiči - běžný standard zámořských lodí White Star a
Cunard Lineš. Duncan Alexander instaloval pouze jeden systém, a tak tu není žádný rezervní. Stačí pár litrů mořské vody. který se do systému omylem dostane, a celé monstrum bude paralyzováno.“
Nicholas zaváhal a nový nápad mu proletěl hlavou. „Charlesi,“
s ostrostí v hlase se ptal, „a co ty přídavné nádrže? Jejich konstrukce - změnil na nich také něco? Zjednodušil si to nějak? Řekni mi, kamaráde, mají stále svůj vlastní pohon, anebo ne?“
Charles Gras uchopil do ruky láhev courvoisieru a šel k němu.
Nick bryskně odmítl doplnění sklenky, ale inženýr pronesl hlasem plným bolesti: „Ale Nicholasi, budeš to určitě potřebovat, až se to všechno dozvíš.“ Napřed nalil a potom řekl: „Konstrukce samostatných nádrží byla také pozměněna.“ Nadechl se a snažil se svou mluvu zrychlit: „Už nemají své vlastní hnací motory. Staly se z nich obyčejné mrtvé bárky, které musí být taženy do přístavu i z přístavu mateřskou lodí a manévrovat se s nimi dá pouze vlečnými loděmi.“
Nicholas strnule zíral naprosto šokovaný, rty sevřeny do bílých linek. „To není možné. Tomu nevěřím.
To ani Duncan...“
„Duncan Alexander ušetřil čtyřicet dva milióny dolarů tímto zásahem do plánů. Všechno seškrtal a nechal Golden Dawn pouze s jedním bojlerem a jedním lodním šroubem. „ Charles Gras pokrčil rameny.
„Čtyřicet dva milióny dolarů - to je i pro něho zajímavá částka.“
Zesláblé zimní slunce prosvítalo nízkým šedivým mrakem a osvětlovalo zem nedaleko řeky Temže. Nevěřícně se dotýkalo perfektně upraveného a jasně zeleného anglického trávníku. Samantha s Nic-kem stáli v řadě mrznoucích rodičů a právě sledovali hromadu chlapců zápasících na hřišti. Podle barevných svetrů se dalo lehce rozlišit, kdo je ze které školy: Světle modrá s černou označovala Eton a černá s bílou St. Paul. Stejně ale nebylo snadné je rozlišit, protože všichni byli zablácení od hlavy až k patě.
209“Co to vlastně dělají?“ vyzvídala Samantha, která si držela zdvižený límec kabátu přes uši.
„Ta skrumáž se oficiálně jmenuje mlýn,“ vysvětloval Nick. „V
něm se rozhoduje, která strana získá míč.“

„To je divné - přece by mohlo existovat něco podstatně jednoduššího, že?“
Ve valné hromadě se náhle cosi pohnulo a přímo z neznáma vyletěl kluzký šišatý míč a nesl se vzduchem v nízké balistické křivce. Okamžitě se po něm vrhl chlapec v barvách Etonu a rozběhl se vpřed.
„Není to Peter?“ vykřikla Samantha.
„Prchej, ty můj kluku!“ řičel Nick a chlapec se hnal s míčem přitisknutým na prsa a s hlavou otočenou zpátky. Letěl jako o závod a jeho styl už připomínal zkušenějšího juniora. Občas zakličkoval, aby se vyhnul soupeřům, jejichž odvážné skoky po něm končily v blátě hřiště. Jako by se vznášel nad hustým trávníkem, mířil přímou čarou k bíle vyznačené brankové linii. Snažil se k ní dostat dříve, než ho dostihne vyšší a mnohem silnější soupeř ženoucí se naplno z boku.
Samantha začala poskakovat, divoce ječela a vůbec si nebyla jistá, co se vlastně děje. Její divošské způsoby ale nakazily i Nicho-lase.
Oba běžící hráči se k sobě blížili pod takovým úhlem, že se museli zákonitě srazit přímo na bílé čáře, v místě, u kterého právě stála Samantha s Nickem.
Nicholas jako otec viděl dobře synovu tvář, znetvořenou šíleným úsilím. Bylo mu jasné, že Peter do toho dává opravdu všechno. Jako by sám cítil napětí všech svalů a lapání po dechu, když sledoval syna, ženoucího se s maximálním vypětím sil. Žíly na krku měl naběhlé a škleb vysílení odhaloval bělobu zaťatých zubů.
Již od dětství se Peter Berg vrhal na každý úkol před sebou s veškerou energií, kterou v sobě nalezl.
Jako starý Arthur Christy, jeho děda. tak i jeho vlastní otec - bude i on silná a vůdčí osobnost.
Nick to cítil šestým smyslem, když viděl, jak běží. Zdědil inteligenci, osobní kouzlo a půvabný vzhled. Všechny tyto dary se sna210
žil ještě více znásobit tou obrovskou touhou vyniknout ve všem, co dělal. Dokázal se díky svému talentu stoprocentně zaměřit a nasadit veškerou svou sílu na správný projekt. Nicholas cítil, jak se uvnitř dme pýchou. Ten chlapec je opravdu dobrý, pomyslel si a dojetí mu sevřelo hrdlo.
Asi pouhou silou vůle měl Peter Berg o jediný krok náskok před soupeřem. V plném trysku natáhl paže co nejdále kupředu, aby zabodoval. Musel se totiž dotknout míčem brankového území za bílou čárou.
Již byl pouhých pár metrů před Nickem a prakticky už už skóro-val. Protihráč ze St. Paul ale využil své rychlosti a síly tak, že skočil. Brutálním nárazem do boku ho vyvedl z rovnováhy tak, že Peter vyletěl z hrací plochy, míč se mu vytrhl z rukou a směšně poskakoval po zemi. Peter dopadl na obě kolena, potom udělal několik kotrmelců a zůstal ležet zabořen tváří do blátivého trávníku.
„Platí to?“ vyhrkla Samantha, stále poskakující.
„Ne,“ vzdychl Nick. „Ne, to neplatilo.“
Peter Berg se pomalu zvedal, tvář měl pokrytou bahnem a z odřených kolen mu tekla krev.
Ani se nepodíval na svá zranění a znechuceně shodil z ramene omluvně poplácávající soupeřovu paži.
Držel se zpříma a nedával najevo bolest, když kulhal zpět na hrací pole. Ani se nepodíval na otce, protože cítil vlhkost v očích, která by ho mohla prozradit.
Nebyly to slzy bolesti, ale slzy pokoření a neúspěchu. Nicholas podle svých zkušeností naprosto chápal, že i pro jeho syna to znamená ponížení, které se v jejich rodině snáší o moc hůř než jakákoliv fyzická bolest.
Po skončení zápasu se objevil Peter, celý zakrvácený a obalený bahnem, a smutně potřásal rukou.
„Moc mě těší, že jsi přišel, pane,“ prohodil ponuře. „Lepší by ale bylo, kdybys viděl naše vítězství.“
Nick už měl na jazyku: To přece nic neznamená, vždyť je to pouhá hra. Včas se ale zarazil, protože dobře věděl, že pro jeho syna je i ragby životně důležité.
Pouze tedy přikývl a potom představil
Samanthu.
Opět smutně potřásl rukou a trochu ji vyděsil, když ji oslovil madam. Hned se ale usmál, když ho
Samantha pozdravila: „Ahoj, Petere. Hráli jste fantasticky a zasloužili jste si zvítězit.“ Ten neodolatelný a ohromující záblesk úsměvu jí tak připomněl Nicka, že ucítila, jak se jí srdce sevřelo. Hned potom odběhl, aby ze sebe spláchl špínu a převlékl se. Samantha vzala Nicholase za ruku.
„Opravdu je to krásný chlapec, ale proč ti říká pane?“
„Už jsme se neviděli tři měsíce, a tak nám to oběma chvíli trvá, než se opět dostaneme do běžných kolejí.“
„Tři měsíce je opravdu dlouhá doba...“
„A navíc je všechno v rukách právníků: právo na návštěvu a vše okolo. Jenom oni vědí, co je dobré pro dítě a co zase není dobré pro rodiče. Dnes mám zvláštní povolení od Chantelle, ale stejně ho musím odvézt zpět do pěti hodin. A nesmí to být ani o minutu později.“
Zastavili se v cukrárně a Peter opět Samanthu zaskočil: Odtáhl pro ni židli a formálně ji usadil.
Potom už jenom čekali, až se ty nejlepší vdolečky v celé
Británii objeví na jejich stole. Mezitím otec se synem rozvíjeli zatím stále ještě neobratnou konverzaci.
„Tvá matka mi poslala kopii tvého vysvědčení a můžu ti říct, jak mě to potěšilo.“
„Myslel jsem si, že to bude lepší, pane. Pořád jsou ve třídě ještě tri přede mnou.“
Samanthino srdce se svíralo - vždyť tomu chlapci bylo teprve dvanáct let. Přece by mohl vyskočit a pověsit se tátovi okolo krku a říci něco jako „táti, mám tě rád“. Viděla to na něm jasně, i když to zakrýval naučenými společenskými manýry ze školy. Zářilo to z jeho zlatohnědých očí, ukrytých za těmi hustými černými řasami. Vyzařovalo to z celého jeho obličeje, jemného a ještě tak dívčího.
Zoufale jim chtěla pomoci, a tak ji osvítila náhlá inspirace, začala vyprávět celou historii záchranné akce. Warlock a Golden Ad-venturer měla živě před očima a vše řídil statečný kapitán. Neopomněla ani podrobně popsat záchranu Samanthy Silverové z ledových vod

Antarktidy.
Chlapcovy oči rostly, jak poslouchal a nespustil je z ní s výjimkou rychlé žádosti o souhlas: „Je to opravdu pravda, táti?“ A když dovyprávěla celý příběh, zůstal zticha po dlouhou dobu a potom ohlásil své rozhodnutí: „Až budu velký, stanu se kapitánem vlečné lodi.“
Potom zase on ukázal dívce, jak se správně podle bontonu roztírá jahodový džem na vdolečku. Společně žvýkali tuto pochoutku a šlehačku měli až pod nosem. Začali se k sobě chovat jako staří přátelé, a dokonce i Nicholas se přidal k jejich tlacháni, potutelně se usmíval a pod stolem jí tiskl ruku.
Přišel čas, že i tato pohoda musela skončit: „Poslouchej, synku, jestli máme být v Lynwoodu do pěti...,“
a Peter náhle jako by vystřízlivěl.
„Táti, nemohl bys zavolat mámě? Třeba mi povolí, abych mohl být s vámi celý víkend v Londýně.“
„To už jsem zkusil,“ zavrtěl Nick hlavou. „Nezabralo to.“
Chlapec vstal a v jeho tváři se zračila stoická rezignace.
Na zadním sedadle Nickova Mercedesu 450 Coupé seděl Peter nahnutý kupředu, aby dosáhl do mezery mezi předními sedadly. Všichni tři uvnitř rychle jedoucího vozu si byli blízcí nejenom fyzicky, jak dotvrzoval jejich šťastný a upřímný smích. Jako by se všichni tři znali již odedávna.
Už se setmělo, když Nicholas zatočil do kamenné brány v
Lynwoodu. Podíval se na osvětlený ciferník svých hodinek. „Zvládli jsme to jen tak tak.“
Projížděli zatáčkami na příjezdové cestě, která stoupala do kopce. Všude okolo se rozkládal upravený park a na vrcholku stál starý třípatrový georgiánský venkovský dům, jehož všechna okna byla osvětlena.
Nick se tu nikdy necítil dobře - vždy měl sevřený žaludek.
Kdysi to byl jeho domov a každý pokoj, každý akr pozemku vězel v jeho vzpomínkách. A teď zaparkoval u bílého sloupořadí před vchodem.
„Už jsem dodělal ten model spitfiru, který jsi mi, táti, poslal n Vánoce,“ začal Peter a bylo vidět, jak zoufale se snaží uhrát ještě trochu času. „Nechceš se na to jít podívat?“
„Nemyslím si...,“ začal Nicholas, ale syn ho ani nenechal domluvit. Okamžitě ze sebe chrlil:
„Všechno je v pořádku, strýček Duncan tady zatím není. Vždycky přijíždí z Londýna v pátek pozdě večer. Vždyť jeho rolis rovce tu ještě neparkuje.“ A dodal tónem, který Nickovi trhal srdce-“Moc prosím... Vždyť tě zase uvidím až o Velikonocích.“
„Tak běž,“ povzbudila ho Samantha. „Já počkám v autě.“ A Peter se k ní otočil: „Ty přece musíš také,
Sammy. Prosím.“
Samantha se cítila jakoby hnána zvědavostí v této kuriózní situaci. Nechtěla jenom vědět, ale i vidět vše z jeho bývalého života. Tušila, že bude mít Nick námitky, a proto ho předběhla a rychle vyklouzla z vozu.
„Tak dobře, Petere. Jdeme na to.“
Nicholas je musel následovat po širokém schodišti k dvojitým dubovým dveřím. Měl pocit, že ho zachytila přílivová vlna a táhne ho, aniž by se proti tomu mohl postavit. Měl dojem, že nic podobného nezažil, a dokonce i celou situaci začal vychutnávat.
Ve vstupní hale se Samantha rychle rozhlédla a zdálo sejí, že na ni vše padá. Něco tak grandiózního ještě neviděla a snad ani neznala slova, kterými by se to dalo popsat. Schodiště zabíralo plnou výšku všech tří pater a jeho šíře společně s balustrádou zářila mramorem. Na každé straně haly vedly skleněné dveře do dlouhých přijímacích pokojů.
Neměla ale mnoho času k rozhlížení, protože chlapec ji chytil za ruku a hnal se s ní po schodech nahoru. Nick je následoval podstatně rozvážnějším krokem až k pokoji svého syna.
Tam trůnil spitfire na poličce nad postelí. Pyšně ho snesl dolů a prohlíželi si ho s přiměřeným výrazem obdivu. Peter reagoval na jejich chválu jako květinka na hřejivé sluneční paprsky.
Nakonec přece jenom sešli po schodech dolů a smutek z rozloučení je obestíral jako temný mrak. Uprostřed haly je však zarazilo zvolání ze dveří vlevo z přijímacího salónu.
Petere, zlatíčko.“ Stála tam v otevřených dveřích žena a byla ještě krásnější než na fotografii, kterou Samantha tenkrát vypátrala v peněžence.
Chlapec k ní poslušně zamířil: „Dobrý večer, mamá.“
Naklonila se nad ním, vzala do rukou jeho obličej a něžně ho políbila. Potom se narovnala a držela ho za ruku tak, aby bylo jasné, komu patří.
Nicholasi,“ naklonila hlavu. „Vypadáš úžasně - dohněda opálený a při síle.“
Chantelle Alexanderová byla jenom o několik centimetrů vyšší než její syn. Zdálo se však, že naplňuje a ozařuje celý ten rozlehlý dům svou přítomností, jako jeden malý překrásný ptáček dokáže oživit celou zahradu.
Tmavé jemné zářivé vlasy, hebká pleť a velké temné, trochu zešikmené oči prozrazovaly původ její matky - tu překrásnou perskou aristokratku, kterou si vzal pro její bohatství za manželku starý
Arthur Christy. Nakonec se do ní ale i vášnivě zamiloval s posedlostí, která ho celého prostoupila.
Chantelle byla líbezná a křehce krásná. Zpod dlouhých zelených hedvábných šatů vykukovala útlá malá nožka.
Drobné, perfektně tvarované prsty svíraly chlapcovu ruku a jejich ladnost byla umocněna zeleným smaragdem úctyhodné velikosti.
Pootočila hlavou na své labutí šíji a úkosem pohlédla na
Samanthu.
Trvalo to pouze několik vteřin, co na sebe obě ženy upřeně hleděly. Samantha výbojně zdvihla bradu, když se dívala do těch hlubokých tmavých gazelích očí, ze kterých cítila veškerá tajemství a intriky
Orientu. Porozuměly si okamžitě v jednom intuitivním záblesku -jako by mezi nimi proběhl výboj statické elektřiny.

Potom se Chantelle usmála a v tom okamžení se stalo něco nepředvídatelného - zkrásněla ještě víc.
„Mohu ti představit doktorku Silverovou?“ začal Nick, ale
Peter zatahal matku za ruku.
, Já jsem chtěl, aby se Sammy šla podívat na můj model. Ona je oceánologická bioložka a také je profesorkou na Miami Univers;
ty...“
.Ještě ne, Petere,“ opravovala ho Samantha, „musíš mi dát trochu víc času.“
„Dobrý večer, doktorko Silverová. Zdá se mi, že se vám podařilo dobýt jistá území.“ Chantelle zanechala tento dvojsmyslný výrok jakoby zavěšený ve vzduchu a otočila se k Nicko vi. „Cekala jsem na tebe,
Nicholasi, a jsem velice ráda, že mám příležitost si s tebou popovídat.“ Podívala se opět na Samanthu:
„Doufám, že nás na pár minut omluvíte, doktorko Silverová. Je to opravdu naléhavá záležitost. Peter bude mít radost, že vás trochu zabaví. Jako vědce vás určitě zaujmou jeho morčata -jsem si naprosto jista.“
Rozkazy byly dány s takovou graciézností dámou, která byla zvyklá držet otěže v rukou, že chlapec okamžitě vzal Samanthu za ruku a odvedl ji pryč.
Na této půdě bývalo neměnným zvykem, že veškeré vážné diskuse se vedly ve studovně. Chantelle šla před ním a zamířila okamžitě k falešné části knihovny, která skrývala malý příruční bar. Pustila se do rituálu přípravy drinku pro Nicka. Chtěl ji zarazit -připomínalo mu to něco ze vzdálené minulosti.
Nejenom připomínalo, ale dokonce ho to i bolelo - nezmohl se však na odpor. Místo toho sledoval jako uhranutý ty delikátní a perfektní pohyby jejích rukou, které nalévaly tu přesnou dávku Chivas
Royal Salute do křišťálové sklenice, kam přidala sodu a jednu kostku ledu.
„To je krásná dívka, Nicholasi.“ Neodpověděl. Zahlédl ve stříbrném rámečku fotografii Duncana Alexandera s Chantelle, a tak raději odvrátil zrak. Pohnul se směrem ke krbu, kde se postavil zády k teplu, jak to dělával předtím po tisíc večerů.
Chantelle mu přinesla drink a postavila se kousek od něho.
Dívala se na něho a její vůně se ho nostalgicky dotkla. Poprvé jí tenkrát koupil francouzskou značku Caléche - bylo to jednoho jarního rána v Paříži - a nyní s veškerým úsilím se snažil tyto vzpomínky odsunout.
„O čem si se mnou chceš povídat -je to o našem synovi?“
Kdepak, Peter je na tom lépe, než jsme mohli za takovýchto i-níností doufat. Stále sice nesnáší
Duncana, ale...“ Pokrčila rameny a odstoupila. Už pomalu zapomněl, jak útlý byl její pas, který
Sokázal téměř obejmout dlaněmi.
Velice těžko se mi to vysvětluje, ale jedná se o Christy marine,
Nicholasi. Zoufale potřebuji radu někoho, komu mohu věřit.“
Tím chceš naznačit, že mi věříš?“
Je na tom něco divného? Nebála bych se vložit do tvých rukou vlastní život.“ Přešla zpět k němu a postavila se nebezpečně blízko. Její tolik známá vůně a opojná krása ho rozrušovaly. Upil whisky, aby to kouzlo oslabil. „I když dobře vím, že nemám žádné právo se tě ptát, Nicholasi, stále věřím tomu, že mě neodmítneš. Že je to pravda?“
Jako kdyby splétala čáry a kouzla - Nick cítil, že její síť se okolo něho stahuje, jako by ho omotávala jemnou pavučinkou.
„Já jsem vždycky důvěřivě naletěl, že?“
Dotkla se jeho ruky: „Ne, Nicholasi, nebud zahořklý prosím.“
A upřela na něho svůj okouzlující pohled.
„Jak ti můžu pomoct?“ Ten dotek mu vadil - vycítila to a na chvíli zesílila tlak prstů na jeho paži.
Nakonec ruku oddálila a podívala se na své miniaturní hodinky
Piaget z bílého zlata na zápěstí.
„Duncan se tu brzy objeví a to, co ti musím říct, je trochu dlouhé a komplikované. Můžeme se setkat v Londýně začátkem příštího týdne?“
„Chantelle,“ začal.
„Nicky, prosím.“ Jako jediná žena na světě mu říkala Nicky a to bylo až moc důvěrné, až moc intimní.
„Kdy?“
„Máš se sejít s Duncanem v úterý ráno, abyste se domluvili o arbitráži v případě Golden Adventurer.“
„Přesně tak.“
„Zavoláš mi na Eaton Square, až skončíte? Budu čekat u telefonu.“
„Chantelle...“
„Nicky, nemůžu se obrátit na nikoho jiného.“
Nikdy jí nemohl nic odmítnout - což byl také jeden z důvodu proč ji ztratil, pomyslel si zatrpkle.
Mercedes tiše předl a motor nebylo vůbec slyšet - pouze hul-nt vzduchu otírajícího se o karoserii.
„Zpropadené sedačky, rozhodně nebyly navrženy, aby uspokojily milence,“ naříkala Samantha. „Budeme doma za hodinu.“
„Ani nevím, jestli tak dlouho můžu čekat,“ šeptala ochraptělým hlasem. „Chtěla bych být blíž u tebe.“
A dál seděli potichu, až zpomalili kvůli víkendovému provozu přes Hammersmith.
„Peter je ale číslo. Kdyby mi bylo deset, tak bych mu nabídla své panenky.“
„Odhaduji, že by ti za to nabídl svůj model Spitfire.“
„Jak dlouho ještě?“
„Už jenom půl hodiny.“

„Nicholasi, cítím se ohrožená," v jejím hlasu se náhle objevila panika. „Mám takovou hroznou předtuchu..."
„To je nesmysl."
„Je to všechno až moc krásné a neskutečné - a trvá to podezřele dlouho."
James Teacher byl právník a navíc řídil firmu Salmon Peters and Teacher a jemu Nick svěřil celý případ do rukou. Jako jeden z předních odborníků na námořní právo měl v Londýně reputaci vzbuzující úctu a zároveň byl tvrdý při sjednávání smluv. James Teacher měl růžovoučké tváře, bezúhonnou pleš a menší vzrůst, takže nohama nedosáhl na podlahu, když seděl na zadní sedačce svého robustního automobilu
Bentley.
Společně s Nickem již probrali všechny detaily ohledně předběžného jednání s Christy marine. Nakonec se shodli na tom, že sice půjdou k „hoře", ale právník vybojoval alespoň to, aby se použil jeho bentley čokoládové barvy místo obyčejného taxi.
Duhový pstruh na másle, pane Bergu, a žádné obyčejné mražené filé - to je to, co chceme."
Christy House byl jeden z těch konzervativních kamenných pa-lilců jejichž průčelí stálo na Leadenhall
Street, kde se nacházelo centrum britského námořního průmyslu.
Téměř naproti byl Trafal-gar House a o sto metrů dále Lloyd's of London. Vrátný seběhl na chodník a otevřel dveře. Nicholas vystoupil.
Sire -jsem rád, že vás vidím, pane Bergu."
„Hello, Alfrede. Pořád tu dáváS na všechno dobrý pozor?"
„Samozřejmě, pane."
Objevilo se taxi, ve kterém seděli dva mladší zaměstnanci slavného právníka se svými přecpanými kufříky. Zastavili za nimi a začali se seskupovat na chodníku jako oddíl plenících Vikingů, který se chystá k dobytí středověkého města. Všichni tři právníci si usadili na hlavách své buřinky a začali rozhodně postupovat vpřed v bojové klínové formaci.
V hale je vrátný předal staršímu úředníkovi, který čekal u stolu.
„Dobré ráno, pane Bergu. Vypadáte velice dobře, sire."
Vyjeli nahoru starodávnou kabinou výtahu s přímo antikvami zasunovací kovovou mříží. Nicholas se za své vlády nikdy nedonu-til, aby kabiny vyměnil za ty rychle sviští moderní krabice. Úředník je vedl dál v nejhořejším patře, kde zastavili.
„Následujte mě prosím, pánové."
Vešli do předsálí, ze kterého bylo vidět do zasedací místnosti správní rady Christy marine. Obrovský sál, kterému na vstupní stěně vévodil jediný portrét starého
Arthura Christy - tvrdá čelist a ostré černé oči pod převislým bílým obočím na ně shlížely. Polena plála v krbu, těžké sherry a madeira v křišťálových karafách stály na stole uprostřed - jedna z dalších tradic starého pána -, což James Teacher i Nicholas Berg stroze odmítli.
V tichosti čekali a dívali se na vzdálené dveře kanceláře hlavy celé společnosti. Stáli tam přesně čtyři minuty, než se rozrazily a Prošel jimi sám Duncan
Alexander.
Očima přelétl celou místnost a okamžitě se střetl s Nickovým pohledem. Dívali se v naprostém tichu jeden druhému do očí -jako dva mohutní buvoli před nastávajícím zápasem.
Právníci okolo jako by neexistovali a muž za ředitelem společnosti pouze stál - nesnažil se ho následovat do předsálí. Všichni se zájmem sledovali tento souboj a dychtivě čekali. Průběh tohoto setkání bude zajisté jednou z hlavních náplní společenských klepů po celém
Londýně na několik dalších týdnů.
Jednalo se o klasickou konfrontaci a nikdo nechtěl propást ani jediný okamžik této scény.
Duncan Alexander vypadal jako muž až příliš dobře. Vytáhlý, o dva palce vyšší než Nicholas a štíhlý jako tanečník - však se také tak nesl. Měl hubený protáhlý obličej a vpadlé tváře - připomínal mladého
Abrahama Lincolna, i když mu již život vytesal vrásky v koutcích očí a okolo úst.
Vlasy měl velice husté, blondaté a kovově lesklé, módně dlouhé až přes uši. Pečoval o ně tak dokonale, že každá zářící vlna vypadala přímo jako vytesaná.
Pleť měl jemnou, ale opálenou z horského slunce v posilovně či z lyžování v Gstaadu, kde Chantelle vlastnila dům používaný k rekreaci. V širokém přátelském úsměvu mu zuby přímo zářily, ale oči se nesmály, přestože se v koutcích objevily vrásky úsměvu. A tak je Duncan Alexander pozoroval chladnokrevným pohledem své až moc hezké tváře jako odstřelovač číhající na svou oběť.
„Nicholasi," oslovil ho konečně, aniž se pohnul či mu podal ruku.
„Duncane," odpověděl tiše Nick a nijak nereagoval na jeho zářící úsměv. Duncan Alexander si upravil klopu svých šatů, které byly módního střihu a z té nejkvalitnější a nejjemnější vlny. Navíc měl oblek doplněný malými, ale fintivými drobnostmi: umně provedenými rozparky saka, zdvojenými kapsami a tmavě modrou sametovou vestou. Opět se prsty dotkl knoflíků, což bylo další nervózní gesto, které prozrazovalo jeho vnitřní nepokoj.
Nicholas z něho stále nespustil oči a snažil se, oproštěný od všech emocí, vypátrat, jak se to všechno mohlo stát. Poprvé si uvědomil, že jakýsi pocit vzrušení a podivné atmosféry nebezpečí ob220
[dopuje tohoto muže. Připomnělo mu to fascinující pohled na leo-parda či jinou, stejně smrtelně nebezpečnou šelmu. Začal chápat, že takové, téměř neodolatelné fluidum okouzluje ženy - obzvlášť ty zhýčkané a znuděné dámy či starší vdané ženy, které již přestaly věřit tomu, že se v jejich fádním životě ještě objeví vzruch a dobrodružství. Duncan perfektně zvládl svůj postoj hypnotizující kobry a omámená Chantelle nebyla schopna se ani pohnout. Jako ubohý ptáček nakonec spadla z větvičky, které se držela - či alespoň tak dojemně si Nick představoval, že se to stalo. Teď byl

ale chytřejší, mnohem chytřejší a navíc i cynický.
„Ještě než začneme," zahájil Nicholas, ale cítil, jak se jeho vztek dere na povrch. Brzy musí vybuchnout, pokud se mu nepodaří ten tlak včas nesnížit: „Rád bych si s tebou promluvil pět minut o samotě."
„Samozřejmě," přikývl Duncan a jeho nohsledi za ním se urychleně rozprchli, aby uvolnili vchod do místností ředitelské kanceláře. „Pojd dovnitř."
Duncan odstoupil a Nick prošel. Kanceláře byly kompletně nově vybaveny a Nicholas až zamrkal překvapením. Bílé koberce, nábytek z chrómu a plexiskla, abstraktní geometrické umělecké tvary v hutných barvách na stěnách. Snížený strop byl opět konstrukcí z blýskajícího se chrómu a natáčecí bodová světla ozařovala vybrané části zdi a stropu. Vcelku to nic světoborného není, skončil v duchu své porovnávání.
„Navštívil jsem minulý týden St. Nazaire," otočil se uprostřed sněhobílé podlahy a postavil se tváří v tvář svému oponentu, jakmile za sebou zavřel dveře.
„Ano, o tom vím."
„Prošel jsem celou Golden Dawn."
Duncan Alexander otevřel zlaté cigaretové pouzdro a nabídl, ale Nick zavrtěl hlavou. Sám si vybral jednu z těch, jejichž tabák byl míchán přímo na přání zákazníka společností Benson and Hedges.
„Charles Gras překročil svou pravomoc," přikývl Duncan.
„Návštěvy na Golden Dawn se nepovolují."
„Ani se nedivím, že se stydíš za to, jakou smrtonosnou past právě buduješ."
„Docela mě překvapuješ, Nicholasi." Předvedl opět svůj zářivý úsměv. „Vždyť to byl tvůj design."
„Víš dobře, že to není pravda. Přivlastnil sis pouze ideu a potom jsi z ní udělal bastarda. Duncane, tohle přece nemůžeš poslat na vodu," a Nick hledal to správné slovo. „Takovéhle monstrum nesmí vyjet na otevřené moře. Rozhodně ne s jednou pohonnou jednotkou a jedním lodním šroubem. Riziko s tím spojené je zřejmé na první pohled."
„Nikomu se nemusím zpovídat, ale řeknu ti to možná jenom proto, že tohle kolem byla kdysi tvá kancelář,"
a rozhodil rukama. „Navíc se mi líbí vypíchnout tvé chyby na originálním návrhu. Celkový nápad zněl velice dobře, ale tu jasnou myšlenku jsi zakalil takovými nesmyslnými, přímo bergovskými nápady.
Pět oddělených pohonných jednotek a celý les bojlerů - nebylo to realizovatelné, Nicholasi."
„Bylo to víc než dobré a čísla to potvrzovala."
„Světový trh a konstrukce obřích tankerů se změnily od té doby, co jsi odešel z Christy marine.
Vše jsem musel předělat."
„Měl jsi celý koncept odhodit, pokud se změnily výše nákladů."
„Ale ne, Nicholasi. Přepracoval jsem to. Zvolil jsem svou cestu v těchto tvrdých časech, a tak získám zpět investovaný kapitál už za rok a s pětiletou životností trupu se objeví dalších dvě stě miliónů dolarů zisku."
„Snažil jsem se postavit loď, která vydrží třicet let,"
konstatoval suše Nick. „Něco, na co budeme hrdí..."
.Hrdost je dost drahá záležitost. Už nebudujeme dynastie vládnoucích rodů, ale účastníme se pouze hry, ve které se prodává místo v tankeru." Duncanův tón byl urážlivě shovívavý a jeho nenapodobitelný přízvuk jasně zdůrazňoval rozdíl mezi nimi. „Rozhodl jsem se pro pětiletou životnost, dvě stě miliónů zisku a nakonec se ještě vše prodá Řekům nebo Japoncům. Téměř se dá říct, že je to loď najedno použití."
„Ty jsi chtěl vždycky vydělávat za každou cenu," souhlasil s jeho vývody Nick. „Není to ale stejné, jako když obchoduješ s hotovými produkty. Lodě nejsou ani obilí, ani maso a oceány nejsou tržnicí."
„Obávám se, že nemohu souhlasit. Principy jsou naprosto stejné: Jeden kupuje - druhý prodává."
„Vždyť lodě jsou živé, mají svou duši a oceán je válečným polem, na kterém se všechny živly střetávají."
„To snad ne, Nicholasi, přece opravdu nevěříš takovému romantickému nesmyslu," a vytáhl z kapsičky u vesty zlaté hodinky na řetízku. Otevřel víčko, aby se podíval na ciferník, a to byl další z pohybů, který Nicholase rozčiloval. „Máme vedle velice drahé pány, kteří na nás čekají."
„Budeš s ní riskovat i lidské životy těch, kteří s ní poplují."
„Námořníci jsou placeni vcelku dobře..."
„Poneseš obrovské riziko ohrožení veškerého života v oceánech.
Kamkoliv Golden Dawn popluje, stane se z ní potenciální..."
„Proboha, Nicholasi - dvě stě miliónů dolarů stojí za trochu rizika."
„Tak dobře," přikývl Nick. „Zapomeň na životní prostředí, na lidské životy a zaměř se na poněkud důležitější aspekty - na peníze."
Duncan povzdychl a trhl hlavou jako vzpouzející se dítě.
„To mám vše promyšlené do posledního detailu."
„Rozhodně nedostaneš stupeň zařazení AI podle pojišťovny
Lloyd's. Nedostaneš ani pojištění na hlavní trup - jedině že bys ses podepsal jako ručitel, přesně tak, jako jsi to udělal v případě Gol-dcn
Adventurer. Pokud si myslíš, že je to opět vychytralé, tak počkej, jak dopadne náš případ u arbitrážního soudu."
Samolibý úsměv se mu pomalu křivil a tváře pod opálením rudly.
„Nepotřebuji žádné zařazení od Lloyd's, i když jsem si jistý, že bych ho dostal, kdybych chtěl. Našel jsem ručitele z kontinentu a z Orientu - bude tedy plně pojištěna."
„A proti znečištění světových moří také? Pokud se ti ten plný pytel ropy roztrhne u Ameriky nebo
Evropy, tak tě to bude stát půl bilionu. Pod to se ti nikdo jako ručitel nepodepíše."
„Golden Dawn je registrována ve Venezuele a rozhodně nemá žádnou sesterskou loď, kterou by mohly autority zadržel,

pokud se neproplatí náhrada škod, jako to bylo v případě tankeru Torrey Ca-nyon.
Najatou adresu a komu pošlou celkový účet za škody? Nějaké už dávno neplatné jihoamerické společnosti?
Ne, Nicholasi, Chrisly marine nebude platit žádné účty za znečištění.“
„Tomu nemůžu uvěřit, ani když se jedná o tebe,“ zíral na něho nevěřícně. „Ty tu chladnokrevně mluvíš o možnostech či vlastně o pravděpodobnosti takové katastrofy -
odhození miliónu tun ropy | do moře.“
i
„Tvé morální zásady mě opravdu dojímají. Každopádně, Ni-l
cholasi, mohu ti připomenout, že toto je můj rodinný byznys, který ;
řídím z tohoto domu - a nezapomeň, že už nejsi členem této rodiny a ani zaměstnancem společnosti.“
„Postavil jsem se proti tobě vždycky, když jsi chtěl něco důležitého obejít,“ připomněl mu Nick.
..Zkoušel jsem tě naučit, že laciná cesta se vždy projeví v delším časovém odstupu jako ta nejdražší.“
„Co? Ty že jsi mě učil?“ Bylo to poprvé, co se mu Duncan otevřeně vysmíval. „Co bys mě mohl tak převratného naučit o lodích či o penězích?“ A potom přímo labužnicky vychutnával ta krásná další slova, „anebo o krásných ženách?“
Nicholas se pohnul, aby se na něho vrhl. Nakonec se mu podařilo potlačit to sladké nutkání a vší silou rozevřel zaťaté pěsti, i když mu v uších hučela krev.
„Budu s tebou bojovat,“ prohlásil tiše. „Neustoupím a poženu to odtud až na Maritime Conference a ještě dál.“ Toto rozhodnutí vlastně padlo právě v této chvíli - zjistil, že o tom sice podvědomě přemýšlel, ale skutečností se to stalo, až když to vyslovil.
„Maritime Conference nedojde k rozhodnutí o potrestání některého svého člena dříve než za pět let.
To už ale bude Golden Dawn patřit nějaké společnosti v
Japonsku nebo Hong-Kongu a Christy marine už bude mít v bance dvě stě miliónů.“
„Všechny přístavy, přes které jde ropa, nechám pro tebe uzavřít...“
„A kým? Těmi neustále po ropě žíznícími vládami s nátlakovými skupinami obřích petrochemických společností?“
Duncan se pobaveně zasmál a to už měl zase nasazenou svou obvyklou masku. „Opravdu ses vynořil odkudsi z jiného světa. Jako berani jsme se střetli už mnohokrát, ale přesto pořád stojím oběma nohama na zemi. A rozhodně ani tentokrát nepadnu před tvými vymyšlenými hrozbami.“
Po této předehře se nedalo vůbec doufat, že by při setkání v zasedací místnosti mohlo dojít k jakémukoliv vyrovnání. Atmosféra byla přímo nabitá protivenstvím a odporem obou hlavních osob. Zdálo se, že ti jediní vystupují na tomto jevišti.
Seděli proti sobě, odděleni lesklým povrchem stolu z ušlechtilého dřeva, a očima se přímo provrtávali.
Nahýbali se kupředu v křeslech, a pokud se na sebe usmáli, vypadalo to jako tiché vrčení dvou starých vlků, kteří se obíhají se zježenou srstí.
S největším úsilím se Nicholas snažil zvládnout sebekontrolu a udržet na uzdě svůj vztek, aby mohl jasně myslet. Potřeboval hlavně, aby jeho intuice společně se správným odhadem protivníkova stavu mu mohla dopomoci v dobrém tahu proti soupeři, ukrytému za líbivou maskou.
Po hodině a půl se konečně utvrdil v tom, že toho člověka před ním motivuje něco jiného než osobní rivalita a nepřátelství. Jeho protinávrh byl tak nízký, že už předem nedával naději akceptování, a dokonce i tak malý, až bylo jasné, že se ani nechce dohodnout. Duncan Alexander chtěl jít k arbitrážnímu soudu a přitom tam nebylo nic, čím by mohl něco získat.
Každému, kdo seděl u stolu, to muselo být jasné, že bezpochyby má Nickův požadavek hodnotu čtyři milióny dolarů. Nicholas by rozhodně s těmi čtyřmi souhlasil, i když s ním vztek cloumal. Možná by riskoval, protože na arbitrážním soudu ho mohou odměnit i šesti milióny - znal ale dohře ta zpoždění a potřebné poplatky, které by musel zaplatit za pokračo225
vání sporu. Suma by se určitě blížila dalšímu miliónu, a tak byl rozhodně připravený se tady domluvit.
Duncan Alexander nabízel pouhé dva a půl, což bylo opravdu trapné. Nesnažil se nijak vyjít vstříc a nic seriózního nezkusil, aby mohlo dojít k dohodě. Opravdu jako by neměl zájem a Nicholas stále nechápal, čeho tou svou neobloměností chce dosáhnout. Nic tím přece nezíská a přitom hodně riskuje.
Vyznal se v těchto záležitostech, a proto chápal tu hlavní zásadu: Nikdy, opravdu nikdy se nejde do dalšího soudního sporu, pokud je možná jiná cesta. To byla zásada, kterou si Nick dobře zapsal hluboko do paměti. Soudní spory jsou dobrou pastvou pouze pro právníky.
Proč to Duncan schválně maří, co chce získat tím, že překáží dohodě? Nicholas odolal pokušení vstát a odejít z místnosti s výrazem znechucení. Místo toho si zapálil další viržinko a znovu zabořil své oči do těch ocelově šedých naproti. Snažil se ho prosondo-vat, propátrat a chtěl najít v jeho krunýři ten slabý bod. Snažil se uvažovat.
Co nutí Duncana Alexandcra, aby oponoval dohodě? Proč to nezkouší s nižší, ale trochu realističtější nabídkou - co tím získá?
Náhle se mu rozjasnilo: Chantelle a její zoufalá žádost o radu mu náhle vytanula na mysli. Už to věděl - Duncan Alexander potřeboval čas. Bylo to tak jednoduché. Nic jiného než dostatek času.
Tak dobře, konečně se upokojil Nicholas. Opřel se zpět do koženého vypolštářovaného křesla a zamrkal.
„Jsme stále stovky mil od sebe. Sejdeme se až při tom posledním jednání v horní místnosti pojišťovny
Lloyďs. Datum bylo určeno už předtím na dvacátého sedmého.
Doufám, že alespoň na tom jsme se dohodli, že?“
„Samozřejmě.“ Duncan se také pohodlně uvelebil a Nick viděl jasně nervózní pohyb jeho očí, cukání lícních svalů i napínání šlechtěných štíhlých prstů na pracovním diáři v kůži, položeném na stole.

„Samozřejmě," zopakoval opět Duncan a začal se zvedat k odchodu. Bylo to nenápadné gesto ke skončení celého setkání. Lhal opravdu perfektně - málem si toho
Nicholas ani nevšiml, ale včas zachytil ty malé signály, které mu tuto skutečnost potvrdily.
Ve starodávném výtahu překypoval James Teacher nadšením, mnul si spokojeně své baculaté ruce. „Však my mu ukážeme!" Nick se na něho kysele podíval. Vítězství, ztráta či nerozhodný výsledek nemá na příjem tohoto právníka žádný vliv. Už jenom to, že Duncan
Alexander odmítl dohodu, znamenalo, že
James Teacher svůj příjem z tohoto případu zečtyřnásobí. Cosi opravdu obscénního bylo na té úžasné radosti malého právníka.
„Budou se snažit o kličkování," prohlásil zachmuřeně Nicholas a James Teacher náhle vystřízlivěl.
„Zítra před polednem se Christy marine bude snažit posunout datum slyšení," prorokoval Nick. „Asi budeme potřebovat Warlock s oběma motory naplno, abychom je dovlekli před arbitrážní soud."
„Ano, máte pravdu," přikyvoval právník. „Nějak mě zmátli, ale cosi jsem cítil..."
„Neplatím vám proto, abyste se nechal mást," přerušil ho
Nicholas tvrdým hlasem., .Platím vás za to, abyste jejich postup včas odhadl a předstihl je v jednání.
Chci je mít na slyšení toho dvacátého sedmého a to je váš úkol, pane Teachere." Ani nemusel zvyšovat hlas, protože právě v té chvíli se z kulaté tváře právníka vytratily jakékoliv zbytky radosti a okamžitě se změnily ve výraz obav a hlubokého znepokojení.
V Eaton Square přímo zářil přijímací salón krémovou a zlatou, což bylo tak chytře navrženo, že ladění barev se vlastně stalo ozdobným rámem pro to perfektní umělecké dílo. Visel tu originál baletního námětu od Degase, jehož kopie visela v Golden Dawn. Obraz tvořil střed celé místnosti a byl perfektně osvětlen skrytými světly, takže zářil jako převzácný drahokam, a dokonce i květiny na klavíru barvy slonové kosti byly krémové - bílé růže a narcisy, jejichž bledé éterické květy silně kontrastovaly s malbou.
Další zářivý bod celé místnosti byla Chantelle. S vrozenou orientální dovedností dokázala nosit svěží a jasné barvy, aniž to vypadalo nevkusně. Zahaloval ji zářivý pléd, který ovšem nijak nemohl potlačit její krásu. Zdvihla se z obrovské chlupaté bílé pohovky a šla mu vstříc. Pocítil to známé jemné teplo a chvění, které mu prostupovalo celým tělem, jako kdyby požil silné afrodiziakum. Věděl dobře, že nikdy nebude imunní proti jejímu kouzlu.
„Drahý Nicky. Byla jsem si jistá, že se na tebe můžu spolehnout," vzala ho za ruku a podívala se na něho. Stále ho držela, když ho vedla k pohovce a snesla se vedle něho jako jasné, překrásné ptáče.
Natáhla nohy a na okamžik se zablýskla její lýtka a kotníky odstínem vyleštěné slonoviny, než je zakryla svou třpytivou sukní. Potom zdvihla porcelánovou konvičku značky Wedgwood.
„Orange pekoe," usmála se na něho. „Žádný citrón, žádný cukr."
Musel se usmát též. „To asi nikdy nezapomeneš," a uchopil hrneček.
„Řekla jsem ti už, že vypadáš velice dobře," pokračovala a pomalu, pozorně si ho prohlížela. „A
je to pravda, Nicholasi. Když ses objevil v Lynwoodu prvního června při narozeninách našeho syna, měla jsem o tebe starosti. Vypadal jsi opravdu hrozně, jako nemocný nebo unavený - ale teď," naklonila kriticky hlavu, „vypadáš absolutně skvěle."
Ted by jí měl začít lichotit, pomyslel si hořce a potom by se řeč stočila na syna a jejich vzájemné přátele.
„O čem jsi to se mnou chtěla hovořit?" ozval se tiše. Zahlédl, jak se v jejích tmavých očích objevil stín nemilého překvapení.
„Nicholasi, ty dokážeš být tak vzdálený, tak...," zaváhala a hledala to správné slovo, „tak odtažitý."
„Však nedávno mě kdosi nazval zasraným anglickým bastardem se studeným čumákem," souhlasil s ní, ale Chantelle zavrtěla hlavou.
„Ne. Dobře vím, že ne. Ale jestli bys pouze..."
„Tři nejnebezpečnější a vztek rozpalující fráze v anglické řeči," zarazil ji, „jsou bezesporu ,ty vždycky' či .ty nikdy' a .jestli pouze'. Chantelle, přišel jsem, abych ti pomohl s tvým problémem.
A o tom můžeme klidně diskutovat - pouze."
Rychle vstala a znal ji natolik dobře, že okamžitě poznal, jak ji zloba nadzdvihla a rozpálila oči divokým leskem. Několik rych228
lých tanečních krůčků ji přeneslo k originálu, zadívala se na něj a malé pěstičky měla přitom sevřené.
„Ty opravdu spíš s tím dítětem?" zeptala se a vztek se dal poznat už i z jejího hlasu,
Nicholas se též postavil.
„Na shledanou, Chantelle."
Otočila se, hnala se k němu a uchopila ho za ruku.
„Ach, Nicholasi, ach, to je neodpustitelné. Opravdu nevím, co mě to posedlo. Prosím tě, nechod."
Snažil se vytrhnout z jejího sevření. „Opravdu tě prosím, poprvé v životě tě prosím, Nicholasi.
Prosím neodcházej."
Byl stále plný hněvu, když se usadil zpět na pohovku. Seděli v tichosti celou minutu, zatímco se snažila dostat své chování pod kontrolu.
„Začalo to doopravdy hrozně. Nechtěla jsem, aby se to stalo."
„Tak dobře, souhlasím, ale musíme se dostat na bezpečnější půdu."
„Nicholasi," začala, „ty a můj otec jste stvořili Christy marine.
Pokud nic jiného, tak tohle bylo víc tvoje než jeho. Ty nejlepší dny celá společnost prožívala v těch posledních deseti letech, kdy jsi stál na místě ředitele.

Všechny význačné úspěchy za tyto roky...“
Netrpělivě mávl rukou v odmítavém gestu, ale Chantelle klidně pokračovala dál. „Velká část tvého života je spjata s Christy marine, a tak jsi s celou společností pořád hluboce propojený, Nicholasi.“
„Jsou tu pouze dvě věci, se kterými jsem nyní propojený,“
odsekl. „Je to má firma Oceán Salvage a já sám.“
„Oba víme, že to není pravda,“ šeptala. „Jsi zvláštní typ muže,“ povzdechla. „Trvalo mi to dlouhý čas, než jsem na to přišla. Předtím jsem si myslela, že všichni muži jsou jako ty. Věřila jsem, že síla a šlechetnost jsou naprosto běžné...“
Potřásla rameny.
„Někteří lidé se poučí až ze svých chyb,“ usmála se, ale její výraz byl nejistý a úsměv malý, trochu pokřivený.
Nic neříkal, uvažoval o všem, co právě slyšel, a potom se zeptal:
„Pokud tomu věříš, tak mi už řekni - co tě vlastně znepokojuje?“
„Nicholasi, s Christy marine se děje něco hrůzně děsivého.
Opravdu to cítím, ale nerozumím tomu.“
„Tak povídej.“
Na moment odvrátila hlavu a potom se na něho zase podívala.
Zdálo se, že tvar a barva jejích očí se změnily: ztmavly a zesmutně-ly. „Je to pro mě strašně nepříjemné, být neloajální, tak těžké najít ty správné výrazy pro mlhavé pochyby a obavy.“ Zarazila se a zakousla se do spodního rtu. „Nicholasi, převedla jsem své akcie v Christy marine na Duncanajako člověka, kterého jsem pověřila hlasovacím právem.“
Nicka to šokovalo tak, že cítil, jak se mu v celém těle napínají nervy a svírá se mu žaludek. Zavrtěl se na pohovce, podíval se na ni a ona tiše přikývla.
„Vím dobře, že to bylo bláznovství. V ty šílené dny tenkrát před rokem bych mu dala cokoliv, oč by požádal.“
Cítil dobře, že to ještě není všechno, co mu chtěla říci, a tak čekal. Vstala, přešla k oknu, podívala se s provinilým výrazem ven a znovu se k němu otočila.
„Můžu ti nalít drink?“
Podíval se na své Rolex Oyster: „Slunce je už za ráhnem, tak v tom by problém nebyl. Ale co Duncan?“
„V tyto dny nikdy nepřijíždí domů před osmou či devátou.“
Přešla ke karafě na stříbrném podnosu a zády k němu nalila whisky. Ztišila hlas, takže jen těžko zachytával její další slova.
„Před rokem jsem také rezignovala jako vykonavatelka Trustu.“
Neodpověděl, protože to byla ta skutečnost, na kterou čekal.
Navíc tušil, že to pořád ještě není všechno. Trust založil starý Art-hur Christy a měl se stát páteří a hybnou silou celé Christy marine.
Jeden milión akcií s hlasovacím právem, které obhospodařovali tři vykonavatelé: bankéř, právník a člen rodiny.
Chantelle se otočila a přinesla mu oblíbený drink.
„Slyšel jsi, co jsem řekla?“ zeptala se. Nick přikývl, upil a potom položil další otázku.
„A co ti další dva? Bankéř Pickstone z Lloyďs a právník
Rol-lo?“
Zavrtěla hlavou a opět skousla rty. „Kdepak, už to není
Lloyďs, ale Cyril Forbes.“ „Kdo to je?“
podivil se Nick. „Je to šéf banky London and European.“ „Ale to je přece Duncanova vlastní banka,“
protestoval Nicholas.
„Je ale stále registrovaná.“
„A Rollo?“ „Rollo měl srdeční záchvat před půl rokem, a tak rezignoval.
Duncan dosadil na jeho místo jakéhosi mladého muže, ale ty ho neznáš.“
„Můj Bože. Tři muži a každý z nich je Duncan Alexander - teď tedy má volnou ruku s Christy marine na celý rok. A nikdo ho nemůže ani kontrolovat, Chantelle.“
„Chápu to,“ zašeptala. „Bylo to šílenství a ani to nemůžu nijak vysvětlit.“
„Takové šílenství je to nejstarší na světě.“ Nakonec mu jí ale přece bylo líto - prakticky poprvé. Tím si byl jistý, a tak musel akceptovat, že Chantelle se dostala pod nátlak a řízení takových sil, kterým se nemohla nijak bránit. Opravdu ji litoval.
„Bojím se, Nicholasi. Bojím se odhalit důsledky toho, co jsem udělala. Hluboko v sobě cítím, že se stalo něco příšerného, ale bojím se pravdy.“
„Tak dobře, ale musíš mi říct všechno.“
„Nic jiného ale nevím.“
„Pokud mi lžeš, tak ti ale nemůžu pomoct,“ upozornil ji jemně.
„Snažila jsem se sledovat novou strukturu celé společnosti, ale je to velice komplikované, Nicholasi.
London and European jsou novými držiteli, a tak a...,“ hlas sejí vytratil. „Jde to jakoby pořád dokola, pořád v kruzích a já nejsem s to objevit žádné podrobnosti ani nemůžu klást příliš mnoho otázek.“
„Proč ne?“
„To neznáš Duncana.“
„Už ale začínám,“ ozval se trpce. „Chantelle, přece má§ právo se ptát a dostávat odpověd.“
„Počkej, udělám ti další drink,“ a lehce vyskočila.
„Ještě jsem nedopil.“
„Led se ti už rozehřál a já vím dobře, že to nemáš rád.“ Vzala sklenici, vylila rozředěnou whisky a opět naplnila čerstvou

dávkou.
„Tak co dál? Co ještě?“
Náhle začala plakat. Usmívala se na něho, ale slzy jí tekly.
Žádné vzlyky, žádné popotahování. Slzy jí pramenily, jako když krev vytéká z rány. Prorazily si cestu z těch hlubokých černých očí přes husté prohnuté řasy a koulely se jí dolů po tvářích. Stále se ale usmívala.
„Šílenství skončilo, Nicholasi. Netrvalo to nijak dlouho - ale bylo to naprosté sebezničení.“
„Přichází domů v devět,“ připomenul Nick.
„Obvykle ano.“
Vytáhl kapesník a podal jí ho.
„Děkuji.“ Osušila si slzy a stále se jemně usmívala.
„Co mám dělat, Nicholasi?“
„Zavolej si tým auditorů,“ začal. Okamžitě zavrtěla hlavou a skočila mu do řeči:
„To ovšem neznáš Duncana,“ zopakovala své varování.
„Proti tomu ale nemůže nic dělat.“
„Ten může udělat cokoliv,“ odporovala mu. „Vím, zeje schopný udělat cokoliv, a proto se bojím, Nicholasi.
Strašně se bojím. Ale nebojím se pouze o sebe, ale také o našeho syna.“
Nicholas se napřímil.
„Peter? To se bojíš přímo nějakého fyzického násilí?“
„Opravdu nevím, Nicholasi. Jsem kompletně zmatená a naprosto sama. Ty jsi jediná osoba na světě, které můžu věřit.“
Už nemohl déle sedět. Vyskočil a začal popocházet po místnosti, mračil se a uvažoval, díval se do sklenice v ruce a pozoroval vznášející se kostku ledu, která tiše cinkala o stěnu.
„Poslouchej tedy,“ rozhovořil se konečně. „Udělám to, co je v mých silách. Napřed ale musím zjistit, kolik pravdy je v těch tvých obavách.“
„A jak to zjistíš?“
„Bude lepší, když to nebudeš vědět.“
Dopil a Chantelle vstala celá vylekaná.
„Přece už neodcházíš?“ „Už nezbylo nic, o čem bychom měli mluvit. Ozvu se ti, jakmile něco zjistím.“ „Uvidím tě tedy.“
V hale pohybem hlavy propustila sněhou službeznou a sama mu podala kabát.
„Měla bych poslat pro auto? Těžko seženeš taxík okolo páté.“
„Půjdu pěšky.“
„Nicholasi, nemůžu vypovědět, jak jsem ti vděčná. Úplně jsem už zapomněla, jak se cítím jistá a bezpečná, když jsem vedle tebe.“ Přistoupila k němu ještě o krok blíž, hlavu zvrácenou a nabízela rty měkké, zářivé a žádoucí. Oči stále tonuly v slzách, ale svítily už jasně. Věděl, že musí zmizet co nejdříve, a tak rychle dodal: „Věř mi, že všechno už bude v pořádku.“
Položila svou malou pěstěnou ručku na klopu kabátu a bezdůvodně ji upravila s tím majetnicky ženským gestem. Olízla si rty.
„Jsme blázni, Nicholasi - každý z nás! Tak si komplikujeme životy a přitom je to tak jednoduché, být šťastný.“
„Vtip je pouze v tom, že musíš rozpoznat své štěstí, když na ně šlapeš, myslím si.“
„Je mi to líto, Nicholasi. To je poprvé, co se ti vůbec kdy omlouvám. Vypadá to, že dnešek je den mnoha věcí, které dělám poprvé. Všeho je mi opravdu líto, a tak se omlouvám za veškeré své jednání, kterým jsem tě kdy zranila. Přeji si z celého svého srdce, aby to bylo možné smazat a začít znovu.“
„Bohužel, takhle to ale v životě nejde,“ a s obrovským vypětím vůle zlomil to kouzlo a ustoupil.
Za jiných okolností by se nahnul k těm svůdným rtům.
„Zavolám ti, jakmile něco podstatného zjistím,“ ubezpečoval ji horlivě, zapnul si kabát až ke krku a otevřel mohutné vstupní dveře.
Nicholas vyrazil zuřivě do zimy venku a rychlými kroky se vzdaloval - krev se v něm vařila, ale jedno věděl jistě:
Bezpochyby není muž, který se pouhou vůlí může zamilovat anebo lásku odmítnout.
Jsi staromódní, vytanula mu na mysli naprosto jasně
Samanthi-na slova. Samozřejmě měla pravdu. Byl zakletý v konstantním kruhu loajálnosti a emocí, které ohraničovaly svobodu jeho činnosti. Věděl, že porušil jedno ze svých vlastních pravidel a už se nepohybuje směrem kupředu, ale v kruhu jde zpět.
Miloval Chantelle Christy až na dno své duše a téměř polovinu svého života obětoval Christy marine.
Věděl dobře, že na tom se nedá nic změnit. Ani pro něho, ani pro Nicholase Berga, vězně svého vlastního svědomí.
Náhle se zarazil a zjistil, že stojí před budovou Kensington
Na-tural History Museum na Cromwell
Road. Rychle přešel k hlavní bráně - už však bylo tři čtvrtě na šest, a tak měli zavřeno. Samantha by ale stejně neseděla ve veřejné studovně, protože prolézala labyrintem podzemí této obrovské kamenné budovy. Za těch pár dní se už seznámila s několika zaměstnanci muzea. Pocítil v srdci osten žárlivosti, když si uvědomil, že je s jinými lidskými bytostmi. V jejich společenství s nadšením v mysli možná i zapomněla, že Nick existuje.
Náhle viděl své jednání v jiném světle. Zdálo se mu, že je nečestné myslet si něco takového, když se před několika minutami zabýval vzpomínkami na jinou ženu.
Teprve ted pochopil, že je možné cítit lásku ke dvěma různým ženám ve dvou kompletně rozdílných rovinách v ten samý čas.
Plný problémů, rván konfliktem lásky a loajálnosti, se otočil zády k holým železným vratům muzea.

Nicholas měl apartmá v pátém patře jednoho z těch renovovaných a nově vybavených domů v Queen's Gate.
Uvnitř to vypadalo, jako by tu tábořila tlupa cikánů. Ještě nepo-vésil ani obrazy a poličky na knihy zely prázdnotou. Knihy se kupily na podlaze jako malé pyramidy, obrazy stály opřeny o zeď v předsíni a koberec ležel při zdi stále srolovaný. Dvě židle před televizní obrazovkou a další dvě u jídelního stolu zastupovaly nábytek. Vše sloužilo pouze ke spaní a jídlu - využíváno jenom pro minimální existenční potřeby. Za poslední dva roky tu spal možná šest nocí, a to ani ne vcelku.
Neměl na toto místo žádné hezké vzpomínky, necítil tu žádné teplo rodinného krbu - byt byl naprosto neosobní.
Nalil si whisky a sklenku nesl do ložnice. Uvolňoval si uzel kravaty a setřásal ze sebe sako. Tady to bylo jiné: Místnost ukazovala na Samanthinu přítomnost, i když před odchodem ráno postel vzorně ustlala. Nechala tu ale pár pohozených bot jako léčku pro toho, kdo si nedává pozor, kam šlape.
Její obyčejné korále byly odloženy na nočním stolku společně s rozevřenou knihou, jejíž pohmožděný hřbet prozrazoval nezodpovědné zacházení. Dveře u skříně byly otevřené a pár jeho obleků se tisklo v koutku, aby uvolnilo místo pro dámské oblečení. V otevřených dveřích koupelny zahlédl nad vanou sušící se pár průhledných a tím silně dráždi-vých kalhotek, na dlaždičkách zahlédl stopy pudru a její speciální vůně prostoupila celý byt.
Scházela mu tak moc, že cítil přímo fyzickou bolest ve svém srdci. Málem se rozběhl, když se ozvala ode dveří rána a Samantha se přiřítila jako vichr. „Nicholasi, to jsem já!“ vykřikla, jako by to mohl být někdo úplně jiný. Vlasy rozcuchané a divoce vlající, tváře zrůžovělé pod zlatým opálením.
Vrhl se k ní a sevřel ji do náručí.
„A podívejme se,“ zašeptala udýchaně. „Naše děťátko má hlad, jak vidím,“ a padli do postele, tiskli jeden druhého v přímo zoufalém sevření.
Potom ani nerozsvítili, i když pokoj tonul ve tmě s výjimkou světel z ulice, jejichž zář byla tlumena záclonami a odrážela se na stropě.
„A copak to tedy bylo?“ zeptala se a přitulila se na jeho hrud.
„Ne že bych si stěžovala, ale copak se dalo?“ „Úplně hrozný den, a tak jsem tě potřeboval.“ „Viděl jsi Duncana Alexandera?“ „Přesně tak.“
„Dohodli jste se?“
„Vůbec ne. Na dohodu skutečně nebylo ani pomyšlení.“ „Kručí mi v břiše.“ oznámila. „Tvé milování ve mně vždycky probouzí šílený hlad.“
Natáhl si kalhoty, hodil přes sebe kabát a vyběhl na roh do italské restaurace pro pizzu. Hltali ji v posteli a zapíjeli bílým chianti ze sklenic na whisky.
Když dojedla, povzdechla si a prohlásila:
„Nicholasi, musím jet domů.“
„To přece nemůžeš,“ okamžitě zaprotestoval.
„Mám pořád spoustu práce.“
„Ale,“ cítil, jak se vše sevřelo, když si představil, jak ji ztrácí. „Přece nemůžeš odejít ještě před slyšením.“
„Proč ne?“
„To by bylo to nejhorší - nosíš mi přece štěstí.“
„Aha, to jsem něco jako maskot?“ Protáhla tvář: „To je vše, pro co jsem ti dobrá?“
„To víš, že ne. Jsi opravdu výborná na mnoho jiných věcí. Smím ti jednu z nich opět ukázat?“
„Och, s radostí.“
O hodinu později Nicholas běžel pro další pizzy.
„Musíš zůstat do toho sedmadvacátého,“ promluvil opět s pusou plnou italské pochoutky.
„Nicholasi, drahoušku, já ale opravdu nevím...“
„Tak jim tam zavolej a řekni, že ti umřela teta. Anebo že se vdáváš.“
„I kdybych se vdala, tak to nijak neubere na důležitosti mé práce. Doufám, že víš dobře, že moje práce je něco, čeho se nikdy nevzdám.“
„Samozřejmě, to všechno vím. Ale jedná se opravdu jenom o pár dní.“
„Tak dobře, zítra zavolám Torna Parkera.“ Zašklebila se na něho: „Nedívej se tak na mě - vždyť budu přece jenom na druhé straně Atlantiku, budeme jako sousedé najedno chodbě.“
„Zavolej mu teď. Na Floridě mají právě poledne.“
Mluvila asi dvacet minut, vesele a povzbudivě, zatímco transatlantické spojení její hlas zkreslovalo do podivného mručení a bublání.
„Jednoho dne mě dostaneš do velkých problémů, Nicholasi
Bergu,“ řekla mu upjatě, jakmile zavěsila.
„To ale opravdu není sparná myšlenka,“ stačil odsouhlasit
Nick, než mu v obličeji přistál letící polštář.
Telefon začal zvonit dvě minuty po deváté druhý den ráno. Oba si hověli ve vaně, a tak Nick zaklel, vylezl ven a nahý uchopil sluchátko.
„Pan Berg?“ Hlas Jamese Teachera byl ostrý a oficiální. „Měl jste pravdu: Christy marine požádala o odložení včera odpoledne.“
„O jak dlouho?“
„Devadesát dní.“
„To je ale bastard,“ zavrčel Nick. „A na jakém základě?“

„Potřebují prý čas k vypracování kompletní zprávy.“
„Zablokujte je,“ instruoval Nicholas.
„Mám setkání s jejich tajemníkem v jedenáct. Budu žádat okamžité preliminámí slyšení a zároveň znovu potvrdíme to správné datum.“
„Dostaňte ho dřív než arbitři.“
„Však si na něm smlsneme.“
Samantha ho přivítala zpátky ve vaně tím, že si přitáhla kolena k bradě. Vlasy měla stočené na temeni hlavy, ale mokré pramínky jí visely dolů po krku a na tvářích.
Vypadala růžová a svěží jako malé děvčátko.
„Dávej si pozor, kam strkáš své prsty na nohou, pane,“
upozorňovala ho, když se uveleboval zase ve vodě. Ucítil, jak se mu napjaté nervy uklidňují - takový na něho měla vliv.
„Zvu tě na oběd do Les A, pokud se dokážeš odtrhnout na hodinu či dvě od svého mikroskopu a vzorků zavánějících po rybách.“
„Les Ambassadeurs? Slyšela jsem už o ní tolik, že bych se lam hnala pěšky přes celý Londýn i na pahýlech čerstvě amputovaných nohou.“
„To vůbec nebude zapotřebí. Pouze budeš muset zabavit kmeni divokých šejků z pouště a podle mých zkušeností jsou už od příro-| dy nakloněni blondýnám.“
„Vypadá to, že mě chceš prodat do harému. Zní to zajímavě.
Vždycky jsem myslela na to, jestli by mi slušely ty široké průhledné kalhoty.“
„To jsi celá ty. Já přece nic neprodávám - tedy s výjimkou ledovců. Zastavím u hlavní brány do muzea přesně v jednu hodinu.“
Zmizela se smíchem a apartmá se rozeznělo boucháním dveří a cvakáním zásuvek. Nicholas zasedl k telefonu.
„Je tam sir Richard? Rád bych s ním mluvil osobně - tady je
Nicholas Berg.“
Sir Richard v Lloyďs byl jeho starý a dobrý přítel. Potom zavolal do Francie a Charles Gras v loděnici toho měl na srdci až moc.
„Už žádná další zpoždění či hrozby nemohou ovlivnit datum dokončení Sea Witch.“
„Je mi líto, že kvůli mně máš tolik problémů s Alexanderem,“
omlouval se Nick.
„ ‚Ca ne fait rien', Nicholasi. Přeji ti mnoho štěstí při tom slyšení. Budu pečlivě sledovat Lloyďs
List.“ Nick cítil velkou úlevu, protože Charles Gras kvůli němu riskoval svou kariéru tím, že jim ukázal Golden Dawn. Mohlo to být opravdu vážné.
Potom ještě zavolal B ach Wackie na Bermudách a celé půl hodiny mu vše vysvětloval sám Bernard Wackie.
Warlock se ozvala telexem před dvěma hodinami a postupovala velice dobře s tažením té vrtné soupravy.
Nechají ji podle časového plánu na Bravo II a vrhnou se na další vlečení, které je už očekává.
„David Allen je opravdu dobrý kapitán,“ konstatoval Bernard.
„Už jsi přelanařil Francouze pro svou
Sea Witch?“
„To víš, Julesjejako primadona -ještě neřekl ano, ještě to chvíli potrvá.“
„Potom budeš mít opravdu dobrý tým. Jaké je poslední datum pro
Sea Witch?“ „Konec března.“
„Čím dříve, tím lépe. Mám tu tolik kontraktů, že uživím obě do té doby, než vyzraje projekt s ledovci.“
„Dnes jdu právě na oběd se všemi šejky.“
„Já vím, zájem mají všichni. Mám takový dobrý pocit. Něco velkého se chystá. Ale dej si pozor, jsou až moc mazaní. Maji ten záhadný úsměv sfingy na svých tvářích - a kdy tě zase uvidím?“
„Objevím se u tebe, jakmile zakončím tu arbitráž s Alexanderem - doufám tak koncem měsíce.“
„Musíme si toho hodně říct, Nicholasi.“
Nick se zarazil, aby měl čas si zapálit první viržinko tohoto dne, než zavolá Monte Carlo. Ten hovor ho bude stát alespoň padesát tisíc dolarů, možná až sedmdesát pět. To nejlepší není vždy to nejlacinější, připomněl si opět a zdvihl sluchátko. Nadiktoval sekretářce v Monte Carlu své jméno.
Zatímco čekal na spojení, uvažoval o tom, jak se mu zase život zkomplikoval. Brzy už Bach Wackie nebude stačit, a tak si bude muset otevřít kancelář pro svou společnost Oceán Salvage v Londýně.
Kanceláře, sekretářky, dokumenty, konta a potom přijde dal-si kancelář v New Yorku, jiná v Saudské
Arábii a celý ten cyklus začne opět dokola. Promítla se mu náhle Samantha: její jednoduché a živé štěstí, život bez kličkování a všelijakých pastí. Náhle dostal spojení a zaslechl tenký, vysoký, skoro ženský hlas.
„Pan Berg - Claud Lazarus.“ Žádné jiné pozdravy, žádný výraz nadšení při obnoveném kontaktu. Nick si ho uměl dobře představit, jak sedí za svým stolem v apartmá vysoko nad přístavem. Sedi tam jako lidský zárodek konzervovaný v lihu a ve skle na poličce nějakého muzea. Velká, kompletně plešatá kopule hlavy, měkké a masité tváře, nos s bídou velký na to, aby mu udržel brýle. Oči za tlustými skly zkřivené, měnící neustále svůj vzhled jako plovoucí ryby v akváriu. Tělo vypadalo zakrnělé:
Úzká ramena jako by ho tlačila k zemi a celé pokroucené připomínalo z profilu otazník.
„Pane, máte možnost pro mě vypracovat hloubkovou studii?“
Tak zněl ten správný eufemismus pro finanční a průmyslovou špionáž. Claud Lazarus měl svou síť roztaženou po celé zeměkouli. Ne239

byl omezen ani hranicemi, ani kontinenty a jeho chapadla dosáhla všude.
„Samozřejmě," tence vypískl.
„Potřebuji celou finanční strukturu, řídicí linie, management, jména těch, kteří mají hlasovací právo, a jejich šéfy, umístění a spojení mezi všemi částmi
Christy marine Group, London and European
Insurance a Banking Co. Group. Obzvlášť mě zajímají všechny změny v její struktuře za posledních čtrnáct měsíců. Máte to?"
„Všechno se nahrává, pane Bergu."
„Samozřejmě, takže pokračuji: Chci také seznam zemí, kde je provedena registrace, kde jsou pojišťovací společnosti a ručitelé, s prozkoumáním jejich zázemí." „Prosím pokračujte."
„Potřebuji přesný odhad rezerv London and European Insurance ve spojitosti s jejich potenciálním ručením."
„Pokračujte."
„Mám velký osobní zájem o stavbu plavidla Golden Dawn, která je v loděnici společnosti Construction
Návale Atlantique v St. Nazaire. Chci vědět, jestli už byla pronajata nějakou ropnou společností či zda má kontrakt pro transport ropy. Pokud ano, na kterých plavebních cestách popluje a za jaké ceny."
„Ano?" kvikl Lazarus.
„Čas je to nejdůležitější. A samozřejmě, jako vždy, diskrétnost."
„O tom se nemusíte ani zmiňovat, pane Bergu."
„Mým kontaktem, jakmile budete mít nějaké informace, je Bach
Wackie na Bermudách."
„Postupně vás budu informovat o průběhu našeho šetření.
„Děkuji, pane Lazare."
„Přeji vám pěkný den, pane Bergu."
Nakonec to bylo potěšující slyšet někoho, kdo nepředstírá přátelské vztahy či nenaznačuje, jaké má styky, pomyslel si Nick.Uklidňovalo ho, že má toho nejlepšího muže na světě pro tuto práci.
Podíval se na hodinky. Blížil se čas oběda, a tak okamžitě ucítil, jak se mu zlepšuje nálada při myšlence na Samanthinu společnost.
Lime Street je úzká ulička s vysokými budovami po stranách, těsně vedle Leadenhall Street. Pouze několik metrů odtud, na levé straně, je krytý vchod pojišťovny
Lloyd's of London.
Nicholas vystoupil z bentlye, který mu opět zapůjčil James
Tea-cher, a vzal Samanihu za ruku. Na chvíli se zastavil s pocitem jisté úcty.
Jako námořníkovi je mu historie této význačné instituce důvěrně známá. Nejedná se ale o budovu jako takovou, starodávnou a vzbuzující obdiv. Stejně nic nezůstalo po bývalé kavárně s výjimkou některých tradic. Kdokoliv se tam objeví, vyslovuje její jméno s posvátnou bázní, jako by se jednalo o oběť v chrámu jakéhosi exotického bůžka. Tam, kde zákazníci a personál instituce uzavírají smlouvy, jejich jména a uniformy připomínají spíše číšníky se zlatými knoflíky a červeným hodnostním označením na límci.
Jednalo se o tradici velice starostlivou, protože tady se vlastně celá instituce podílela a přímo uchovávala veškeré strasti spojené s lodmi a posádkami, které vyrážely na moře a pohybovaly se v těch bouřlivých vodách.
Možná později si najde čas, aby jí ukázal i pokoje admirála
Nelsona se všemi vystavenými památkami a pozoruhodnostmi, které mají souvislost s těmi největšími námořníky Velké Británie. Rozhodně ji pozve na oběd v obrovské jídelně ke stolu, který je připraven speciálně pouze pro návštěvy lodních kapitánů.
Nyní se tu ale objevil s podstatně důležitějším úkolem, který vyžadoval veškeré jeho soustředění.
Přišel sem, aby slyšel verdikt, kterým mu bude ohlášen jeho osud. Za několik hodin už bude vědět, jak vysoko a jak rychle ho ponese ta zachycená vlna štěstí.
„Pojd," pobídl ji a společně šli po krátkém schodišti do předsálí, kde je už očekával uniformovaný zřízenec.
„Dnes použijeme zasedací místnost, pane." Dříve se obě strany sešly ke slyšení v jedné z těch menších kanceláří obklopujících vyšší galerie nad celou halou pojišťovny. Pro extraordinální význam celého procesu se Committee of Lloyds rozhodlo k unikátnímu řešení: Arbitři podají svá zjištění a sdělí své ohodnocení v místnosti, která dodá více lesku této velice důležité příležitosti.
V kabině výtahu bylo naprosté ticho - všichni byli opravdu napjati a nikdo se nepokusil ani něco nezávazného prohodit. Obsluha je vedla dál, širokými koridory okolo ředitelských kanceláří a dvojitými dveřmi do zasedací místnosti.
Původně byl její interiér navržen pro venkovské sídlo Bowood House, které vlastnil Marquess of Lansdowne. Celé zařízení bylo rozebráno kousek po kousku:
podlaha, strop, krb a sádrové ozdoby. Vše se transportovalo do
Londýna a znovu bylo sestaveno s takovou péčí a pozorností, že sám Lord Lansdowne při inspekci zjistil, že podlaha vrže přesně v těch samých místech, jako vrzávala v jeho sídle.
U dlouhého stolu pod masivními jiskřícími pyramidami tří lustrů už dva arbitři seděli. Oba kapitáni byli staří zkušení mořští vlci, kteří byli vybráni pro svou hlubokou znalost a poznání moře. Tváře měli vysušené dlouhou službou ve slané vodě a větru. Hovořili spolu potichu, aniž by si všímali dalších příchozích, kteří si usedali na židle do řady proti nim. Starožitné hodiny nad krbem odbily celou, prezident arbitrážního soudu se podíval na uniformovaného zřízence, který poslušně zavřel dvojité dveře. Potom povstal.
„Tento arbitrážní soud byl ustanoven Committee of Lloyd's a získal pověření vyslechnout důkazy ve věci mezi Christy

marine Steamship Co. Ltd. a Oceán Salvage and Towage Co. Lid. Tento soud našel společné základy v následujících oblastech:
Za prvé - kontrakt o záchranných pracích pod Lloyd's Open Form
.No Cure No Pay' na znovunabytí zaoceánské osobní lodi Golden Adventurer o nosnosti dvacet dva tisíc tun, a registrované v přístavu Southampton, existuje mezi oběma stranami.
Za druhé - kapitán Golden Adventurer, zatímco plul směrem na jihozápad v noci šestnáctého prosince poblíž 72. stupně 16. minuty jižní délky a 32. stupně 12.
minuty západní..."
Prezident nenechal zapůsobit žádné dramatické údaje na celý předkládaný výčet faktů. Znovu osvěžil veškerý postup a sled událostí okolo ztroskotání a záchrany
Golden Adventurer. Celá zápletka v jeho podání vyzněla naprosto nudně, dokonce se jeden z jeho kolegů dostal do stavu bezvědomí; tiše zavřel oči, hlava se mu naklonila a rty vibrovaly při každém vydechnutí - naštěstí nezačal chrápat.
Přehled trval celou hodinu, občas přerušován pohledem do lodního deníku a dalších svazků poznámek psaných rukou. Nakonec se prezident uspokojil tím, že zopakoval naprosto veškeré skutečnosti, a pak se zvrátil zpět ve svém křesle a zaklesl si palce do vesty. V obličeji se mu objevil odhodlaný výraz, a zatímco zkoumal zaplněnou místnost, jeho kolega se zavrtěl, otevřel oči, vytáhl bílý plátěný kapesník a dvakrát ostře zatroubil. Pečlivě si tím pročistil obě nosní dírky a v tichu zasedací místnosti to znělo jako andělské trouby svolávající k poslednímu soudu.
Všichni se probrali z letargie a opět se probudil jejich zájem. Rozpoznali, že se blíží okamžik rozhodnutí. Poprvé se Duncan Alexander a Nicholas Berg podívali jeden druhému přímo do očí přes hlavy svých právníků. Žádný z nich nezměnil svůj výraz - ani se neusmál, ani nezachmuřil. Cosi nesmiřitelného a jasně srozumitelného prolétlo mezi nimi. Nespustili ze sebe oči, dokud prezident znovu nezačal mluvit.
„Bylo vzato v úvahu, že soud má jasný názor na to, že celková záchrana lodi byla způsobena zachránci a z toho důvodu mají nárok na odměnu společné se servisem, který poskytli majitelům a ručitelům."
Nicholas ucítil Samanthiny prsty, jak tápají po jeho ruce.
Uchopil ji - byla studená a suchá. Jejich prsty se propletly a ruce nechal ležet na noze.
„Tento soud při výčtu hodnoty záchranných prací vzal v úvahu v první řadě situaci a okolnosti, které je obklopovaly v místě záchrany. Slyšeli jsme jasné důkazy o tom, že většina prací byla prováděna v extrémních podmínkách. Teploty se pohybovaly okolo třiceti stupňů mrazu, síla větru překračovala stupeň dvanáct na Beaufortově stupnici a vše bylo pokryto ledem.
Vzali jsme též v úvahu, že Golden Adventurer už neměla svého velitele. Celá loď byla opuštěna pasažéry, posádkou i kapitánem. Dostala se na mělčinu vzdáleného a nebezpečného pobřeží.
Také jsme si všimli, že zachránci se rozhodli pro plavbu dlouhou tisíce mil bez jakékoliv garance, že veškeré náklady jim budou vráceny. Pluli pouze proto, aby mohli nabídnout svou asistenci, pokud by byla nutná."
Nicholas se podíval přes uličku na Duncana Alexandera. Seděl tam nenucené jako ve své lóži při koňských dostizích v Ascotu. Jeho oblek vypadal melancholicky - matně modrošedý, ale na něm se jevil přímo okázalý. Společně s divokou kravatou to působilo furiantskyJako nějaká Cardinova fantazie.
Náhle otočil hlavou a upřeně se zahleděl na Nicka. Tentokrát v jeho pohledu zahlédl hluboký vztek, který prorážel až do jeho očí, jako když se vánek dotkne řeřavého uhlí na ohništi. Potom se Duncan otočil zpět, zadíval se na prezidenta a opřel si bradu o své pravidelně pěstěné prsty, sevřené v pěst.
„Dále jsme vzali v úvahu transport všech zachráněných z místa neštěstí do nejbližšího útočiště vybaveného veškerou pomocí, kterým bylo Kapské Město v Jihoafrické republice." Prezident až podezřele silně vyzdvihoval úspěch Oceán Salvage. Mohlo to být nebezpečné:
Většinou se při vynášení nemilého rozsudku snažili vybudovat silnou atmosféru náklonnosti k tomu, který má prohrát, a na konci potom zase pracně vybudovanou stavbu strhli.
Nicholas se obrnil proti možnému překvapení a uvažoval:
Cokoliv pod tři milióny dolarů neudrží jeho firmu při životě. To bylo opravdu to holé minimum, které potřeboval k tomu, aby Warlock mohla pokračovat v práci a Sea Witch se dostala konečně na vodu. Cítil, jak se mu žaludek stahuje, a uvažoval dál:
Dokonce i se třemi milióny bude odkázán na milost a nemilost šejků. Nebude schopný nijak manévrovat a stane se otrokem jakýchkoliv podmínek, které si budou přát.
A pořád bude na kolenou.
Nicholas stiskl pro Štěstí Samanthinu ruku a ta se o něho opřela ramenem. Čtyři milióny dolarů mu dají obrovskou možnost, aby se mohl pustit do boje, a bude dokonce mít i menší prostor výběru -
bude ale bojovat tvrdě s nátlakem ze všech stran. Proto byl ochotný se dohodnout na čtyřech miliónech, kdyby mu to Duncan Alexander nabídl.
Možná byl ale chytřejší. Možná se těší na to, až ho uvidí zlomeného jedinou ranou.
Alespoň tři. Nicholas si držel toto číslo v mysli. Ať je to tři, alespoň tři.
„Tento soud vzal na vědomí psanou zprávu firmy Globe
Rngineering Co., která byla pověřena opravami a znovuvybavením
Golden Adventurer. Společně se dvěma dalšími nezávislými inženýry, experty námořní dopravy, vydali separátně pro majitele a zachránce svou zprávu ohledně celkového stavu lodi. K tomu je přiložena zpráva našeho vlastního odborníka, kterou sestavil starší inspektor pojišťovací společnosti
Lloyd's of London . Ze všech těchto pramenů se zdá jasné, že celá loď utrpěla vcelku pozoruhodně malou škodu.

Nedošlo k žádné ztrátě strojního zařízení, a zachránci dokonce s lodí přivezli i její hlavní kotvy a řetězy.“
Skutečně zajímavé, jak tohle dokáže udělat dojem na celý arbitrážní soud. Opravdu jsme Golden Adventurer dovlekli úplně se vším, i s kotvami - pomyslel si s profesionální hrdostí Nick.
„Rychlá protikorozní opatření provedená zachránci omezila veškeré škody všech motorů i dalšího lodního zařízení na minimum...“
A výčet jejich perfektních zásahů neustále pokračoval. Proč už to nemohou skončit? Déle už přece nemohu čekat, říkal si
Nicholas.
„Tento soud vyslechl veškeré názory těch největších expertů a akceptoval zachráněnou hodnotu celé Golden Adventurer, která byla dopravena a předána společnosti pro opravu v Kapském Městě na dvacet šest miliónů amerických dolarů či třináct miliónů tři sta tisíc liber a přihlédnutím ke shora přečteným faktům jsme do245 sáhli jasného přesvědčení, že zachránci mají nárok na dvacet procent zachráněné hodnoty lodě...“
Po dlouhé mrazivé vteřiny nebyl Nick schopný rozvážit, zda slyšel dobře. Až potom ucítil, jak se mu nečekaným triumfem krev valí do tváří.
„Navíc je nutné započítat hodnotu kompletní dopravy, která byla poskytnuta všem, kteří přežili...“
To tedy bylo šest - šest miliónů dolarů! Vše bylo jasné a byl naprosto svobodný jako albatros kroužící nad hladinou oceánu se široce roztaženými křídly.
Nicholas se podíval na svého soupeře a usmál se. Ještě nikdy se necítil tak silný, tak plný života a šťastný. Nikdy v životě neměl tak mohutný pocit nesmrtelnosti - a po jeho boku se k němu tisklo to mladé tělo, přinášející mu věčné mládí.
Na druhé straně Duncan Alexander sklonil hlavu a krátce promluvil s někým, kdo seděl za ním. Na
Nicka se ani nepodíval, ale jeho voskově bílá kůže prozrazovala, že je určitě celý pokrytý potem, a krev jako by se mu ztratila pod opálenou kůží.
„Každopádně, ještě několik dalších dní a už asi přijdeš na to, že tě nudím či se jednomu z nás zastaví srdce,“ usmívala se Samantha už jenom pateticky a nějako obvykle svým zářícím zlatým úsměvem. „V
nejlepším přestat - to je moje zásada.“
Seděli těsně vedle sebe na divanu v salónku V.I.P. jménem
Clip-per Lounge letecké společnosti PanAm na londýnském letišti v Heathrow.
Nick byl šokován rozsahem své vlastní bezútěšné prázdnoty, která se mu rozlévala v celém těle. Zdálo se mu, že přichází o svou veškerou životní sílu: Měl pocit, že mládí a energie se ztrácejí při pomyšlení na to, že Samantha za několik minut zmizí.
..Zůstaň tady se mnou.“
„Nicholasi,“ zašeptala, „musím opravdu letět. Miláčku můj, není to přece na dlouho, ale skutečně musím.“
„Proč?“ naléhal.
„Protože je to můj život.“
„Udělej mě svým životem.“
Pohladila ho po tváři, ale to už odpovídala protitahem. „Mám lepší nápad: Vykašli se na Warlock a Sea Witch, zapomeň na ledovce a pojd se mnou.“
„Víš dobře, že to nemůžu udělat.“
„Tak vidíš,“ souhlasila s jeho námitkou. „Ty to udělat nemůžeš a já to také nechci udělat. Ale Nicholasi, má lásko, nemůžu přece naprosto zahodit své životní plány.“ „Tak dobře, provdej se za mě tedy.“
„A proč, Nicholasi?“ „No přece proto, abych neztratil svůj úžasný šarm. A také proto, abys už začala dělat to, co ti nařídím.“
Potěšené se zachichotala a přitulila se k němu. „Takhle už to přece dávno nepracuje, ty můj gentlemane z viktoriánských dob. Už tu zůstal pouze jeden jediný důvod pro manželství, Nicholasi -a to jsou děti. Chceš se mnou mít dítě?“
„To není špatný nápad.“ „Takže můžu vařit dětské kašičky a přepírat plenky, zatímco ty budeš pobíhat kdesi na kraji oceánu a jednou za měsíc se sejdeme u oběda?“ Zavrtěla hlavou. „Jednoho dne dítě opravdu můžeme mít, ale rozhodně ne ted. Máme toho stále tolik před sebou, tolik práce, pořád ještě si musíme mnoho ve svých životech ujasnit.“
„Vím, že máš pravdu,“ potřásal hlavou. „Ale stejně se nemůžu smířit s myšlenkou, že tam budeš někde pobíhat sama. Než se otočíš, už se tam objeví nějaký pětadvacetiletý cucák s nafouklými svaly a...“
„Dobře víš, že jsem s tebou okusila vynikající a špičkově uzrálý ročník vína,“ zasmála se jeho představám. „Přijed, jak nejdřív můžeš, Nicholasi. Jakmile tu všechno doděláš, tak přijed na Floridu a já ti zase ukážu svůj život.“
Letuška ve své nebesky modré uniformě společnosti PanAm přešla salónek a úsměvem na tváři oznámila:
„Doktorka Silverová? Právě začínáme volat cestující letu 432
ke vchodu.“
Stáli a strnule se dívali jeden na druhého, jako by mezi nimi nikdy nic nebylo.
„Přijeď brzo,“ protrhla Samantha smutné mlčení, postavila se na špičky a objala ho okolo krku. „Přijeď, jak nejdřív můžeš.“
Nick divoce protestoval, jakmile mu James Teacher oznámil výsledek svého jednání. „Já s ním mluvit nechci, pane Teachere. Jedinou věc, kterou od Duncana
Alexandera požaduji, je šek na šest miliónů dolarů, garantovaný nějakou solidní bankou, a navíc je chci dostat do desátého příštího měsíce.“
Právník přemlouval a snažil se rozjařit Nicholase. „Uvažujte o té kráse, až budete sledovat jeho obličej. Budete se na

něm přímo pást, pane Bergu.“
„Rozhodně nebudu mít žádnou radost z pohledu na jeho tvář -dokonce si okamžitě vybavím tisíc jiných tváří, které bych viděl raději.“ Ale nakonec Nick souhlasil s tou podmínkou, že místo setkání vybere on sám, aby jasně prokázal, kdo nyní drží bič v ruce.
James Teacher měl kanceláře v jedné z těch pitoreskních kamenných budov v Inns ofCourt, což vlastně byly starobylé londýnské právnické koleje se zdmi porostlými břečťanem, obklopené malými sametovými trávníky. Dlážděné cestičky je přetínaly, aby propojily velké množství bloků - celý tento komplex byl přímo prodchnutý historií i tradicí a celkově se mu podařilo vyhnout se modernímu komfortu.
Tato strohost a upjatost měla podpořit víru klienta v čestně tradiční jednání svého právníka.
Kanceláře se nacházely až ve třetím patře. Výtah neexistoval a schodiště bylo uzounké, strmé a nebezpečné.
Duncan Alexander se proto objevil celý zadýchaný, s tvářemi zčervenalými pod stálým opálením. Archaicky vypadající úředník u hlavního vchodu si ho znechuceně prohlížel ze své kukaně.
„Kdo že jste?“ ptal se a dlaň si přiložil k uchu. Vypadal šedivě, staře a pitoreskně, stejně jako celá budova. Dokonce i věkem sešlý oblek se mu blýskal dlouhým nošením. Vychrtlý krk mu obepínal stojatý límec s ohnutými špičkami, kterému vévodila dlouhá úzká kravata, připomínající tkaničku. Tu snad měl na sobě i Neville
Chamberlain, když sliboval ve třicátých létech mír v Evropě. „Kdo že?“ A Duncan Alexander zrudl ještě víc. Nebyl zvyklý na to,-aby musel opakovat své jméno.
„Objednal jste se vůbec, pane Arbuthnote?“ vyslýchal ho úředník se zavilou trpělivostí a prohlížel si jména v diáři na stole před sebou. Nakonec přece jenom souhlasně mávl a Duncan Alexander vešel do spartánsky zařízeného předpokoje.
Nicholas ho tam zdržel přesně osm minut, což byl dvojnásobek
Času, který musel čekat on při návštěvě
Christy marine. Stál u malého elektrického teplometu umístěného v krbu a nijak se nesnažil opětovat
Duncanův brilantní úsměv, jakmile se objevil.
James Teacher seděl u svého stolu pod okny, a tak se dostal mimo hlavní konfrontační linii. Držel si pozici jako rozhodčí ve Wimbledonu a Duncan Alexander se na něho ani nepodíval.
„Blahopřeju ti, Nicholasi.“ Duncan horlivě kýval hřívou svých zlatých vlasů a úsměv ve tváři mu přešel ve spiklenecký škleb. „Opravdu jsi to zvládl perfektně - bude to jistě zapsané v knihách.“
„Díky za pochvalu, Duncane. Musím se ti ale svěřit, že dnes jsem velice zaměstnán, a tak ti mohu poskytnout pouze deset minut.“ Nick pohlédl na své hodinky.
..Naštěstí toho k řešení nemáme zase tak moc. Jedná se vlastně pouze o jedinou věc - jakým druhem platby převedeš peníze do mé firmy.
Můžeš si vybrat transfer na konto Oceán Salvage na Bermudách nebo bankou garantovaný šek poslaný doporučeně letecky pro Bach Wackie.“
Duncan zdvihl ruku v posměšném gestu. „Ale prosím tě,
Nicholasi, ty peníze tam přece budou přesně tak, jak rozhodl arbitrážní soud.“
„To je dobře,“ odpověděl mu Nick s vážnou tváří. „Nemám touž vůbec chuť na další potýkání se s tebou u soudu s dlužníky.“ „Chtěl bych ti jenom připomenout to, co kdysi řekl starý Arthur
Christy...“
„Aha, samozřejmě, to byl náš společný tchán,“ poznamenal
Nicholas jemě a Duncan předstíral, že to nezaslechl. Ani se nezara-zil a pokračoval dál:
„Řekl, že Berg a Alexander, které dal dohromady, tvoří ten nejlepší tým na světě v námořní plavbě.“
„Však starý pán už byl hodně senilní na konci svého života,“
dodal Nick a stále se neusmíval.
„Samozřejmě že měl ale pravdu. Můj Bože, Nicholasi, umíš si to představit, kdybychom pracovali společně a ne proti sobě? Ty jsi přece ten nejlepší a nejzkušenější mořský vlk v téhle branži...“
„Jsem přímo dojatý, Duncane. Opravdu se mě hluboce dotýká tento tvůj zbrusu nový přístup k mé osobě.“
„Sliboval jsi, že mi v tom vymácháš nos, Nicholasi. Stalo se přesně tak, jak jsi řekl, a já jsem takový člověk, který se učí ze svých chyb. A navíc - zvrat katastrofy ve triumf je můj oblíbený trik.“
„Ukaž mi teď ten svůj trik,“ pobídl ho Nick. „Ať se podíváme, jak změníš šest miliónů dolarů do celého houfu motýlků.“
„Šest miliónů dolarů a Oceán Salvage ti dohromady přinesou zpět Christy marine. A budeme na tom oba stejně.“
Ani sebemenší překvapení se neobjevilo ve tváři Nicholase
Berga - ani brvou nepohnul, ani rty se mu nezachvěly. V mysli mu ale vířily všechny možnosti, jak se
Uuncanu Alexanderovi dostat na kobylku.
„Společně nás nikdo nezastaví. Z Christy marine se stane gigant, který bude dohlížet na transport po všech oceánech. Rozvineme další divize, jako je podmořský ropný výzkum či doprava chemických kontejnerů.“ Jeho skvělá prezentace a šarm, ne vždy použitá neodolatelnost, zanícení pro věc a divadelní postoj jako by ozářil a zesvětlil celou místnost. Nick ho pozorně sledoval a dozvídal se o něm každou vteřinou víc a více.
„Dobrý Bože, Nicholasi, ty jsi přece typ muže, který dokáže zkonstruovat a uvést do života takového obra, jako je Golden Dawn, či zachránit zaoceánský kolos ve vichřici a mrazu. Já jsem zase muž, který dokáže zorganizovat biliony dolarů pouhým mrknutím oka.
Nic nám nemůže stát v cestě, nebudou existovat žádné hranice, které by nás zastavily.“ Odmlčel se a sledoval efekt svých slov. Nicholas si zapálil viržinko, které držel, ale očima pozorně sledoval vývoj skrz namodralý obláček kouře.
„Dobře vím, o čem přemýšlíš,“ pokračoval Duncan a jeho hlas sklouzl do důvěrného tónu. „Vím dobře, že jsi finančně

vyčerpaný a že potřebuješ těch šest velkých melounů, abys udržel Oceán Salvage nad vodou. Christy marine bude garantovat veškeré náklady a výdaje z Oceán Salvage - to je naprostý detail. Nejdůležitější ze všeho ale je ta spolupráce, tak jak to starý Arthur Christy viděl:
Berg a Alexander.“
Nicholas vytáhl viržinko z úst, podrobně si prohlédl kouřící
Špičku a podíval se opět na něho.
„Řekni mi, Duncane,“ zeptal se neutrálním tónem, „v tom obrovském podílnictví, které nabízíš - budou do našeho společného vlastnictví patřit i naše ženy?“
Duncanovi ztuhl úsměv na rtech a oči se široce rozevřely. „Nicholasi,“ snažil se opět začít, ale Nick ho umlčel rozhodným gestem.
„Řekl jsi, že zoufale potřebuji šest miliónů, a to jsi tedy měl pravdu. Potřebuji tři milióny na to, aby se Oceán Salvage mohla bez problému živit a další tři na to, abych zastavil to úděsné monstrum, které ty buduješ.
Každopádně se budu jakkoliv snažit tě zastavit.
Pokud se neobjeví peníze, nechám na tebe vystavit soudní předvolání deset minut po deváté ranní, hned druhý den, kdy vyprší soudní rozhodnutí. Už jsem tě varoval, že budu bojovat s tebou a Golden Dawn. A to stále platí.“
„Stal ses troškařem,“ zareagoval Duncan. „Nikdy jsem si nemyslel, že tě uvidím, jak se přidáš k těm bláznivým ochráncům přírody.“
„Ještě je mnoho věcí, které o mně nevíš, Duncane Alexandere.
Ale při Bohu přísahám - všechno se to dozvíš, ale tou krušnou cestou.“
Chantelle vybrala restauraci San Lorenzo na Beauchamp Pláce, když se s ní Nicholas odmítl opět setkat v její rezidenci na Eaton Square. Pochopil, jak je nebezpečné být s ní o samotě, ale San Lorenzo též nebylo moc vhodné jako místo pro jejich setkání -
vzpomínky na staré dobré časy tu přebývaly v každém koutku. Byl to jejich rodinný rituál. Tady prožívali nedělní obědy, kdykoliv neodce-stovali z Londýna. Chantelle, Peter a Nicholas si spolu vždycky radostně užívali u svého oblíbeného stolu v rohu. Však jim ho Máňa dnes také rezervovala.
„Dáš si své oblíbené ‚osso bucco'?“ zeptala se Chantelle, pokukující na něho přes menu.
Nicholas si to vždy objednával, kdežto Peter si dával
‚lasagne' -to byla část jejich rituálu.
„Dnes si dám rybu,“ obrátil se Nicholas k číšníkovi, který je obletoval. „A k pití si dáme domácí bílé.“ Vždy tu pili značkové San-serre, ale Nick záměrně snížil úroveň jejich sezení tím, že objednal obyčejnou karafu.
„Je dobré,“ usrkla Chantelle a postavila sklenici na stranu.
„Mluvila jsem s Peterem včera večer a jde na něho nějaká chřipka. Doufám, že se mu už dneska uleví, ale rozhodně ti posílá pozdravy.“
„Díky,“ zareagoval prkenně, zatížený těmi zvědavými pohledy od sousedních stolů. Už je poznali a takovýhle skandál obletí Londýn tak rychle jako morová rána.
„Musím letět na Bermudy a byl bych rád, kdyby tam se mnou
Peter strávil část velikonočních prázdnin.“
„Bude se mi po něm stýskat - je to opravdu mé všechno.“
Nicholas čekal na hlavní chod, a jakmile mu byl naservírován, zeptal sejí odměřeně: „O čem chceš vlastně se mnou hovořit?“
Chantelle se k němu nachýlila a její parfém byl lehký, něžný a vyvolával vzpomínky.
„Zjistil jsi něco, Nicholasi?“
Ne, pomyslel si. To není to, co chce. Je to ta její ušlechtilá orientální krev - tajemství a intriky.
Určitě v tom bylo ještě něco jiného.
„Nezjistil jsem nic nového,“ pokračoval. „Pokud bych něco věděl, rozhodně bych ti zavolal.“ Zabořil oči do jejího obličeje a bez-výrazně pokračoval: „Ale to přece není důvod, proč jsi tady.“ Usmála se a odvrátila pohled. „Máš pravdu,“ přiznala se. „To tedy není.“
Seděla blízko něho v tenké hedvábné halence s odvážným výstřihem, lemovaným krajkou. Zaručovala lákavý pohled - přímo k nakousnutí. Její perfektní proporce a pružnost sametové kůže přitahovaly jeho zrak, obzvlášť když je tak dobře znal.
Náhle se na něho podívala a tak ho odhalila. Její velké oči zazářily jasnou touhou, až srdce usedalo.
Pomalu sešpulila rty, potom si je olízla špičkou jazyka.
Nick cítil, jak se židle pod ním nahýbá. Okamžitě poznal typický náznak jejího vzrušení. Přesně tak si hrávala se svými rty i jazykem kdysi a on okamžitě pocítil automatickou odpověď svého těla, kterou se zoufale snažil potlačit. Reakce byla ale tak silná a překvapující, zeji nemohl zvládnout.
„Tak co to je?“ zeptal se a ani nezaregistroval zastřený tón svého hlasu. Všimla si toho okamžitě, a proto natáhla ruku, uchopila ho za zápěstí a pod prsty ucítila jeho zrychlený tep.
„Duncan chce, aby ses vrátil do Christy marine,“ prohlásila.
„A já to chci také.“
„Duncan tě sem poslal?“ A jakmile přikývla, ptal se dál. „Proč mě ale chce zpět? Bůhví kolik to stálo námahy a bolesti vás oba dva, abyste se mě zbavili,“ a jemně vysvobodil své zápěstí z jejích prstů a obě ruce si vložil do klína.
„Opravdu nevím, proč tě Duncan chce. Tvrdí, že nutně potřebuje tvé zkušenosti.“ Potřásla rameny a její vzdutá blůzka se zavlnila. Cítil napětí v klíně, což oslabovalo střízlivost jeho myšlení.
„Není to však ten pravý důvod - to jsem si jistá. Faktem aleje, že tě chce.“

„Říkal ti, abys mi tohle všechno řekla?“
„Samozřejmě že ne,“ odpověděla a hrála si svými štíhlými prsty se sklenkou. Nalakované nehty zářily a třepotaly se jako motýlí křidla. „Na to jsem přišla já sama.“
„Proč si myslíš, že mě tak nutně potřebuje?“
„Myslím, že jsou pouze dvě možnosti, které si umím představit.“
Překvapila ho tímto logickým, téměř mužským přístupem. Proto její pochybení bylo pro něho tak překvapující, když ji ted poslouchal. Znovu uvažoval o tom, jak mohla ztratit kontrolu nad svými akciemi Christy marine a proč nakonec vše převedla na Duncana Alexandera -
potom si ale vzpomněl, jaké divoké a vášnivé stvoření je Chantelle.
„První možnost je ten fakt, že Christy marine ti dluží šest miliónů dolarů a on vymyslel nějaký trik, jak ti to nezaplatí.“
„Přesně tak,“ Nick přikývl. „A ta druhá možnost?“
, .Povídá se po městě cosi neuvěřitelně zajímavého a vzrušujícího o tobě a tvé firmě Oceán Salvage - rozjíždíš prý něco velkého, někde v Saudské Arábii. Možná by se s tebou Duncan rád rozdělil o výsledky.“
Nicholas překvapeně zamrkal. Celý projekt ohledně ledovců byl znám pouze jemu a šejkům. Připomněl si však, že i další o tom vědí: Bernard Wackie na Bermudách,
James Teacher, Samantha -někudy se to muselo dostat ven.“
„A ty? Jaké jsou tvé důvody?“
„Mám také dva, Nicholasi,“ začala vysvětlovat. „Chci získat kontrolu zpět od Duncana. Chci vlastnit hlasovací právo v mých akciích a získat své právoplatné místo v Trustu. Vůbec nechápu, co jsem tenkrát provedla, že jsem o všechno přišla. Můžu to nazvat jedině šílenství. Chci to ale zpátky a navíc chci, abys to pro mě udělal.“
Nick se hořce usmál. „Najímáš si střelce, jako to bývalo v kovbojkách. Duncan a já naprosto sami na opuštěné prašné ulici, ostruhy cinkají.“ Úsměv přeměnil v zachechtání, ale tvrdě přemýšlel. Pozoroval ji - lhala mu? Bylo naprosto nemožné to vypátrat: Tvářila se záhadně a nevyzpytatelně. Náhle zahlédl slzy v koutcích těch velkých očí a přestal se smát. Byly to opravdové slzy, anebo jenom část jejích intrik?
„Chci tě zpátky. To je ten druhý důvod, Nicholasi.“ Nespustil z ní oči, zatímco pokračovala: „Opravdu se to dá nazvat pouze ší254
lenstvím či bláznovstvím -je to už ale pryč. Dobrotivý Bože, nikdy nepochopíš, jak jsi mi scházel.
Nikdy nepochopíš, jak jsem trpěla.“ Zarazila se a nervózně zatřepala ručkou. „Musím ti to říct,
Nicholasi, a můžu to odpřísáhnout. Peter a já tě potřebujeme, oba dva tě zoufale potřebujeme.“
Nemohl okamžitě odpovědět, protože ho opravdu překvapila.
Cítil, jak se celý jeho život opět otřásá v základech, a připadalo mu, že veškeré životní úseky se míchají a přetřásají jako hrací kostky v kelímku těsně před důležitým hodem.
„Neexistuje žádná cesta zpátky, Chantelle. Můžeme postupovat pouze vpřed.“ „Vždycky dostanu to, co chci, Nicholasi.
Víš to přece velice dobře,“ varovala ho.
„Tentokrát se ti to ale nepovede, Chantelle,“ a zavrtěl hlavou. Věděl však dobře, že její slova ho budou navždy pronásledovat.
Duncan Alexander se usadil v luxusním koženém sedadle svého rollse. Vzal do ruky telefon a okamžitě měl spojení se svou kanceláří v Leadenhall Street.
„Jste schopni mi sehnat Kurta Streichera?“ zeptal se. „Je mi líto, pane Alexandere, ale jeho kancelář ho nemůže vypátrat. Je kdesi v Africe na safari a nevědí, kdy se zase objeví zpět v Ženevě.“
„Děkuji vám, Myrtle,“ řekl Duncan a k jeho strnulému úsměvu scházel jakýkoliv důvod. Streicher se stal náhle tím nejzaměstnanějším sportovcem mezi světovými průmyslníky. Minulý týden lyžoval kdesi v Alpách, tento týden střílí v Africe slony a příští týden bude asi stopovat lední medvědy až za polárním kruhem. A potom samozřejmě už bude pozdě.
Přitom ze všech magnátů nebyl vůbec sám. Od té prohry s
Gol-den Adventurer se všechny jeho finanční kontakty jakoby vypařovaly, a pokud se před ním někdo objevil, měl šekovou knížku přímo všitou do své kapsy.
„Už se dnes nedostanu zpátky do kanceláře,“ informoval svou sekretářku. „Zašlete mi prosím všechny materiály do Eaton Squa255
re, kde budu pracovat celou noc. Myslíte si, že byste mohla zíti přijít o hodinu dříve?“
„S radostí, pane Alexandere.“
Položil sluchátko a podíval se z okna. Právě míjeli Regent’s
Park a mířili směrem k St. John's Wood.
Už třikrál za posledních šest měsíců projížděl touto cestou.
Náhle ucítil pálení kdesi uvnitř pod žebry. Posadil se zpříma, ale bolest přetrvávala. Vzdychl a otevřel bar vykládaný exotickým dřevem.
Nasypal vrchovatou lžičku prášku do sklenice a zalil sodovkou.
Vůbec mu nechutnala ta hrůzná pachuť, když obsah vypil jedním douškem. V ústech po ní zůstala příchuť peprminiu, ale okamžitě se mu ulevilo. Ihned pocítil, jak to protivné pálení ustupuje, a lehce si říhl.
Nepotřeboval doktora, aby mu řekl, že jde o vřed na dvanácter-níku - možná se jedná o celou jejich skupinu. Třeba by se to dalo správně zahrnout do výrazu: kmen vředů. Možná ještě lépe by to vystihovalo slovo konvokace - úplně je viděl, jak tam sedí podobné shromáždění mistrů na britské univerzitě.
Usmál se svému vtipnému přirovnání a opatrně si začal pročesávat zlatavé vlny a obdivně je sledoval v zrcadle.
Napětí v jeho tváři rozhodně vidět nebylo - to si byl jistý.

Nasazená maska obličeje ještě nikde nepraskala, vždy měl dostatek síly a kuráže, aby své rozhodnutí prosadil. Tahle situace ale byla ta nejtěžší, kterou v celém svém životě prožíval.
Přivřel na chvíli oči a viděl Golden Dawn, mohutnou a plující.
Připomínala horu. Tato představa mu dodala další sílu, která jako by mu tryskala z nitra a zaplňovala i celou duši.
Všichni si o něm mysleli, že jedná se svým bohatstvím jako obyčejný skrblík - původem kancelářská krysa. Prý snad v jeho žilách ani nekoluje krev a nemá žádný charakter - to vše o něm rozhlašovali ve městě. Když vypudil Berga z Christy marine, tak se všichni stáhli, mazaně ho zpovzdálí sledovali a čekali, co nového jim zase ukáže. Tím ho donutili, aby žil z té tučné podstaty celé společnosti a trávil sama sebe jako velbloud na poušti svou vlastní zásobu vody. Nyní byl na dně.
„Jsou to bastardi," zašeptal, ale bez jakékoliv hořkosti.
Udělali vlastně přesně to, co by udělal i on, kdyby byl na jejich místě. Jsou to tvrdá pravidla byznysu, která Duncan velice dobře znal a respektoval. A pokud by se mu podařilo předvést se v dobrém světle, rozhodně by ho přijali mezi sebe a štědře by mu to vynahradili. Byla to vlastně zkušební doba, jejíž konec se blížil. Už jenom poslední dva měsíce - těch šedesát dni se mu ale zdálo podstatně tvrdších a delších než celý rok předtím,
Ztroskotání Golden Adventurer se stalo skutečnou katastrofou, protože její celková hodnota byla částí pojistného ručení, na které si půjčil finance. Zisk, který z tohoto luxusního zaoceánského kolosu plynul, mu pomáhal překlenout ten nebezpečný čas, dokud se Golden Dawn neobjeví na vodě.
Náhle se všechno drasticky změnilo. Příliv peněz v hotovosti prudce ustal a navíc musí hledat šest miliónů ve skutečných penězích v hotovosti - a to do desátého příštího měsíce. Dnes už bylo šestého a čas mu jako voda protékal mezi prsty. Kdyby se mu jenom podařilo podfouknout Berga. Cítil v sobě opět tu všezžírající nenávist proti němu. Kdyby se mu podařilo ho nějak pozdržet. Ta falešná nabídka partnerství mohla chvíli pracovat, ale Berg na tc neskočil.
Duncan byl donucen v tísni hledat další zdroj peněz. Kurt Streicher nebyl jen jediný, koho nemohl náhle dostihnout. Až s podivem si uvědomoval, jak dokážou rozpoznat člověka v nesnázích. Sám měl také tento dar - odhalit jakoukoliv protivníkovu zranitelnost či slabost. Měl dojem, že už má skvrny na rukou a snad i ve tváři a prochází ulicemi města s tím starým voláním malomocných: Nečistý, pozor, jsem nečistý.
Tolik je toho v sázcea on se má zabývat takovou trapností, jak je zapůjčení nějakých šesti miliónů na pouhé dva měsíce. Nedůleži-tost této částky byla zřejmá a to ho hnětlo. Cítil to jako urážku a napětí v břišní krajině mu opět přivodilo to známé pálení.
Začal se raději dívat z okna, aby se donutil ke klidu. Rolis royce právě zabočil do slepé ulice žlutých cihlových domů, opřených jeden o druhý jako králíkárny. Hranaté a nepředstavitelně fádní budovy patřily tomu nižšímu průměru obyvatel města.
Narovnal se v ramenou a opět se podíval do zrcadla. Trénoval si svůj úsměv. Vždyť to je pouhých šest miliónů na pouhé dva měsíce, připomínal si neustále.
Rolis se zastavil před jednou z těch anonymních staveb.
Duncan kývl na svého šoféra, který mu držel otevřené dveře a podal kožený kufřík.
„Děkuji, Edwarde. Dlouho se nezdržím."
S kufříkem vyrazil po chodníku dlouhými jistými kroky atleta, s vypjatou hrudí. Přes ramena měl přehozený svrchník a prázdné rukávy za ním vlály jako divadelní kostým. I v ponurém zataženém březnovém odpoledni jeho vlasy zářily jako světlo majáku.
Dveře otevřel muž, který v porovnání s ním byl poloviční, i když měl na hlavě černý plstěný klobouk.
„Salom, pane Alexandere, šalom." Jeho vousy byly tak husté a tmavé, že zakrývaly naškrobený bílý límeček a bílou kravatu, což bylo předepsané oblečení chasických židů. „Asi jste tu naposledy, ale i tak je to stále pocta pro můj dům," a pod černým obočím mu šibalsky zajiskřilo.
„To jenom proto, že máte srdce z kamene a krev jako led,"
odpověděl Duncan a muž se zasmál tak spokojeně, jako by uslyšel tu největší lichotku.
„Pojdte," a vzal Duncana za loket. „Pojdte, napřed vypijeme trochu čaje a popovídáme si." Vedl ho dovnitř úzkou chodbou a v půli cesty narazili na dva chlapce, ženoucí se proti nim sjarmul-kami na svých kudmách.
„Vy hrubiáni," vykřikl a nahnul se k nim, aby je krátce objal.
Potom je poslal tou správnou cestou s láskyplným plácnutím přes jejich pozadí. Potřásaje prstenci vlasů vykukujícími zpod klobouku, uvedl Duncana do malé přeplněné ložnice, která byla přetvořena na kancelář. Starodávný pracovní stůl se spoustou přihrádek zaplňoval celou jednu stěnu. U
druhé stála až příliš polstrovaná pohovka, teď zaplněná hromadou pořadačů a krabic. Muž odsunul celou kupu trochu na stranu, takže se uvolnilo místo pro klienta. „Posad-te se," nařídil a ustoupil stranou, zatímco jeho stejně velká manželka přinesla podnos s čajem.
„Četl jsem o tom arbitrážním soudu ohledně Golden Adventurer v
Lloyd's Listu," oznámil, když osaměli.
„Nicholas Bergje opravdu úžasný chlapík - těžký příklad k následování. Alespoň tak bych to vyjádřil já," hloubal a sledoval náhlou změnu u svého zákazníka, jehož tváře se rozhořely a celkově se mu v bledých očích objevil vražedný výraz.
Duncan se snažil potlačit svůj šílený vztek, ale pokaždé jakmile se někdo zmínil o Bergovi, snaha o ovládnutí byla náročnější. Jakmile někdo začal celou situaci takhle porovnávat či pronášet jakékoliv jízlivé a uštěpačné poznámky jako nyní, to absolutně nesnášel.
Duncan měl chuť vstát a opustit co nejdříve tuto přeplněnou, stísněnou místnost a zbavit se těch skrytých narážek, ale věděl, že si to nemůže dovolit. Navíc ani nemohl promluvit, protože cítil zlost, která mu už bublala na jazyku.

Seděli v tichosti a zdálo se to věčností.
„Kolik?“ konečně přerušil ticho vousáč a Duncan se stále nemohl přimět k tomu, aby odpověděl. Pořád cítil, že je blízko k tomu, co ho tak rozzuřilo.
„Není to žádná velká částka a je to pouze na krátký čas
Šedesáti dní.“
„Kolik?“
„Šest miliónů,“ pronesl Duncan. „Dolarů.“
„Šest miliónů není nic hrozného, pokud je máte. Je to ale obrovské jmění, pokud je nemáte.“ Muž v klobouku se poškrábal ve vousech a pokračoval: „A šedesát dní se může zdát věčností.“
„Mám smlouvu o pronájmu pro Golden Dawn,“ začal Duncan pomalu.
„Platí na deset let.“ Otevřel na svém kufříku zámky z de-vítikarátového zlata a vytáhl svazek okopírovaných dokumentů. „Jak vidíte, je to již podepsáno oběma stranami.“
„Deset let?“ zeptal se malý muž a sledoval složku v
Duncano-vých rukou.
„Deset let transportu sta tun na míli za deset centů s garancí
75 tisíc mil minimálně za rok.“
Prsty v černých vousech se zarazily. „Golden Dawn má náklad milión tun, takže přinese minimálně sedmdesát pět miliónů dolarů ročně.“ Se silným sebezapřením se snažil zakrýt svůj šok a prsty se opět začaly pohybovat ve vousech.
„Kdo si to pronajal?“ A jeho silné obočí jako by zformovalo dva mohutné černé otazníky.
„Orient Amex,“ informoval ho Duncan a předal mu veškeré kopie.
„Ropná pole El Barras,“ objevil geografickou polohu a obočí zůstalo vytažené. Četl rychle. „Jste velice statečný muž, pane Ale-xandere. O tom jsem nikdy nepochyboval.“ Četl v tichosti dál celou minutu a potřásal hlavou, až mu prstence vlasů poletovaly po tvářích. „Tak tedy El Barras,“ složil papíry a podíval se na Dunca-na. „Myslím si, že Christy marine našla opravdu dobrého následníka za Nicholase Berga. Možná že ty boty jsou dokonce i trochu malé a začnou vás tlačit, pane Alexandere.“
Usadil se na svou židli a uvažoval. Duncan ho sledoval a snažil se skrýt svou netrpělivost za maskou spokojeného úsměvu.
„A co k tomu mají ti ochránci životního prostředí, pane
Alexandere? Ta nová administrace v Americe společně s tím jejich prezidentem na to velice dbá.“
„Jsou to šílenci,“ upozorňoval Duncan. „Už toho bylo investováno až moc. Orient Amex vložily téměř bilion do nové továrny na kadmium v Galvestonu společně s dalšími třemi obřími ropnými společnostmi.
Ochránci přírody nás sice mohou znepokojovat, ale my budeme transponovat pořád ropu bohatou na kadmium.“
Duncan mluvil s rozhodností člověka naprosto zaníceného pro svou věc. „Tolik je toho v sázce. Naše možné zisky jsou obrovské a opozice je velice slabá. Celý svět je unavený těmi, kteří slibují neustále katastrofy a horory, či na druhé straně zmateně uvažujícími sentimentalisty,“ a pohodil rozšafné rukou. „Člověk si už zvykl na trochu toho oleje na pláži, na trochu kouře ve vzduchu a na trochu méně ryb v moři či ptáků v povětří. A bude si muset přivykat ještě víc.“
Vousatý muž poslouchal a kýval hlavou. „Ano, ano,“ přikyvoval.
„Jste statečný muž a svět takové skutečně potřebuje.“
„Velice důležité je zpracování kadmia, které jako katalyzátor dokáže rozložit atomy uhlovodíku v ropě, a my dostáváme zpět de260
vadesátiprocentní koncentraci místo dávných čtyřiceti procent.
Je to vlastně dvojitá efektivnost, dvakrát dvojité zisky...“
„...a dvojité nebezpečí,“ a za černými vousy se objevil úsměv.
„Nebezpečí je všude okolo nás. I ve vaně můžete uklouznout a rozrazit si lebku, ale my jsme neinvestovali bilion dolarů do koupání ve vaně.“
„Kadmium v koncentraci sto jednotek v miliónu je jedovatější víc než cyankali či arzen - kadmiem obohacená ropa z El Barrasu má koncentraci dva tisíce jednotek na milión.“
„To proto je ropa tak ceněná,“ souhlasil Duncan. „Obohatit ropu uměle kadmiem by celý proces podstatně zdražilo a vše by bylo neekonomické. A nám se podařilo to, co zprvu vypadalo jako beznadějně zamořené ropné pole, přetvořit na výhodu při zpracování ropy.“
„Doufám, že jste nepodcenili odpor k transportu...“
Duncan mu vskočil do řeči: „Nebude žádná publicita. Nakládání a vykládání této ropy bude velice diskrétní a svět se o tom nic ne-dozví. Nikdo nepozná ten rozdíl, pouze další ultratanker bude brázdit vody oceánu a nic nebude naznačovat, že jeho náklad je tak nebezpečně obohacen kadmiem.“
s „Ale co potom, když se přece jenom nějaká zpráva někde objeví?“
Duncan se zavrtěl. „Celý svět prakticky akceptuje všechno: od
DDT až k supersonickému letadlu Concorde.
Nikdo se ve skutečnosti už o nic nestará. Ať se děje co se děje, poplujeme s ropou z El Barrasu.
Nikdo není tak silný, aby nás mohl zastavit.“
Duncan vzal všechny dokumenty a pokračoval klidně dál:
„Potřebuji šest miliónů dolarů na šedesát dní - a potřebuji je do zítřejšího poledne.“
„Jste statečný muž,“ opět zopakoval vousatý finančník. „Ale jste už opravdu vyšponovaný až na maximum.
Já a mí bratři jsme již provedli významnou investici do vaší statečnosti. Rovnou bez obalu, pane
Alexandere. Christy marine již vyčerpala své záruky. Dokonce i

Golden Dawn je zastavena až do toho posledního nýtu a smlouva s Orient Amex na tom vůbec nic nemění.“
Duncan vytáhl další hnědé desky s dokumenty a obočí muže který ho sledoval, opět vyslalo své otazníky.
„To je můj osobní majetek,“ vysvětloval Duncan, zatímco jeho protějšek rychle proběhl popsané listy.
„Všude máte pouze hodnotu na papíře, pane Alexandere. Vlastní hodnota je pouhých padesát procent z celkové a to rozhodně nestačí na záruku pro šest miliónů dolarů.“ Vrátil mu desky zpět. „Pro začátek to je dobré, ale budeme potřebovat rozhodně více než to.“
„Co chcete víc?“
„Možnosti nákupu akcií společnosti Christy marine, protože pokud se máme dělit o riziko, tak potom se musíme dělit i o výtěžek.“
„Nechcete náhodou také mou duši?“ bránil se Duncan a muž proti němu se zasmál.
„Kousek té si samozřejmě také vezmeme,“ souhlasil mile.
O dvě hodiny později se Duncan unaveně sesul do kožených sedadel rollse. Nohy se mu chvěly, jako by absolvoval dlouhý závod v běhu. Oko mu v koutku cukalo.
Vsadil všechno na jednu kartu -Christy marine, své vlastní bohatství i svou duši. Riskoval naprosto vše.
„Eaton Square?“ zeptal se šofér.
„Ne,“ odpověděl Duncan. Věděl, že musí zmírnit to ničící napětí, které znavilo jeho tělo. Potřebuje to ale velice rychle, tak jako kdyby bral lék.
„Senátor dub na Frith Street.“
Ležel tváří dolů na masážním stole v malém oddělení, ohraničeném zelenou záclonou. Byl nahý až na ručník okolo beder. Tělo měl hladké a měkké, dívka pracovala okolo páteře pevnými zkušenými prsty.
Nacházela ty napětím ztuhlé svaly a snažila se je roz-masírovat.
„Nechtěl byste jemnější masáž, pane?“
„Ano,“ souhlasil a otočil se na záda. Vzala mu ručník - vcelku hezká blondýnka v krátké zelené tunice označené na kapsičce zna262
kem klubu - zlatým vavřínovým věncem. Její chování bylo bryskní a obchodní.
„Přejete si nějaké zvláštní služby, pane?“ Tón jejího hlasu zněl neutrálně, i když si automaticky začala rozepínat tuniku.
„Ne, žádné speciality,“ zavřel oči a nechal se prostoupit dotekem prstů experta.
Vzpomněl si na Chantelle s tím typickým pocitem viny. Velice zřídka v těchto dnech měl dostatek energie pro jej' spalující orientální žár. Opravdu pro ni neměl tolik síly, cítil se tak vyčerpaný a naprosto zničený - vše, co potřeboval, bylo rychlé a jednoduché uvolnění. Za dva měsíce už bude situace jiná: To už bude mít dostatek síly a energie, aby uzvedl celý svět holýma rukama a zatřásl s ním jako s hračkou.
Myšlení se mu oddělilo od těla a představy se mu zobrazovaly pod zavřenými víčky. Uvažoval o tom, jak dlouho už to je, kdy se s Chantelle naposledy milovali -
uvažoval, co by tomu ten svět řekl, kdyby to věděl.
„Nicholas Berg zanechal dokonce i v posteli velké a prázdné místo,“ by všichni určitě řekli.
Všichni ať jdou do prdele, rozhodl se Duncan, aniž by v sobě na-Sel dostatek energie ke vzteku.
Všichni ať jdou do prdele, zopakoval si v duchu a poddal se světelné explozi, která vybuchla pod jeho víčky. Potom následovala čirá temnota a klid a mír se rozhostil v jeho těle.
Nicholas ležel ve starobylém hnědém koženém křesle, jednom z těch kusů nábytku, který měl zaručit komfort a dobrý vzhled kanceláře Jamese Teachera. Zadíval se na zarámované laciné lovecké výjevy, zavěšené na vybledlé tapetě, přes kouř svého viržinka.
Tea-cher by si rozhodně mohl dovolit i decentní obrazy, ale tak přímé vystavení se v těchto místech rozhodně nehodilo. Mohlo by to zmást příštího klienta, aby se víc zahloubal do účtu, který bude muset právníkovi zaplatit.
James Teacher položil sluchátko telefonu a postavil se vedle stolu. V jeho výšce se toho ale mnoho nezměnilo.
„Dobře, myslím si, že jsme pokryli všechny možné úniky,“
ohlásil spokojeně. Pro jistotu ještě jednou začal na prstech počítat:
„Šerif jihoafrického nejvyššího soudu vydá příkaz k obstavení majetku - vylepí ho na trup Golden
Adventurer zítra v poledne místního času a na francouzské straně se stane to samé s Golden Dawn...“
Mluvil další tři minuty, a jak ho tak Nick poslouchal, musel si nechtě připustit, že si jeho právník větší část té obrovské sumy skutečně zasloužil.
„Dobře tedy, pane Bergu. Jestli je vaše podezření oprávněné...“
„To není žádné podezření, pane Teachere. To je naprostá jistota. Duncan Alexander má prdel staženou.
Lítá po Londýně jako šílenec a žadoní o peníze. Snažil se dokonce i mě oblafnout a nabídl mi partnerství.
Kdepak, pane Teachere, to není jen tak obyčejné podezření.
Christy marine rozhodně lhůtu promeškal.“
„Vůbec tomu nerozumím. Šest miliónů je přece pakatel,“
zauvažoval James Teacher. „Samozřejmě, myslím v dimenzích společnosti, jako je Christy marine - jednoho z těch nejzdravějších námořních dopravců.“
„Tak to bylo před rokem,“ chmurně souhlasil Nicholas, „Potom se Alexander rozhodl vést společnost jinak: žádné kontroly, žádné audity. Není to veřejná společnost a všechny akcie uložil do Trustu.“
Popotáhl z viržinka: „Rozhodně použiji veškeré své síly, abych zkontroloval celkovou činnost celé firmy. Dostanu Alexandera pod mikroskop a podíváme se zblízka na všechny jeho bradavičky a uhry.“
Teacher se zachichotal a popadl telefon na první zazvonění.
„Teacher,“ ozval se a nepřestával se chichotat. Náhle se už ale smál nahlas a souhlasně kýval hlavou. „Ano,“ a hned

zase „ano!“ Zavěsil a otočil se. Jeho kulatá tvář byla jasně rudá a svítila jako zapadající sluníčko.
„Mám pro vás špatnou zprávu, pane Bergu,“ zahýkal radostně.
„Před hodinou prošel bankovní transfer na konto firmy Oceán Sal-vage na Bermudách. Plátcem je Christy marine.“
„Kolik?“
„Až do posledního centu, pane Bergu. Kompletní a finální platba. Celých šest miliónů a nějakých pár dolarů v legální měně Spojených států amerických.“
Nicholas nebyl schopen slova, dokonce ani nechápal, co si o tom má myslet. Nevěděl, zda se mu ulehčilo tou částkou, či přití-žilo, že přišel o šanci rozcupovat
Duncana Alexandera na kousky.
„Je to skutečně hráč a je velice rychlý,“ komentoval Teacher.
„Nevyplatí se podceňovat člověka, jako je Duncan Alexander.“
„Ne, to tedy opravdu ne,“ potichu souhlasil Nick. Věděl dobře, že to již několikrát udělal a pokaždé za to draze zaplatil.
„Přemýšlím o tom, zda by váš úředník nemohl zjistit u společnosti British Airways, kdy bude příští let na Bermudy.“
„Odlétáte tak brzo? Nebude vám vadit, když podepíšete celkový účet za mé služby a vezmete ho rovnou s sebou pro Bach Wackie na Bermudy?“ zeptal se rafinovaně
Teacher.
Bernard Wackie sám osobně čekal na Nicholase za celní přepážkou. Stál tam vysoký a štíhlý, bystrý a opálený dosněda, oblečený v plátěných kalhotách a košili s rozhalenkou.
„To jsem rád, že tě zase vidím, Nicholasi,“ pevně mu stiskl ruku. Rozhodně mu nebylo přes šedesát, ale čtyřicítku už měl jistě za sebou. Velice těžko se dal určit jeho věk. „Vezmu tě rovnou do kanceláře, protože toho máme moc k řešení a nechci ztrácet čas,“ a pospíchal před Nickem rozpáleným vzduchem k až nepříjemnému chladu klimatizace ve svém rollsu.
Auto bylo až příliš rozměrné pro úzké a klikatící se cesty na ostrově. Vlastnictví automobilu bylo jasně omezeno najeden pro rodinu, ale Bernard si některá pravidla upravoval sám.
Byl jedním z mužů, jehož kombinační schopnosti a sloučení energie s dokonalostí ho předurčily k tomu, že nemohl žít v Anglii, kde by se musel sám poddat těm trestajícím daním, vymyšleným z pouhé závisti.
„Těžko je být vítězem ve společnosti, která se rozhodla glorifikovat poražené.“ zdůvodnil vše Nicholasovi, a proto přesunul veškeré své operace do tohoto pozemského ráje bez daní.
Pro muže slabší nátury by to byla jasná sebevražda, ale
Bernard se klidně zachytil v nejvyšším patře finanční instituce Bank ofBer-muda s překrásným výhledem na celé město Hamilton i s přístavem. Vybavil své sídlo navigačním a komunikačním systémem, za který by se nemuselo stydět ani hlavní velitelství
NATO.
Odtud nabízel tak efektivní servis s tak osobním zanícením, že nejenom jeho stah' známí a klienti ho následovali, ale i ostatní se k němu hnali v celých stádech. Opravdu se věnoval individuálnS
každé jednotlivé zvláštnosti vlastníka lodi a celkové operaci řízení.
„Žádné daně, Nicholasi,“ usmíval se. „A podívej se na ten výhled.“ Pitoreskní stavby Hamiltonu hýřily veselými barvami. Většina odstínů připomínala jahody, švestky, citróny a další ovoce. Přes záliv se vypínaly cedry ve slunečním jasu a jachty s duhovými plachtami byly rozhozeny po zelené vodě nedaleko jejich klubu, pečlivě vyvedeném v růžové.
„Tak co, je to lepší než Londýn v zimě, že?“
„Máš tady ale tu samou teplotu,“ konstatoval Nicholas a podíval se na klimatizační zařízení.
„Mám totiž příliš žhavou krev,“ omlouval se Bernard. Právě vešla jeho čokoládová sekretářka a přinášela celý pořadač s dokumenty Oceán Salvage. Připomínala bájnou kněžku nesoucí oběť a Bernard prudce ztichl v naprostém vytržení.
Veškerou svou pozornost soustředil na její znamenité poprsí, které se s každým krokem pohupovalo a zápasilo ze zákonem gravitace, jako by bylo naplněno héliem.
Bleskla oslňující, pečlivě vymalovaný úsměv na Nicholase, když materiály položila na stůl. Potom odešla se svým perfektně tvarovaným zadečkem, vynikajícím pod těsnou sukní a pohupujícím se v rytmu vzdálené hudby. „Také umí psát na stroji,“ ubezpečoval Bernard s hlubokým povzdechem Nicka. Potřásl hlavou, aby své okouzlení potlačil, a sáhl po dokumentech.
„Tak začneme,“ oznámil. „Hlavní je ta částka od Christy
Marine.“
Vše přišlo v pořádku a přesně na poslední chvíli. Poslední splátka na Sea Witch měla čtyřicet osm hodin zpoždění a francouzská firma Atlantique se už začala nechutně vzrušovat.
„Měl jsi z prdele kliku,“ zašklebil se Bernard. „Že si nemyslíš, že šest miliónů se dá nějak lehce rozházet, že ne?“
„Ani se o to nemusíš pokoušet,“ souhlasil s ním Nick. „Postará se to o sebe samo.“ Náhle se zarazil:
„A co je třeba tohle?“
Loděnice zase uplatnila zvláštní doložku o zvyšování nákladů -další tři a půl procenta. Stavitelé
Sea Witch opět sáhli po výjimce, která se vztahuje na smluvní cenu zvýšenou o koeficient zachycující vzestup ceny ocele a mezd podle tabulek odborového svazu.
Vyloučili sice hrozící stávku v docích tím, že kapitulovali před odbory, ale veškeré cifry se nyní objevily před Nicholasem. A byla to velká tučná a ošklivá čísla. Tato doložka působila na Nicka jako zhoubný rakovinový nádor, který mu stále ubíral sílu a vysával peníze.
Pracovali celé odpoledne a jenom vypláceli a vypláceli a vypláceli. Plné nádrže a vše, co souvisí s plavbou Warlocku - úroky a splácení půjček, dluhy firmy

Oceán Salvage, peníze pro právníky a různé zástupce -, všechno pomalu požíralo šestimiliónový obnos. Snad jediné, z čeho měl Nicholas opravdovou radost, bylo těch bájných dvanáct a půl procenta ze zachráněné hodnoty pro posádku Warlocku. David
Allen dostával šek na téměř třicet tisíc dolarů, Australan dvacet pět tisíc a Nick mu připsal na druhou stranu šeku ‚Dej si na mě jeden bundaberg!'
„Tohle je tedy poslední platba?" Nicholas měl možnost konečně se zeptat.
„Copak - nestačilo ti to?"
„Právě že už toho mám až po krk," oddechl si Nick. Cítil se naprosto vyčerpaný z letu napříč časovými pásmy a navíc - i z těch všech čísel, která mu poskakovala před očima. „Co máš dalšího?"
„Ted už to jsou jenom dobré zprávy," a Bernard vzal druhou složku. „Mám dojem, že jsem ti ukecal
Esso. Jsou na tebe silně nasraní a tvrdili, že už tvých služeb nikdy nepoužijí. Ale rozhodli se, že s tím k soudu nepůjdou." Tím, že se rozhodl pro Golden
Adven267
turer, vlastně porušil smlouvu s touto společností a možnost dohry u soudu se od té doby vznášela ve vzduchu. Cítil opravdu úlevu, že tato hrozba byla zažehnána - Bernard Wackie má opravdu hodnotu každého centu, který do něho vložil.
„To mám radost. Co dalšího?"
Takhle to pokračovalo dalších šest nekonečných hodin a vše se vršilo na porušeném Nicholasově biorytmu, což si přivodil přeletem Atlantiku.
„Jsi v pořádku?" konečně se ho zeptal Bernard. Nick tiše přikývl, i když místo očí vlastně cítil natvrdo uvařená vejce a na bradě už mu šustilo strniště.
„Nechtěl by ses něčeho najíst?" vyzvídal opět Bernard a
Nicholas automaticky vrtěl hlavou a teprve teď si povšiml, že venku se již setmělo. „A co takhle drink? Rozhodně ho budeš potřebovat pro to, co přijde."
„Tak dobře, dám si skotskou," podvolil se Nick. Snová sekretářka přinesla podnos se vším potřebným a na místě začala nalévat.
„Bude to všechno, pane Wackie?"
„Prozatím ano, zlato," a Bernard opět pečlivě sledoval, jak odchází. Nakonec přece jen pozdvihl sklenici a pronesl přípilek:
„Ať žije Golden Prince!" A jakmile Nicholas zavyl, pokračoval velice rychle. „Ne, ne. Nicku, nedělám si žádnou legraci. Myslím to vážně, protože se ti to znovu podařilo. Šejkové se už domluvili a začali s nabídkou: Chtějí tě z celé operace vykoupit, aby mohli všechno dělat sami. Chtějí mít všechno - celé show, odpovědnost, pojištění, zkrátka všechno. Samozřejmě, mají zájem o to, abys to pro ně dělal řekněme tak dva roky. než jim vychováš jejich vlastní experty. A nabízejí výplatu docela dobrou,"
pokračoval suše dál a Nicholas jenom strnule zíral.
„Kolik?"
„Dvě stě tisíc plus dvě a půl procenta zisku."
„A co navíc?" horlivě vyzvídal Nick. „Kolik toho nabízejí za firmu?"
„To víš, jsou to Arabové, a první nabídka má jenom trochu zamíchat polévkou v hrnci."
‚Kolik?" netrpělivě vyžadoval odpověd.
„Velice taktně naznačovali částku okolo pěti."
„A co myslíš, kam až půjdou?"
„Sedm, sedm a půl či možná i osm."
I v naprostém vyčerpání se mu zdálo, jako by se v temné zimní noci rozsvítila v okně jasná lucerna.
Nicholas jako by měl před sebou celou vizi svého nového života, života, který mu Samantha jenom tak trošku poodkryla. Života bez komplikací a chaosu, plného radosti, s jasným cílem.
„Osm miliónů dolarů čistého?" chraptivým hlasem nevěřícné opakoval a snažil se rozmasírovat ztuhlá oční víčka palcem a ukazováčkem.
„Možná pouze sedm," zamumlal Bernard, „ale zkusím i těch osm."
„Víš co, dám si ještě jeden drink."
„To je opravdu perfektní nápad," horlivě odsouhlasil Bernard, zazvonil na sekretářku a v očích mu zajiskřilo radostným očekáváním.
Samantha měla vlasy spletené do dvou copů na zádech a brýle proti slunci zapíchnuté ve vlasech.
V bavlněném tričku a kratičkých orvaných džínových šortkách vynikaly její dlouhé opálené nohy v sandálech. S každým krokem se dal také zahlédnout kousíček jejího těsně obepnutého a krásně zakulaceného zadečku.
„Myslela jsem si, že už nikdy nepřijedeš," škádlila ho, jakmile vyšel z příletového prostoru na letišti Miami International. Pustil tašku a chytil ji rozběhnutou do náruče. Zavěsila se na něho a znovu mu připomněla tu téměř zapomenutou, krásně čistou a sluncem vyprahlou vůni svých vlasů.
Třásla se potlačovanou radostí jako štěně u svého pána - pouze nečekaný vzlyk a cuknutí ramen mu prozradily, že pláče.
„Tak copak je?" vyzvídal a zvedl jí bradu. S očima zalitýma slzami nahlas popotáhla nosem.
„Tak jaký máš problém, maličká?"
„Jsem jenom strašně moc šťastná," řekla mu a Nicholas v hloubi srdce obdivoval čistotu její duše.
Nikdy nechápal možnost plakat radostí, což v tento moment považoval za úžasně lidský projev. Začal ji líbat, ucítil

slanost na tvářích a s podivem zaregistroval i své vlastní dojetí, které mu svíralo hrdlo.
Proud cestujících se musel rozestoupit jako tekoucí voda okolo skály, aby je minul.
Nakonec přece jenom vyšli do rozpáleného floridského vzduchu.
Držela ho okolo pasu, radostně poskakovala vedle něho a vedla ho k podezřelému vozidlu.
„Dobrý Bože!“ vydechl Nick a trochu se vyděsil. Hleděl na dodávkové auto značky Chevrolet s vylepšenou barvou exteriéru. „Co to je?“
„Je to originál,“ chichotala se. „Zeje to tak?“ Divoké a zářivé barvy se mísily jako duha a dohromady tvořily neskutečné krajiny a mořské scenérie.
„To je tvůj výtvor?“ podíval se na ni pátravé a vytáhl z kapsy tmavé brýle. Začal prozkoumávat zblízka racky, palmy a divoké květiny okolo.
„Není to přece tak špatné,“ protestovala. „Nudila jsem se, deprese na mě útočila a bez tebe jsem byla naprosto nemožná. Potřebovala jsem si přece něčím prozářit takové žití.“
V jedné části monumentálního obrazu se hnala zelená a zpěněná vlna a před ní stál pár surfařů na svých prknech společně s celou formací delfínů. Naklonil se ještě blíže a hned si všiml podobnosti lidské postavy se svou. Každý detail byl namalován s láskyplnou pozorností. Připadal si jako něco mezi kovbojem a supermanem, až na to, že byl přitažlivější.
„A to všechno jsem malovala zpaměti,“ hlásila hrdě.
„Je to úžasné,“ pochválil ji. „Ale rozhodně mám vetší svaly a jsem krásnější.“
I přes ten divoký výběr barev a romantický styl ihned pochopil, že u ní jde o opravdový talent.
„Přece si nemyslíš, že do toho můžu nasednout - co kdyby mě v tom náhodou zahlédl nějaký můj dobrodinec?“
„Uklidněte se a vypusťte ze svých myšlenek už konečně ten oblek s kravatou, sire. Právě jste podepsal souhlas s cestou, která nikdy neskončí.“
Než nastartovala, podívala se na něho vážně svýma velkýma zelenýma blýskavýma očima.
„Na jak dlouho, Nicholasi?“ zeptala se. „Jak dlouho budeme spolu protentokrát?“
„Deset dní,“ odpověděl tiše. „Je mi to líto, ale musím být zpátky v Londýně pětadvacátého. Má se pro mě totiž objevit velice příhodná vlna, opravdu ta největší. Budu ti o tom vyprávět.“
„Ne,“ a zakryla si uši dlaněmi. „Nechci o tom nic slyšet -
alespoň ne led.“
Řídila dodávku bezstarostně, ale bravurně. Jela rychle a efektivně - přijímala hold ostatních řidičů s rozverným úšklebkem a potřásáním svých copů.
Vyjela z dálnice číslo 95 a zaparkovala u supermarketu.
Nicholas zvědavě pozdvihl obočí.
„Jídlo,“ vysvětlila a svůdně zakroutila očima. .Myslím si, že na mě později může přijít velký hlad.“
Vybrala nějaké steaky, hromadu dalšího jídla a nakonec několik lahví dobrého kalifornského bílého vína. Nedovolila mu nic zaplatit: „V tomhle městě jsi můj host.“
Zaplatila mýtné při vjezdu na Rickenbacker causeway. Silnice vedla po hrázi k ostrovu jménem Virginia
Key.
„Je tu námořní sekce University of Miami a má laboratoř je až tamhle nad molem. Tam za tou bílou rybářskou lodí - vidíš to?“
Nízké budovy byly namačkány v jednom rohu ostrova mezi mořské akvárium a mola, která patřila k vlastnímu malému univerzitnímu přístavu.
„A jak to, že nezastavujeme?“ komentoval nezmenšenou rychlost vozu Nicholas.
„Ty si děláš legraci,“ vysmála se mu. „Nepotřebuji žádné kontrolované vědecké prostředí k experimentu, na který se právě chystám.“
Udržovala stále stejnou rychlost a chevrolet přelétni další dlouhý most, spojující Virginia Key s Key Biscayne. Po několika kilometrech odbočila prudce vlevo na úzkou prašnou cestu, která se kroutila bujnou přímořskou vegetací lesem trpasličích a datlových palem a banyánů, až dojeli k dřevěné boudě těsně nad vodou.
„Mám tu velice blízko na nákup,“ vysvětlovala Samantha a poklepávala na zastřešený vchod, náruč přeplněnou potravinami.
„To je tvoje?“ ptal se Nick. Už si všiml i vyčnívajících střech obytných kondominií ve svěží zeleni okolo po stranách.
„Ano, táta mi to zanechal. Koupil to v roce, kdy jsem se narodila,“ vysvětlovala hrdě Samantha.
„Můj pozemek jde až tam.“
Pár set metrů, ale Nicholas si okamžitě uvědomil, jakou to má cenu. Každý na světě chce žít blízko vody a ty obytné bloky se ob-| jevuji všude.
|
„Musí to mít cenu alespoň milión.“ |
„Na prodej to není,“ řekla rozhodně. „Přesně to jsem řekla kaž-| dému z těch odporných upocených mužíčků, kteří mě tu otravovali! s těmi svými obrovitými doutníky. Táta mi to daroval a na prodej)
to prostě není!“ |
Dveře už konečně odemkla a vrazila do nich svou džínovou pr-|
délkou.
„Nestůj tam jenom tak, Nicholasi,“volala- „Vždyť mámejenon deset dní.“
Následoval ji do kuchyně, kde celý náklad odložila do dřezu a vrhla se opět k němu.
„Vítej v mém domě, Nicholasi,“ a pevně ho objala. Vyškubla mu košili z kalhot a dlaněmi ho hladila po zádech. „Neumíš

si vůbec představit, jak velice jsem se těšila. Pojd, ukážu ti všechno, co tu mám. Tak třeba tohleto je můj obývací pokoj.“
Skromné vybavení nábytkem doplňovaly indiánské rohože a keramika. Uprostřed se uvelebily odhozené džínové šortky společně s Nickovou košilí.
„A přímo tady - překvapení! Překvapení! Tady je ložnice,“
vlekla ho za ruku a pod krátkým tričkem mu její pozadí připomínalo obilím naducané syslí tváře usilovně žvýkající zrnka. Miniaturní ložnice měla výhled na pláž. Vánek od moře si pohrával se záclonami a šum příboje připomínal dech spícího obra. pravidelně se opakující syčení a vzdechy zaplňovaly prostor okolo nich.
Starobylá postel, doplněná nadýchanými matracemi a zakrytá staromódní přikrývkou sešívanou ze spousty malých strakatých čtverečků, byla až moc veliká pro tuto místnost.
„Už jsem si ani nemyslela, že přežiju další den bez tebe,“
svěřovala se mu a rozplétala si copy.
„Přijel jsi jako kavalerie ve starých filmech - v ten správný okamžik.“ Nick se z postele natáhl k jejím vlasům, pomalu si je omotával okolo prstů a jemně ji stahoval k sobě dolů.
Náhle se Nicholas cítil opět v plné síle - jako tenkrát, když byl mladý, bezstarostný a kdy se vše dalo bez zmatku a chaosu. Navíc v těchto místech snad ani neexistovalo to pracné usilování o úspěch, ty zoufalé výmluvy, lži a uskoky - tady v tom malém světě dřevěné boudy na samém okraji oceánu, kde mohutná kovová postel řinčela, bouchala, vrzala a skřípala pod jejich vášnivým náporem, se oddal tomu úplnému štěstí - tomu zázraku, který se jmenoval Samantha Silverová.
Samanthina laboratoř byla čtverhranná místnost vybudovaná na pilotech přímo nad vodou. Šum elektrických čerpadel se mísil se šplouchánim mírných vlnek pod ní. V
tancích to bublalo a prskalo. „Toto je mé království,“ ukázala mu. „A tito jsou mí poddaní.“ Téměř sto vodních nádrží, připomínajících malá zasklená akvária pro zlaté rybky, a nad nimi komplikovaný systém cívek, lahví a elektrických drátů.
Nick přešel k nejbližšímu tanku a podíval se dovnitř. Samotná velká mořská mušle se právě krmila:
Měla svou skořápku rozevřenou a bylo vidět měkké růžové maso a zřasení uvnitř se vlnilo jemným proudem pumpované a filtrované mořské vody. Ke každé polovině skořápky vedl tenký měděný drát, který byl připojen lepidlem.
Samantha k němu přistoupila, dotkla se ho a Nicholas se ihned zeptal:
„Co se to tady děje?“
Stiskla vypínač a okamžitě se nad nádrží začal otáčet válec s papírem. Snímací hrot napřed několikrát poskočil, zachvěl se a potom již začal svou obvyklou pouť po papíře. Napřed rovně, potom nestejně vysoký dvojitý vrchol.
„Mám ji napojenou a odposlouchávám ji.“
„Nepracuješ náhodou pro CIA?“ obvinil ji.
Rozesmála se. „To je činnost srdce. Posílám malý elektrický impuls do jejího srdce, které má průměr pouhého milimetru. Každé sevření ale mění odpor a tím vzniká ta křivka.“ Prohlédla si znovu celý diagram. „Tenhle exemplář je opravdu velice zdravá a spokojená spisula solidissima.“
„Takhle že se jmenuje?“ divil se Nick. „Myslel jsem si, zeje to obyčejná škeble.“
‚Je to jedna z patnácti tisíc dvouskořepinových mušlí, které sdílejí ten samý rod,“ opravila ho.
„Takže jsem narazil na intelektuálku,“ prohlásil Nicholas žalostně. „Co je ale tak zajímavého na takhle mrňavém srdci?“
„Je to ten nejlepší a nejlevnější měřič znečištění, který jsme zatím objevili - nebo lépe řečeno,“
opravila se bez falešné pýchy, „co jsem objevila.“
Vzala ho za ruku a vedla ho dolů k dlouhé řadě nádrží. „Jsou velice citlivé, až je to neuvěřitelné.
Poznají jakékoliv znečištění svého životního prostředí a tlukot jejich srdce zaregistruje téměř okamžitě jakýkoliv cizí element po stránce chemické, organické i jiné v tak nízké koncentraci, že by na to vysoce promovaný expert se spektroskopem snad ani nepřišel.“
Nickův obyčejný zájem se náhle začal měnil v profesionální, když Samantha začala připravovat vzorky běžného znečištění na pracovním stole podél jedné stěny její přeplněné minii aboratoře.
„Tady,“ držela v ruce zkumavku, „mám uhlovodíky, které jsou jedovaté součásti ropy, a zde,“ ukázala další, „je rtuť v koncentraci sto jednotek na milión. Viděl jsi ty fotografie japonských dětí v
Ki274
ojo, kterým opadává maso z kosti? To byla také rtuť. Opravdu dobrá látka.“
Vzala jinou zkumavku: „PCB, vedlejší produkt elektronického průmyslu - Hudson River je toho plný.
A ty ostatní jsou též vedlejší produkty - tetrahydrofuran, cyciohexan, methylbenzen. Nenech se ale zmást jejich zajímavými jmény. Jednoho dne se tu objeví a budou nás děsit v titulcích novin jako THF nebo CMB. To už se zase začnou rodit děti bez rukou nebo bez nohou.“ Dotkla se dalších zkumavek. „Tady je arzen, starodávný jed z knih Agathy
Christie. A hned vedle je stále žijící otec všech bastardů - kadmium. Jako sulfid se snadno vstřebává a sto jednotek v miliónu je tak smrtonosných jako neutronová bomba.“
Díval se, jak přenesla všechny zkumavky k nádrži a spustila monitory kardiografu. Každý z nich začal zaznamenávat běžný dvou-vrcholový graf srdeční činnosti zdravé mušle.
„A ted, dívej se na tohle!“
Za řízených podmínek začala nakapávat slabé jedovaté roztoky z různých zkumavek do oddělených vodních systémů jednotlivých nádrží.
„Koncentrace je tak nízká, že naše pokusné mušle si toho ani nevšimnou. Budou se stále normálně krmit a množit,

pouze jejich organismus se začne zaplňovat jedem.“
Samantha se stala úplně jinou osobou - chladnokrevně a rychle myslícím expertem. Dokonce i ten bílý plášť, který si oblékla přes tričko, změnil její výraz a vypadala o dobrých dvacet let starší při své práci mezi nádržemi a s autoritou, která z ní vyzařovala.
„Třeba zde,“ ukázala s chmurným uspokojením na hrot, který právě udělal na válci slabé zdvojení u prvního vrcholku a druhý zploštil. „To je typická reakce na znečištění ropou.“
Změněná křivka grafu srdeční činnosti se neustále opakovala a zaznamenávala se na pomalu se otáčející válec. Potom přešli k další nádrži.
„Vidíš tady ten pulz - jak se zrychlila činnost srdce? To je kadmium v deseti jednotkách na milión, ve sto jednotkách zabije veš275
kerý život v moři, v pěti stech zabije člověka pomalu a sedm set jednotek ve vzduchu či roztoku ho zabije velice rychle.“
Nicholasův zájem přešel v totální fascinaci. Pomáhal jí zapisovat veškeré záznamy jejích pokusů a sledoval, jak řídí proud a koncentraci v nádržích. Pomalu začali zvyšovat dávky roztoků a snímací hroty nezaujatě a pomalu registrovaly veškeré znaky zvyšujícího se stresu vedoucího ke konečným křečím a prudkému smrtelnému zápasu předcházejícímu jasný konec.
Nicholas skutečně pocítil dotek hrůzy a odporu, když sledoval celý ten proces degenerace. „Je to opravdu morbidní.“
„Ano, to tedy je.“ Přitakala a odstoupila od nádrží. „Smrt je vždy úděsná, ale tyto organismy nemají tak vyvinuté nervové systémy, takže nepociťují bolest jako lidé.“ Trochu se otřásla a pokračovala:
„Představ si, jak je celý oceán zamořený těmi jedy, jako jsou naše nádrže. Představ si tu úděsnou agónii desítek miliónů mořských ptáků a dalších savců -
tuleňů, želv či velryb. Pomysli na to, co potom čeká člověka samotného...“ Samantha ze sebe setřásla bílý pracovní plášť.
„Už mám zase hlad,“ nahlásila a podívala se nahoru na průhledný laminátový panel ve střeše. „Ani se nedivím! Venku už je tma!“
Rychle uklidili laboratoř a naposledy zkontrolovali pumpy a všechny přístroje, které běžely. Samantha mu řekla: „V pěti hodinách jsme otestovali sto padesát vzorků znečištěné vody a získali jsme jasné náznaky téměř padesáti nebezpečných substancí - stálo nás to pravděpodobně padesát centů za vzorek.“
Zhasla všechna světla. „Pokud by se to dělalo pomocí plynového spektroskopu, stálo by to téměř deset tisíc dolarů a vysoce specializovaný tým by na tom pracoval celé dva týdny.“
„Tak tomu tedy říkám úspěch.“ zhodnotil všechno Nicholas. „Jsi skutečně chytrá dáma a jsem tebou přímo ohromený. Opravdu!“
U psychedelického chevroletu ho zastavila pod pouličním osvětlením a podívala se na něho provinile.
„Nebude ti vadit, když někam vyrazíme, Nicholasi?“ „i'
„Co tím myslíš?“ ptal se podezíravě.
276
„Celá parta dneska pořádá krevetové hody. Potom budou spát na lodi, aby se brzy ráno za svítání mohli vrhnout na značení ryb. Nemusíme tam ale vůbec jít -
můžeme si koupit zase nějaké steaky adalší víno.“ Viděl jí však jasně na očích, že o to velmi stojí.
Nebyla ani dvacet metrů dlouhá - stará rybářská loď vhodná pro vlečení vatových sítí. Ošklivá kormidelna se dívala směrem k přídi a připomínala spíše strážní budku či starodávný dřevěný záchod. I přes nový nátěr celá loď působila starodávně.
Lano ji spojovalo s koncem univerzitního mola, a když přicházeli blíže, tak zaslechli hlasy a smích, nesoucí se z podpalubí.
„Tričky Dicky,“ přečetl název na vysoké, ale ošklivě kulaté přídi.
„My ji ale milujeme,“ upozorňovala Samantha a vedla ho po úzkém rozviklaném můstku na palubu. „Patří univerzitě a je jedním ze čtyř výzkumných plavidel. Ty ostatní jsou už opravdu moderní a technikou vybavené stroje a dosahují délky až sedmdesát metrů. Dicky je ale naše loď pro krátké výlety do zálivu či podél ostrůvků a navíc nám nahrazuje fakultní klubovnu.“
Hlavní kabina působila spartánským dojmem. Všechno z hrubě opracovaného dřeva - dlouhý stůl s lavicemi kolem. Vypadalo to, že nikde není volné místo. Kabina praskala ve švech jako ta nejmodernější diskotéka - plná mladých, sluncem opálených tváří. Děvčata a chlapci ve vybledlých džínách a sepraných bavlněných tričkách. Vcelku se ani nedalo odhadnout jejich pohlaví pro stejný typ oblečení a stejnou délku vlasů vybledlých sluncem a zcuchaných větrem.
Ve vzduchu se linula vůně krevet a rozpuštěného másla, na stole stály připravené galony kalifornského vína.
„Ahoj!“ křikla Samantha do halasného šumu divoce diskutujících či pohotově odpovídajících univerzitních kolegů.
„Tak tohle je Nicholas.“
Jako na povel všichni ztichli a podívali se na něho s tím rafinovaně zamaskovaným skupinovým nepřátelstvím jakéhokoliv domorodého kmene, který nechce být rušen neznámým vetřelcem či podloudníkem v jejich uzavřené a dobře střežené společnosti.
Nick na ne chladně pohlédl, každému páru očí vrátil ten zkoumavý pohled, kterým ho provrtávali.
Uvědomil si, že i přes to jejich neformální oblečení, neupravené rozježené vlasy a v některých případech i vousy, je tato skupina opravdovou elitou. Všechny tváře vyzařovaly inteligenci a jejich oči byly ve střehu, a navíc z nich vycítil ten zvláštní pocit hrdosti a pýchy.

V čele stolu seděla impozantní osoba, asi ten nejstarší muž celé společnosti. Možná stejně starý jako Nicholas či o něco starší. Vlasy i vousy už mu prokvétaly stříbrem a obličej ukazoval zaznamenané nápory slunce, větru a času.
„Ahoj, Nicku," zabručel. „Nechtěl bych předstírat, že jsme o tobě vůbec nic neslyšeli. Sammy už nám toho napovídala tolik, že nám to leze ven ušima..."
„Okamžitě přestaň. Torné Parkere," ozvala se ostře Samantha a v tu chvíli se všude rozlehl smích, napjatá atmosféra se uvolnila a začalo obvyklé formální představování.
„Ahoj, Nicku, já jsem Sally-Anne," ozvala se hezká dívka s bledě modrýma očima za drátěnými obroučkami brýlí. Zároveň mu vrazila do ruky těžkou sklenici.
„Scházejí nám sklenice, takže můžeš hádat: Ty a Samantha musíte pít z jedné."
Posunula se na lavici a vytvořila tím místo několika centimetrů pro nově příchozí. Samantha tam vtlačila Nicholase a uvelebila se mu na klíně. Červené víno, které popíjeli, bylo mladé a nakyslé, takže ho Nick polykal s trpkostí. Samantha ho ale převalovala na patře, jako by se jednalo o to nejlepší značkové Cabemet Savi-gnon. Tulila se mu k uchu a šeptala:
„Tom je profesorem na katedře biologie a je to zlatíčko.
Samozřejmě, až po tobě. Ale opravdu je na celém světě jeden z těch nejlepších." Objevila se žena odkudsi z kuchyně a nesla vrchovaté plato krásných růžových krevet a mísu rozpuštěného másla. Reagovali neutuchajícím jásotem, a jakmile se na stole pochoutka objevila, všichni se na krevety vrhli s nestydatým apetýtem.
Štíhlá, s tmavými vlasy spletenými v copech, s jasnou tváří a v přiléhavých kalhotách vypadala rozhodně starší než všechny přítomné dívky. Zastavila se vedle Torna
Parkera a opřela se mu jednou rukou o rameno v tom uklidňujícím gestu již dlouhotrvajícího něžného zalíbení.
„To je Antoinette, jeho manželka." Vypadalo to, že zaslechla své jméno a usmála se s směrem k nim.
Pohled jejích temných očí, plný porozumění, prozkoumal Nicka.
Nakonec souhlasně přikývla, sevřela ukazováček a palec do kroužku, jako by naznačovala tradiční kontinentální signál pro O.K. Potom opět zmizela v lodní kuchyni.
I přes tak výborné jídlo nekonečné hovory pokračovaly. Živá konverzace přecházela rychle od vtipného žertování až po smrtelně vážná fakta. Perfektně vytrénované mozky bleskově reagovaly na jakékoliv narážky, které létaly vzduchem, s třeskotem jako slonovinové koule na biliáru. Zároveň si jejich prsty v činnosti nic nezadaly s duchem, celé umatlané máslem odtrhávaly vousaté hlavičky krevet, loupaly jemný krunýř a s chutí přinášely ústům to typicky sladoučké bílé maso. Navíc zanechávaly velice mastné otisky na sklenicích s vínem.
Jakmile někdo z nich promluvil, Samantha hned Nickovi šeptala jména společně s ohodnocením. „Hank
Petersen, doktor filozofie, pracuje právě na podchycení životního cyklu modrého tuňáka. Mapuje celý proces tření a veškeré jeho migrační cesty. To je ten, který zítra organizuje značení ryb.
Tamhle zase sedí Michelle Randová, zapůjčila nám ji University ofCalifomia v Los Angeles a její obor jsou želvy a velryby."
A náhle se hovor rozhořčeně stočil na případ ničemného kapitána tankeru, který minulý týden vypláchl své nádrže na ropu uprostřed Floridského průlivu a nechal za sebou padesátikilometrovou mastnou skvrnu. Udělal to během noci a změnil kurz okamžité, jakmile se dostal do Atlantského oceánu.
„Máme jeho otisky prstů," rozčiloval se Tom Parker jako rozzlobený medvěd. „Dostali jsme ho na mušku, máme ho vlastně v nitkovém kříži dalekohledu." Nicholas jasně chápal, o čem to mluví. Otisky prstů jsou míněny zbytky ropy, jejíž vzorky se dají porovnat pod spektroskopem společně se vzorky odebranými z nádrží pachatele. Pobřežní policie vzorky zajistila a identifikace je dostatečná k tomu, aby obstála u mezinárodního soudu. „Trik už je pouze v tom, jak dostat toho zkurvysyna před soudní tribunál,"
pokračoval Tom Parker. „Ten kapitán už byl osmdesát kilometrů mimo naše teritoriální vody v ten moment, kdy ho zadržela Pobřežní stráž.
Navíc je registrovaný v Libérii."
„Zkusili jsme nějak připravit řešení těchto případů ajá sám jsem podal několik návrhů na poslední konferenci o námořním právu."
Nick se poprvé vmísil do debaty. Vysvětlil jim, jak problematické je zřízení legislativy v mezinárodním měřítku, jak nesnadné je zadržení a předvedení bezohledného provinilce. Potom poukázal na to, čeho se už dosáhlo a co se teprve zpracovává. Nakonec vysvětlil svůj názor na celou situaci a jak by se měla moře chránit.
Mluvil klidně, jasně a Samantha si opět všimla, naplněná hrdostí, jak všichni muži poslouchají, když Nicholas Berg mluví. Jakmile se na chvíli odmlčel, sesypali se na něho všichni ze všech stran.
Okamžitě užívali své chytré mladé mozky jako skalpely a přímo do něho zařezávali ostré otázky. Odpovídal v tom samém tónu: ostře, tvrdě a navíc ozbrojen kompletní znalostí tohoto problému. Sám si všiml, jak se změnilo chování celé skupiny a jak si mezi nimi získává respekt. Zdálo se, že se mu celá společnost náhle otvírá, jako kdyby řekl to správné heslo.
Vypadalo to, že se stal jejich členem jako jeden z té jejich elity.
V čele stolu seděl Tom Parker a naslouchal, přikyvoval a mračil se a vše rozvažoval s rukou položenou okolo štíhlého manželčina pasu. Stála vedle něho a hrála si s vlnami jeho hustých vlasů.
Tom Parker našel ryby necelých sedmdesát kilometrů od pobřeží tam, kde se Golfský proud z Mexického zálivu, modrý a teplý, hnal rychle nahoru na sever. Ptáci těžce pracovali - padali se složenými křídly přímo dolů a na horizontu jako kulisa jim stály typické kovadliny bouřkových mraků. Jasně bílí ptáci připomínali bílé šipky, které padaly do tenmě modré vody s malou explozí bílé pěny. Zapadali hluboko a za několik vteřin se objevili na hladině, natahova280
li hlavy vzhůru, aby silou dostali do svých přecpaných krků další sousto. Potom opět vzlétali, kroužili ve strmých

spirálách vzhůru k nebi a účastnili se dalšího útoku. Celé stovky jich padaly z oblohy a připomínaly sněhové vločky.
„Sardele," zabrumlal Tom Parker a to už i pouhým okem viděli, jak je jimi mořská hladina úplně rozvlněná.
Ptáci se dostávali do stavu šílenství, když viděli takové žně přímo na hladině. „Možná tam dole pod nimi pracují nějaké makrely." „Kdepak," odporoval
Nicholas. „Jsou to ti modři." „Jak si můžeš být tak jistý?" popíchl ho Tom a zašklebil se. „Přesně takhle u hladiny je drží v šachu pouze modrý tuňák,"
vysvětloval Nick.
„O pět dolarů?" vykřikl Tom, otočil kormidlem a hřmotný naftový motor Tričky Dicky se probral k životu a rozehnal loď do té nejvyšší rychlosti.
„Souhlasím," vrátil mu úšklebek Nicholas. V tu samou chvíli oba zahlédli útočící rybu z hlubin jasně při skoku nad hladinou. Jako blýskavé torpédo o délce mužské paže vyletělo dva metry do vzduchu, otočilo se v letu a uhodilo o vodu tak, že plácnutí zaslechli i přes burácející diesel.
„Jsou to modří," konstatoval suše Nick. „Je jich celé hejno a každý z nich má určitě deset kilo."
„Pět dolarů," zavrčel znechuceně Tom. „Ty chytráku, opravdu nevím, jestli si to můžu dovolit," a plácl ho medvědí tlapou hravě do ramene tak, až Nicholasovi zadrnčely zuby. Otočil se k otevřenému oknu kormidelny a zařval na palubu: „Tak dobře, děti, máme je tady."
Nastal rozruch a jásání, všichni se hnali pro šňůry a značky.
Nyní přišel na řadu Hank, protože to byl expert na modrého tuňáka. Věděl naprosto všechno o jejich životě, o jejich cestách i o potravinovém řetězci jako nikdo jiný. Pokud ovšem došlo na odchyt, pozoroval ho Nick zděšeně - určitě by se lépe než rybář uživil třeba jako kovář.
Tom Parker nebyl také žádný rybář. Vřítil se do celého hejna s
Tričky Dicky přímo doprostřed a způsobil mezi ptáky a rybami naprostou paniku. Neuvěřitelnou shodou náhod zahálela skupina na přídi po těžkém zápase a povzbuzování ostatních jednoho mladého nešťastníka. Vyvlekli tuňáka přes zábradlí na palubu. Poskakoval na ní, mlátil ocasem do dřeva a v tomto stavu ho pronásledovala ječící banda vědců, kteří klouzali a padali po vlhkém a slizkém povrchu. Jeden srážel druhého, než ubohou rybu dohnali do rohu k zábradlí. První tři pokusy připnout plastický štítek nevedly k úspěchu. I sám
Hank se stával divočejším, když stál tváří v tvář tomuto marnému počínání. Málem se mu podařilo zarazil značku do Sa-manthina boku, když klečela na palubě a snažila se chytit rybu do náručí.
„Často to děláte takhle?" zkoumavě vyzvídal Nicholas. „Poprvé tady s těmi," přiznal zkroušeně Tom
Parker. Celá skupina zajásala triumfem a vrátili moři označenou kořist. Ostrá šipka plastické značky byla připevněna nebezpečně blízko důležitých životních orgánů ryby, a pokud ji to už nezabilo, tak to tvrdé zacházení ji k životu rozhodně nepomohlo. Tak tvrdě sebou házela na palubě, že už se jí objevovala krev v žábrách. Vhozena do vody vznášela se břichem vzhůru a naprosto nereagovala na procítěné Samanthiny výkřiky:
. „Plav, rybičko, plav!"
„Dovolíte mi, abych to zkusil jinak?" ozval se Nick a Tom mu bez reptání předal velení.
Nicholas vybral čtyři nejsilnější a nejlépe zvládnutelné mladé muže a provedl s nimi rychlokurz:
Probral s nimi veškeré taje ohledně rybářských šňůr k chytání ryb na udici bez prutu s japonskými peříčkovými návnadami. Vysvětlil jim, jak nejlépe hodit návnadu do moře, jak lapit rybu tím správným zaseknutím a jak si poradit s rybářskou šňůrou, která leží srolovaná na palubě. Každému přidělil místo podél zábradlí na pravoboku s dalším členem týmu připraveným pro značkování. Hank Petersen se usadil na střeše kormidelní budky, odkud měl přehled a mohl zaznamenávat, kolik bylo vytažených ryb a jaká čísla jim přidělili.
Za necelou hodinu narazili na další hejno, které Nick odborně obkroužil běžnou cestovní rychlostí, a tak pomohl tuňákům. Sarde282
le opět vířily na hladině a konečně už mohl zaklesnout kormidelní kolo, takže Tričky Dicky začala dělat své vlastní kruhy okolo celého hejna. Potom vyběhl na palubu.
Takto chycené a vlastně obklíčené sardele se dostaly do davového šílenství a hladina se začala vařit jako bublající krupičná kaše. Občas se mezi nimi mihlo rychlé a temné torpédo, které ze sebe dělali věčně hladoví tuňáci.
Za pár minut už měl Nick čtyři rybáře pracující v zaběhnutém rytmu zkušeného týmu. Hodili návnady do vařící se vody, téměř v ten samý okamžik zasekli a po chvíli měli v rukou chycenou rybu. Okamžitě ji pevně zachytili oběma rukama a jako hráči ragbyji sevřeli pod levou paží. Tuňák sebou zoufale zmítal, ale Nicholas jim dobře vysvětlil, jak vytáhnout háček z jejich čelistí tak, aby nepoškodili zranitelné žáhry. Potom se objevil asistent, aby označil rybu tou ostrou šipkou, kterou prorazil silný sval pod hřbetní ploutvi. Po vhození zpět se luňák jako by podivil, co se to vlastně dělo, a okamžitě se vrhl do boje o další kořist.
Každá plastická značka měla své číslo a v pěti jazycích na sobě nesla prosbu o zaslání zpět na University of Miami s detaily o datu a místě chycení ryby. Tyto informace pomáhaly ujasnit pohyby tuňáků během roku okolo celé zeměkoule. Od míst jejich tření kdesi v
Karibském moři se propracovali až do severního
Atlantiku, odkud pluli dolů na jih až ke Kapskému Městu s občasnou výjimku loupežného nájezdu po celé délce Středozemního moře - i když v poslední době se kvalita těchto vod uzavřených pevninou podstatně zhoršila. Okolo mysu Dobré naděje se opět hnali směrem na Austrálii, aby gigantickým obloukem překlenuli Pacifik, až k těm příšerně ledovým vodám Hornova mysu, odkud se dostávali zpět do míst tření v Karibském moři. Po celou tuto cestu na ně číhali japonští rybáři se svými nekonečně dlouhými rybářskými šňůrami a továrny na zpracování tuňáků podél kalifornského pobřeží.
Seděli v kormidelně a Tričky Dicky se kolébala směrem domů.

Slunce pomalu zapadalo, všichni si povídali a popíjeli pivo. Nicholas studoval jejich obličeje a uvědomoval si, kolik mají dobrých vlastností a kvalit, kterých si na lidském rodu cenil nejvíce. Jsou inteligentní, s dobrou motivací, oddáni celou svou duší správné věci a osvobození od té částečné hrabivosti, která se vždy objeví a tolik dobrých lidských úmyslů přivede vniveč.
Tom Parker rozmačkal ve své mohutné dlani prázdnou plechovku od piva, jako by byla z papíru. Zalovil pro další dvě v krabici vedle sebe a jednu hodil rovnou
Nickovi. To gesto znamenalo asi něco speciálního, a tak mu Nicholas zasalutoval plechovkou, než začal pít.
Samantha se utábořila ve svém blaženém pocitu blízkosti opřená o jeho rameno a společně sledovali ten překrásný západ slunce:
úchvatný šarlat společně s roztaveným karmínem. Nick se při pohledu na tu krásu opájel pouhým pomyšlením, jaká by to byla nádhera, kdyby mohl trávit zbytek svého života účastí na akcích jako tato s lidmi, jako jsou tito.
V kanceláři Torna Parkera se táhly police až ke stropu, naprosto vyplněné stovkami vzorků v lahvích a řadami vědeckých dokumentů a publikací.
Seděl pohodlně v otočné židli, opřený dozadu a s nohama překříženýma přes sebe přímo uprostřed svého pracovního stolu.
„Trochu jsem si tvou životní historii překontroloval,
Nicholasi. Máš opravdu dobré nervy. Musím se ti přece jenom omluvit.“
..Dělal jsi to jako domácí úkol?“ zeptal se ho Nick bezvýrazně.
„Nebylo to nijak složité. Nechal jsi za sebou stopu jako...“ a
Tom hledal nějaké přirovnání, „jako grizly, který prošel včelí-nem. Ty chlape, to opravdu stojí za to, pročítat ty záznamy o tobě.“
„To víš, musel jsem se nějak zaměstnat,“ přiznal se Nicholas.
„Pivo?“ a Tom přešel k lednici v rohu, na které visel varovný nápis: .Zoologické vzorky. NEOTVÍRAT!'
„Ještě je pro mě brzo.“
„Nikdy není brzo,“ zareagoval Tom a zatáhl za kroužek na orosené plechovce piva. Potom vzal do ruky veškeré materiály, které Nicholas sepsal. „Ano, vidím jasně, že ses do toho pustil. Je to opravdu zajímavé, jak mnoho lidí si myslí, že něco takového se může stát samo.“
Nicholas neodpovídal, a tak Tom pokračoval: „Potřebujeme
Člověka, který určité věci udělat může.
Je to dobré, když se mnoho věcí může vymyslet, ale potom je zapotřebí nějakého katalyzátoru, který transformuje veškeré myšlenky a správné úmysly uvede do života.“ Tom se opět napil z plechovky a olízl si pěnu z kníru. „Vím dobře, co všechno jsi udělal.
Slyšel jsem tě, jak mluvíš, a navíc jsem tě viděl v akci a tohle všechno má svou váhu. Ale nejdůležitější ze všeho je, že to co děláš, cítíš ve svém srdci. Sledoval jsem tě velice pozorně, Nicku, a všiml jsem si, že to máš v sobě přesně tak jako my.“
„Zdá se mi, jako bys mi nabízel práci. Torné.“
„Nechci kolem toho chodit jako okolo horké kaše, Nicku.
Opravdu ti nabízím práci,“ a mávl svou obří tlapou, kde každý prst připomínal buřtík. „Vím dobře, jak jsi zaměstnán, ale chtěl bych, aby ses zamiloval též do univerzitního života v mimořádné profesuře.
Chtěli bychom trochu tvého času, až se dostaneme do těch všech třenic a smlouvání ve Washingtonu, abych ti mohl zavolat. Budeme tě potřebovat, jakmile se v některém našem případě dostaneme do opravdových problémů - potom potřebujeme ty správné kontakty od někoho s velkou reputací, kdo by nám pomohl otevřít dveře. Také potřebujeme muže, který zná nejenom praktickou stránku života oceánů, ale také i těch lidí, klen moře používají a někdy i zneužívají. Potřebujeme muže, který má tvrdou hlavu jako byznysman, který dobře zná celou ekonomiku obchodu na moři, který postavil i řídil tankery - navíc musí chápat, že potřeby lidstva stojí na vrcholu veškeré důležitosti. Musí být ale schopný vyvážit ty lidské potřeby proteinů a fosilního paliva proti obrovskému nebezpečí přetvoření oceánů ve vodní pouště.“
Tom osvěžil hrdlo dalším hltem piva a sledoval ostražitě, jakou reakci ten projev u Nicholase vyvolává. Nic zvláštního neviděl, a tak pokračoval s ještě větším důrazem. „Jsme specialisté, i když máme asi svůj úhel vidění trochu zúžený. Ti druzí si ale myslí, že jsme zoufalí sentimentalisté, kteří se sdružují v bláznivých skupinách fanatiků a z každého rohu hlásají konec světa, či si nás pletou s dlouhovlasými intelektuálními hippies.
Co opravdu potřebujeme, je chlap, který má své zázemí.
Doprdele Nicholasi, pokud se ty postavíš před kongresovou komisi a pro. mluvíš, tak dám krk za to, že se vytrhnou ze svého stařeckého tran-zu a okamžitě si zapnou naslouchátka.“ Nicholas se tvářil neutrálně a Tom se zoufale snažil dál.
„Co ti můžeme nabídnout? Rozhodně vím, že ti nescházejí peníze v hotovosti, a tak ti nijak nepomůže těch hloupých dvanáct tisíc za rok - ale mimořádný profesor zase není tak špatný titul. Můžeme s tím vlastně začít a polom můžeme pokračovat až na opravdový titul profesora na katedře aplikované oceanologie či něco podobně šťavnatého, co se nám mezitím podaří vymyslet. Nic víc mě už nenapadá, nic víc už ti nemůžeme nabídnout. Možná pouze ten hřejivý pocit okolo srdce, zeje to velice náročná práce, ale musí být udělána.“ Opět se zarazil a vypadalo to, že mu slova došla. Pokýval smutně rozcuchanou hlavou.
„Myslím si, že o to zájem nemáš, že?“
Nick se zavrtěl. „Kdy mám začít?“ zeptal se a Tomův obličej se rozzářil do obrovského úsměvu. Nick natáhl ruku a jemně ho upozornil: „Mám dojem, že teď už si to pivo dám.“
Voda byla dostatečně studená, aby je osvěžila. Nick a Samantha plavali tak daleko od pobřeží, že málem zmizelo v

pozvolna nadcházejícím soumraku. Otočili se a plavali zpět bok po boku. Pláž zela prázdnotou a v jejich náladě jim světla nejbližších kondomům připadala tak vzdálená jako zář hvězd.
Ani hudba a smích poblíž jim nevadily a splývaly s křikem racků.
Konečně přišel ten správný čas, aby jí mohl sdělit veškeré detaily nabídky šejků ke koupi jeho Oceán Salvage and Towage.
„Prodáš ji?“ zeptala se tiše. „Asi ne, nebo ano?“
„Za sedm miliónů dolarů čistého?“ zareagoval. „Víš ty vůbec, kolik to je peněz?“
„Do tolika ani neumím počítat,“ přiznala se. „Co budeš ale dělat, když to prodáš? Vůbec si tě neumím představit, jak hraješ kuželky či golf po celý zbytek života.“
„Částí celé smlouvy je ale i to, že první dva roky pro ně budu firmu Oceán Salvage řídit. Navíc mi bylo nabídnuto zaměstnání na poloviční úvazek, které vyplní veškerý můj volný čas.“
„Co to je?“
„Mimořádný profesor na University of Miami.“
Zarazila se a natočila si ho tak, aby mu viděla do tváře.
„Ty si ze mě děláš legraci!“ obvinila ho.
„To je ale pouhý začátek,“ pokračoval. „Po dvou letech nebo tak nějak, až ukončím smlouvu s Oceán Salvage, bych mohl působit naplno na katedře aplikované oceanologie.“
„To přece není pravda!“ vyhrkla, chytila ho za ruce a třásla s ním překvapující silou.
„Tom mě potřebuje a chce, abych protlačil veškeré výsledky jeho výzkumů. Musím se pustit do křížku se všemi účastníky námořní konference a připadám si jako zapůjčená zbraň pro Green Pea-ce...“
„Ach, Nicholasi, Nicholasi!“
„Můj Bože!“ zanaříkal. „Ty už zase pláčeš.“
„Nemůžu si pomoct.“ Prudce se k němu přivinula, ještě mokrá a chladná od vody, drsná od písku na pláži. Chvěla se radostí. „Umíš si představit, co to znamená, Nicholasi? Schválně, řekni. Že vůbec nevíš, co to vlastně znamená?“
„Tak mi to pověz,“ povzbudil ji.
„To přece znamená, že v budoucnosti můžeme dělat všechno dohromady. Nejenom společně jíst a spát - ale úplně všechno: Pracovat, hrát si a žít společně tak, jako má žít muž se ženou!“ Zdálo se, že tato obrovská vize ji omračuje a možná i trochu děsí.
„Tento výhled na náš společný život mě nijak nezastrašuje,“ zamumlal tiše a zvedl jí bradu.
Omyli ze sebe sůl a písek, když se k sobě tulili ve sprchovém koutě. Rozehřátí leželi na posteli a ve tmě naslouchali zvukům moře, které jim samo tvořilo tu nejlepší kulisu k vyprávění o plánech a snech - nyní je ale již spřádali společně. Pokaždé když se už už propadali do náručí spánku, jeden z nich si opět vzpomněl na něco tak životně důležitého, a tak probral toho druhého, aby o nic nepřišel.
„Musím být v úterý v Londýně.“
„Nesnaž se mi takovouhle radost led zkazit,“ mrmlala v polo-spánku.
„A potom sedmého dubna spouštíme na vodu naši mořskou čarodějnici - Sea Witch.“
„Vůbec neposlouchám,“ šeptala. „Strčila jsem si prsty do uší.“
„Spustíš ji ty? Myslím tím, abys rozbila láhev s bublinkami, až ji budeš křtít.“
„Už jsem si prsty z uší vytáhla.“
„Jules by měl velkou radost.“
„Nicholasi, nemůžu trávit svůj život popojížděním sem a tam přes celý Atlantik. Ani když se jedná o tebe. Mám práci, kterou musím udělat.“
„Můj syn tam bude také a to už se tě snažím podplatit.“
„To už je nečestný nátlak,“ protestovala.
„Pojedeš tedy?“
„Však dobře víš, že ano, ty sexuální maniaku. Takovou příležitost bych si nenechala nikdy ujít.“
Pohnula se a našla jeho ucho, ke kterému přitiskla své rty:
.Jsem přímo poctěna.“
„Obě dvě jste mořské čarodějnice.“ konstatoval Nick.
„A ty jsi zase můj mořský čaroděj - Sea Warlock.“
„Mořská ježibaba a kouzelník,“ zachechtal se. „Dohromady budeme dělat zázraky.“
„Tak tedy podívej - vím, že to je ode mě velice smělé, ale všimla jsem si, že už jsme oba zase vzhůru. A protože jsou teprve dvě hodiny ráno, byla bych skutečně nadšená, kdybys teď pro mě mohl vykouzlit jeden z těch malých zázraků.“
„Je mi obrovskou ctí,“ zaradoval se Nick.
Letmým pohledem na své hodinky se Nicholas ujistil, že má dost času. Právě vyšel z amerického konzulátu a i přes mírné mrholení přecházel pomalým krokem Pláce de la Concorde. Miniaturní kapičky se mu usazovaly na nepromokavém kabátě.
Lazarus už tam na něho čekal. Stál pod jednou sochou v rohu náměstí, který byl nejblíže hlavní budově francouzského námořnictva.
Proti chladu měl dlouhou kašmírovou šálu omotanou okolo krku a temně modrý klobouk, naražený hluboko do čela.
„Měli bychom najít nějaké teplé místo,“ navrhl Nick, aniž by toho malého muže pozdravil.

„Ani ne," odmítl Lazarus a podíval se na něho přes tlustá a vše zkreslující skla brýlí. „Můžeme se projít," a vedl ho až k promenádě nad břehem Seiny směrem k
Petit Palais.
V takovém nečase byli jediní, kdo se tu procházeli. V naprosté tichosti kráčeli asi čtyři sta metrů a Lazarus byl naprosto spokojen. Po chvíli přizpůsobil své krátké krůčky Nickovi, který si připadal, jako by s ním vyšel na procházku sám Toulouse-Lautrec. Musel se zasmát svému vlastnímu nápadu. Nakonec
Lazarus začal. Pořád se ale díval přes rameno, zda je někdo nesleduje. Potkali dva alžírské studenty v maskáčových bundách, a tak se Lazarus odmlčel, dokud se nedostali z doslechu, než opět pokračoval ve své zprávě.
„Víte o tom, že nic jiného na papíře nedostanete?" vypískl.
„Však mám magnetofon v kapse," ujistil ho Nick.
„To je dobře, protože to máte povoleno."
„Děkuji vám," zamumlal suše Nicholas.
Lazarus se zarazil a vypadalo to, jako by se v počítači otvíral nový soubor. Opět začal mluvit a jeho hlas zněl podivně a monotónně, téměř jako elektronický hlas nějakého robota.
Napřed zahájil popis pohybu všech akcií u třiceti tří firem, které tvořily celý komplex Christy marine, a každý jejich pohyb během posledních osmnácti měsíců.
Ten malý muž mluvil naprosto jasně a v takovém rytmu, jako by opravdu četl v účetních knihách zmíněných firem. Musel mít opravdu možnost přístupu k těm nejtajnějším údajům, pomyslel si Nick, když slyšel to přesné podání. Jmenoval data, počty akcií, kdo a komu je prodal, a dokonce: přesuny mezi Oceán
Salvage and To289
wage a samotným Nickem. Zachytil i recipro ční výměnu akcii v
Christy marine tak přesně, že tím Lazarus opět potvrdil své kvality. Tím jenom dokázal pravdivost svých dalších informací, jejichž význam
Nicholas nemohl zatím ani nijak ohodnotit. Byla to jasná a působivá exhibice kompletních vědomostí a informací tak komplikovaných, že si je Nick bude muset prostudovat z pásku až později. Všechno ale ukazovalo v podstatě najedno. Někdo se skutečně snažil veškeré finanční transakce zakrýt opravdu působivou kouřovou clonou.
Lazarus se zastavil na rohu Champs Elysées a rue de la Boetie.
Nick na něho shlédl ze své výšky a všiml si, jak ten beztvarý výstupek nosu svítí nezdravou červení chladu a jak Lazarův dech se ztížil vyčerpáním z procházky. Nicholas si náhle uvědomil, že ten malý muž je pravděpodobně astmatik, a na dotvrzení této úvahy si Lazarus právě z kapsy vytáhl stříbrnou krabičku na léky vykládanou tyrkysem a vložil si jednu růžovou kapsli do úst. Potom ho zavedl do foyeru kina a zakoupil dva lístky.
Jednalo se o pornografický film s originálním názvem Deep
Throat, ve francouzské verzi změněný na
Gorge Profonde - film byl poškrábán a francouzský dabing byl kompletně mimojakouko-.liv synchronizaci.
V kině mnoho návštěvníků nebylo, a tak bez problémů našli dvě sedadla v naprosté izolaci v zadních řadách.
Lazarus bez mrknutí oka zíral na plátno a začal druhou část své rozsáhlé zprávy. Jednalo se o kompletní detaily veškerého pohybu financí uvnitř celé Christy marine a
Nicka opět šokovalo, do jaké hloubky se tento malý muž ponořil.
Vykreslil svými slovy i naprosto jasný obraz úplně neskutečné sumy peněz, která byla seřazena a přeskupena do různých kanálů v běžném proudu obrovského mistra taktiky. Génius Duncana Ale-xandera z toho vynikal naprosto jednoznačně, jako se z jeho rozmáchlého podpisu vynořovalo frajerské ‚a'
a ‚x', které ho Nicholas viděl mnohokrát vykroužit s nacvičeným švihem. Náhle z toho vyplynulo, že celkový příliv peněz v hotovosti nebyl tak stálý a samozřejmý, ale rozvířovaly ho různé zpětné proudy, překážky, malé úžiny a jiné rozporuplnosti, které otravovaly Nicholase tak jako údery Spatné jdoucích bicích hodin. Lazarus zakončil tuto část krátkou sumarizací celkové finanční situace Christy marine k době před několika dny a Nick okamžitě pochopil, že veškeré jeho obavy byly opodstatněné. Duncan vedl celou společnost na pokraji propasti.
Nicholas seděl zapadlý v sametově vyčalouněném křesle, obě ruce zastrčené v kapsách kabátu a sledoval ty neuvěřitelné, přímo hrdinské výkony, které prováděla Miss
Lovelace na plátně, aniž by je ve skutečnosti vnímal. Vedle něho si Lazarus vytáhl z kapsy aerosolovou bombičku, našrouboval si na ni trysku a hlučně si roz-střikl tu jemňoučkou mlhu kamsi hluboko do krku.
Zdálo se, že mu to téměř okamžitě pomohlo.
„Pojištění a vše, co je s tím spojeno - plavidla ve vlastnictví Christy marine." začal další část své zprávy. Opět padala jména, čísla, dala a Nicholas pomalu začal chápat vyvíjení se celé té nebezpečné situace. Duncan používal svou vlastní firmu London and
Eu-ropcan Insurance and Banking, která nesla riziko všech jeho lodí. Potom se znovu připojistil na jiných místech a tak rozprostřel část rizika, ale přesto vše nesl na svých bedrech. To byl ten princip sa-mopojištění, kterému vždy Nick co nejtvrději oponoval, a správnost jeho názoru prokázal celý případ záchrany Golden Adventurer.
Poslední plavidlo, o kterém informoval Lazarus, byla Golden
Dawn. Nicholas se nervózně pohnul na svém sedadle, když zaslechl jméno, a skoro okamžitě pochopil, že se s ní děje něco podivného.
„Christy marine nepožádala pojišťovnu Lloyďs o prohlídku této lodi." To už Nick věděl. „Ale přesto byla zahrnuta do první kategorie odhadci na kontinentu."
Rozhodně se to stalo mnohem jednodušší a lehčí cestou, než by se získalo prestižní ohodnocení AI u
Lloyďs.

Lazarus pokračoval a přitom snížil hlas, když se objevil náhodný návštěvník a usedl o dvě řady před nimi.
„A pojistka byla uzavřena mimo Lloyd's.“ Riziko tedy opět nesla
London and European Insurance a Duncan se opět stal samo-pojišťovatelem, pomyslel si pochmurně
Nicholas. Ale to nebylo všechno. „A na dalších řádcích jsou podepsáni...,“ a Lazarus jmenoval jiné firmy, které nesly část tohoto rizika a s nimiž Duncan uzavřel další připojištění. Vše ale bylo na až moc tenkém ledě a navíc ještě příliš zamlžené. Zdá se, že pouze obezřetná studie všech udaných čísel dokáže Nickovi objasnit, co vlastně Duncan dělá. Kolik toho má opravdu pojištěno a kolik z toho je pouhým blufem, který má zmást jeho finanční sponzory adokázatjim, že veškeré riziko je pojištěním naprosto pokryto a tím jejich investice perfektně chráněné.
Některá jména se mu zdála známá ještě z dob, kdy se aktivně podílel nařízení Christy marine.
„Kupuje si Duncan pojištění za hotové?“ zkoumal Nicholas.
Opravdu v zoufalství nakupoval i za přemrštěné ceny? Rozhodně nějakou záštitu mít musel, protože bez pojištění mu žádná finanční instituce nepůjčí vůbec nic. Christy marine budovala ten monstróz-ní tanker a celá tato operace by se proti Duncanovi obrátila. Jeho vlastní akcionáři by všechno vykřičeli do světa - kdepak, Duncan Alexander musí mít krytí v pořádku, i když se jedná o pouhý kus papíru bez jakékoliv hodnoty - pouhá nekonečná kružnice jako had snažící se nasytit tím, že začne žrát svůj vlastní ocas.
Celá stopa byla opravdu perfektně zamaskovaná, tak propletená a zašmodrchaná, že jenom podrobná znalost celé společnosti Christy marine přivedla Nicholasek tomuto podezření. I týmu vyšetřovatelů by to trvalo celé roky, než by odstranili celý ten nános zakrývající smutnou skutečnost. V první reakci na tyto informace se Nick rozhodl pro tu nejjednodušší cestu k zastavení Duncana Alexandera:
prozradit tyto získané informace s celkovým podezřením všem hlavním Duncanovým věřitelům - všem těm, kteří financovali stavbu Golden Dawn. Okamžitě si ale uvědomil, že to nebude stačit, protože neměl po ruce žádné přímé důkazy. Vše vyplynulo pouze z různých průzkumů a konexí, které využil
Lazarus. Než by se veškeré důkazy vydolovaly a předložily k přezkoumání, tak už by Golden Dawn dávno brázdila otevřená moře s miliónem tun ropy na palubě. Tím by
Duncan získal dostatečný časový náskok, který by mu dopomohl k dobrému zisku a navíc by stačil k prodání tankeru jakémusi Řekovi nebo Číňanovi, jejichž konexe a napojení by se už vůbec nedaly vystopovat.
Rozhodně nebude snadné zastavit Duncana Alexandera, pochopil konečně Nick a už se mu to vůbec nezdálo jednoduché. Možná že i věřitelé jsou si vědomi toho nejistého pojištění, ale jejich investice už byly dávno utopeny ve stavbě Golden Dawn. Možná že takové riziko už akceptovali a určitě se tím nikde nebudou chlubit - možná pouze zatáhnou trochu víc tu finanční smyčku okolo Duncanova krku.
Rozhodně ho takhle zastavit nemohl. Duncan musí být silou donucen k tomu, aby modifikoval trup celého tankeru tak, aby se tu dalo akceptovat morální riziko při provozu tohoto monstra. Musí být silou donucen, aby se přidržel standardů, které Nicholas původně při návrhu konstrukce tohoto plavidla používal.
Lazarus tímto zakončil pojišťovací část celkové zprávy a rychle vstal právě v té chvíli, kdy Miss
Lovelace se opět pokoušela o něco naprosto nemožného. Nicky ho s úlevou následoval ven do studeného pařížského večera. Společně vdechovali chladný vzduch promíchaný exhalacemi, do kterých se město zahalovalo. Lazarus ho vedl zpět a už zase recitoval další detaily všech pronájmů, které Christy marine podepsala. Jména těch, kteří si plavidla pronajali, ceny, data ukončení kontraktů. Nicholas většinu z nich znal, protože je sám dohodl čije znovu prodloužil s menšími úpravami. Věděl, že kvalita veškerých informací závisí na jeho magnetofonu v kapse. Jeho myšlení okamžitě reagovalo na ty důležité podněty ve zprávě a celá jeho mysl se toulala velice daleko od tohoto extra-ordinémího malého muže.
Tak se stalo, že málem přehlédl další důležitá fakta, která do něho Lazarus hustil.
„Christy marine uzavřela desátého ledna kontrakt o dopravě ropy pro Orient Amex. Doba trvání je deset let. Jedná se o plavidlo Golden Dawn. Cena je deset amerických centů za sto tun na míli s garantovanou minimální roční vzdáleností 75000 námořních mil.“
Nicholas zaregistroval to aktivizující slovo: Golden Dawn.
Okamžitě do sebe přímo sál veškeré informace.
Ta cena, deset centů za sto tun na míli, nebyla správná -
vysoká, až moc vysoká.
Vlastně neskutečná v tomto čase deprese na trhu. Potom to jméno:
Orient Amex - cosi mu to připomínalo, měl to uloženo kdesi v paměti.
Prudce se zastavil a jakýsi chodec do něho vrazil. Nicholas ho odhodil ramenem na stranu, stál a přemýšlel. Protřepával celou paměť pro tu kdesi pohřbenou informaci. Lazarus se též zastavil a trpělivě vyčkával. Náhle mu Nick položil ruku na rameno.
„Potřebuji se něčeho napít.“
Zavedl ho do typické pařížské kavárničky, kde byl vzduch plný páry z kávovarů a kouře laciných francouzských cigaret. Usadili se u malého stolečku přímo ve výloze u chodníku.
Lazarus si objednal minerální vodu a zmužile ji srkal, zatímco
Nicholas si naléval sodu do své whisky.
„Orient Amex,“ zeptal se Nick, jakmile od nich číšník zmizel.
„Řekněte mi něco o nich.“
„To už je mimo dosah vašich původních požadavků ohledně informací, které jste chtěl zjistit,“ osvětlil delikátně Lazarus.
„Klidně mi to zaúčtujte,“ povzbudil ho Nicholas. Lazarus se zamyslel, jako kdyby v počítači otvíral nový soubor, a

potom se rozhovořil.
„Orient Amex je společnost registrovaná v Americe, s vydaným kapitálem dvaceti pěti miliónů akcií v hodnotě deseti amerických dolarů...," citoval malý muž suchou statistiku. „Celá společnost nyní provádí rozsáhlé průzkumný na pevnině v západní Austrálii,
Etiopii a v pobřežních teritoriálních vodách Norska a Chile. Vystavěli novou rafinérii v Galvestonu v Texasu, kde se má provádět nový systém krakování ropy s pomocí využití atomové energie. Poprvé se má tento způsob použít v této továrně, která má začít výrobu v červnu příštího roku a do plné produkce se dostane v pěti letech."
Pro Nicka to nebylo nic neznámého. Proces krakování spočíval ve štěpení atomů vyšších uhlovodíkových molekul o malé hodnotě a jejich opětovném složení v těkavé nižší uhlovodíkové molekuly o vyšší hodnotě.
„Společnost produkuje ropu z vrtů v Texasu, těží na ropném poli u pobřeží Santa Barbary, v jižní části Nigerie a prokázala přítom294
nost ropných rezerv na těžebních polích El Barrasu v Kuvajtu, což se bude zpracovávat právě v té nové rafinerii v Galvestonu."
„Dobrý Bože," vydechl Nicholas a zíral na něho nevěřícně. „El
Barrasje přece přesycen kadmiem, což bylo jasně odsouzeno..."
„Ropná pole El Barras obsahují vysoké procento kadmia, a tak jsou přírodou obohaceny o katalyzátor, který je potřebný při tomto novém procesu."
„Kolik tam toho kadmia je?"
„V západní části těchto polí se našlo dva tisíce jednotek v miliónu, v severní a východní antiklinále vzorky ukázaly až čtyřicet dva tisíc jednotek v miliónu,"
recitoval všechna čísla přímo pedanticky
Lazarus. „Americká a nigerijská ropa se smíchá s ropou z El
Barrasu v tomto převratně novém krakovacím procesu. Propočítalo se, že obsah nižších těkavých uhlovodíků se zvýší ze čtyřiceti procent na plných osmdesát pět. Tento proces by zapříčinil pět až osmkrát větší profit a tím by prodloužil životnost světově známých rezerv ropy o deset až patnáct let."
Při naslouchání tohoto výkladu se Nickovi živě vybavil obraz pohybujícího se hrotu v Samanthině laboratoři, který zakresloval smrtelnou agónii ústřice otrávené kadmiem. Lazarus pokračoval ve výdeji informací naprosto bez emocí.
„Během krakování se kadmiový sulfid zredukuje na čistý kov v netoxické formě a stane se tak velice cenným vedlejším produktem, který ještě více zlevní celkovou částku rafinace."
Nicholas nevěřícně potřásl hlavou a promluvil nahlas: „Duncan je rozhodnutý se do toho pustit. Přes dva oceány požene to spěšně a lacino vybudované a tak zranitelné monstrum s miliónem tun. Tak se pustí do něčeho, co by si žádný jiný majitel lodi nedovolil -transportu té jedovaté ropy plné kadmia z El Barrasu!"
Z oken balkónu v apartmá hotelu Ritz mohl Nicholas pohlédnout na Pláce Vendóme se sloupem uprostřed celého náměstí. Spirálový basreliéf z ruských a rakouských zbraní na něm připomínal hrdinský čin malé Korsiky proti těmto dvěma národům. Zatímco jeho zrak se zabýval sloupem, když čekal na spojení, provedl rychlou kalkulaci a uvědomil si, že právě budou tři hodiny ráno na východním pobřeží severoamerického kontinentu.
Alespoň ji chytí doma. Potom se sám pro sebe usmál. Pokud nebude doma, tak rozhodně bude chtít vědět, jaký to mělo důvod.
Telefon zazvonil, a tak zdvihl sluchátko, aniž by se otočil od vyhlídky z okna.
Ozvalo se jakési zmatené mumlání a Nicholas se zeptal: „Kdo je tam?"
„Tady je Samantha Silverová - kolik je hodin? Kdo toje? Dobrý
Bože, vždyť jsou tři hodiny. Co se děje?"
„Řekni tomu chlapovi vedle tebe, ať si oblékne kalhoty a jde domů."
„Nicholasi!" ozvalo se radostné zaječení, po kterém následovala okamžitě rána a další řinčení. Nick sebou cukl a oddálil sluchátko od ucha, jak nejvíce mohl.
„J')oprdeIe, převrátila jsem celý stůl. Nicholasi, jsi tam?
Řekni mi něco, prosím tě!"
„Miluji tě."
„Řekni to ještě jednou prosím. Kde vůbec jsi?"
„V Paříži. Miluji tě."
„Ach," a v tónu jejího hlasu se objevil smutek. „Zdálo se mi, že jsi blízko. Myslela jsem si..."
Potom ale pokračovala rozverně:
„Miluji tě také - a jak se má ten maličký?"
„Ceká na milodary."
„Jakže se ta kráska jménu je?"
„Přece čeká na podporu v nezaměstnatnosti - nějaké milodary...," snažil sejí vysvětlit. „Chci tím říct, zeje dočasně nezaměstnaný."
„To je výborné - jenom ho tak drž. Nezapomněla jsem ti říct, že tě miluji?"
„Probud se už. Snaž se už být vzhůru. Mám pro tebe něco strašně důležitého."
„Už jsem vzhůru - tak dobře, téměř procitám."
„Samantho, co se stane, když někdo pohodí milión tun koncentrace čtyřiceti tisíc jednotek kadmiového sulfidu v emulzi aromatic296
ke arabské ropy ve vodách Golfského proudu řekněme třicet námořních mil od ostrovů Key West u pobřeží Floridy?"

„To je opravdu podivná otázka, Nicholasi. Pro třetí hodinu ranní je to opravdová bomba.“
„Co se ale stane?“ trval na svém.
„Ropa bude hrát roli přepravce,“ začala a snažila si představit celý scénář této katastrofy ve své ospalosti. „Rozprostře se po hladině moře o síle asi půl centimetru, a tak se objeví mastná skrvna o délce několika tisíc kilometrů a šířce necelých osm set kilometrů, která se bude pohybovat společně s mořským proudem.“
„Jaké budou následky?“
„Zmizí naprostá většina mořského života na Bahamách a podél východního pobřeží Spojených států amerických - ne, musím to upřesnit, zmizí naprosto všechen život pod mořskou hladinou. Do toho spadají třecí místa tuňáků, sladkovodních úhořů a některých velryb. Dále se otráví...,“ a náhle slyšel, že se už opravdu probudila. V hlase nemohla potlačit hrůzu: „Jsi šílenec, Nicholasi. Jakou příšernost to vymýšlíš právě teď, ve tři hodiny ráno.“
„A co lidské životy?“ pokračoval neúprosně dál.
„Ano, tam budou obrovské ztráty,“ odpověděla. „Jako sulfid se bude rychle absorbovat a v této koncentraci se stane jedovatým i jenom dotykem pro všechny rybáře, rekreanty a ty. kteří jenom půjdou po zamořené pláži.“ Začala si opravdu uvědomovat ten obrovský důsledek takového hororu. „Bude to velká část celé populace měst na našem východním pobřeží, Nicholasi. Dá se počítat se stovkami tisíc ztracených lidských životů. Golfský proud vše zanese i mimo Ameriku ke kanadským břehům Nového Foundlandu a okolo Islandu až do Severního moře. Zlikviduje to celý rybářský průmysl postavený na tresce a navíc zemřou lidé, ryby, ptáci a další zvířata. Skvrna se dostane až k britským ostrovům a k severní části
Evropy - ale proč se mě na to ptáš? Co to je za šílenou hru,
Nicholasi?“
„Christy marine podepsala desetiletý kontrakt na transport nákladů o miliónu tun ropy z polí El
Barras z Arabského zálivu do ra297
finérie Orient Amex v Texasu. Ropa z El Barrasu obsahuje kadmiový sulfid o koncentraci dva až čtyřicet tisíc jednotek v miliónu.“
Hlas seji zachvěl vztekem: „Milión tun! To se přece jedná o naprostou genocidu, Nicholasi. Nikdy v dějinách námořní dopravy se nejednalo o tak smrtonosný náklad, jak by se stalo v tomto případě.“
„Za pár týdnů bude Golden Dawn spuštěna na vodu v St.
Na-zaire, a jakmile se to stane, začne na svých cestách rozsévat semínka katastrofy po všech oceánech.“
„Její trasa z Arabského zálivu půjde rovnou okolo mysu Dobré naděje.“
„Je to jedno z těch nejnebezpečnějších míst na světě - domov stoleté vlny,“ souhlasil Nicholas.
„Potom překříží jižní Atlantik...“
„...a dostane se do sevření mezi ostrovy Key West a Kubu, do ďábelského trojúhelníku, kde se rodí hurikány...“
„Přece je to nemůžeš nechat udělat, Nicholasi,“ ztišila se.
„Musíš je zastavit.“
„Nebude to snadné a bude to opravdu těžká práce. Můžu zkusit celý tucet různých triků, ale musíš se do toho pustit i na své straně,“ upozorňoval ji. „Samantho, zavolej Torna Parkera. Vykopej ho z postele, pokud to bude nutné. Musí s touto hrůznou novinou udeřit na Washington a dostat ji do všech médií - myslím tím televizi, rádio a tisk. Musí se snažit o konfrontaci s Orient Amex a tím je donutit k nějakému vyjádření.“
Samantha okamžitě pokračovala v linii jeho myšlení:
„Zorganizujeme Green Peace, aby začali s protestem před rafinérií Orient Amexu v Galvestonu - tam, kde se má začít s tím novým procesem ropy obohacené kadmiem. Rozhýbeme všechny agentury, které mají co činit se životním prostředím v celé zemi - zdvihneme takový puch, jaký vydá ten milión mrtvol,“ slibovala.
„To je dobře,“ souhlasil. „Nezapomeň ale, že to všechno sice musíš udělat a navíc ještě musíš dostat svůj boubelatý zadeček přes oceán ke křtu naší Sea Witch.“
„Boubelatý jako obézní, nebo jako hezký?“ vyzvídala.
„Boubelatý jako překrásný,“ zašklebil se. „A ted už se mi sem řítí pokojový servis s jídlem, které do mě budou cpát lopatou.“
Nicholas seděl u telefonu celý zbytek dne. Všechno jídlo si nechával přinášet do apartmá, zatímco si na papír systematicky vypisoval dlouhou řadu jmen, která si zaznamenával postupně, jak se odvíjela páska magnetofonu s nahranými informacemi.
Na začátku vypsal všechny, kteří vypadali na to, že zapůjčili počáteční kapitál Christy marine ke konstrukci Golden Dawn. Potom přišli na řadu ti, kteří se podepsali k pojištění celého plavidla, a další, kteří figurovali při pojištění ohledně znečištění moře.
Nick se neodvažoval být přehnaně specifický v sumách, které mu
Lazarus nadiktoval. Nechtěl, aby mohl Duncan Alexander spustit další kouřovou clonu tím, že by ho žaloval pro křivé obvinění. V každém z těchto případů Nicholas vždy mluvil s těmi nejvyššími muži, většinou je znal tak dobře, že používal při oslovování jenom křestních jmen. Snažil se jim vysvětlit pouze tolik, aby pochopili, že zná přesná čísla v jejich zapojeni s Christy marine. Snažil se je přimět k tomu, aby si znovu prohlédli celý projekt, obzvlášť vzhledem k celkovému pojištění Golden
Dawn a k jejímu kontraktu o pronájmu s Orient Amex.
V tichých intervalech mezi každým telefonním hovorem či v momentech, kdy jméno z jeho seznamu bylo vypadáváno sekretářkami, se Nicholas díval ven, na celé náměstí. Opatrně znovu prozkoumával své rozhodnutí a všechny důvody pro to, co právě rozjel.
Velice snadné se mohly zdát veškeré noblesní důvody. Moře mu přineslo krásný život, darovalo mu bohatství, reputaci

a s jeho pomocí dosáhl vynikajících výsledků. Nyní nastal čas, aby tento svůj dluh mohl vrátit. Chtěl použít část toho bohatství k ochraně a hlídání oceánu, tak jako se poctivý farmář stará o svou zem. Byla to krásná myšlenka, ale jakmile se podíval pod lesklý povrch, ihned zahlédl tvary a pohyby těch méně ušlechtilých stvoření, jako jsou stíny žraloků či barracud kdesi v hlubinách.
Číhala na něho pýcha: Golden Dawn byla jeho stvořením.
Vrcholem celoživotní práce a měla se stát vavřínovým věncem na nejvyšším stupni jeho kariéry. Uzmuli mu ji a udělali z ní bastarda. A pokud se něco stane a celý tento úžasný koncept se zhroutí a skončí katastrofou, tak přesto jméno Nicholase Berga bude s tím spojeno. Celý svět si bude pamatovat, že ten grandiózní návrh vymyslel on. Číhala na něho pýcha, ale byla tu i nenávist. Duncan Alexander mu vzal ženu a dítě -
navíc se mu snažil vyrazit i dech.
Duncan Alexander byl nepřítel a podle Nickových pravidel s ním musí bojovat bez ustání a s tou jedinou myšlenkou v hlavě tak, jako vždy ve svém životě bojoval.
Nicholas si nalil další šálek kávy a zapálil viržinko. Hloubal ve svých myšlenkách o samotě v tomto obrovském apartmá, a tak si mohl položit jednoduchou otázku:
„Pokud by se jednalo o jiného muže na jiné lodi, který by transponoval ropu z El Barrasu - snažil bych se mu oponovat se stejným úsilím?“
Otázka nepotřebovala žádnou formální odpověď. Duncan Alexander byl nepřítel.
Nicholas zdvihl telefon a konečně začal vytáčet číslo, které zatím odkládal. Ani se nepotřeboval dívat do svého poznámkového bloku vázaného v červené kůži, jaké číslo má dům na Baton Square.
„Je tam paní Chantelle Alexanderová prosím?“
„Je mi to líto, pane, ale není tu. Je na Cap Ferrat.“
„Samozřejmě,“ zamumlal. „Děkuji.“
„Mohu vám dát telefonní číslo.“
„To je v pořádku, já ho mám.“ Ztratil pojem o Čase, a tak vytočil znovu, tentokrát na pobřeží Středozemního moře.
„Tady je rezidence paní Alexanderové. U telefonu její syn
Peter Berg.“
Nicholas ucítil, jak se mu rozbušilo srdce.
„Ahoj. ty můj kluku.“ Dokonce i ve svých vlastních uších měl dojem, že jeho hlas zní až moc pompézně.
„Otče,“ s naprosto zřetelnou radostí vykřikl Peter. „Táti, jak se máš, pane? Dostal jsi mé dopisy?“
„Ne, nic jsem nedostal. Kam jsi je posílal?“
„Do bytu - na Queen's Gate.“
„Tam už jsem nebyl,“ uvažoval Nicholas, „alespoň celý měsíc.“
.Dostal jsem pohledy od tebe, táti. Jeden z Bermud a ten druhý z Floridy. Právě jsem ti napsal, co všechno...,“ a už slyšel celé lita-nie školních triumfů, ale i pádů.
„To je opravdu úžasné, synku. Skutečnější mě potěšil.“ Nick přímo viděl tvář svého syna, jak dychtivě poslouchá, a srdce se mu sevřelo - vinou, že pro něho nemůže něco udělat, že mu dává tak málo času ve svém životě. Sevřelo se bolestí i proto, že se mu stýskalo po tom, co ztratil. Vždy se mu to stávalo, když ho slyšel nebo viděl, a tak si musel přiznat, jak mu Peter schází.
„Jsi pašák...“ A chlapec se snažil říci všechno v tuto krátkou chvíli. Chrlil veškeré novinky, které si tak opatrně střádal, přeskakoval z jedné věci na druhou, vždy mu to připomenulo zase něco dalšího.
Nakonec se samozřejmě objevila ta nevyhnutelná otázka:
„Kdy k tobě můžu přijet, táti?“
„Musím se domluvit s tvou matkou, ale rozhodně to bude brzo.
To ti slibuji.“ Honem se z toho musím dostat, pomyslel si zoufale Nick. „Jak je na tom ta tvá plachetnice Apache? Závodil jsi s ní už?“
„Samozřejmě, máma mi dovolila koupit novou sadu plachet v červené a žluté, a tak jsem ji včera prohnal.“
Apache samozřejmě nehrála hlavní roli v dalším vyprávění, protože Nicholas pochopil, jak tvrdé podmínky závod měl. Rozhodně se nemohl vinit kapitán, ale pouze nestálý vítr, nesportovní chování dalších závodníků, kteří do něho vráželi, jakmile se jim opřel vítr do plachet. A nakonec i sám startér chtěl dokonce diskvalifikoval Apache, která vyrazila o zlomek vteřiny dřív než výstřel. „Ale,“ pokračoval
Peter, „budu závodit zase v sobotu dopoledne...“
„A kde vlastně máš matku, Petere?“
„Je dole v přístavišti.“
„Můžeš k ní ten hovor nějak přepojit? Potřeboval bych s ní mluvit, synku.“
„Samozřejmě,“ ale smutek z ukončeného hovoru nebyl v tónu dětského hlasu nijak dobře skryt. „Ale táti, pamatuj, co jsi mi slíbil. že to bude brzo?“
„Však víš - slíbil jsem to.“
„Tak tedy ahoj, pane.“
Ozvalo se jakési cvakání a bzučení ve sluchátku a náhle zaslechl její úžasně modulovaný a čistý hlas.
„Cest Chantelle Alexander qui parle.“
„C'estNicholas ici.“
„Ach, miláčku. Jak jsem ráda, že slyším tvůj hlas. Jakpak se máš?“
„Jsi sama?“
„Kdepak, mám tu několik přátel. Je tu Komtesa s novým důvěrným přítelem - snad sám matador, nic menšího!“

Komtesa byl neskutečně afektovaný, ale velice bohatý homosexuál, který se rád předváděl u Chantelle.
Nick si velice dobře dokázal představit tu scénu na široké vydlážděné terase, kryté před skalními útesy, nad nimi vzdychající borovice, kterým se vítr prohánìl ve větvích. U terasy stál na pobřeží soukromého přístaviště rokokově růžový domek s věžičkami pokrytými rezavě barevnými taškami. Rozhodně tam bude velice veselá a opravdu perfektní společnost pod barevnými slunečníky.
, .Pierre a Mimi sem doplachtili z Cannes, aby tu mohli strávit celý den.“ Pierre byl syn jednoho z největších výrobců civilních i vojenských tryskových letadel v Evropě. „A Robert...“
Pod terasou měli privátní molo a malou, překrásně vybavenou zátoku pro jachty. Návštěvy mohly svá plavidla pohodlně zakotvit a holé stěžně líně přikyvovaly na kulise modré oblohy, zatímco malé vlnky
Středozemního moře mlaskavě dorážely na kamennou hráz.
Nicholas slyšel z dáli smích a cinkání skleniček, a tak se snažil zkrátit vyjmenovávání seznamu všech hostí.
„Je tam Duncan?“
„Ne, je stále v Londýně - neobjeví se tady až do příštího týdne.“
„Mám důležité novinky. Nemůžeš se objevit v Paříži?“
„To je naprosto nemožné, Nicky.“ Zvláštní, jak používání zdrobněliny jeho jména mu nervy nijak nedrásalo.
„Musím být zítra v Monte Carlu. Pomáhám tam vévodkyni s organizováním Jarního charitativního...“
„Je to ale velice důležité, Chantelle.“
„A navíc je tady Peter. Rozhodně ho nerada zanechávám samotného. Nemůžeš přijet ty sem? Máš přímý let zítra v devět hodin. Zbavím se všech hostí docela rychle, takže si budeme moci v soukromí popovídat.“
Na okamžik se zamyslel a pokračoval: „Tak dobře, ale rezervuj mi jedno apartmá v hotelu Negresco.“
„Nehloupni přece, Nicky. Máme tady třináct perfektně zařízených ložnic a navíc jsme oba civilizovaní lidé. A Peter bude samozřejmě štěstím bez sebe, když tě uvidí - to přece dobře víš.“
Côte ďAzur se představovalo v té nejpodivnější explozi předčasného jarního počasí, když Nicholas sestupoval po schůdcích z letadla v Nice Airport. Peter už ho očekával u zábradlí oddělujícího letištní plochu, radostně poskakoval a mával oběma rukama nad hlavou jako námořní signalista. Jakmile se ale Nick u něho objevil, stačil se Peter ovládnout natolik, aby mu formálně potřásl rukou.
„Je to opravdu výborné, že jsi přijel, táti.“ „Přísahám, že jsi povyrostl o dobrých patnáct centimetrů,“
odhadl Nicholas a naprosto impulzivně se nahnul a syna objal.
Na chvíli se k sobě tiskli, ale Peter byl první, kdo se odtáhl. Oba z toho byli zmateni, z toho, že přiznali svou náklonnost přede všemi takhle otevřeně. Potom mu Nick položil ruku na rameno a stiskl ho.
„Kde je auto?“
Stále držel syna za rameno, když procházeli letištní halou, a
Peter si začal zvykat na toto neobvyklé gesto lásky. Přitiskl se tedy blíž ke svému otci a zdálo se, že pukne pýchou.
Nicholas už samozřejmě zase spekuloval, co se to s ním vlastně stalo, že tak naprosto jednoduše a snadně se chová k těm, které miluje. Odpověd byla naprosto zřejmá. Měla v tom prsty Samantha Silverová.
To ona ho naučila, aby nic neskrýval.
Neboj se toho přece, Nicholasi, téměř mu zněl v uších její hlas.
Šofér byl nový, tichý, nemluvný muž, a tak seděli sami dva na zadním sedadle rollse při jízdě zpět přes celou Nice a po silnici podél pobřeží.
„Máma zmizela v paláci v Monte Carladu. Nedostane se zpátky až do večera.“
„Ano, to už mi řekla. Máme tedy celý den pro sebe,“ zašklebil se radostně Nick ve chvíli, kdy šofér zatočil do dálkově ovládaných vrat, zasazených v bílých sloupech, které chránily vstup do usedlosti.
„Co budeme dělat?“
Plavali, hráli tenis - nakonec vzali Peterovu plachetnici
Apache a pluli podél pobřeží tak daleko, že se dostali až k Mentonu. Potom se hnali zpět jako o závod s plně napjatými plachtami a tříšť rozrážené vody stříkala vysoko nad přídí a vrhala se jim do tváří. Hodně se nasmáli a dost toho prodebatovali. Během převlékání k večeři cítil Nicholas podivný dotek melancholie z toho obrovského náporu štěstí, které v přítomnosti svého syna zažil. Věděl však dobře, že vše zase brzy skončí, a tak se snažil smutek zapudit. Přesto v něm ale zůstal, když se oblékl do bílé hedvábné košile a přehodil přes sebe jednořadové sportovní sako. Pomalu sešel do spodní haly vedle verandy. Peter už tam dávno čekal jako dítě těšící se na Štědrý večer. Vlasy měl stále ještě vlhké a slehlé rychlým osprchováním. Tvář mu růžově zářila sluncem a štěstím.
„Můžu ti nalít drink, táti?“ zeptal se horlivě, ale to už se skláněl nad stříbrným podnosem s pitím.
„Musí ale přece ještě něco v láhvi zbýt,“ upozorňoval ho opatrně Nicholas. Nechtěl ho zbavit té radosti při předvádění své dospělosti tímto aktem, ale musel se bránit před tou největší odměrkou, kterou chtěl Peter použít v obrovském návalu nesprávné štědrosti.
Napřed svůj drink otestoval opatrně, polkl a přidal trochu víc sody. „To je to pravé,“ pokýval hlavou a Peter se hrdě vypínal, div že nepraskl. Právě v ten okamžik přicházela Chantelle po širokém schodišti k nim dolů.
Nick si uvědomil, že je nemožné, aby z ní odtrhl oči. Asi ještě více rozkvetla do krásy od jejich posledního setkání a nebo úplně vložila veškeré úsilí, aby svou krásu předvedla speciálně v tento večer.
Měla na sobě lehounké hedvábné šaty odstínu slonoviny, které se na ní přímo vznášely při každém pohybu. Jak se tak nesla, vešla do rudého západu umírajícího dne, který zářil do místnosti francouzskými okny vedoucími na verandu. Prošla tímto záblekem a pavučinkový materiál šatů jím byl naprosto prosvícen - na mžik se jasně objevila ladná silueta jejích nohou. Při bližším pohledu si všiml, že i samotné hedvábí bylo vyšité stejnou nití, slonovina na slonovině, naprosto úžasné, jakoby zdrženlivé vyjádření vrcholu elegance. Její pevná ňadra prorážela šaty tak, že se mu okamžitě

vybavily vzpomínky na ty překrásné chvíle rozkoše. Přece jenom však odtrhl zrak a
Chantelle se zasmála.
„Nicky," omlouvala se. „Je mi to líto, že jsem vás celý den nechala samotné."
„Užili jsme si s Peteremjako za starých dobrých časů."
Pouze trochu barvou zdůraznila tvar i velikost očí a tváře okolo lícních kostí s takovou jemností, že to vypadalo, jako by žádný ma-kc-up nepoužívala. Účes z temných vlasů kontrastoval s kůží medově slonovinové barvy, opálené do sametového nádechu krémově zbarvených růžových okvětních lístků na jejích holých ramenou a rukou.
Už zapomněl na to, jak nádherně spokojená a odpočinutá tu dokáže být v tomto obrovském sídle plném pokladů, stojícím v borovém lese nad temným mořem, které obklopila kolem dokola pohádková světla blikající na pobřeží.
Naplnila místnost nádhernou atmosférou zvláštní radosti a všichni tři si náhle připomněli ty šťastné chvíle, jak se společně smáli starým vtipům, které si tak dobře pamatovali.
Nicholas nemohl potlačit tyto vzpomínky - ani se nedokázal přidržet toho faktu, že ho v tom všem zradila. Rozesmál se naprosto bez zábran a nálada se ničím nezkalila. Potom přešli do menší jídelny, kde si sedli ke stolu jako kdysi tolikrát. Zdálo se, že se přesunuli v čase zpět, do těch šťastných chvil téměř zapomenutých let.305
V některých chvílích se přesto mohly objevit jitřivé vzpomínky, ale Chantelle svým instinktem s naprostou jistotou vše delikátně obešla. Chovala se k Nickovi jako k čestnému hostu a nesnažila se vynikat jako vládce domu. Místo toho funkci hostitele převzal Peter. „Zlatíčko, můžeš nám to kuře naservírovat?" A chlapcova pýcha společně s jeho důležitou funkcí se přímo vznášela ve vzduchu.
Porce kuřete se sice v jeho podání změnily v nedefinovatelné kusy rozcupované jako kombajnem, ale na atmosféře to nic nezměnilo. Chantelle servírovala víno, takže nadívané kuře na kreolský způsob příjemně zapadalo do celkového dění. Pouze muziku vybíral
Peter sám. „Hudba, která jako vedlejší produkt způsobuje vředy," snažil se Nicholas bokem zašeptat k
Chantelle.
Peter se snažil bojovat o jakékoliv zastavení ubíhajícího času, ale jeho úsilí bylo marné. Nakonec musel rezignovat, když se k němu Nicholas obrátil: „A ted se půjdu podívat, jak se propracuješ do postele."
Trpělivě čekal, až si Peter vyčistí zuby, i když měl dojem, že celá procedura potrvá až do půlnoci.
Nakonec přece jenom musel Nick trochu zaprotestovat, a tak se konečně dočkal okamžiku, kdy se Peter zasunul mezi prostěradla. Nicholas se k němu nahnul a chlapec se ho chytil oběma rukama okolo krku v tichém zoufalství.
„Jsem tak šťastný," šeptal přitisknutý k otcově tváři, a když mu dával pusu, tak mu málem svou prudkostí rozsetí ret.
„Nebylo by to něco úžasného, kdyby to mohlo být pořád? Kdybys nemusel zase odjet někam pryč, že táti?"
Chantelle mezitím zaměnila burácející hudbu za ztlumené vábivé melodie skladatele Liszta, a jakmile se Nick vrátil, už nalévala francouzský koňak do tenké křišťálové napoleonky.
„Uklidnil se už?" zeptala se a ihned si sama odpověděla. „Je tak unavený, ale prakticky o tom ani neví."
Podala mu koňak, otočila se a vyšla dveřmi na verandu.
Následoval ji a stáli u kamenné balustrády vedle sebe. Vzduch byl jasný, ale chladný.
„Je to opravdu překrásné," začala. Měsíc vydláždil širokou stříbrnou cestu na hladině moře. „Vždy jsem si myslela, že je to přímá cesta k mým snům."
„Duncan," přerušil ji. „Musíme mluvit o něm," a cítil, jak se zachvěla. Zkřížila si ruce přes prsa a dlaně položila na svá nahá ramena.
„Co všechno potřebuješ vědět?"
„Za jakých podmínek jsi mu předala svůj podíl ve společnosti?"
„Stal se mým zástupcem, prakticky osobním agentem."
„S plně volným uvážením?"
Přikývla, a tak se jí ptal dál: „Měla jsi ve smlouvě nějakou obrannou klauzuli? Za jakých okolností můžeš znovu nabýt kontrolu nad svým podílem?"
.Jedině po rozpadu manželství," odpověděla mu a potom zavrtěla hlavou. „Myslím si ale, že dobře věděl, že to u žádného soudu neobstojí, pokud bych to chtěla změnit. Až moc z toho čiší viktoriánská doba. Kdykoliv budu chtít smlouvu změnit, můžu vždy zažádat o zrušení jeho jmenování mým zástupcem."
„Ano, myslím si, že toje správné," odsouhlasil Nicholas. „Může to ale trvat rok nebo víc, pokud nemůžeš prokázat zlý úmysl či záměrnou zradu důvěry celé agentury."
„Můžu to nějak prokázat. Nicky?" Otočila se k němu a zdvihla svou tvář: „Opravdu zradil nějak tu důvěru?"
„To ještě nevím," odpověděl jí opatrně a to už mu skočila do řeči:
„Udělala jsem se sebe hrozného hlupáka, že ano?" Potom se ztišila, ale pokračovala dál. „Rozhodně vím, že neexistuje nic, čím bych se před tebou mohla ospravedlnit. Nemůžu nijak omluvit to, co jsem udělala. Rozhodně neexistuje žádná cesta, abych to mohla změnit... věř mi, Nicholasi... prosím, opravdu mi věř to, co ti teď říkám. Nikdy jsem ničeho tolik nelitovala v celém svém životě."
„To už je ale dávno za námi, Chantelle. Už je to pryč. Nemáme z toho žádný užitek, když se budeme hrabat v minulosti."
„Nemyslím si, že existuje někde na světě nějaký jiný muž, který by udělal to, co právě děláš ty - takový, který by splácel odmítnutí i zradu pomocí a útěchou.
Chtěla jsem ti to říct."
Stála tak blízko, že i v chladné noci cítil teplo jejího těla na ty centimetry, které je dělily.
I její parfém ladil s celkovou atmosférou a s oblečením, což byla vždy její doména.
„Začíná se ochlazovat," řekl studeně, chytil ji za loket a stočil ji zpět do osvětlené místnosti, dál od nebezpečné intimnosti kouzla noci. „Máme toho pořád ještě mnoho k probrání."

Vykročil na silný zelený koberec a pokračoval v pochodu tak běžném jako při pochůzce hlídek na velitelském můstku. Deset kroků od skleněných dveří. Přešel před rozložitým sametovým gaučem, na kterém seděla, a otočil se ještě před tím, než dorazil k mramorové soše, torzu jakéhosi řeckého atleta, který hlídal dvojité dubové dveře vedoucí do haly. Potom se zase dostal před ni a při svém pochodují přeříkával opatrně vybrané sekvence ze zprávy, kterou mu přednesl Lazarus.
Seděla jako ptáček připravující se k odletu a točila hlavou tak, aby na něho viděla. Její tmavé oči se zdály ještě větší, když poslouchala ta hrůzná fakta.
Nebylo naprosto nutné vše převádět do laické řeči, aby všemu rozuměla. Jako dcera Arthura Christyho chápala velice dobře, když jí vysvětloval své podezření, že
Duncan Alexander byl donucen sám sobě pojistit trup Golden Dawn. Pokračoval dál ve výkladu, jak potom použil majetku společnosti ke koupi různých připojištění, a tak prakticky ochudil Christy marine o veškeré další finance, protože ty ostatní již prostavěl při konstrukci tankeru.
Nicholas rekonstruoval tu celou převrácenou pyramidu machinací
Duncana Alexandera, aby si ji mohla řádně prohlédnout. Téměř okamžitě si všimla, jak je vše naprosto nedomyšlené a nestabilní.
„A opravdu máš jistotu?“ zašeptala a tvář jí zbledla.
Přikývl. „Zrekonstruoval jsem celého tyranosaura z úlomků kostí,“ přiznal se poctivě. „Celkový tvar se může trochu lišit od mé představy, ale v jednom jsem si jistý: Je to hrozná a velice nebezpečná bestie.“
„Duncan může zničit celou Christy marine,“ opět zašeptala. „A
to kompletně!“ Pomalu se podívala okolo sebe, na celý dům s pokoji a poklady, na symbol svého žití., .Riskuje i to, co patří mně a
Peterovi.“
Nicholas neodpovídal, pouze se před ní zastavil a obezřetne ji sledoval, jak do sebe absorbuje ten šílený rozsah celé zprávy.
Viděl jasně, jak se počáteční děs mění ve zmatek, strach, hrůzu a nakonec v čiré utrpení. Nikdy ji takhle vyděšenou neviděl, až teď, tváří v tvář jasnému nebezpečí naprosté degradace a ztráty veškerého majetku, kterým se opevnila. Vždy měla okolo sebe dostatek majetku a nyní mu připadala jako ztracené a do kouta zahnané zvíře - měl dojem, že vidí, jak jí buší srdce. Opět se zachvěla.
„Může opravdu všechno ztratit, Nicholasi? Může, anebo nemůže?“
Chtěla slyšet nějaké ubezpečení, které jí však dát nemohl. Všechno, co k ní pravé ted cítil, byl soucit - jako jediná emoce, kterou v něm nikdy za celé ty roky společného žití nevzbudila.
„Co mám dělat, Nicholasi?“ prosila. „Pomoz mi prosím. Ach
Bože, co mám dělat?“
„Můžeš zastavit Duncana, aby nespustil Golden Dawn na vodu dříve, než upraví trup a pohonné jednotky podle původního plánu. Potom musí být vše odborně prohlédnuto a celé plavidlo řádně pojištěno. A
navíc ho musíš zbavit plné kontroly celé Christy marine.“ A
jeho hlas byl jemný a plný soucitu.
„Projeden den to stačí, Chantelle, pokud budeme ještě pokračovat, tak se z toho zblázníme. Dnes jsme si řekli, co se stalo - zítra si můžeme promluvit o tom, jak tomu zabránit. Máš nějaké prášky na spaní?“
Zavrtěla hlavou. „Nikdy nepoužívám drogy k tomu, abych se skryla před skutečností.“ To byla pravda, protože si dobře pamatoval, že netrpí nedostatkem kuráže. „Jak dlouho tu můžeš zůstat?“
„Mám rezervováno sedadlo na let v jedenáct hodin, protože zítra večer už musím být v Londýně. Takže nám na vše zbývá ještě zítřejší dopoledne.“
Apartmá pro hosty se nalézalo ve druhém patře. Z balkónu, který překlenul celé průčelí, se dalo pozorovat moře a privátní přístaviště. Všech pět hlavních ložnic mělo dveře na tento balkón ještě z dob před padesáti lety, kdy vnitřní bezpečnost v domě a složité systémy proti proniknutí zvenku ještě prakticky neexistovaly.
Nicholas se také rozhodl, že musí promluvit s Chantelle o této situaci. Peter se mohl stát klidně terčem nějakých únosců a Nick přímo ucítil, jak mu naskočila husí kůže, když si představil svého syna v rukou nějakého degenerovaného monstra, které v dnešní době mohlo udeřit a ničit prakticky beztrestně. Touto cenou se dnes platilo za bohatství a úspěch, které přitahuje hyeny a supy. Peter musel být lépe chráněn, rozhodl se.
V obývacím pokoji našel dobře zásobený bar, skrytý za zrcadly.
Deníky v angličtině, francouzštině a němčině ležely na stolku u televize. France Soir, The Times,
Allgemeine Zeitung, a dokonce i New
York Times ve verzi na leteckém papíře.
Nicholas otevřel The Times a rychle se podíval na konečné ceny. Christy Marine si stála dobře se svou cenou pět celých třicet dva liber, která stoupla o patnáct pencí proti včerejšku. Trh ještě nevyčenichal žádnou korupci - zatím ještě ne.
Svlékl se, a i když se sprchoval před třemi hodinami, měl pocit, že napětí zanechalo jeho tělo pořád mastné. Koupelna byla bohatě zrekonstruovaná zelenými onyxovými panely a veškeré kovové koupelnové doplňky společně s kohoutky ve tvaru delfínů zářily žlutí osmnáctikarátového zlata. Stačilo se jich pouze dotknout a kouřící voda se hnala jejich otevřenými ústy.
Vše mohlo vypadat snobsky, ale Chantelle se svým úžasným citem to zvládla a koupelnu přeměnila v obvyklou perskou hojnost.
Sprchoval se a seřídil trysky tak, že jemné jehličky vody se do něho zakusovaly, a tak likvidovaly jeho únavu a pocit

špíny. Půl tuctu tlustých froté županů čekalo v zaskleném vytápěném šatníku.
Jeden si vybral a přešel do ložnice. Přitáhl si ho k nahému tělu páskem a vzal do ruky svůj kufřík.
Vytáhl složku o prodeji firmy Oceán Towage and Salvage šejkům.
James Teacher s celým svým gan310
gem mladých a chytrých právníků všechno prošel a ke všem odstavcům smlouvy dodal své poznámky. Ty musí prostudovat před zítřejším večerem, než se s nimi zase sejde v Londýně.
Vzal složku do obývacího pokoje a dokumenty hodil na stolek, než se obrátil k baru. Nalil si malou whisky a sodou si ji hodně rozředil. Uvelebil se do hlubokého koženého křesla, vzal všechny papíry do rukou a začal pracovat.
Náhle ucítil vůni parfému a srdce se mu prudce rozbušilo.
Papíry mu zašustily v ruce.
Pomalu zvedl hlavu. Přišla v naprosté tichosti na těch malých bosých nohou. Odstranila veškeré klenoty a vlasy nechala splývat na ramena.
Vypadala mnohem mladší a zranitelnější, župan měla ozdobený na rukávech a okolo krku jemnou krajkou.
Pomalu se k němu přibližovala, celá ustrašená a nejistá, s očima široce rozevřenýma, jako by ji něco vyděsilo. Nick vstal a Chantelle se zarazila s rukou přitisknutou na hrudi.
„Nicholasi," zašeptala. „Moc se bojím a jsem tak sama." Opět se o krok posunula, ale hned si všimla, jak se mu oči pohnuly, rty ztvrdly. Okamžitě se zase zarazila.
„Prosím," žadonila, „neposílej mě pryč, Nicky. Rozhodně ne v tuto noc, ne v tuto chvíli. Tak se bojím být sama - prosím."
Po celou dobu věděl dobře, co se bude dít. Snažil se tuto jistotu sám před sebou zakrýt po celý průběh tohoto večera - teď to ale už záleželo jen na něm.
Nemohl však vůbec nic dělat, aby se tomu vyhnul. Zdálo se mu navíc, že naprosto ztratil vůli k odporu.
Stál, rozvažoval situaci a cítil, jak se všechna rozhodnutí a důvody rozplývají jako tající vosk v plamenu svíčky její krásy. Veškerá vášeň v něm vzplanula přesně tak, jak sejí ona už kdysi naučila ovládat s naprostou dokonalostí, a tak všechny jeho myšlenky a rozhodnutí začaly pomalu ztrácet svou soudržnost, hroutily se a vířily jako bouřlivé moře, které útočí na skalnaté pobřeží.
Okamžitě rozpoznala tu správnou chvíli, kdy se to stalo.
Potichu se k němu přikradla a už neudělala tu předešlou chybu, aby promluvila. Opřela si tvář o jeho nahou hruď v pootevřeném županu.
Skryla se na té chlupaté svalnaté hrudi a čichala vůni jeho těla jako kočkovitá šelma.
Stále se jí snažil odporovat, stál vzpřímený s rukama svěšenýma. Ach, jak dobře ho znala! Ten hrozný konflikt uvnitř jeho duše, jak musí trpět, když ví, že postupuje proti železným pravidlům svého vlastního kodexu. Ach, jak dobře ho znala a dobře si pamatovala tu silnou fyzickou přitažlivost a sexuální pud, který sama také měla. Poznala už jasně, že je to jediný muž, který je vlastně schopný ji naprosto uspokojit. Věděla o všech obranných systémech, které si vybudoval okolo sebe a kterými se jako v pevnosti bránil veškerým vášním. Snažil se je kontrolovat a potlačovat - pamatovala si však dobře, jak tyto zátarasy a těžce vybudovaná obranná postavení obejít či naprosto zlikvidovat.
Znala každý krok a každý dotek, věděla, jak se pohnout a čím zapůsobit. Začala právě teď a zjistila, že její role zděšené ženy zapůsobila opravdu perfektně.
Zároveň se v ní rozhořela vášeň natolik, že se měnila málem v bolest, a musela se ovládat vší silou, aby nepostupovala nevhodně rychle. Snažila se udržovat třes svých nohou, bušení srdce a lapání po dechu, aby mohla dohrát svou roli zraněného, vyděšeného a bezmocného dítěte. Snažila se využít jeho obrovskou laskavost a pocit rytířství, který mu nedovolí ji zahnat zpět v takovém stavu krajní nouze.
Ach Bože - celé tělo jí hořelo a zdálo sejí, že křeče v žaludku ji zahubí jen proto, jak moc ho chtěla. Měla dojem, že jí prsa natekla a rozbolavěla, že i hebký dotek hedvábí a krajky se stal nesnesitelně drsným.
„Ach Nicky, prosím - jenom na chvilku. Jenom jednou. Podrž mě prosím. Nemohu odejít takhle sama. Jenom na chvilku prosím."
Cítila, jak zdvihl ruce - cítila jeho prsty na svých ramenou.
Už nemohla udržet tu zoufalou bolest chtění, už ji nemohla kontrolovat - vykřikla. Zaznělo to pouze jako jemné zaskučeni, ale otřáslo to celým jejím tělem. Okamžitě si uvědomila jeho reakci.
Načasování měla fantastické a její přírodní ženský instinkt ji vedl dobře.
Ty prsty na ramenou byly laskavé a jemné, ale nyní se jí tvrdě a pevně zaryly do kůže.
Samovolně se prohnul v zádech, slyšela jeho dech, jak duněl v hrudi - jako by ho svírala agónie boxera, který utržil těžkou ránu. Cítila, jak se každý jeho sval napnul, a uvědomovala si tu obrovskou sílu a energii, kterou ovládá.
Konečně, s pocitem nepopsatelné radosti, téměř s děsem si uvědomila to obrovské vzrušení, když se k ní přitiskl svým klínem - jako by se náhle celý svět pod jejíma nohama pohnul.
Opět vykřikla, ale už s plnou vášní - nyní už konečně mohla vypustit své lovecké psy, které držela tak dlouho nakrátko. Konečně je mohla vypustit, aby se volně rozběhli a opět začali lovit. Tak dlouho seje snažila udržet, ale nyní už nebylo zapotřebí se něčeho obávat či něco potlačovat.
Věděla dobře, jak lovit a jak ho dostat až za hranice rozumného uvažování, jak ho hnát jako letícího jelena. Prsty se mu pletly, když se snažil odtrhnout krajku okolo krku, aby se dostal k jejím rozcitli-vělým ňadrům. Vykřikla potřetí a jednoduchým pohybem mu otevřela župan, aby se podívala na jeho tvrdé šlachovité tělo, a její ruce se zděšeně hnaly lak jako jeho.
„Ach můj Bože, jak jsi tvrdý a silný. Ach, dobrý Bože, jak se mi po tobě stýskalo."
Samozřejmě že tu byl dostatek času na další jemné způsoby anuance láskyplného objetí, ale nyní se její potřeba stávala

tak krutou a žádostivou, že už nemohla nic odkládal. Musí se to stát přesně v tuto chvíli, protože jinak ji fyzická touha jejího těla snad zahubí.
Nicholas se pomalu dostával k hladině svého spánku a byl si vědom podivného pocitu viny. Ještě než úplně procitl, podařilo se mu si vzpomenout na snový obraz, který vytvořil jeho mozek, unavený nedostatečným spánkem. Jednalo se o pouhý zlomek času ze vzdálené minulosti, který se mu zdál naprosto živý a dokonalý. Kdysi dávno nasel na dně hluboko v moři mušli o velikosti zralého kokosového ořechu. Připomněla mu trumpetu, která ležela na dně asi deset metrů od korálové stěny oceánu hned za koncem laguny
An313
se Baudoin na ostrově Praslin Island. Cítil naprosto jistě, zeji drží v obou rukou a zírá do toho úzkého oválného otevření plného mořských rostlin, s pevně pokrytým vnějším obalem, který se dramaticky měnil směrem do nitra. Na první dotek to bylo slizké, ale jemné jako satén, bledě růžové a sbalené do sebe a zužovalo se to a mizelo kdesi uvnitř v perleťové hloubce té překrásné mušle.
Náhle se ten snový obraz v mysli změnil. To chráněné otevření celé mušle se roztáhlo, proměnilo se v čelisti a on se vlastně díval do hluboké a děsivé tlamy jakési obrovské mořské šelmy, olemo-vané několika řadami triangulámích zubů jako u žraloka. Zděšeně zaječel, stále v polospánku, a tím se úplně probral. Okamžitě se natočil na bok a nadzdvihl se na loket. Stále cítil její parfém, který se sléval s jeho potem, ale postel vedle něho zela prázdnotou, i když ještě teplá a vonící vzpomínkou jejího těla.
Na druhé straně ložnice se objevily první paprsky slunce, které prorazily malou skulinou v závěsech.
Vypadalo to jako ostří, jako zlatá čepel. Okamžitě si připomněl Samanthu. Úplně ji viděl, jak se odívala do slunce, bosou v písku, a zdálo se mu, že ostří slunečních paprsků se mu zasekává pomalu kamsi pod žebra.
Vstal a přešel do zlaté a onyxové koupelny. Cítil kdesi v hlavě tupou bolest probdělé noci, doprovázenou výčitkami svědomí. Pustil si horkou vodu z delfína do vany a stačil se na sebe ještě podívat do zrcadla, než pára pomalu zahalila odraz jeho vlastní tváře.
Viděl tmavé kruhy pod očima a chmurný výraz obličeje s napnutou kůží přes ostře vystouplé lícní kosti.
„Ty bastarde," zasyčel do obrysů té tváře v zapečeném zrcadle.
„Ty zasraný bastarde."
Cekali na něho při snídani na terase, zalité sluncem, pod veselými barvami slunečníků. Peter si udržel náladu z předešlého večera a celý rozesmátý mu utíkal nadšeně naproti.
„Táti, ahoj, tati," chytil ho za ruku a vedl ke stolu.
Chantelle měla na sobě dlouhé domácí šaty a vlasy, volně spuštěné na ramena, byly tak jemné, že se chvěly jako hedvábná příze v tichém šepotu ranního vánku.
Všechno měla vypočítáno - nic neponechala náhodě. To intimně elegantní roucho a volné splývavé vlasy už naznačovaly atmosféru rodinného krbu. A Nicholas si náhle uvědomil, že se tomu brání ze všech sil.
Peter pocítil změnu v otcově chování s intuitivním porozuměním na jeho věk a jeho zmatek uvnitř téměř zhmotněl. V očích se mu objevila bolest a výčitka, když se podíval na svého otce, a potom mu jeho veselé tlachání zamrzlo na rtech. Ohnul se nad talířem a jedl v naprosté tichosti.
Nick umy sině přehlédl rozmanitou nabídku jídla a sáhl pouze po hrnečku s kávou. Zapálil si viržinko a ani se nezeptal Chantelle na povolení. Věděl dobře, jak ji to raní. V tichosti počkal, až Peter dojí"Petere, potřeboval bych si promluvit s tvou matkou."
Chlapec poslušně vstal. „Uvidíme se ještě před odjezdem, pane?" „Ano," a Nicholas cítil, jak se mu srdce opět rozbušilo. „Samozřejmě."
„Půjdeme dnes zase na vodu?"
„Je mi to líto, chlapče, ale tolik času už nemáme. Rozhodně ne dnes."
„To je dobře, pane." Peter pomalu přešel na konec verandy, vzpřímeně a důstojně - potom se však náhle rozběhl, bral schody po dvou a zmizel v borovém lese za přístavištěm, jako by ho někdo honil.
Nohy mu jenom kmitaly a ruce divoce pumpovaly.
„Potřebuje tě, Nicky," jemně se ozvala Chantelle.
„Na to jsi měla myslet před dvěma roky." Dolila mu čerstvou kávu do hrnečku. „Oba dva jsme jednali hloupě - dobře tedy, ještě hůř než to. Byli jsme jako posedlí.
Já jsem si sehnala Duncana a ty sis vybral tu americkou holčičku."
„Nechtěj mě teď rozzlobit," varoval ji jemně. „Už jsi toho udělala dost na celý den."
‚Je to naprosto jednoduché, Nicholasi. Miluji tě - a vždycky jsem tě milovala. Bože, už tenkrát když jsem byla ještě nemotorná školačka." Samozřejmě že nikdy taková nebyla, ale Nicholas to přehlédl.
„Tenkrát jsem tě poprvé zahlédla na velitelském můstku starého
Golden Eagle - ten úžasný lodní kapitán..."
„Chantelle. Máme si povídat něco o Golden Dawn a Christy
Marine."
„Ne, Nicholasi. Narodili jsme se skutečně jeden pro druhého.
Můj otec si toho okamžitě všiml a oba dva jsme to věděli ve stejnou chvíli. Bylo to pouhé šílenství, obyčejný chvilkový vrtech, který způsobil, že jsem na moment zapochybovala."
„Nech toho, Chantelle."
„Duncan byl opravdu stupidní chybou, ale to není teď důležité..."
.Jak to, že ne - jak to, že to není důležité? To přece změnilo všechno. Už se to nikdy nemůže vrátit zpátky a navíc..."
„A navíc co? Nicky, copak jsi to chtěl říct?"

„A navíc se snažím vybudovat si vlastní další život. S jinou, naprosto rozdílnou osobou.“
„Ach Bože, Nicky, to přece nemyslíš vážně?“ Smála se opravdu pobaveně, samou radostí tleskala ručkama.
„Můj drahý, je přece tak mladá, že by klidně mohla být tvou dcerou. To je ten typický komplex čtyřicátníků, sledujících vyvalenýma očima své osmnáctileté sekretářky.“
Vtom si ale všimla, jak s ním lomcuje opravdový vztek, a tak se velice rychle stáhla a snažila se zvládnout situaci, která se už vyhrotila na ostří nože. Pochopila, že zašla až příliš daleko.
„Je mi to velice líto, Nicky, neměla jsem to říkat,“ omlouvala se, chvíli vyčkala a potom pokračovala.
„Chtěla jsem říct, že je opravdu hezká, a jsem si jistá, že je úžasná - Peter ji má skutečně rád a hodně o ní mluvil.“ Ve skutečnosti ale proklela Samanthu, když už se musela tak snížit a zabývat se ve svých myšlenkách takovým Nicholasovým, vlastně jakoby dětským, nezvedeným Šprýmem. Měla totiž dojem, že se jedná o pouhou chvilkovou zábavu bez jakékoliv skutečné důležitosti.
„Rozumím ti, Nicholasi, opravdu ti rozumím. Každopádně, jakmile budeš připraven, a to bude brzo, potom Peter a já i Christy Marine na tebe čekáme. To je tvůj svět, Nicholasi.“ Udělala gesto, do kterého zahrnula veškeré bohatství.
„Mýlíš se, Chantelle.“
„Ale ne,“ zavrtěla hlavou. „Mýlím se velice zřídka a v tomhle se zmýlit ani nemůžu. Minulá noc to potvrdila - všechno je přesně na tom samém místě jako kdysi.
Raději teď ale přejděme k naší diskusi o Golden Dawn a Christy Marine.“
Chantelle Alexanderová zdvihla tvář k obloze a sledovala, jak ten obří stříbrný pták letí. Stoupal vzhůru s nosem zaměřeným ke slunci a dvě temné šmouhy od motorů prozrazovaly stopy nespáleného paliva ve výfukových plynech. Motory se hnaly naplno a zdvihaly airhus z hlavní startovací dráhy na letišti v Nice. Letadlo stoupalo a zanechávalo za sebou Cap Ferrat.
Vedle Chantelle, pouze o pár centimetrů menší, stál Peter a díval se též. Opřela si o něho svou malou ruku.
„Pobyl s námi jenom tak krátce,“ konstatoval Peter. Nad nimi se obří airbus nekompromisně stáčel směrem na Paříž.
„Však se neboj, velice brzo tu zase bude s námi,“ slibovala
Chantelle a potom pokračovala. „Kde jsi vlastně, Petere, byl? Sháněli jsme tě všude možně v poslední chvíli, když měl otec odletět.“
„V lese,“ oznámil neochotně. Slyšel dohře, jak ho volají, ale seděl v tajném úkrytu -jakési pašerácké jeskyni ve žluté skále skalního ostrohu. Raději by se sám zabil, než by připustil, aby ho Nicho-las
Berg viděl ronit slzy.
„Ze by to bylo krásné, kdyby se vrátilo všechno zase zpátky do starých kolejí?“ zeptala se měkce
Chantelle. Chlapec vedle ní se zavrtěl, ale nemohl odtrhnout oči ze vzdalujícího se letadla. „Jenom my tři zase pohromadě.“
„Bez strýčka Duncana?“ vyrazil nevěřícně. Letadlo naposledy zazářilo odleskem slunce a zmizelo za okrajem mraků, které zahalovaly severní část oblohy. Konečně se Peter otočil a mohl sejí podívat do tváře.
„Opravdu bez strýčka Duncana?“ vyzvídal opět. „To je přece nemožné!“
„Vůbec ne, když mi pomůžeš, zlatíčko.“ Vzala jeho obličej do rukou. „Pomůžeš mi, že ano?“ ptala se chlapce, který okamžitě při317
kývl v naprosto jednoznačném gestu souhlasu. Nahnula se k němu a velice něžně ho políbila na čelo.
„On je totiž ten jediný,“ zašeptala.
„Pan Alexander je velice zaměstnán. Mohu mu předat vzkaz?“
„Tady je jeho manželka. Řekněte mu, že je to naléhavé.“
„Ach, jak je mi to líto, paní Alexanderová.“ Tón sekretářčina hlasu se okamžitě změnil z chladného neosobního přístupu na přemrštěnou servilitu. „Vůbec jsem vás nepoznala po hlase. To telefonní spojení je opravdu strašné, ale manžel si vás samozřejmě okamžitě vezme.“
Chantelle čekala na spojení a netrpělivě se dívala oknem ze studovny. Počasí se během dopoledne změnilo a studená fronta se hnala směrem dolů z hor. Ledový vítr společně s deštěm bičoval okenní skla.
„Chantelle, má lásko,“ ozval se ten sytý hebký hlas. který ji kdysi omámil. „To je můj hovor tobě?“
„Ne, to je můj, Duncane. Musím si s tebou bezodkladně promluvit.“
„To je dobře,“ souhlasil s ní. „Potřeboval jsem s tebou mluvit také. Záležitosti se tu vyvíjejí velice rychle. Je nutné, abys příští úterý přijela do loděnic v St. Nazaire, protože já se už k tobě na Cap Ferrat nedostanu.“
„Duncane...“
Umlčel však její protesty hlasem plným sebejistoty a navíc přetékajícím živostí, kterou už minimálně celý rok neslyšela.
„Podařilo se mi zkrátit dodělávky na Golden Dawn o čtyři týdny.“
„Duncane, poslouchej mě!“
„Můžeme ji spustit na vodu v úterý. Bude to opravdu veliká oslava a jenom mě mrzí, že na oficiální ohlášení už nezbylo mnoho času.“ Sálala z něho nepokrytě pýcha z dosažení tohoto úspěchu. Skutečně ji otravovalo, když slyšela jeho vítězoslavný tón., Docílil jsem i toho, že přídavné nádrže budou dodány přímo do Arabského zálivu z japonských loděnic a přivlečou je tam čtyři americ318
ke tažné lodě. Hlavní trup tankeru spustíme na vodu zde, ještě s řemeslníky na palubě - veškeré práce totiž dokončí během cesty okolo mysu Dobré naděje. Tím se urychlí celková kompletace a spojení tankeru s nádržemi v El Barrasu. Ušetřili jsme téměř sedm a půl miliónu...“
„Duncane!“ zkusila ho přerušit Chantelle a cosi v jejím tónu ho zarazilo.
„Co je?“
„Nemůže to počkat do úterý, protože se s tebou chci sejít právě teď.“

„To je naprosto nemožné," zasmál se lehce, plný sebedůvěry.
„Snad vydržíš těch pět dní."
„Pět dní je dlouhá doba."
„Tak mi to řekni teď," povzbudil ji. „O co se jedná?"
„Tak dobře," odsekla a v jejím hlase se objevil vzteklý podtón perské krutosti. „Klidně ti to řeknu:
Chci se rozvést, Duncane, a chci mít zpátky ve svých rukou veškeré své akcie společnosti Christy
Marine."
Nastalo dlouhé, syčící, praskající ticho v telefonu. Vyčkávala jako kočka číhající na první pohyb zraněné myši.
„To je opravdu náhlé," a jeho hlas se úplně změnil - zněl ponuře a stísněně, veškerá zpupnost z něho naprosto zmizela.
„Oba víme, že to nic náhlého není," odporovala mu.
„Nemáš pro to žádné důvody," a náhle se jeho hlas dostal na samé ostří hrůzy. „Rozvod není ovšem nic jednoduchého, Chantelle."
„Jak je to s těmi důvody, Duncane?" zeptala se a přidala do hlasu trochu jedovatosti. „Pokud se tu neobjevíš zítra do poledne, potom se moji právníci objeví v
Leadenhall Street s urgentním úředním příkazem od soudu..."
Ani nemusela pokračovat, protože se ji snažil okamžitě přerušit, a dokonce zaslechla v jeho hlase i vzrůstající paniku. To se opravdu ještě nikdy nestalo.
„Samozřejmě, máš pravdu. Musíme si o tom popovídat okamžitě." Odmlčel se a snažil se vzpamatovat.
Hlas mu opět zchladl a opatrně pokračoval: „Mohu si pronajmout
Falcon, a tak se dostanu do Nice před polednem. Bude to stačit?"
„Pošlu pro tebe auto," odpověděla a přerušila hovor dotykem prstu. Držela vypojený telefon asi vteřinu a potom prst opět stáhla.
„Chtěla bych objednat mezinárodní hovor," začala plynulou francouzštinou, když se operátor ozval.
„Telefonní číslo neznám, proto žádám o hovor s předběžným hlášením. Chci mluvit s konkrétní osobou, kterou je doktorka Samantha Silverová, pracující na
University of Miami."
„Máme ale zpoždění při spojení do Ameriky více než dvě hodiny, madame."
„J'attendrai," souhlasila tak s dobou čekání a zavěsila sluchátko.
Orientální finanční instituce Bank of the East stála v Curzon
Street, téměř naproti známému White
Elephant dubu. Vcelku úzký portál z bronzu, mramoru a skla uvedl Nicholase dovnitř, kde už se svými právníky pobýval od desíti hodin dopoledne. V první řadě se teprve učil, jakým úděsně pomalým tempem postupuje ten po staletí stejný orientální rituál smlouvání.
Prodával Oceán Salvage společně se dvěma léty své budoucí práce - a dokonce už začal znovu i uvažovat o tom, zda to opravdu stojí za to, i za těch sedm miliónů amerických dolarů - navíc těch sedm vůbec nebylo jistých. Vyřčená slova lehce poletovala vzduchem, čísla jako by neměla žádnou náplň při tomto sezení. Jedinou stálou veličinou se zdála být postava samotného prince, který seděl na nízkém gauči v exkluzivním obleku. Na hlavě měl pokrývku z bílého plátna, zlatě ozdobenou, která rámovala jeho temnou, švi-háckou tvář s teatrálním nádechem temperamentu. Za ním se pohybovaly stíny stále se měnících šeptajících postav. Pokaždé když už měl Nicholas dojem, že se vším souhlasili, se objevil další růžový nebo kysele žlutý rolis royce s poznávací značkou popsanou arabskými klikyháky, vystoupili další tři nebo čtyři tmaví Arabové, proběhli dveřmi a hnali se jako o závod k líbání prince. Napřed na čelo, potom na kořen nosu a na hřbet ruky. A v šuškavé diskusi se všechno vrátilo opět k samému začátku, dokud se nově příchozí nedostali k bodu, u kterého už všichni byli právě před hodinou.
James Teacher na sobě žádnou netrpělivost vůbec nedal znát, naopak se usmíval, přikyvoval a prošel znovu celý rituál jako rozený Arab. Usrkával z malých kalíšků přeslazenou kávu a trpělivě vyčkával, až bude šeptavé drmolení přeloženo do angličtiny, potom slova zvážil a podal zase svůj návrh.
„Postupujeme velice dobře, pane Bergu," ujišťoval Nicka potichu. „Už jenom pár dní."
Nicholas cítil, jak ho bolí hlava z té silné kávy a hrozného tabákového kouře, takže si byl vědom toho, že se nemůže pořádně koncentrovat. Navíc mu dělala starosti Samantha. Už čtyři dny se snažil s ní spojit. Podařilo se mu několikrát vyrazit ven s povolením samotného prince a dostal se až k informačnímu pultu ve vstupní hale banky, kde mu dívka stále opakovala to samé:
„Je mi to líto, pane, ale nikdo neodpovídá ani na jednom z těchto čísel."
„Tam ale musí někdo být," přesvědčoval ji Nicholas. Jedno číslo patřilo telefonu jejího domu v Key
Biscayne a druhé bylo její privátní do laboratoře.
Vrtěla smutně hlavou. „Zkoušela jsem to opravdu každou hodinu."
„Můžete poslat telegram?"
„Samozřejmě, pane." Podala mu blok s formuláři, a tak napsal svou zprávu.
„Prosím zavolej okamžitě na účet volaného do...," a napsal telefonní číslo do bytu v Queen's Gate a ještě i do kanceláře, kterou okupoval James Teacher. Potom se zarazil s perem ve vzduchu a snažil se najít ta správná slova, kterými by vyjádřil svou starost -nemohl však na nic přijít.
„Miluji tě," připsal ještě na konec. „Myslím to opravdu vážně."
Od půlnočního telefonátu o nákladu ropy obohacené kadmiem byla doktorka Samantha Silverová vtažena do celého víru událostí.
Po sérii setkání s hlavními představiteli Green Peace a dalšími lidmi z jiných společností na ochranu života v přírodě se

snažila prosadit, aby věc publikovali a tvrdě protestovali proti novému nebezpečí hrozícímu oceánu. Samantha a Tom Parker letěli do Washingtonu a setkali se s náměstkem ředitele agentury pro ochranu životního prostředí. Společně s dalšími dvěma mladými senátory, stojícími v útočném čele všech konzervátorů, se snažili prorazit, ale jejich snaha ztroskotávala na žulové zdi vládnoucího zájmu o ropu. Dokonce i ti, kteří obvykle spolupracovali, nechtěli ani slyšet o odsouzení či jenom poukázání na novou technologii krakování u společnosti Orient Amex. Přesně tak, jak podotkl jeden třicetiletý demokratický senátor: „Není snadné zkusit zaútočit na něco, co má zvýšit výnosnost ropy o padesát procent."
„Na to však my neútočíme," rozzuřila se Samantha, naprosto vyčerpaná únavou a frustrací. „Snažíme se poukázat na naprosto nezodpovědné metody transportu této ropy přímo nabité kadmiem po velice citlivých a navíc obrovsky zranitelných vodních trasách, které bychom chtěli ochránit." Jakmile se ale pokusila vylíčit celý scénář, který sepsala, a poukázala na všechny důsledky zaplavení severní části Atlantiku miliónem tun jedovaté ropy, okamžitě viděla naprosté nepochopení. Reakcí byl jedině nic neříkající úsměv, kterým se normální lidé dívají na trochu dementní protějšky v jejich okolí.
„Ach Bože, proč taková obyčejná zodpovědnost je to nejtěžší, co se ve světě prodává?" lamentovala.
Společně s Tomem se sešli s vedením Green Peace na severu a na západě - dostali od nich radu společně se sliby o podpoře. Příslušníci Califomian Chapter doporučovali fyzickou intervenci jako poslední možnost. Někteří jejich členové s velkým úspěchem zastavili ruské velrybáře, když se při lovu v
Kalifornském zálivu dostali se svými malými plavidly mezi ně a jejich kořist. V Galvesto-j nu se setkali s mladými Texasany, kteří budou prote finerií společnosti Orient Amex v tu chvíli, kdy si budou jisti, že ultratanker vjel do Mexického zálivu.
Každopádně veškerá jejich snaha přišla vniveč, když se snažili vyprovokovat přímou konfrontaci s
Orient Amex. Velké ropné společnosti jednoduše ignorovaly pozvání k debatě na vlnách rádia či televize a všechny ostatní dotazy padaly na kamennou hradbu jejich opevnění. Není opravdu snadné rozvířit zájem s těžkým argumentem pouze najedno straně, zjistila
Samantha.
Dokonce se dostali na jakési místní televizní show v Texasu, ale bez jakékoliv možnosti argumentace.
Režisér sestříhal Samanthu na čtyřicet pět vteřin a potom ji zkusil pozvat na večeři.
Energetické krize, tankery s ropou a znečištění vod nebylo žádné radostné téma. Nikdo navíc nic neslyšel o kadmiu a mys Dobré naděje ležel kdesi na druhé straně zeměkoule. Milión tun bylo číslo, které si nikdo neuměl představit, takže z toho nakonec číhala nuda.
Média se toho ani nechopila.
„Budeme muset nakonec ty tlusté krysy z Orient Amex vykouřit a dostat je na světlo," vztekle vrčel
Tom Parker, „a nakopat jim prdele tak, až zmodrají. Jediná cesta pro nás je přes Green Peace."
Přistáli zpátky na mezinárodním letišti v Miami, unavení a zklamaní, ale ještě ne poražení. „Jak se říká," Samantha drtila mezi zuby, když se proplétala se svým divoce pomalovaným vozidlem už zase zpátky v hustém městském provozu, „nejtěžší je začátek boje."
Měla pouze pár hodin na to, aby se umyla a natáhla se na přehozu postele, a už se zase oblékla a hnala zpátky na letiště. Australan už prošel pasovým i celním odbavením - stál ztracený a bezradný v letištní budově.
„Ahoj, jsem Samantha Silverová." Potlačila vyčerpání a brilantní zlatý úsměv zazářil v její tváři.
Jmenoval se doktor Dennis 0'Connor a představoval špičku ve svém oboru. Dělal fascinující a velice důležitou práci o životě na podmořském korálovém útesu ve vodách východní Austrálie. Vážil tak dlouhou cestu, aby s ní mohl mluvit a také si prohlédnout její experimenty.
„Nepředstavoval jsem si, že jste tak mladá." Podepisovala veškerou korespondenci ‚Dr. Sam' a v jejím škrabopisu to byl běžný standard. teď už ale byla opravdu unavená a dost vzteklá na to, aby si to nechala líbit.
„A navíc jsem ještě i ženská. To jste si také nemyslel?"
dodala jedovatě. „A navíc tu ječí jako nějaká mrcha, že? A stejně se mohu vsadit, že mezi vašimi nejlepšími přáteli jsou určitě i mladé ženy."
Jako správný Australan takové přivítání ocenil. Zašklebil se uznale, potřásl jí rukou a prohlásil:
„To mi nebudete věřit, ale líbí se mi to přesně tak, jak jste to řekla."
Štíhlý, vysoký, opálený, už trochu prošedivělý na skráních, a tak se v několika minutách stali přáteli.
Respekt, se kterým pohlížel na její práci, to navíc potvrdil.
Přivezl s sebou v okysličovaném kontejneru pět tisíc žijících vzorků běžného australského mořského šneka k rozšíření pokusů, které Samantha prováděla. Vybral si tato stvoření pro jejich velké množství a důležitost v ekologii australských pobřežních vod. Po chvíli se už oba vědci plně ponořili do své práce v aplikaci technik vyvinutých Samanthou na nových exemplářích. V té chvíli se tam objevil její asistent a zaječel: „Hele, Samantho, máš tam telefon."
Odpověděla výkřikem: „Napiš, kdo to je. Pokud budou mít štěstí, tak jim zavolám."
„Je to mezinárodní hovor s předběžným ohlášením přímo na osobu!" Srdce sejí rozbušilo. Okamžitě zapomněla na své mořské živočichy.
„Nicholas!" šťastně zahalekala, rozlila mořskou vodu na
Australanovy kalhoty a hnala se k telefonu kdesi na konci laboratoře.
Naprosto bez dechu vzrušením popadla jednou rukou sluchátko a druhou si přitiskla na srdce, aby zmírnila jeho zběsilý tlukot.
„To je doktorka Silverová?"
„Ano! To je." Potom si opravila gramatiku: „To jsem já!"

‚4'okračujte prosím," řekl operátor, ozvalo se cvaknutí a telefonní linka ožila.
„Nicholasi!" jásala. „Drahoušku NicholasiJsi tam?"
„Ne." Hlas se zdál velice blízko; naprosto jasný a klidný, jako by mluvčí stál přímo vedle ní. Navíc sejí zdál i povědomý, ale přinášel znepokojení a její srdce se málem zastavilo.
„Tady je Chantelle Alexanderová, Peterova matka. Krátce jsme se zahlédly."
„Ano," pípla Samantha téměř neslyšně.
„Myslela jsem si, že k vám budu laskavá, když vám řeknu osobné novinu, než seji dozvíte z jiných pramenů - Nicholas a já jsme se rozhodli znovu vzít."
Samantha tvrdě dosedla na kancelářskou židli.
„Jste tam?" zeptala se Chantelle po chvíli.
„To vám nevěřím," šeptala Samantha.
„Je mi to líto," Chantelle pokračovala měkce. „Aleje tu náš syn Peter, jak víte, a znovu jsme objevili jeden druhého - vlastně jsme zjistili, že jeden druhého stále velice milujeme."
„Nicholas by nikdy...," hlas sejí zlomil a nemohla dál.
„Musíte to pochopit a odpustit mu, drahá," radila jí
Chantelle. „Náš rozvod ho velice zranil a zůstal naprosto sám. Jsem si téměř jistá, že vás nijak nechtěl využít."
„Ale, ale - měli jsme - plánovali jsme..."
„Všechno vím. Prosím věřte mi - nebylo to vůbec nic jednoduchého pro nikoho z nás. Ale kvůli nám..."
„Plánovali jsme si celý život jeden druhému po boku," bránila se Samantha a zuřivě potřásala hlavou, až se kadeř zlatých vlasů uvolnila a padla jí do tváře.
Odhodila ji rukou zpět. „Nemohu tomu věřit.
Proč mi to Nicholas neřekne sám? Nebudu tomu věřit, dokud to neuslyším od něho."
Hlas Chantelle zněl chlácholivě a jemně. „Tak moc jsem vás chtěla před tím ochránit, mé dítě, ale když se nedáte přesvědčit, tak vám musím říci pravdu: Nicholas strávil minulou noc v mém domě, v mé posteli a v mém objetí - tam, kam opravdu patří."
Zdálo sejí to přímo přízračné. Cítila přímo na svém těle, i když seděla zhroucená na tvrdé židli v laboratoři, jak se z ní její mládí doslova vytrácí. Zdálo sejí, že se z ní oloupávájako blýskavá hadí kůže. Zůstal jí pouze pocit zastavení času, ve kterém cítila veškeré neštěstí a bolest každé ženy, která žila před ní. Cítila se velice stará a moudrá a navíc i smutná.
Zdvihla ruku, prsty se dotkla vlastní tváře a překvapeně ucítila, že kůže jí neseschla a nescvrkla se jako u některých letitých stařen.
„Už jsem vše připravila pro rozvod s mým nynějším manželem a
Nicholas se vrátí zpátky na svou pozici jako ředitel Christy Marine."
Byla to pravda. Samantha věděla, že to pravda je. Už se neměla na co ptát, neměla žádné pochyby a pouze pomalu vrátila sluchátko na své místo. Jenom seděla a zírala na holou zeď. Neplakala a měla pocit, že už nikdy ve svém životě nebude moci ani plakat, ani se smát.
Chantelle Alexandcrová si detailně prohlížela svého manžela.
Zkoušela se na něho dívat objektivně, bez pohledu zkresleného emocemi, a zjistila, že je to podstatně jednodušší, když pominulo to bláznivé šílenství.
Působil opravdu dobrým dojmem: Vysoký a štíhlý, s pečlivě upravenými vlnami vlasů s kovovým leskem, dokonce i zápěstí, které mu vykukovalo z rukávů bílé manžety, pokrývaly svítící chloupky. Věděla velice dobře, že i jeho štíhlá hrud je pokrytá zlatými kudrlinkami, křehkými a točícími se jako úponky vinné révy. Nikdy ji nevábili muži s hladkou kůží, kterým tato ozdoba chyběla.
„Mohu kouřit?" zeptal sejí a Chantelle kývla hlavou. Hlas měl také atraktivní, toho si všimla hned napoprvé. Hluboký a sytý, ale s přízvukem té nejvyšší společenské vrstvy -jemně změkčující výslovnost samohlásek byla příčinou lenivě afektovaného protahování slabik v jeho řeči. Tón hlasu a ušlechtilé chování se pro Chantelle staly příjemnou kulisou při setkání.
Nyní se ale jeho kultivovaný zevnějšek trochu, jakoby záblesken vzrušující zlomyslnosti, pozměnil - prozrazoval to i zákmit vlčího úsměvu ve tváři a zostřený pohled kovově šedých očí.
Zapálil si speciálně pro sebe dělanou cigaretu zlatým zapalovačem, který mu darovala. Byl to vlastně její první dárek v tu noc, kdy se stali milenci. Dokonce i nyní měla tato vzpomínka stále příchuť pikantnosti. Na chvíli ucítila to jemné tající teplo kdesi v pod-břišku. Nespokojeně se zavrtěla v křesle. Rozhodně k tomu důvod měla a byl dost dobrý pro celé to šílenství, které mezi nimi vypuklo.
I když už ale skončilo, nikdy toho litovat nebude.
V této etapě svého života se opravdu nijak ovládnout nemohla.
Smetla ji naprosto obrovská a nekontrolovatelná vášeň, jakoby poslední zásah jejího mládí. Něco, co se dalo přirovnat pouze k bezohlednému podzimu, kterým překlenula své dívčí údobí a vešla do věku zralé ženy.
Jiná obyčejná žena by možná propadla záchvěvům svého těla tak, že by se oddávala nízkému a upocenému ohmatávání a tápání v posteli anonymního hotelu. To ale nebyla cesta pro Chantelle. Stvořila si svět podle svých představ a rozmarů - přesně i to řekla Nickovi: Její rozhodnutí je vždy konečné. Je to už opravdu dlouho, co ji otec učil, že existují speciální pravidla pro Chantelle Christyovou - a ta pravidla si vytvářela jenom ona sama.
Cítila se úžasně a docela se i otřásla při těch sladkých vášnivých vzpomínkách na ty krásné začátky.
Nyní to ale už bylo pryč. Během posledních měsíců si velice podrobně porovnávala oba tyto muže a dosáhnout správného rozhodnutí skutečně nebylo lehké.
Pečlivě sledovala, jak se Nicholas vyšvihl, i když ho veškeré katastrofy dostaly až na dno. Bez cizí pomoci, naprosto

nahý, ale zakrytý tím neviditelným a nedefinovatelným pláštěm síly a odhodlání, si vybojoval svou cestu zpět nejenom na hladinu, ale až na vrchol veliké vlny. Síla a moc ji vždy uchvacovala, ovšem za ta léta s Nickem sejí to stalo samozřejmostí. A to se stalo hlavním důvodem změny. Nynější mezihra s Duncanem však občerstvila její pohled na Nicholase a také se jí už zdál zase fyzicky přitažlivý jako nový milenec - obzvláště teď když se opět potvrdily jeho kvality a hodnoty, se kterými se intimně už tak dávno seznámila. Duncan
Alexander je mrtev - ať žije Nicholas
Berg!
Nikdy ale nebude litovat této mezihry ve svém životě. Zdálo se jí, že to byl čas omládnutí, a také nebude litovat toho, že se Nick zapletl s tím krásným americkým dítětem. Rozhodně to později jistě přidá trochu té špetky perverzního okořenění jejich vlastní sexuality, pomyslela si a cítila, jak její tělo rozečti vívá v okolí těch nejintimnějších míst. Duncan ji naučil mnoho věcí - některé i bizarní malé vzrušující triky, které se jí líbily jenom proto, že měla dojem, že jsou zakázány či že patří mezi ohavnosti. Nakonec ale byl Duncan většinou závislý pouze na nich, a ne všechny se jí líbily. Svěsila znechucením koutky úst, když si na to vzpomněla. Možná to už ale byl začátek tohoto procesu zahořklosti, kterou nyní plně pociťovala.
Ne, Duncan Alexander nemohl stačit její drsné živelné sexualitě a zvyšující se bezuzdnosti. Jenom jeden muž měl schopnost ji v tom uspokojit. Duncan jí sice posloužil, ale tím to končilo. Mohlo se to sice táhnout ještě o trochu déle, ale nyní vyplynulo jasně na povrch, že je to on, kdo ohrožuje celou Christy Marine. Nikdy o této možnosti ani neuvažovala.
Christy Marine byla tak jasnou skutečností jako slunce a vzduch. Nyní se ale základy společnosti otřásly.
Její sexuální přitažlivost pro něho již odumřela - to mu odpustit mohla, ale to ostatní rozhodně ne.
Uvědomila si, jak je Duncan nervózní. Kroutil se v křesle, křížil a opět natahoval své dlouhé nohy, točil cigaretou mezi prsty a sledoval upjatě modrý proužek kouře, aby se vyhnul jejímu pohledu.
Zírala na něho: Z bezvýrazné tváře ho pozorovaly její tmavé a bezedné oči. Zamyšleně na něho pohlížela, ale viděla naprosto jiného muže. Nakonec se s velkým úsilím probrala a podařilo sejí konečně zaostřit na Duncana.
„Musím ti poděkovat, že ses objevil tak brzo," začala.
„Zdálo se mi to neodkladné." Poprvé se usmál, sice trochu okázale, ale stále uhlazeně - dobře zahlédla strach kdesi v hloubce jeho očí a celkové napětí prozrazovaly i pevně stisknuté čelisti. Zadívala se ještě jednou pořádně, což už neudělala po celé měsíce, a najednou si všimla, jak je na dně. Dlouhé prsty jako by zkostnatěly a nevydržely chvilku v klidu.
Objevilo se mu i několik tvrdých vrásek okolo úst a čelo měl zamračené. I v očních koutcích kůže rozpraskala jako olejový nátěr do stovky jemných vrásek, které hlubo328
ke bronzové opálení při běžném pohledu skrývalo. Konečně se už jejímu průzkumu postavil. „To, co jsi mi řekla včera..."
Zarazila ho gestem ruky. „To může počkat. Chtěla jsem tě jenom probrat vážností toho, co se děje.
Nejdůležitější ze všeho je ale to, co jsi udělal s mými akciemi a těmi z celého Trustu."
Ruce mu ztuhly. „Co to má všechno znamenat?"
„Chci, aby byl proveden audit takovými lidmi, které si já najmu..."
Pokrčil rameny: „To všechno potrvá dlouho, Chantelle, a já si vůbec nejsem jistý, zda jsem připraven se vzdát kontroly tvých akcií." Mluvil chladně, velice formálně a jeho strach naprosto zmizel.
Pocítila příval ulehčení - možná ten hororový příběh, který jí vyprávěl Nicholas, nebyl pravdivý, možná si tu hrůzu jenom představoval. Christy Marine byla přece velkou společností, a proto určitě nezranitelnou.
„Rozhodně ne v tuto chvíli. Každopádně mi ale musíš prokázat, že veškeré mé činy nebyly v souladu se zájmem společnosti a celého Trustu."
„Nemusím ti vůbec nic dokazovat, nikomu," konstatovala
Chantelle suše.
„Tentokrát musíš. Ty jsi mě určila jako..."
„Žádné právní nařízení nemůže tuto smlouvu udržet v platnosti."
„Možná že ne, Chantelle, ale ty chceš všechno tohle vláčet po soudech - v časech, jako jsou tyto?"
„Nebojím se toho, Duncane." Rychle se postavila, lehce jako tanečnice na krásných nohou ve volných splývavých hedvábných kalhotách. Měkké nízké boty bez podpatku ji dělaly ještě menší a zlatý řetěz jenom zdůrazňoval Stíhlost jejího pasu. „Víš velice dobře, že se nebojím ničeho." Přistoupila blíž a namířila na něho svůj obviňující ukazováček. Její šarlatové nehty připomínaly svou barvou krev.
„Jsi to ty, kdo by se měl bát."
„A z čeho mě vlastně obviňuješ?"
Začala mu jmenovat celý seznam všech záruk Trustu, transferu akcií, vydání nových akcií a garancí uvnitř celé společnosti Christy Marine. Upozornila ho na všechny známé skutečnosti ohledně podepsaných záruk pro pojištění Golden Dawn, které Nicholas objevil.
„Duncane, drahoušku, až má revize účtů skončí, tak nejen že soud vrátí Christy Marine mně zpět do rukou, ale možná tě i odsoudí na pět let nucených prací. Musíš se k té celé záležitosti stavět trochu vážně."
Smál se. Opravdu se smál! Cítila, jak se jí vztek probublává na povrch: Oči jí začaly jiskřit a červeň sejí objevila na jemných bledých tvářích.
„Ty se opovažuješ se na mě ještě šklebit?" zasyčela. „Za to tě zlomím!"
„Ale ne," zavrtěl hlavou. „To se ti nepodaří."
„Ty to snad chceš popřít?" odsekla, ale okamžitě ji zarazil teatrálně zdviženou rukou a arogantním pohybem své krásné

hlavy.
„Nic nechci zapírat, má lásko. Naopak, všechno přiznám. A
ještě víc - mnohem víc.“ Odhodil cigaretu, která zasyčela v hrajících si vlnkách soukromého přístaviště.
Strnule na něho zírala, nebyla schopna najít slova. Ponechal si tichou přestávku jako zkušený herec, vytáhl další cigaretu ze zlatého pouzdra a zapálil si.
„Už několik týdnů jsem si plně uvědomoval, že se někdo snaží dostat velice hluboko do záležitostí mých a celé společnosti.“ Vyfoukl umně cigaretový kouř a povytáhl jedno obočí v cynickém obviňujícím gestu, které přiložilo další polínko do ohně spalujícího
Chantelle. Cítila se ale náhle poněkud nejistá a plná obav. „Netrvalo to dlouho, vypátrat trasu vedoucí k mužíčkovi v Monte Carlu, který si vydělává na živobytí pomocí finanční a průmyslové špionáže.
Lazarus je opravdu dobrý, excelentní či přímo ten nejlepší člověk svého oboru. Častokrát jsem ho použil i já a faktem je, že jsem ho seznámil i s Bergem.“ Úchechtl se a spokojeně potřásl hlavou.
„Jak hloupé věci někdy děláme. To spojení se opravdu vyplatilo. Berg a Lazarus. Proto jsem si všechno sám překontroloval a odhadl jsem, že ani Lazarus nemůže odkrýt víc odpovědí, než je dvacet pět procent veškerých otázek.“ Naklonil se dopředu a náhle jeho hlas zapráskal jako bič z pocitu nově vytrysklé autority. „Chápeš to už, drahoušku? Pravděpodobně jeden z nejlepších na celém světě jsem jenom já. Nikdy by to nemohli vypátrat.“
„Ty tedy nic nezapíráš, když...“ Zaslechla ten kolísající tón svého hlasu a toto vlastní selhání ji znechutilo. Slovy ji však odhodil stranou.
„Ticho už, ty hloupá huso - poslouchej mě konečně. teď ti právě vysvětlím, jak hluboce jsi v...
musím ti to vysvětlit ale tak, abys tomu mohla rozumět, abys pochopila, proč nemůžeš provést žádnou revizi účtů. Také pochopíš, proč mě nemůžeš propustit ze svých služeb a proč budeš dělat přesně to, co ti řeknu.“
Odmlčel se na chvíli a zadíval se jí ostře do očí - tvrdá zkouška čisté síly, kterou nemohla vydržet.
Byla nejistá a zmatená - najednou zase ztratila jakoukoliv kontrolu nad vlastním osudem. Pomalu sklopila oči a Duncan spokojeně přikývl.
„Tak dobře. Poslouchej! Dal jsem úplně všechno - všechno, co bylo společností Christy Marine - to všechno je nyní v Golden Dawn.“
Chantelle měla pocit, že se jí země hroutí pod nohama. Slyšela v uších hukot své vlastní krve. Ustoupila několik kroků zpět a kamenná zídka jí podrazila nohy. Tvrdě na ni dosedla.
„O čem to mluvíš?“ zašeptala. A začal jí dopodrobna vyprávět, jak to vše od samého počátku naplánoval.
Jak se vrhl do konstrukce Golden Dawn v dobách, kdy byl nedostatek volné tankerové tonáže. „Kalkulace jsem udělal podle tehdejších požadavků na objem tankeru a celá stavba byla propočítána podle ceníku prací před dvěma lety.“
Energetická krize však vyvrcholila a požadavky na tankery se změnily s ohledem na šílené zvýšení cen inflací. Tím se nafoukly ceny veškerých konstrukčních prací a Golden Dawn by stála téměř dvakrát tolik, proto Duncan provedl protitah a změnil celkový návrh tohoto gigantického tankeru. Ze čtyř pohonných jednotek provedl redukci na jednu. Zesílení ocelové struktury trupu stáhl o dvacet procent, a tak změnil kompletně bezpečnostní standardy, podle kterých vše navrhl Nicholas Berg. Potom zfalšoval zařazení podle pojišťovny Lloyd's na AI, což byl ten nejvyšší bezpečnostní statni;
v ocenění lodních inspektorů. Bez jakéhokoliv správného pouštění byl vlastně donucen najít si jakékoliv krytí, aby uklidnil všechny věřitele, kteří tuto stavbu financovali. Placení pravidelných měsíčních částek na tato pojištění a všechna ta další připojištění však stála veškerou hotovost. Proto vytáhl všechen akciový kapitál z Trustu a z Christy Marine.
Spirálovitě se zvyšující náklady na celou stavbu ho opět předhonily, a tak potřeboval víc peněz, mnohem víc.
Bral všude, kde cokoliv našel, za jakákoliv procenta úroků která byla požadována. Stále víc a více majetku celé společnosti začal používat jako vedlejší zajištění všech těchto divokých operací.
Dokonce ani pojišťovací krytí nemohlo zaštítit obrovský růst výdajů tohoto gigantického tankeru.
„Když mě štěstí opustilo...,“ pohodil Duncan vzdorně hlavou a pokračoval dál. „Musel jsem dávat do zástavy stále víc a více, prakticky všechno. Nezbylo tedy vůbec nic, Chantelle, ani jeden jediný kousek papíru, dokonce ani akcie, které jsem vyždímal z tvého
Nicholase. Rozhodně to ale nestačilo.
Musel jsem podepisovat další krytí, které už nestálo vůbec za nic. Potom,“ a nyní se Duncan opět začal usmívat, kompletně uspokojený, jako by se to jemu samotnému líbilo. „Potom se objevilo to hrůzné fiasko, když Golden Adventurer narazila na led a já jsem musel najít šest miliónů dolarů, abych zaplatil odměnu za záchranu. A to byla ta poslední kapka, kdy jsem vzal už úplně všechno Trust i celou Christy
Marine.“
„Já tě zlomím,“ šeptala. „Rozdrtím tě. Přísahám před samým
Bohem...“
„Vidím, že to pořád ještě nechápeš, že ano?“ Zavrtěl hlavou s takovou bolest jako nad tvrdohlavostí nechápavého dítěte. „Zlomit mě nemůžeš, aniž bys přitom nezlikvidovala Christy Marine a sama sebe.
Jsi v tom celá, Chantelle. A mnohem hlouběji než já. Všechno to, co máš, každý halíř, celé toto sídlo, ten smaragd na prstě i budoucnost toho tvého rozmazleného fracka - vše už je spojeno s plavbou
Golden Dawn.“
Tak to tedy ne.“ Zavřela oči a barva z tváří sejí vytratila.
'Ale ano, obávám se, že ano,“ odporoval jí. „Naplánoval jsem to tak“ protože jsem viděl čistý zisk dvě stě miliónů, ale zachytily mé tvto nepředvídané okolnosti.

A to je mi skutečně líto.“
Zavládlo mezi nimi tíživé ticho a Chantelle se až zachvěla, když si uvědomila celý dosah této hrůzné skutečnosti.
.Jakmile pískneš na své lovecké psy a pokud zavoláš své popravčí mistry, budou mít práce až nad hlavu,“ zasmál se opět. „Celá vědra hnoje se tu objeví a my se v nich budeme válet jako vepři. A
všichni, co mě podepřeli, se postaví do řady a Golden Dawn nikdy nesjede na vodu - není totiž plně krytá, jak jsem ti právě vysvětlil. Všechno visí na jediném vlásku, Chantelle. Pokud se spuštění
Golden Dawn opozdí třeba o měsíc - ani ne, stačí o týden -všechno se naprosto zhroutí.“
„Zdá se mi, že omdlím,“ vydechla těžce.
„To ne, to nepřipadá v úvahu,“ vyskočil a rychle k ní přeběhl.
Chladněji přidržel hlavu a dva tvrdé políčky z každé strany jí otáčely tváří doleva i doprava a prsty zanechávaly červené stopy na jejích bledých tvářích. Bylo to poprvé, co ji nějaký muž udeřil, ale nemohla v sobě vzbudit dostatek síly k protestu. Víceméně na něho pouze strnule zírala.
„Dej se už konečně dohromady,“ zavrčel na ni. Chytil ji zdivočele za ramena a třásl s ní: „Poslouchej už konečně. To jsem ti vyprávěl pouze o tom, co nejhoršího se může stát. teď ti povím o tom, co se bude dít, když to dopadne dobře. Pokud budeme držet při sobě, pokud mě bezpodmínečně poslechneš bez jakýchkoliv zbytečných dotazů, tak se mi podaří jeden z těch největších finančních převratů století, výhodných i pro tebe. Stačí mi k tomu jenom jedna úspěšná cesta Golden Dawn a jsme zachráněni.
Naprosto jediná Plavba, několik krátkých týdnů a já zdvojnásobím tvé bohatství.“ Zírala na něho naprosto otřesená až do samého jádra své bytosti. „Podepsal jsem smlouvu o pronajmutí s Orient Amex a ta nás vy-^“ne ze všech problémů tou jedinou cestou. A v ten den, kdy Golden Dawn Dawn zakotví v texaském Galvestonu, budu už pro ni mít tucet Calších kupců.“ Poodstoupil a uhladil si klopy svého saka. „Všich333
ni v námořní dopravě si budou pamatovat mé jméno. Jakmile se nř kdy v budoucnosti bude vyprávět o tankerech, vždy vzpomenou na jméno Duncan Alexander.“
„Ach, jak tě nenávidím,“ konstatovala klidným hlasem. Z ce.
lého srdce tě nenávidím.“
„To ale není vůbec důležité,“ mávl rukou. „Až se to podaří, potom si mohu dovolit odejít. A co je hlavní, ty si budeš moci dovolit mě nechat jít. Ale ani o okamžik dřív.“
„Kolik z toho můžeš vyždímat, když se to podaří?“ zeptala se a pomalu se začala smiřovat s celou situací. I hlas už měla pevnější.
„Bude to obrovské. Opravdu jsou v tom velké peníze - ale mou skutečnou odměnou se stane zvýšení mé reputace a dosažení úspěchu. Potom se ze mě stane muž, který už nebude muset nikde žadonit o pomoc.“
„Alespoň jednou v životě se budeš moci rovnat Nicholasi
Ber-govi - zeje to tak?“ Okamžitě si všimla, že trefila do černého, a tak postupovala tvrdě dál. Chtěla ho zranit a zničit.
„Oba dva ale víme, že to není pravda. Golden Dawn byla jeho inspirace a při její konstrukci by se nikdy Nicholas neuchýlil k podvodům a hnusným...“
„Má drahá Chantelle...“
„Nikdy se nedostaneš na jeho úroveň, nikdy nebudeš takový muž, jako je Nicholas.“
„Seru ti na to,“ a náhle se třásl vztekem. Chantelle se nato rozje-čela.
„Jsi podvodník a lhář. I přes veškerou vznešenou atmosféru kolem jsi v srdci stále zůstal tím malým a mizerným pouličním prodavačem. Jsi pořád tak malý a ošuntělý...“
„Pobil jsem toho Nicholase Berga, kdykoliv jsem se s ním sešel.“
„Kdepak, tak to nebylo, Duncane. To jsem byla já, která ho pobila kvůli tobě...“
„Vzal jsem mu ale tebe.“
„Ale jenom na chvíli,“ zasyčela. „Jenom na krátký čas, drahý
Duncane. Stačí, když si zamane, tak si mě vezme zase zpátky.“
„Co tím myslíš?“ vyzvídal.
.předminulou noc tu Nicholas byl a miloval mě tak, jak bys ty nikdy nedokázal. Vracím se k němu zpátky a celému světu řeknu proč.“
„Ty děvko!“
Je opravdu silný, Duncane. Silný přesně tam, kde ty jsi slabý.“
„A ty jsi obyčejná kurva.“ Napůl se otočil a potom se zarazil:
.Hlavně ať se objevíš v úterý v St. Nazaire.“ Viděla ale jasně, jak ho zranila. Konečně prosekla tu jeho hroší kůži a dostala se přímo na citlivé nervy.
„Miloval mě čtyřikrát za jednu noc, Duncane - bylo to úžasné.
Stalo se ti to vůbec někdy?“
„Chci, aby ses v loděnici v St. Nazaire usmívala na všechny naše věřitele.“
„I když budeš mít úspěch s Golden Dawn, tak do šesti měsíců bude stát Nicholas na tvém místě.“
„Do té doby ale budeš dělat přesně to, co ti řeknu,“ Duncan se vzmužil s viditelnou námahou a strnule odcházel.
„Ty budeš ten, který prohraje, Duncane Alexandere,“ stačila za ním zaječet a její hlas vybuchoval nahromaděným vztekem a pocitem marnosti. „Už se na to těším -
přísahám ti, že se to stane.“
Potlačoval nutkání k běhu, přešel terasu a vší silou se snažil udržet hrdě vzpřímený. Za ním řádila bouře její nenávisti a vzteku.
„Běž si zpátky do těch uliček, kam patříš - tam, do těch kanálů, kde jsem tě našla,“ křičela stále, ještě když vycházel po

kamenných schodech a mizel z dohledu.
Nyní už konečně mohl zrychlit, ale cítil, jak se mu nohy třesou, lapá po dechu a srdce má v krku.
Navíc měl dojem, že se mu vztekem a žárlivostí trhají vnitřnosti.
„Ten bastard," vyrážel ze sebe nahlas. „Ten zasraný bastard
Berg."
„Tom Parker? To jsi ty, Tome?"
Přesně tak. A kdo je tam?" Hlas byl tak jasný a silný, jako by
„leží nimi vůbec neležel Atlantský oceán. „Tady je Nick, Nicholas Berg."
„Ahoj, Nicku, jak se máš?" a ten mohutný hlas zahřměl opravdovým potěšením. ‚Jsem tak rád, že ses ozval. Snažil jsem se tě sehnat všelijak. Mám pro tebe samé dobré zprávy. Prakticky (v nejlepší."
Nicholas cítil, jak se mu ulevilo.
„Co je se Samanthou?"
„Ne. na to se vykašli," zasmál se Tom. „Mluvím o práci. Ten tvůj džob. Dostali jsme to včera před komisi na univerzitě. Musel jsem se do nich tvrdě pustit, nakonec to všichni pochopili a odsouhlasili.
Takže v tom jedeš. Nicku - není to paráda?"
„No, to je úžasné, Tomé."
„Jsi tedy na biologické fakultě jako mimořádný profesor, a tak ses dostal úplně na konec celé řady,
Nicholasi. Budeme to místo pro tebe mít na konci příštího roku, takže jenom čekej a uvidíš."
„To mě tedy těší."
„Člověče, nezní to ale tak," zahřměl Tom. „Copak ti vrtá hlavou, chlapče?"
„Tome, co se vůbec stalo se Samanthou?"
A Nick náhle vycítil zrněnu ve formě celého rozhovoru. Ticho se rozhostilo na podezřele dlouhou dobu a nakonec se Tom přece jenom ozval, ale už bez hřmotného doprovodu.
„Vyrazila do terénu - někam dolů podél ostrovů. Copak ti to netekla?"
„Dolů po ostrovech?" A Nicholasův hlas se zlobně zdvihl v pocitu marnosti. „Doprdele, Tome. Přece měla letět sem do Francie. Slíbila mi, že přijede na křest mého nového plavidla. Vždyť seji snažím sehnat po telefonu už celý týden."
„Odjela v neděli," hlásil Tom.
„Na co si to, prosím tě, hraje?"
„Tu samou otázku ti možná bude chtít jednou položit i ona."
„Co tím míníš. Tome?"
„Tak dobře. Než vyrazila, objevila se tu a dobře si poplakala s Antoinette - však víš, to je má žena. Působí tu převážně jako útočiště pro každou hysterickou ženskou do vzdálenosti sto kilomet336
rů." teď byl na řadě zase Nicholas, aby zmlkl, a přitom cítil, jak mu chlad svírá srdce, které se málem zastavuje.
„Co jí bylo?"
„Dobrý Bože, Nicku, přece nechceš, abych ti vyprávěl veškeré intimní detaily života zamilovaných..."
Mohl bych si s tvou ženou promluvit?"
^Není tady. Nicku. Odjela do Orlanda na nějaký mítink. Vrátí se až na víkend." Opět zavládlo ticho.
„Ten tvůj těžký dech tě rozhodně stojí velké peníze,
Nicholasi. Pamatuj, že tenhle hovor platíš ty."
„Opravdu nevím, co to do ní vjelo." Věděl ale dobře. Nicholas pravý důvod znal a jeho vina v něm rostla.
„Poslouchej, Nicku. Přece jenom ti poradím. Zvedni svou prdel, chlapče, a okamžitě se tu objev.
To děvče si potřebuje popovídat -je v tom až po uši. To je jediné, co jí pomůže, pokud o ni opravdu stojíš."
„Samozřejmě že o ni stojím," překotně vyhrkl Nicholas. „Ale doprdele, vždyť spouštím tu vlečnou loď za dva dny. A to se ještě musím zúčastnit zkoušek na moři a mám další setkání v Londýně."
Tón Tomova hlasu zněl rozhodně: „Člověk musí dělat jenom to, co považuje za nutné."
„Tome, objevím se okamžitě, jak to bude možné."
„Tomu věřím."
„Pokud ji uvidíš, tak jí to, prosím tě, vyřiď. Uděláš to?"
„Samozřejmě že ano."
„Takže díky, Tome."
„Na univerzitě se s tebou také chtějí sejít, Nicholasi. Takže se objev co nejdřív."
„To ti rozhodně můžu slíbit."
Nick položil sluchátko a díval se ven z okna kanceláře. Výhled do nitra přístavu byl kompletně zablokován zdvihající se masou jeho vlečné lodě. Stála tam opravdu vysoká, připravená na cestu. Už měla na sobě poslední nátěr třpytící se bílé a její široká příď už nesla i jméno Sea Witch a pod ním jméno registrace domovského Přístavu: Bermudy.
Vypadala opravdu monumentálně a překrásně - Nicholas ji ale vůbec neviděl. Zaplavoval ho pocit bezprostředně blízké ztráty a ledová předtucha blížící se katastrofy. Až do tohoto okamžiku kdy chápal možnost odloučení či rozchodu, vůbec netušil, jak ob. rovskou roli vlastně hrála v jeho životě ta krásná zlatá dívka, která vešla do jeho existence a plánů do budoucna.
Přece se nemohla tak rychle dozvědět o té noci jeho slabosti o zradě, která stále spalovala Nicholasovo nitro - musí tam být m-hodně něco jiného, co se mezi ně dostalo. Uhodil zaťatou pěsti do okenního parapetu tak, až si odřel kůži na kloubech. Vůbec ale necítil bolest, pouze tu hořkou frustraci z toho, že je tu připoután k loděnici v St. Nazaire, a to ho sžíralo. Obrovská zodpovědnost ho tu přikovala, a zatím by si přál být volný a hnát se tam, kam ho lákala bludička štěstí a radosti.

Reproduktor nad hlavou zabzučel a potom se rozhovořil:
„Mon-sieur Berg. Může se Monsieur dostavit na velitelský můstek?“
Přivítal toto vytržení a hned vyrazil do jarního slunce.
Podíval se nahoru a už viděl, jak Jules
Levoisin stoji na boku velitelského můstku. Jeho rozložitá postava se černala proti otevřené obloze, takže vypadal jako malý výbojný kohout. Pečlivě sledoval inženýra přes elektrotechniku, který nesl zodpovědnost za instalaci celého komunikačního systému na Sea
Witch. Julesovy výkřiky jako ‚Sacré bleu' a ‚Merde' či .Imbecile' se nesly jasně vzduchem nad kakofonií veškerého hluku v loděnici.
Nicholas se rozběhl, jakmile si všiml, že se inženýrovy ruce zrychleně pohybují, a zaslechl ten pronikavý galský jekot, který se mísil s výkřiky nového kapitána. Stalo se to již potřetí, co Jules
Levoisin se tento den hystericky rozječel, i když ještě nebylo ani poledne. Jakmile se blížila hodina oběda, tak byly nervy toho malého Francouze napnuty k prasknutí. Choval se jako primabalerina. která čeká na zdvižení opony. Pokud se Nick nedostane do několika minut na můstek, tak bude potřebovat nového kapitána nebo nového elektronického inženýra.
Za deset minut Nicholas vecpal viržinko každému do úst.
Atmosféra byla napjatá, ale už ne tak výbušná.
Velice jemně uchopil in338
ženvra za loket, druhou ruku položil Julesovi okolo ramen a oba odváděl zpět ke kormidelně.
Veškeré instalace na můstku už byly kompletní a Jules Levoisin akceptoval i zabudování speciálního přístroje od kontraktorů, i když celkové smlouvání probíhalo v tak traumatickém ovzduší, které se vyrovnalo sjednávání versailleského míru.
Já sám jsem autorizoval modifikaci transponderu MK IV,“
vysvětloval trpělivě Nicholas. „Měli jsme s ním trochu problém na Warlocku, vím, měl jsem ti o tom už říct, Julesi.“
„To jsi tedy měl,“ souhlasil uraženě malý kapitán.
„Ale to jsi byl opravdu bystrý, že sis všiml rozdílu dodaného přístroje od specifikace na listě,“
snažil se ho Nicholas potěšit a Jules okamžitě vypínal hrudník a převaloval viržinko v ústech.
„Jsem starý mořský vlk, ale vidím také do všech těch nových triků.“ Vytáhl viržinko z úst a rafinovaně vyfoukl perfektní modré kolečko.
Konečně je mohl Nick zanechat v přátelském hovoru nad tou spoustou složitých přístrojů, které zdobily zadní navigační část velitelského můstku. Pager zavěšený na opasku mu začal pípat - volali ho do konstrukční kanceláře.
„Copak se to zase děje?“ zeptal se, jakmile vešel do dveří.
‚Je to nějaká dáma,“ ozval se předák a ukázal na telefonní sluchátko, ležící ve spoustě krámů na pracovním stole pod oknem.
„Samantha,“ pomyslel si Nicholas a vrhl se po telefonu.
„Nicky.“ Přímo ucítil šok provinění při zaslechnutí toho hlasu.
„Chantelle.kdejsi?“
„V La Baule.“ Velice módní rekreační středisko na pobřeží
Atlantského oceánu bylo rozhodně lepším zázemím pro Chantelle Alexanderovou než hrubý přístav s rozlezlými doky.
„Jsem v hotelu Castille, ale je to tu hrozné. Už jsem na to opravdu zapomněla, Jak to tu vypadá.“ Kdysi dávno tam jednou přespali. Zdálo se mu, Jako by se to odehrálo v jiném životě.
..Restaurace je ale pořád hezká, Nicholasi. Přijed sem na oběd, „uším s tebou mluvit.“
„Nemůžu odtud odejít.“ Věděl jasně, že podruhé už do pasti nevleze.
„Je to velice důležité, a proto tě musím vidět.“ Zřetelně slyšel svůdný tón v jejím hlase a viděl před sebou naprosto jasně ten lákavý pohyb víček těch temných, vychytralých, perských očí.
„Jenom na hodinku - na pouhých šedesát minut. To si snad přece můžeš dovolit.“ I přes svoje pevné rozhodnutí pocítil to lákání, doprovázené tupou bolestí kdesi v podbřišku. Vztekal se sám na sebe, jakou silou na něho stále ještě dokáže působit.
„Pokud je to důležité, tak přijed sem,“ odpověděl bryskně a zaslechl její povzdech nad tímto svým nekompromisním postojem.
„Tak tedy ať je po tvém, Nicholasi. Jak tě najdu?“
Rolis royce stál naproti bráně do loděnice. Nick přešel cestu a nastoupil do limuzíny, když mu řidič otevřel dveře.
Chantelle k němu zvedla tvář. Temné vlasy protkané září slunce a svůdné vlhké rty barvy zralého ovoce slastně pootevřené a vyčkávající. Ignoroval to zjevné pozvání a pouze letmo se dotkl její tváře, než se posadil do rohu naproti ní.
Trochu se ušklíbla a pobaveně přimhouřila oči: „Jak jsme dnes cudní. Nicky.“
Nicholas stiskl knoflík ovládání skleněné přepážky, která potichu uzavřela jejich prostor od šoféra.
„Zajistila jsi tu revizi účtů?“
„Vypadáš unaveně, drahoušku, a trochu rozčileně.“
„Tak už jsi vyslala lovecké psy na Duncana?“ ptal se dál a snažil se přehlédnout její triky. „Práce na Golden Dawn stále pokračuje. Světla tam hoří celou noc a všude se mluví o tom, zeji spustí na vodu zítra v poledne, a to je skoro měsíc před původně plánovaným termínem. Co se stalo, Chantelle?“
„Vím o malém bistru v Mindinu - je to kousek odtud, jenom přes most...“
„Kašlu na to, Chantelle. Nemám čas na hlouposti.“ Rolis už se ale ladně sunul úzkými uličkami přístavu mezi

obrovskými přístavními budovami.
„Nebude to trvat víc než pět minut a humr na způsob
Armoricai-neje místní specialitou - nesmíš si to ovšem splést s nějakou Amé-ricaine. Polévají to krémovou omáčkou a je to super," snažila se ho nalákat a mezitím už limuzína zatočila na nábřeží. Přes úzký pruh vody bylo vidět do nitra přístavu, kterému vévodil hrb ošklivě ka-mufláž ovaného krytu ze železobetonu o takové tloušťce, že odolal i bombám RAF a navíc i snaze demoličních expertů v letech míru -sloužil tenkrát jako útočiště nacistickým ponorkám.
„Peter mi kladl na srdce, abych tě moc pozdravovala. Získal pozici v juniorském týmu, a tak mě opravdu potěšil."
Nicholas zastrčil ruce hluboko do kapes saka a rezignované se opřel do měkké kožené sedačky.
„Jsem rád, že mi to povídáš."
Potom už zase mlčeli, dokud šofér nezaplatil mýtné před vjezdem na rampu mostu v St. Nazaire. Obrovské rozpětí hlavního oblouku se elegantně tyčilo svou vznosnou křivkou, téměř sto metrů nad vodami Loiry.
Řeka tu byla široká skoro pět kilometrů a z nejvyššího bodu mostu byl krásný pohled do přístavu na doky.
Asi půl tuctu plavidel se stavělo podél břehů této široké a bahnité řeky. Rozestavěné trupy, vysoké nástavby, zakryté celým lesem kovového lešení, se daly zahlédnout do poloviny, ovšem monstróz-ní obrys Golden Dawn vynikal nad všechno ostatní. Bez svých nádrží vypadala naprosto nekompletní a připomínala svalenou Eiffe-lovu věž s tím přídavkem, že na jedné straně kdosi vybudoval obrovský činžovní dům. Zdálo se naprosto nemožné, aby se takováhle příšerná struktura vůbec mohla vznášet ve vodě. Bože, vypadá opravdu ošklivě, pomyslel si Nick.
„Stále na ní pracují," konstatoval. Jeden z jejích portálových jeřábů se pohyboval po celé délce jako dinosaurus stížený artritidou a na padesáti místech se objevilo ostré, jasně modré světlo elektrického oblouku od sváření. Všude se pohybovali dělníci, kteří obrovskou velikostí celé konstrukce připomínali spíše mravence.
„Oni ale stále pracují," opakoval znovu svou poznámku - spíš však jako obvinění.
„Nicholasi, nic v životě není jednoduché..."
„Už jsi mu to konečně vysvětlila?" „... ale lidé jako ty to zvládnou."
„Ty jsi se ke konfrontaci s Duncanem vůbec nedostala?" obvinil ji s hořkostí v hlase.
„Pro tebe je to velice jednoduché, postupovat z pozice síly To také byla jedna z vlastností, která mě k tobě přitahovala."
Nicholas se málem nahlas rozesmál. Zdálo se mu to naprosto směšné mluvit o síle, když tolikrát téhle ženě ukázal svou slabost
„Podívala ses tedy Duncanovi do karet?" neúnavně pokračoval ale zarazila ho krásným úsměvem.
„Jen počkej, až si dáme skleničku vína..."
„Chci to vědět teď," odsekl. „Řekni mi to okamžitě, Chantelle.
Opravdu nemám čas na hraní."
„Ano, mluvila jsem s ním o tom," přikývla. „Zavolala jsem ho ke mně na Cap Ferrat a obvinila jsem ho rovnou vším tím, z čeho jsi ho podezíral."
„A zapřel to? Pokud ano, tak je to můj další důkaz..."
„Ale ne, Nicholasi. Nezapíral vůbec nic. Vysvětlil mi, že toho vím asi jen pouhou polovinu." Její hlas se ostře zvedl a náhle se to z ní valilo v obrovském přívalu mučivých slov. Celá její osobnost se jakoby rozpadala, když chrlila ten hrůzný katastrofický scénář. „Vsadil do hry i můj majetek,
Nicholasi. Riskoval rodinné vlastnictví akcií celé Christy
Marine, akcie společnosti, mé akcie vsadil úplně všechno. A
navíc zářil, když mi o tom vyprávěl, a připadalo mi, že se naprosto vyžívá ve své zradě."
„Tak ho tedy máme v pasti." Nick se narovnal na sedačce, když poslouchal veškerá fakta. Zdálo se, že je spokojený, a kýval hlavou.
„To je ono. Zastavíme Golden Dawn takhle...," a prudce udeřil sevřenou pěstí do dlaně druhé ruky.
„Musíme získat naléhavý příkaz ještě před soudem."
Náhle se Nicholas zarazil a zíral na ni. Chantelle pomalu vrtěla hlavou ze strany na stranu. Oči se jí pomalu zalévaly slzami, zdály se větší a náhle jedna jediná slza přetekla a zavěsila se na její silné temné řase jako kapička ranní rosy.
Rolis royce zastavil u malého bistra, které stálo na břehu řeky výhledem přes celý záliv až k dokům.
Směrem k západu se řeka vlévala do otevřeného moře a na východě ji korunoval překrásný oblouk elegantního mostu na pozadí světle modré jarní oblohy.
Šofér opět přidržel otevřené dveře a Chantelle vystoupila se svou ladnou elegancí, a tak Nick neměl nic jiného na vybranou než ji následovat.
Majitel bistra vyběhl ze dveří kuchyně a honem Chantelle ob-skakoval, usazoval ji vedle okna a pomáhal jí s probíráním nabídky jídelního lístku.
„Ach, Nicky, že si dáme muškátové?" Vždy v sobě měla obrovskou zásobu síly, která jí pomohla překonat i ty nejhorší okamžiky v životě. Slzy jí zmizely a stala se opět veselou, krásnou bytostí, usmívající se na něho přes okraj sklenky s vínem. Sluneční paprsky pronikající přes okna s barevnými tabulkami skla zalitými do olova tančily v chladném zlatavém víně a rozehrály se na kouřově temných vodopádech jejích vlasů.
„Takže na nás. drahý Nicholasi. Jsme poslední z těch největších." Tento přípitek byl opravdu z dávných dob, z toho jakoby jiného života, a to ho dráždilo. Napil se ale v tichosti a potom postavil skleničku na stůl.
„Chantelle, kdy a jak tedy zastavíš Duncana?"
„Nesnaž se pokazit to krásné jídlo, drahoušku."
„Asi tak během třiceti vteřin se začnu už opravdu zlobit."
Podívala se mu do tváře a bylo jí jasné, že říká pravdu. „Tak tedy dobře," odsouhlasila neochotně.

„Kdy ho tedy zastavíš?“
„Neudělám to, drahoušku.“
Zíral na ni. „Co jsi to řekla?“ zeptal se potichu.
„Udělám cokoliv je v mých silách, abych mu pomohla spustit na vodu Golden Dawn a připravit ji k plavbě.“
„Asi tomu nerozumíš, Chantelle. Právě mluvíš o tom, že se zúčastníš rizika s miliónem tun maximálně smrtonosného jedu...“
„Nebuď hloupý. Nicky. Nech si to hrdinské vyprávění pro novináře. Pochop to, že mě vůbec nezajímá, zda Duncan vypustí milión tun samotného kadmia do zásob pitné vody celého Londýna hlavně když vytáhne celý Trust a mě z té situace, do které mě zatáhlav'
„Pořád je ale ještě čas provést poslední modifikace u Golden
Dawn.“
„Ne, žádný čas neexistuje. Ty tomu nerozumíš, drahoušku Duncan nás do toho ponořil tak hluboko, že jakékoliv zpožděni i o pár dní - nás strhne až na dno.
Musíš pochopit, že naše skříně jsou prázdné a zdi holé. Nicky. Už nejsou vůbec žádné peníze na modifikace a není čas už vůbec na nic. Jediné, co ještě zbývá udělat, je spustit Golden Dawn.“
„Vždycky je ale nějaká cesta k lepšímu řešení.“
„Ano, a loje naplnil její nádrže ropou.“
„On tě vyděsil...“
„Ano,“ odsouhlasila. „Jsem naprosto zděšená. Nikdy jsem v celém svém životě nezažila takovou hrůzu.
Nicky. Můžu ztratit úplně všechno. Je to opravdový horor. Můžu skutečně přijít o všechno.“ Otřásla se děsem z toho pomyšlení. „Pokud se to stane, tak se zabi-ju.“
„Stejně se ho ale pokusím zastavit.“
„Proboha ne, Nicky! Moc tě prosím, nech to být, udělej to pro mě - udělej to pro Petera. Uvažuj, že je v sázce i Peterova budoucnost, a o tom také mluvíme.
Nech Golden Dawn udělat jen jednu jedinou plavbu a potom snad už budu v bezpečí.“
„Vždyť se riskuje život v oceánech a navíc pouze Bůh sám ví, kolik lidí přijde o život - o tom přece mluvíme.“
„Nekřič, Nicky. Lidé se na nás dívají.“
„Jen ať se dívají. Já to monstrum zastavím.“
„To nejde, Nicholasi. Beze mě nemůžeš nic udělat.“
„Lepší bude, když tomu tolik věřit nebudeš.“
„Drahoušku, slibuji ti, že po první plavbě Golden Dawn prodáme. Potom už budeme v bezpečí a já se můžu zbavit Duncana. Pak už budeme pořád spolu, ty a já. Jenom několik krátkých týdnu a opět budeme spolu. Nicky. To je opravdu vše.“
Musel skutečně sebrat veškerou svou sílu, aby zakryl ten šílený vzek který ho sžíral. Zaťal pěsti na bílém ubruse, ale jeho hlas zůstal chladný a klidný.
Ještě jedna otázka, Chantelle. Kdypak jsi telefonovala doktorce Silverové?“
Tvářila se na chvíli zmateně, jako by se snažila vzpomenout, co to jméno znamená. „Ach, Samantha.
Ta tvoje malá přítelkyně. Proč bych jí měla telefonovat?“ A
náhle se výraz její tváře změnil:
Ach, Nicky, přece nebudeš věřit tomu, že bych něco takového udělala? Přece nevěříš, že bych komukoliv řekla něco o tom, o tom krásném...“ teď už ale byla opravdu sklíčená, opět se její obrovské oči naplnily slzami. Natáhla se přes stůl a začala hladit ty černé chloupky na hřbetu jeho velké hranaté ruky. Přece si o mně něco takového opravdu nemyslíš. Nejsem přece tak veliká děvka a vůbec nemám zapotřebí podvádět, abych se dostala k tomu, co chci. Vůbec nepotřebuji zbytečně zraňovat jiné lidi.“
„To tedy ne,“ zasyčel Nick tiše. „Rozhodně nezavraždíš víc než milión či nezaleješ jedem víc než pouhý jeden oceán - a to postupně, že?“ Pomalu odstrčil židli.
„Jen sed. Nicky. Uvidíš, jaké mají krásné humry.“
„Náhle mě nějak přešel hlad.“ Sáhl pro náprsní tašku a vytáhl dvě stofrankové bankovky, které položil vedle svého talíře.
„Zakazuji ti, abys odešel,“ syčela vztekle. „Ponižuješ mě,
Nicholasi.“
„Pošlu ti auto zpátky,“ zahlaholil a vyrazil do slunečního světla. S údivem zjistil, že se celý třese a ústa má sevřená tak, až ho bolí zuby.
Vítr se během noci změnil a ráno bylo opět chladné. Po nebi se hna-^ nízké šedivé mraky, které hrozily deštěm. Nicholas si vyhrnul lí-“tóc a šosy kabátu mu divoce poletovaly okolo nohou, když stál na
„ejvyšším bodě oblouku mostu v St. Nazaire.
Tisíce ostatních se také hrdinně postavily proti větru a zábradlí bylo obleženo dvěma až třemi řadami přihlížejících po celé déli rozpětí oblouku. Silniční provoz naprosto ustal a tucet francon ských celníků se ho snažil nějak uvolnit, ale bezvýsledně. Pouze jejich píšťalky se plačtivě ozývaly.
Náhle zaslechli úryvky hudbv která se k nim v útržcích dostávala podle toho, jak ji vítr zachytil'
Dokonce i prostým okem viděl Nick veselé barevné skvrny vlajko^ slávy, která se třepetala na vrcholu těžkopádné zádě Golden Dawn tyčící se jako obrovská věž.
Podíval se na hodinky a viděl, že je pár minut před polednem.
Hlasitý klapot helikoptéry se nesl pod břichem letících mraků. Zastavila se ve vzduchu nad budovami Construction

Návale Atlanti-que, zavěšená na stříbrně zářícím disku svého rotoru.
Nicholas zdvihl dalekohled, a jakmile ho přiložil k očím, cítil téměř bolest z chladu kovu. Dokázal odhadnout skoro všechny hosty té malé slavnosti na vztyčeném pódiu před zádí tankeru.
Vše bylo vyzdobeno francouzskými irikolorami, které samozřejmě doplňoval i anglický Union Jack.
Zahlédl také, jak hudebníci odložili své nástroje, a tak vše zřejmě už ztichlo.
„A teď budou proslovy," zamumlal si Nicholas a už uviděl i
Duncana Alexandera. Nepokrytá hlava odrazila několik prodravších se paprsků slunce, a tak se jeho zlaté vlny zablýskaly, když se podíval nahoru na tu do nebe čnící zaď Golden Dawn.
Jeho postava téměř zakrývala malou ženskou figurku za ním.
Chantelle měla na sobě ten zvláštní odstín malachitové zelené, kterou lak milovala. Okolo ní probíhalo trochu zmatené aktivity a půl tuctu gentlemanů jí asistovalo při ceremonii, kterou znala už dost důvěrně. Chantelle rozrážela láhve šampaňského téměř na všech plavidlech Christy Marine, a to již v dobách, kdy jí bylo pouhých čtrnáct let. To byla miláčkem Arthura Christyho, a stala se tak další nepsanou tradicí této společnosti.
Nick zamrkal, protože se mu zdálo, že ho oči zradily. Vypadalo to, že celá země se změnila a pohnula se.
Náhle si všiml, jak obří záď Golden Dawn začíná sklouzávat do-řpdu Hudba do toho vtrhla ryčně s
Marseillaisou a hrdinské tóny našel vítr v dálce, zatímco
Golden Dawn nabírala rychlost.
Zdálo se to neuvěřitelné: Viděl to na vlastní oči a věděl, o co se iedná, a přesto cítil, jak mu naskočila husí kůže a ježí se mu vzadu na krku vlasy. Srdcem byl námořník a právě byl přítomen zrodu té největší lodě, jaká se kdy zkonstruovala. Vypadala groteskně, monstrózně, ale patřila k němu. Nezáleželo na tom. kdo z ní udělal bastarda a perverzně si pohrál s jeho návrhem -pořád ten původní design vyšel z něho, a tak si všiml, jak se mu dalekohled třese od chvějících se rukou.
Viděl jasně, jak masivní dřevěné klíny si loď vykopává tou obrovskou sklouzávající masou ocele sloužily pouze ke kontrole sesuvu té obří masy, která se línala do vody zádí napřed.
Ocelová lana praskala a vlnila se vztekle jako hrůzné vlasy medúzy a konečně se zaď Golden Dawn zařízla do zálivu řeky.
Hnědá bahnitá voda v zálivu se před ní otevřela a zachytila ten nezdolný spěch a celkovou váhu.
Celý trup se hnal dál do hloubky a vlny s bílými čepičkami se rozběhly po hladině na všechny strany a svými hlasitými nárazy o břeh se rozječely do tupého hřmění a zvuk se nesl až nahoru k Nickovi.
Zástupy na mostě se divoce rozjásaly a vedle něho nějaká matka dokonce zdvihala svého synka, aby vše dobře viděl. Z tváří jim zářila radost.
Zatímco se zaď Golden Dawn už vznášela téměř dva kilometry uprostřed zálivu, příď stále ještě jela po suchém doku. Vahou zdvižené přídě se ale už musela zaď dotýkat bahnitého dna.
Bože, je to něco obrovského! Nicholas potřásal hlavou a sám tomu nevěřil. Kdyby ho jenom nechali, aby ji zkonstruoval v té správné formě, jaká to mohla být perfektní loď! A hlavně ten obrovský koncept!
Konečně se její příď prohnala zbytkem dřevěné konstrukce a voda se rozprskla okolo ní - vařící se a točící v divokých vírech.
Záď se začala vynořovat a zrychlila svůj postup díky vztlaku, tterý na ni začal působit. Vyrazila na hladinu jako obří velryba, že347
noucí se za vzduchem. Voda vytékala odevšud v kaskádách a něná - hnala se přes kovovou konstrukci otevřené paluby a div^ ' se vařila v zejících otvorech, které mají držet přepravní přidav^ nádrže, až bude plně naložena.
Konečně se její rychlost zmírnila, protože stovky různých lan sp ji snažily udržet před rozjetím se naplno přes záliv a vyvržením sa má sebe na pevninu druhého břehu.
Zdálo se, že bojuje proti omezení svého pohybu. Vypadalo to že jakmile ucítila vodu, už se po ní chce rozehnat. Kolébala se, potápěla a vznášela s takovou majestátností, že davy podél mostu jásat vůbec nepřestaly. Nakonec se přece jenom usadila a plula v tichosti na vodě. Z dálky připomínala přemostění celé Loiry od jednoho břehu ke druhému a vypadalo to, že výškou nástavby dosáhne až k samému vrcholu mostu.
Čtyři pomocné přístavní remorkéry se okamžitě objevily, aby ji mohly asistovat při natočení té nedohledné délky a v přípravě na vyplutí do otevřeného moře.
Vlečné čluny poskakovaly, cukaly a otáčely se. Pracovaly jako jeden zkušený perfektní tým. Pomalu se jim podařilo natočit Gol-den Dawn tak, aby směřovala přídí k moři. Boční pohyb obřího tropu vyslal téměř dva kilometry široké vlny, které zvířily vodu v celém zálivu. Náhle se voda pod zádí rozbouřila, jako by se začala vařit. Nicholas zahlédl záblesk bronzového listu jejího jediného lodního šroubu, který se pomalu začal prokusovat hnědou vodou. Začal se otáčet rychleji a rychleji a přes veškerou snahu se ovládnout i sám Nicholas cítil to nadšení, když si všiml, že Golden Uawn obživla. Objevila se vlna před její přídí a téměř okamžitě se loď začala sunout pomalu dopředu a začala překonávat svou vlastní váhu. Postupně získávala rychlost a byla schopná poslouchat i své kormidlo - konečně se dostala pod své vlastní velení.
Přístavní remorkéry s plným respektem odstoupily a její mocná příď zamířila k oceánu a beze strachu se hnala za svým cílem.
Stříbrné obláčky páry ze sirén vlečných lodí vyletěly vzhůru a za chvíli se k nim dostal ohromný řev jejich pozdravu, který narazil na samotnou nebeskou klenbu.
Zástupy se pomalu rozešly a Nicholas zůstal sám na nejvyšším
, .x mostu ve studeném větru a díval se na tu ocelovou věž
Gol-ňrn Dawn, mizející směrem k šedivému a v oparu ztracenému ho-ri/oniu. Viděl, jak se natočila a započala svůj velký

okruh, který ji nnvede deset tisíc kilometrů na jih k mysu Dobré naděje. Dokonce na takovou vzdálenost vycítil, jak se změnila její nálada a jak se uklidnila otáčkami svého jediného lodního šroubu, který ji tlačil v maximu ekonomické rychlosti.
Nick se podíval na hodinky a zamumlal ten tradiční staletý kapi-tánský rozkaz, kterým začínala každá plavba:
Jsme kompletně mimo přístav v 17.00 hodin," prohlásil a otočil se, aby se vydal na dlouhou cestu podél mostu k místu, kde zanechal vypůjčeného renaulta.
Po šesté hodině už seděl v prázdné kanceláři v doku. Uvelebil se v křesle a zapálil si viržinko, zatímco listoval adresářem. Našel, co potřeboval, a tak vytočil volačku Londýna a číslo.
„Dobré odpoledne. Tady je Sunday Times. Mohu vám nějak pomoci?"
„Je tam někde pan Herhstein?"
„Vydržte chvíli prosím."
Zatímco čekal, Nicholas si v adresáři kontroloval další možný kontakt, protože ti žurnalisté se budto někde šplhají v Himalájí, anebo jsou zrovna na návštěvě partyzánského tréninkového tábora kdesi v Africe. Po několika vteřinách ale zaslechl známý hlas.
„Denisi," zahlaholil. „Tady je Nicholas Berg, jak se máš? Mám pro tebe perfektního sólokapra."
Nick se snažil snášet to ponížení se stoickým klidem, ale měl dojem, že make-up svým nátěrem, připomínajícím těsto na palačinky, mu ucpává póry v kůži, a zdálo se mu, že ho udusí. Nervózně se vrtěl na židli.
„Nehýbejte se prosím, pane," plísnila ho maskérka podrážděně.
neděla tam celá řada nešťastníků, kteří měli přijít brzo na řadu. Jed-nlm z „'ch byl i Duncan
Alexander, který právě zachytil Nichola349
sův pohled v zrcadle a nadzdvihl jedno oboči v uštěpačném nn pozdravu.
V křesle vedle něho si pohodlně hověl moderátor celého pořadu
The Today and Tomorrow Show'. Štíhlý elegán s obarvenými a permanentně vlnitými vlasy, karafiát v knoflíkové dírce, s manv-ry mistra v rafinovaném využití kýče - v tváři nasazenou ostentativní liberální image.
„Nechám vám první vstup. Pokud to bude zajímavé, tak vás nechám běžet čtyři minuty a čtyřicet sekund, jinak vám to zkrátím na dvě."
Denis Herbstein vyrobil svůj článek v Sunday Times s perfektní dávkou profesionality, obzvlášť když se uvážilo, jak málo času na to měl. Stihl provést interview se zástupci pojišťovny Lloyd's of London, s ropnými společnostmi, s experty na životní prostředí v
Americe a Anglii, a dokonce i s pobřežní stráží United States Coast Guard.
„Zkuste to udělat velice tvrdé a razantní," upozorňoval ho moderátor. „Žádné chození okolo horké kase." Chtěl senzaci a ne nějaká fakta nebo statistická čísla.
Mělo to vypadat jako horor anebo pořádný úder přímo do žaludku. Článek v Sunday Times přece jenom pohnul se společností Orient Amex a také Christy Marine. Už nemohli ignorovat výzvu, protože se objevily otázky pro čtvrteční zasedání
Dolní sněmovny, které předložil poslanec labouristické strany.
Dokonce došlo i k rozvíření celého problému i ve vyšších sférách Americké pobřežní stráže.
Celý televizní pořad už si připravil atmosféru senzacechtivosti. Pozvali si obě obviněné strany - jak Christy Marine, tak Orient Amex -, aby se před kamerou sešly s tím, kdo je obvinil. Charismatický
Duncan Alexander samozřejmě zastupoval Christy Marine a Orient
Amex si vybral jednoho ze svých ředitelů, který vzhledem připomínal slavného herce Gary Coopera. Svou drsnou poctivou tváří a vlasy prokvetlými na skráních stříbrem představoval typ toho správného muže, kterému mohou svěřit pasažér! své životy v letadle či obyčejní lidé své úspory v bance.
Make-up se pomalu dokončoval a dívka pokrývala Nicholasovu tvář pudrem.
Napřed vás vyzvu, abyste promluvil první. Řeknete nám něco o tom materiálu -jak se to vlastně jmenuje - aha. kadmium,"
zkontroloval si ve scénáři.
Nick přikývl, protože nemohl vůbec promluvit; právě trpěl tu noslední ponižující úpravu. Dívka mu líčila rty.
Televizní studio připomínalo svou rozlohou letištní hangár.
Betonová podlaha zavalená pavučinou tlustých černých kabelů a na strop přes rozsvícená světla vidět nebylo.
Podařilo se jim tam však vytvořit iluzi jakési intimnosti v malé skořápce jeviště, okolo kterého se posunovaly televizní kamery, připomínající mechanické kraby, které okukují mrtvou rybu vyvrženou na pobřeží.
Židle vejčitého tvaru dávaly možnost bud sedět se svěšenou hlavou. nebo vzpřímeně a opřený. Nelítostná bílá záplava světel jako by rozpouštěla tu tlustou vrstvu mastnoty na Nickově tváři. Malé zadostiučinění mu poskytoval Duncan na druhé straně, který vypadal jako japonský tanečník Kabuki a navě make-up měl až moc bledý vzhledem ke svým zlatavým vlasům.
Asistent režiséra v tričku a džínách Nicholasovi přicvakl malý mikrofon na klopu saka a zašeptal:
„Dej jim pořádně na prdel, frajere."
Kdosi ve tmě, za světelnou clonou, začal monotónně počítat
„Čtyři, tři, dva, jedna - vysílá se!"
a na prostřední kameře zazářilo červené světlo.
„Vítáme všechny naše diváky v dnešním pořadu ‚The Today and
Tomorrow Show'," zahájil moderátor s hlasem náhle plným tepla, sladkým jako med - tónem důvěrného přítele. „Minulý týden byla ve francouzské loděnici v přístavu St. Nazaire spuštěna na vodu ta největší loď svita..." V několika větách

naznačil fakta, zatímco na opakující obra/ovce pořadu zahlédl Nicholas záběry ze spouštění Golden Dawn. Vzpomněl si na tu zavěšenou helikoptéru a naprosto ho fascinoval záběr ze vzduchu, když se ten obrovský tanker dodával do vody. Náhle ho ale kamera vzala do záběru a to ho pře351
kvapilo. Viděl sám sebe, jak zírá z obrazovky, když ho moderátor začal v rychlosti stručně představovat.
„Pan Berg má ovšem některé zajímavé názory na tuto loď."
„V konečném stadiu celé konstrukce není bezpečné, ani aby se plavila s obyčejnou ropou," začal Nicholas.
„Naneštěstí byla ovšem pronajata k transportu ropy, která je zamořena kadmiovým sulfátem v takové koncentraci, že je to jedna z nejjedovatějších substancí v přírodě."
„K vašemu prvnímu prohlášení, pane Bergu - ještě někdo jiný sdílí vaše pochyby o bezpečnosti konstrukčního návrhu celého tankeru?"
„Nebyla totiž zařazena do skupiny AI námořní inspekcí pojišťovny Lloyďs of London," vysvětlil Nick.
„Můžete nám něco říci o nákladu, který poveze - takzvanou ropu obohacenou kadmiem?"
Nicholas věděl, že má asi patnáct vteřin na to, aby slovy vykreslil Atlantský oceán jako sterilní a jedem prosáklou poušť. Opravdu to byla velice krátká doba a navíc mu dvakrát Duncan Alexander skočil zkušeně do řeči, aby mu rozbil logiku celého postupu.
Než se dostal ke konci, tak se moderátor podíval na hodinky a odstřihl ho.
„Děkuji vám, pane Bergu. Nyní je tu pan Kemp, jeden z ředitelů ropné společnosti."
„Má společnost Orient Amex loni darovala sumu dvou miliónů amerických dolarů jako pomoc vědeckým studiím o světových problémech životního prostředí. Proto vám mohu, milí přátelé, říci, že my, v
Orient Amexu, si velice vážíme takového přístupu a snažíme se brát na vědomí problémy moderních technologií..."
Snažil se nastínit i image ropné společnosti a představit ji jako obrovského dobrodince celého lidstva. ,
„Zisk vaší společnosti za poslední rok po odečtení všech dani byl čtyři sta dvacet pět miliónů dolarů,"
přerušil ho jasně Nicholas. „To dělá přesně necelého půl procenta na výzkum životního prostředí - všechno samozřejmě odečitatelné z daní. Blahopřeji vám, pane
Kempe."
Ropný magnát vypadal zraněně a přesto pokračoval: „Nyní my, v
Orient Amex," opět zamával názvem své společnosti, „pracujeme stále pro lepší a kvalitnější budoucnost celého lidstva. Samozřejmě jsme si uvědomili, že chod hodin historie nemůžeme vrátit o sto let zpět. Nemůžeme se nechat zaslepit romantickými amatéry, jejichž uvažování založené na pouhém přání se snaží též mluvit do vědeckého výzkumu. K nim se připočítávají i takzvaní víkendoví vědci či pouliční vyvolávací konce světa..."
„Zkuste si vy volat Torrey Canyon," napověděl Nicholas jméno smutně proslulého tankeru, který se rozlomil v oceánu.
Ropný magnát se snažil potlačit nepříjemné mrazení v zádech a rychle pokračoval:
„.., kteří by chtěli, abychom přerušili výzkumný proces a výzkum revoluční technologie krakování nafty obohacené kadmiem. Tím můžeme prodloužit životnost světových zásob fosilního paliva snížením spotřeby o čtyřicet procent a tak prodloužit světu celkové zásoby o dalších dvacet let či více."
Moderátor se opět podíval na hodinky a ustřihl ho v. polovině řeči. Pak přehodil pozornost na Duncana Alexandera.
„Pane Alexandere, ten váš takzvaný ultratanker bude přepravovat ropu obohacenou kadmiem. Jakou odpověd máte pro pana Ber-ga?"
Duncan se usmál - byl to jeho úsměv přímo z hloubi duše:
„Když pan Berg pracoval na mém místě jako ředitel Christy
Marine, tak Golden Dawn měla být tím nejlepším nápadem na světě. Od té doby, co byl propuštěn, už je to náhle ta nejhorší idea."
Zasmáli se, a dokonce i jeden z kameramanů se neudržel auchechti se. Nicholas pocítil horký příval vzteku.
„Je Golden Dawn zařazena ve skupině AI podle pojišťovny
Lloyďs?" zeptal se moderátor.
„Christy Marine u této pojišťovny nežádala o zařazení do jejích seznamů - zorganizovali jsme si pojištění u jiných společností."
Dokonce i při svém vzteku musel Nicholas uznat Jak perfektně
„„ncan Alexander vše před kamerou zvládal.
Jak je bezpečná ta vaše loď, pane Alexandere?"
A nyní se Duncan pootočil a podíval se přímo přes stůl na
Nicka.
„Věřím tomu, že je tak bezpečná, jak ji ti nejlepší světoví architekti a inženýři při stavbě námořních lodi mohli zkonstruovat." Odmlčel se a v jeho očích se objevil škodolibý záblesk: Je tak bezpečná, že jsem se rozhodl zakončit tuto nesmyslnou kontroverzi ukázkou mé osobní důvěry."
„O jakou formu ukázky vaší důvěry se jedná, pane Alexande-re?"
vyzvídal moderátor, který konečně vycítil senzaci, po které tolik toužil - a tak se nedočkavě nakláněl kupředu.
„Na panenské plavbě Golden Dawn, kdy se bude vracet / Perského zálivu plně naložená ropou z El BarrasuJá, moje man/ciká a nevlastní syn budeme cestovat na její palubě posledních deset tisíc kilometrů její plavby - z Kapského Města u mysu Dobré naděje až do Galvestonu v Mexickém zálivu." Nicholas na něho zíral naprosto beze slov a mezitím Duncan pokračoval: „A tak jsem přesvědčený o tom, že Golden Dawn je schopna splnit svůj úkol v perfektním klidu a jistotě."
„Děkuji vám." Moderátor okamžitě rozpoznal ten správný moment konce programu. „Děkuji vám ještě jednou, pane

Alexande-re. Přesvědčil jste mě také a jsem si jistý, že jste přesvědčil i mnoho našich diváků. A teď se právě přesuneme do Washingtonu přes satelit, kde...“
V té chvíli zhaslo červené světélko na televizní kameře a
Nicholas už stál na nohou tváří v tvář svému zapřísáhlému nepříteli. Jeho vztek byl rozdmýchán ještě více tou skutečností, že ho Run-can přetrumfl tou obratnou divadelní scénou a navíc ho zasáhl ostřím výhrůžky šíleného nápadu: Peter se poplaví na Golden Dawn při té hazardní panenské plavbě.
„Rozhodně nevezmeš Petera na tu smrtonosnou past, kterou jsi vymyslel,“ zasyčel na něho.
„Takové je rozhodnutí jeho matky,“ odpověděl mu klidně Duncan.
.Jako dcera Arthura Christyho se rozhodla dát celé společnosti svou plnou podporu,“ a významně zdůraznil slovíčko plnou.
Rozhodně ti nedovolím, abys ohrozil život mého syna kvůli kaskadérským kouskům, které chceš předvádět před sdělovacími prostředky.“
Jsem si jistý, že se o to pokusíš,“ pokýval Duncan hlavou a usmál se. „Navíc jsem si jistý, že tvá snaha bude naprosto bezúspěšná - přesně tak jako pokusy o zastavení konstrukce Golden Dawn.“ Potom se k němu otočil zády a obrátil se na ředitele ropné společnosti: „Opravdu si myslím, že to bylo dobré - co říkáte?“
James Teacher podal naprosto přesvědčivé vysvětlení, z jakých důvodů si může počítat ty nejvyšší poplatky mezi londýnskými právníky a přitom mít stále pracovní stůl přeplněný vysoce důležitými složkami. Měl v ruce Nickovu naléhavou žádost pro kancelář soudu, která měla zajistit do sedmdesáti dvou hodin soudní příkaz, který by zakazoval Chantelle
Alexanderové vzít s sebou svého syna z prvního manželství, Petera Nicholase Berga ve stáří dvanácti let, na cestu z Kapského Města v Jihoafrické republice do Galvestonu ve státě Texas na palubě ropného tankeru Golden Dawn, anebo preventivně zakázat shora řečené Chantelle Alexanderové povolit tomuto dítěti jakoukoliv cestu na palubě shora řečeného plavidla.
Soudce vyslechl tuto žádost během přerušení kriminálního případu mladého poštovního úředníka obžalovaného z několikanásobného znásilnění. Soudcova pracovna byla obložena dřevěným ostěním, policemi plnými knih a přeplněná dalšími právníky obou stran, soudním registrem a také mohutným zjevem samotného soudce.
Ještě v paruce a soudním taláru z veřejného líčení soudce rychle pročetl psanou žádost obou stran a vyslechl Jamese Tcachera a jeho krátký přednes všech důkazů hovořících pro. Na to reagoval pravák druhé strany s jejich okamžitým vyvracením. Soudce se nakonec otočil k Chantelle.
„Pani Alexanderová,“ a jeho tvrdý výraz se trochu pozměnil,když pohlédl na tu úžasnou krásu, která seděla ostýchavě před ním. „milujete svého syna?“
„Víc než cokoliv jiného ve svém životě,“ odpověděla a vzhlédla k němu s naprosto klidným pohledem svých temných, hlubokých očí.
„A máte pocit radosti, že ho můžete vzít s sebou na takovou cestu?“
„Jsem dcerou námořníka. Pokud by tam číhalo nějaké nebezpečí, věděla bych o tom. Jsem opravdu šťastná, že mohu vzít svého syna s sebou.“
Soudce přikývl a na chvíli se opět zadíval do papírů na stole.
„Pokud rozumím těmto okolnostem, pane Teachere, matce bylo dítě svěřeno do péče.“
„Ano, vážený soude. Ale otec je stále jeho poručník.“
„Toho jsem si plně vědom, děkuji,“ odsekl kysele. Opět se na chvíli odmlčel, aby vyhlásil konečné rozhodnutí soudu.
„Zaobírali jsme se tím faktem, že se dítěti nestane žádné újmy a jeho bezpečnost nebude ohrožena. Také bylo prokázáno, že plánovaná cesta se bude konat během školních prázdnin, takže nebude příčinou žádného zameškání školní výuky. Na druhé straně nevyšlo najevo, že by žadatel mohl prokázat nějaké závažné pochybnosti o bezpečnosti řečeného plavidla, na kterém se tato cesta má konat. Zdá se, že se jedná o naprosto moderní loď, vybavenou posledními technickými vymoženostmi.
Schválením této žádosti by se v mém pohledu uložilo neoprávněně těžké břemeno na matku dítěte.“
Otočil se v křesle, aby se podíval do tváří Nicholase Berga a
Jamese Tea-chera. „Obávám se, že nevidím žádné závažné důvody, abych podpořil vaši žádost.“
Na zadním sedadle luxusního bentleye malý právník omluvně mumlal. „Samozřejmě že měl pravdu, Nicholasi.
Na jeho místě bych udělal to samé. Tyhle rodinné problémy mezi rozvedenými...“
Nicholas neposlouchal. „Co by se stalo, kdybych vzal Petera a odletěl s ním na Bermudy či do Států?“
„Unést ho?!“ James Teacher svým hlasem poskočil o celou oktávu a chytil Nicka za loket v opravdovém zděšení.
„Prosím vás, pane, vůbec na nic takového ani nemyslete. Policie by na vás už dávno čekala. Můj Bože!“ Zavrtěl se nešťastně na sedadle. „Ani na to nemohu myslet, co by se všechno mohlo stát. Nejenom že vás klidně vrazí do vězení, ale vaše bývalá manželka může klidně získat rozhodnutí soudu o tom, že už nesmíte svého syna nikdy vidět. Navíc byste přišel i o poručnictví a potom svého syna naprosto ztratíte,
Nicholasi. Nedělejte to, snažně vás prosím!“
Procítěně poplácal Nicholase po ruce: „To byste jim přímo nahrával.“ Konečně si oddechl a převedl svou pozornost na kufřík, který mu ležel na klíně.
„Můžeme se opět podívat na nejposlednější verzi smlouvy o prodeji?“ zeptal se. „Víte dobře, že nemáme moc času.“
Aniž čekal na odpověď, začal předčítat úvod celé smlouvy, kterým se přesunou veškerá aktiva a pasíva společnosti Océan Towage and Sal-vage na ředitele Bank of East jako zástupce nejmenovaných stran.
Nick sklesle zapadl do vzdáleného rohu sedadla a zíral zamyšleně z okna vozu na hustý provoz okolo
Trafalgar Square s poletujícími hejny holubů a mraky turistů, ženoucími se všemi směry.

„Potřebuji získat čas," prohlásil náhle Nicholas a malý právník se zarazil uprostřed věty a zděšeně na něho zíral.
„Nerozuměl jsem vám."
„Chci, abyste našel cestu, jak šejky pozdržet."
„Dobrý Bože, člověče!" James Teacher vypadal opravdu šokován.
„Už na tom pracuji téměř celý měsíc - čtyři tvrdé týdny a pomalu jsou už zralí na podpis," až se zajíkal, když si vzpomněl na ty dlouhé hodiny hrůzného dohadování. „Každý řádek této smlouvy je napsán prakticky mou krví."
„Potřebuji mít v ruce kontrolu svých vlečných lodí. Musím mít volnost k tomu, abych mohl reagovat..."
„Nicholasi, mluvíme ale o sedmi miliónech dolarů."
„Mluvíme o mém synovi," připomenul tiše Nick. „Můžete je nějak pozdržet?"
„Ano, samozřejmě že mohu, pokud je to přesně to, co opravdu chcete." James Teacher unaveně zavřel celou složku na svém klíně. „Na jak dlouho?"
„Šest týdnů - to bude stačit na to, aby Golden Dawn zakončila svou panenskou plavbu s úspěchem nebo bez."
„Uvědomujete si, že to může vyhodit do vzduchu celé jednání?"
„Ano, jsem si toho vědom."
„Jste si též vědom, že tu už není žádný další zájemce?"
„Ano."
Potom už seděli potichu, dokud se vůz nezastavil před budovou banky v Curzon Street, kde vystoupili na chodník.
„Jste si absolutně jistý?" optal se měkce Teacher.
„Udělejte to přesně tak, jak jsem řekl," přikývl Nicholas a vrátný jim držel dokořán otevřené vstupní dveře z bronzu a skla.
Bermudy prosadily svou uklidňující atmosféru v tu chvíli, kdy
Nicholas vystoupil z letadla do tohoto komfortního, čistého prostředí plného tepla a zářícího slunce.
Bernard Wackie mu vyslal naproti svou úžasnou sekretářku medové barvy, která ho přivítala. Měla na sobě tenké plátěné šaty barvy čerstvě rozříznutého ananasu a oslňující úsměv bílých zubů.
„Pan Wackie na vás čeká v bance, pane."
„Zbláznil ses, Nicholasi?" pozdravil ho rozčileně Bernard.
„Jimmy Teacher mi už nahlásil, že jsi ty Araby vykopal. Řekni mi, prosím tě, že to není žádná pravda?"
„Ale prosím tě, Bernarde," Nick soustrastně pokýval hlavou a snažil se ho uklidnit poplácáním na rameno. „Tvůj podíl na celé operaci by bylo pouhých mizerných deset procent z částky sedmi miliónů."
„Takže jsi to opravdu udělal!" zaskučel Bernard a snažil se vyprostit ruku z Nickova sevření. „Takže jsi to opravdu posral."
„Šejkové nás ošklivě mačkali už přes měsíc, Bernie, chlapče.
Tak zkusím, ať si ochutnají té samé medicíny - a víš, co ti můžu říct? Líbí se jim to. Ten jejich princ se najednou přestal válet na gauči, posadil se a vlastně prvně projevil skutečný zájem.
Zdálo se mi, že poprvé během celého jednání mluvíme stejnou řečí. Neboj se, budou pořád kolem - i za těch šest týdnů ode dneška."
„Ale proč? Vůbec tomu nerozumím. Vysvětli mi, proč jsi to udělal."
„Pojď se mnou a já ti to vysvětlím."
V kanceláři se Nick zastavil nad mapou zemských oceánů, zakrytou plexisklem, a pečlivě ji studoval celých pět minut, aniž promluvil.
„Tady je poslední pozice Sea Witch, která postupuje opravdu velice dobře."
Zelené plastické kolečko s číslem vlečné lodi bylo usazeno uprostřed Atlantiku.
„Ozvala se před dvěma hodinami." přikývl Bernie a potom dodal s profesionálním zájmem: „Jak zvládla ty zkoušky na moři?"
„Objevily se obvyklé mouchy, které se musely vychytat, a to mě zdrželo v St. Nazaire tak dlouho.
Všechno je ale už v naprostém pořádku a představ si, že i
Jules se do ní zamiloval."
„Je to pořád ten nejlepší kapitán v naší branži."
Ale pozornost Nicholase se už přesunula na druhou polovinu zeměkoule.
„Warlockje stále na Mauriciu," a tón jeho hlasu zazněl ostře.
„Musel jsem tam dostat letecky novou armaturu pro hlavní generátor. Byla to opravdu smůla, že se to stalo v Bohem opuštěné části světa."
„Kdy bude schopná vyplout?"
„David Allen slibuje zítřejší poledne. Chceš mu poslat telex, aby to upřesnil?"
„Později." Nicholas olízl opatrně konec viržinka, aniž zdvihl oči od mapy. V duchu kalkuloval vzdálenosti, mořské proudy a rychlosti.
„Jak je na tom Golden Dawn?" zeptal se a zapálil si, zatímco poslouchal Bernardovy odpovědi.
„Přídavné nádrže byly dopraveny k novému přístavišti společnosti Orient Amex v El Barrasu před třemi týdny." Bernie vzal do ruky ukazovátko a dotkl se horní strany hluboce vykrojeného Perského zálivu.
„Plné ropy čekaly v přístavišti na příjezd Golden Dawn."
Na chvíli Nicholas uvažoval, jaký to byl těžký úkol dotáhnout čtyři gigantické nádrže z Japonska až do těchto míst.
Potom ale přerušil tok myšlenek a raději se zaposlouchal do toho, co mu vypráví
Bernard.
„Golden Dawn se tam objevila minulý čtvrtek a podle mého agenta v El Barrasu si je napojila a vyrazila na cestu během

tří hodin.“ Bernard posunul ukazovátko dolů, směrem na jih k africkému kontinentu.
„Nemám žádné další zprávy, ale pokud udržuje rychlost svých dvacet dva uzlů, potom by se mohla nacházet nčkde u pobřeží Mosambiku, možná už minula Lourenco Marques či
Ma-puto. nebo jak to zase přejmenovali.
Za pár dní by se měla objevil u jihu Afriky. Zprávu dostanu přesně, až jí dovezou poštu při průjezdu okolo Kapského Města.“
„A cestující,“ chmurné dodal Nicholas. Věděl dobře, že Peter aChaniellejsou už v Kapském Městě.
Mluvil po telefonu se synem minulou noc a Peter byl divoce rozrušen tou nádhernou vyhlídkou plavby na ultratankeru.
„Bude to naprosto úžasné, táti,“ a hlas mu poskakoval nadšením a také už projevující se pubertou.
„A dostaneme se, táti, na tanker helikoptérou.“
Bernard Wackie změnil předmět jejich rozhovoru tím, že vzal do rukou celou kupu telcxových zpráv a rychleji prolistoval.
..Dobře, mám tu potvrzený kontrakt na pohotovostní stav pro
Sea Witch, připravenou pro případ potřeby.“
Nicholas přikývl a obsah nové smlouvy znal. Jules Levoisin se svou novou tažnou lodí má být připravený k vlečení tří pobřežních vrtných ropných plošin, které právě pracovaly kdesi ve Floridském zálivu, připomínajícím spíše loket mělké vody sevřený bažinatým jižním zakončením flo-ridského výběžku a řadou písečných ostrůvků Florida Keys. „Je to neuvěřitelné, že se dá použít vlečná loď stavěná pro oceán s motorem o dvaadvaceti tisících koňských silách jako záloha pro ropnou vrtnou plošinu,“ a
Bernard položil všechno zpátky na stůl. Nemohl už dále zakrývat své podráždění: „Jules se bude dloubat v nose a hrát si na chůvu. Navíc se ti ještě vzbouří posádka a přitom ztratíš peníze. Denní pronájem ti nepokryje ani režii.“
Bude sedět přesně tam, kde to chci já,“ ujasnil mu Nicholas přesunul svůj pohled na maličkou tečku ostrova ztraceného uprostřed Indického oceánu. „Teď je na řadě
Warlock.“
Dobře ledy: Warlock.“ A Bemie sáhl po další složce. „Nabídl isem ho do výběrového řízení pro tažení na otevřeném moři.“
„Zruš to,“ řekl Nick. „Jakmile David Allen opraví generátor, tak chci, aby se hnal na maximu v zeleném ke Kapskému Městu.“
„Ke Kapskému Městu - na maximu?“ Bernard na něho nevěřícně zíral. „Bože můj, Nicholasi, co je s tebou?“
Nebude sice schopná dohnat Golden Dawn, než objede jižní cíp
Afriky, ale chci, aby ji sledovala.“
„Nicku, ty ses zbláznil - víš, kolik to bude stát?“
„Pokud se Golden Dawn dostane do problémů, tak Warlock bude za ní pouze den nebo dva. Řekni Davidovi, že se stane jejím stínem po celou cestu až. do Galveslonu v
Texasu.“
„Nicholasi, už se ti ta celá věc vymyká z rukou. Jsi tím jako posedlý. Vzpamatuj se už, proboha!“
„Se svou superrychlostí se k ní Warlock dostane ještě před tím, než vpluje do...“
„Poslouchej mě zase ty. Nicku. Pojď si to znovu pořádně promyslet. Šance, že Golden Dawn utrpí nějaké strukturální poškozeni nebo že dojde k takové havárii, která ji ochromí na její pr.r.cnské plavbě - je asi tak sto ku jedné, co říkáš? Je to vysoký poměr?“
„Ani ne, zdá se mi to správné,“ přikývl Nicholas. „Sto ku jedné.“
„Kolik bude stát držení jedné tažné lodě v záloze, když je režie patnáct set dolarů denně - a cesty druhé okolo poloviny světa na maximu ekonomického výkonu?“ a
Bernard teatrálně stáhl obočí. Přijde tě to na čtvrt miliónu dolarů, pokud vezmeš v potaz i ztrátu výdělků obou lodí - to je minimum, co tě to bude stát. Cožpak jsi už úplně ztratil respekt k penězům?“
„Tak už konečně chápeš, proč jsem musel pozdržet ty šejky,“
usmál se Nicholas. „Rozhodně jsem nemohl vsadit jejich peníze na šanci sto ku jedné - ale ještě se nejedná o jejich peníze. Jsou pořád moje. Sea Witch a Warlock nejsou jejich lodě -jsou moje. Peter n ní jejich syn, ale můj.“
e'
„Vidím, že to myslíš vážně,“ pokyvoval nevěřícně hlavou
Bernard. „Už tomu věřím.“
„Tak vidíš,“ pochválil ho Nick. „Mám pravdu, jako vždy. A teď už posli telex Davidovi a zeptej se ho na předpokládaný příjezd do Kapského Města.“
Samantha Silverová měla ručník stočený okolo hlavy jako turban
Vlasy byly stále vlhké, promyté luxusním šampónem. Další osuš^ ku měla obtočenou okolo těla pod pažemi, takže vypadala jako oblečená do malajského sarongu. Stála celá rozpařená z horké vody ve vaně, voněla přepychovým mýdlem a tělovým pudrem.
Po dlouhém pobytu v terénu se musela ve vaně doslova odmo-čit, aby se zbavila soli a pachu mořské vegetace ze svých pórů. Dokonce i floridské bahno stále cítila pod svými nehty.
Nalila těsto do rozpáleného oleje na pánvičce a zavolala:
„Kolik vaflí jsi schopný sníst?“
Vyšel z koupelny, mokrý ručník okolo pasu. Zarazil se ve dveřích a zašklebil se: „Kolik jich budeš mít?“ Pořád si ale ještě nemohla zvyknout na ten jeho podivný australský přízvuk.

Stál tam opálený dozlatova jako ona. Vlasy na koncích sluncem vybělené, ještě mokré ze sprchy mu visely až do tváře. Pracovalo se jim dobře a hodně se od něho naučila. Jejich spolupráce je postupně zahnala do větší intimity, která se zdála nevyhnutelnou. Ve své bolesti se k němu automaticky přimkla a hledala u něho útěchu - a možná také Nickovi natruc. Přesto ale i teď, kdyby otočila hlavu pryč, rozhodně by nebyla schopná si představit jeho vizáž. Dokonce se musela i snažit, aby se rozpomněla na jeho jméno - Dennis, samozřejmě, doktor Dennis 0'Connor.
Odpoutala se ode všeho, a jako by ji obal z nerozbitného skla odděloval od skutečného světa. Pouze předstírala veškerou činnost -jako práci, hru, jídlo a spánek, smích nebo milování - všechno ale byla pouhá přetvářka.
Dennis ji sledoval ze dveří koupelny s tím trochu zmateným výšeni v obličeji. Byl to výraz člověka, který se dívá na někoho, Ido se topí, a nemá možnost mu nějak pomoci.
Samantha sebou trhla. „Budou hotovy ve dvou minutách," vyhrkla a doktor zmizel v ložnici, aby se oblékl.
Vytáhla hotovou vafli na talíř a nalila do oleje další porci těsta.
Zazvonil vedle ní telefon, a tak si olízla prsty do čistá a zdvihla sluchátko.
.Samantha Silverová," ozvala se.
„Díky Bohu. Už jsem myslel, že se zblázním. Co se ti stalo, miláčku?"
Ucítila, jak její podlamují kolena, a ztěžka dosedla na jednu ze židlí v kuchyni. „Samantho, slyšíš mě?"
Otevřela ústa, ale žádný zvuk nevycházel.
„Řekni mi, co se stalo..." Viděla jeho tvář naprosto jasně před očima. Pamatovala si každý detail těch čistých zelených očí pod hustým obočím i obrys lícních kostí a brady. Zvuk jeho nádherného hlasu ji roztřásl.
„Samantho!"
„Jak se má tvá manželka, Nicholasi?" zeptala se tiše a měkce -na druhé straně zavládlo ticho. Držela sluchátko u ucha oběma rukama a poslouchala to hrůzně dlouhé mlčení. Jednalo se pouze o pár vteřin, ale trvalo to dlouho. Jednou či dvakrát ve slabých chvilkách za poslední dva týdny se snažila sama sebe přesvědčit, že to není pravda. Ze se jednalo o pouhou lest a pomstu prolhané ženy. Nyní její ale potvrdilo mimo jakoukoliv pochybnost, že její instinkt byl správný.
To ticho se stalo důkazem, že se přiznává. Cekala připravená na další lež, o které věděla, že zákonitě musí přijít.
„Pomůže ti, když ti řeknu, že tě miluji?" optal se s citem a
Samantha odpovědět nemohla. I v tomto stavu naprostého rozrušení pocítila ten úžasný pocit úlevy.
Nelhal. V tu chvíli to bylo to nejdůležitější v celém jejím životě. Opravdu nelhal. Cítila, že kdesi hluboko v jejím nitru se cosi začíná trhat.
Ramena její křečovitě rozechvěla.
..Přijedu si pro tebe," promluvil do ticha.
„Nebudu tady," zašeptala, ale cítila, jak jí to postupuje do krku a není schopná to nějak potlačit.
Předtím vůbec neplakala, snažila se vše udržet bezpečně ukryté ve svém nitru - ale nyní první vzlyk vyletěl, a tak oběma rukama práskla se sluchátkem do vidlice.
Postavila se, celá strnulá se divoce třásla a slzy jí tekly po tvářích tak, až odkapávaly z brady.
Dennis vešel do kuchyně za ní a právě si zastrkával košili do kalhot. Vlasy se mu mokře blýskaly a ukazovaly rovné linky hřebenu.
„Kdo to byl?" optal se jen tak mimochodem a náhle se s úděsem zarazil.
„Co se děje, lásko?" Zamířil k ní: „Pojd sem, pojd."
„Nesahej na mě prosím," křečovitě šeptla a to ho překvapilo.
Znejistěl. „Právě mi došlo mléko,"
oznámila a ani se neotočila. „Mohl bys pro ně zajet do obchodu?"
V době, než se Dennis vrátil, už byla oblečená, tvář opláchnutou a šátek zavázaný okolo hlavy jako cikánka. Žvýkali v tichosti nechutné studené vafle, dokud nepromluvila.
„Dennisi, musíme si promluvit..."
„Ale ne," usmál se na ni. „Je to v pořádku, Sammy. Nemusíš vůbec nic takového říkat. Rozhodně jsem se měl pohnout už dávno."
„Díky."
„Byl to Nicholas, že ano?"
teď litovala, že mu to řekla. Tenkrát ale pro ni bylo opravdu životně důležité, aby si s někým blízkým mohla promluvit.
Přikývla a v jeho hlase se ozval osten žárlivosti.
„Rád bych toho bastarda trefil do huby."
„Však jsme mu to oplatili, že ano?" zasmála se, ale nebylo to nic přesvědčivého. Ani se nesnažila úsměv na tváři udržet.
„Sammy, chtěl bych. abys věděla, že pro mě to bylo jenom další běžné rychlé ukvartýrování se."
„Vím to," přikývla a impulzivně se natáhla a sevřela mu ruku.
„A díky za tvé pochopení - nebude ti ale vadit, když už o tom nebudeme mluvit?"
Peter Berg se kroutil v bezpečnostních pásech, aby se mohl co nejvíce přitisknout ke kulatým okénkům z plexiskla v trupu obří helikoptéry Sikorsky.
Noc byla černočerná.
Naproti v kabině stál hlavní inženýr v otevřených dveřích a vítr mu cloumal s jasně oranžovou kombinézou, která se třepotala po celem jeho těle. Otočil se a zašklebil se na chlapce. Zamával rukama a ukončil vystrčeným palcem, ukazujícím dolů. Nedalo se vůbec promluvit v rachotu a řevu větru, motoru a rotoru.
Helikoptéra se pomalu zastavila a Peter polkl úžasem, když zahlédl celou loď.
Všechna světla na ní svítila, řada po řadě perfektně vynikala osvětlená podlaží té obrovské nástavby na zádi. Čněla do výše, ve které se právě helikoptéra vznášela, a zdálo se. že celý tanker se táhne až kamsi k černému horizontu. Paluba

byla osvětlená řadami zakrytých světel a připomínala mu pouliční svítilny opuštěného města. Opravdu mu připadala nekonečná jako obrovské město roztažené do dálky a čnějící k nebi.
Helikoptéra pod vedením zkušeného letového inženýra pomalu dosedala směrem k bílému kruhu heliportu, který se mu zdál jako terč. Pilot odborně zkoordinoval svůj sestup s rychlostí pohybu celého tankeru, který se hnal kupředu svou nejvyšší ekonomickou rychlostí dvaceti dvou uzlů. Peter se horlivě už dopředu našprtal veškerá čísla, která s tankerem souvisela.
Paluba se pohybovala se vzpiravou majestátností proti vzdutí vysokých vln okolo mysu Dobré naděje a celý kolos si razil cestu do vod Atlantského oceánu.
Pilot odhadoval správné dosednutí při silném severozápadním příčném větru a z necelých dvaceti metrů už Peter mohl vidět palubu téměř ve stejné výši jako hladina moře. Táhla ji dolů obrovská váha nádrží s ropou. Vlna, která se pravidelně každých pár vteřin přehnala, se dostala přes okraj a zanechávala za sebou stopu jako rozlité mléko. Bílá a napěněná se objevila ve světlech, než v kaskádách zmizela přes boky zpět.
Obrovská masa Golden Dawn se nedala nijak pohupovat oceá-“cmjako ostatní lodě. Její pohyb byl naprosto razantní a neohrozi365
telně mohutná příď drtila veškeré snahy moře, rozmělňovala vodu a odhazovala na stranu.
Peter už byl na lodi ještě před tím, než uměl chodit. Také se stal mořským stvořením. Jeho oči sice vše pozorovaly, ale nebyly dostatečné vycvičené, takže si nevšiml, jak dlouhá a široká paluba přece jenom pracuje.
Vedle Petera sedel na lavici Duncan Alexander, který dobře věděl, jak pozorovat pohyb lodi. Snažil se postřehnout krouceni a hrbení celé konstrukce tankeru, které ale nebylo nezkušeným okem postřehnutelné, takže Duncan stačil zamrkat a podíval se ještě jednou. Od přídě k zádi měřila téměř dva a půl kilometru a její hmotnost tvořily z největší části právě ty přídavné nádrže, které držely na svých místech velice složitým systémem konstrukce celého trupu. Vpřed je unášel obrovský tlak pohonné jednotky na zádi. Malý, naprosto nezávislý pohyb každé ze čtyř nádrží tu byl, takže celá paluba se kroutila podle toho, jak se nádrže právě pohybovaly. Navíc se napínala jako luk při překonávání mořských vln pod sebou. Vrcholy hřebenů moře byly od sebe vzdáleny asi půl kilometru, takže Golden Dawn překračovala svým kýlem vždy čtyři celé sestavy tohoto vlnění. Vzdmutí se snažilo celou konstrukci nadzdvihnout, proti tomu však bojovala mrtvá váha nákladu, a tak přizpůsobivá ocel musela svou pružností obří síle moře odolávat.
Žádný trup lodi není kompletně strnulý, vždy se počítá s ohebností, která též byla součástí původního návrhu tohoto ultratanke-ru, ale celý design v tomto případě byl změněn. Duncan Alexander ušetřil téměř dva tisíce tun oceli jenom tím, že zredukoval zesílení centrálního pilíře, u kterého byly zakotveny všechny čtyři nádrže dohromady, a navíc odmítl zdvojení pláště těchto nádrží. Oholil základní konstrukce Golden Dawn až ke spodnímu limitu konstrukční bezpečnosti, ke kterému musel své vlastní architekty přímo donutit. Potom si pronajal Japonce, aby znovu překontrolovali cely návrh. Vyjádřili se souhlasně k celkovému řešení, ale s plným respektem se zmínili i o tom, že nikdo na světě ještě nepřepravil milión tun ropy najeden zátah.
Helikoptéra konečně dosedla s jemným zhoupnutím na izolované zelené palubě pokryté silným nátěrem plastiku, který zabraňoval jakémukoliv jiskření. Stačí jedno jediné zrnko písku zadřené mezi koženou podrážku a holou ocel, a malá jiskra může roznítit explozi ve vzduchu prosyceném ropnými výpary.
Okamžitě se k nim hnala celá skupina osob, přikrčených pod svistícím rotorem. Veškerá zavazadla v síti pod trupem odvlekli pryč a zároveň silné ruce uchopily
Petera, aby ho vtáhly na palubu.
Stál tam a mrkal očima v záři reflektorů a krčil nosem při prvním setkání s tím charakteristickým pachem tankeru. Ten se vzná-Sel a pronikal lodí všude - cítili ho v jídle, v nábytku, oblečení, ve vlasech i na pokožce.
Všechno jako by bylo naloženo v tomto slabém, ale štiplavém chemickém zápachu chudé směsi ropných výparů, které se dostávaly ventilačními otvory ven z nádrží.
Společné se vzduchem tvořily výbušnou směs pouze za velmi omezených podmínek. Mnoho vzduchu mělo za následek směs chudou, kdežto převládající výpary ji tvořily zase moc bohatou. Ale ani jeden z těchto dvou extrémů nebyl vznětlivý a ani nevybuchoval.
Chantelle Alexanderová se objevila jako další na řadě u východu z helikoptéry a okamžitě dodala osvětlené scéně záblesk elegance. Mezi obyčejnou konstrukční ocelí a ošklivou funkční mašinérií tam stála v temně zeleném přiléhavém kalhotovém kostýmu, připomínajícím kombinézu, s jasným značkovým šálem Jean Patou přes hlavu. Dva lodní důstojníci se okamžitě objevili po každé straně a rychle ji odváděli ke stavbě čnějící na zádi, pryč od toho divokého a ostrého větru, pryč od řvoucího motoru helikoptéry.
Duncan Alexander ji následoval a okamžitě si rychle potřásl rukou s prvním důstojníkem.
..Vyřizuji pouze zdvořilý pozdrav na přivítanou, který posílá kapitán Randle, pane. Nemůže opustit velitelský můstek, zatímco je tanker ve vnitřním kanálu.“
..Rozumím,“ a Duncan blýskl tím omračujícím úsměvem. Obrovský tanker se hnal mořem - plně naložený zasahoval až do hloubky téměř čtyřiceti metrů a dostal se nyní relativně blízko k pobřeží. Tato vzdálenost ale stále ještě byla dostatečně obepřpf k hrozícím skaliskům mysu Dobré naděje, místu rodících se vln a a divokých mořských proudů.
Duncan Alexander rozhodl „ Chantelle nesmí být vystavena nadměrnému a uši trhajícímu hliii0 při letu ani o vteřinu déle, než bylo nutno.
Proto musela Golden Dawn najet na bližší trasu k pevnině, zvanou vnitřní kanál. Ten se až nebezpečně přibližoval k hlídající skále jediného ostrova m-jmenovaného
Robben Island, ležícího uprostřed zátoky
Table Bav Jinak se též proslavil vězením, kde spřádali své idylické plány od. souzení stoupenci komunistických idejí v Jihoafrické republice.

Ještě než se helikoptéra zdvihla a obloukem zmizela směrem ke vzdálené záři Kapského Města pod temnou siluetou hranaté hory se příď tankeru velice rychle stočila zase zpět směrem k západu! Duncan si dovedl představit tu úlevu, jakou pocítil kapitán Randle, když mohl dát příkaz o změně kurzu do otevřeného Atlantského oceánu s podstatně jistějšími hloubkami než tady u pobřeží.
Duncan se opět usmál a chtěl chytit Petera za ruku.
„Půjdeme, můj chlapče."
„Jsem naprosto v pořádku, pane."
Peter se velice zkušeně vyhnul nabídnuté ruce s úsměvem ve tváři, který prozrazoval jeho divoké vzrušení, že se konečně pohybuje na palubě jako opravdový muž.
Poskakoval s tou neutuchající energií malého chlapce. Duncan Alexander v srdci pocítil znechucení.
Možná ani to ne - snad to byl čistý vztek, že to Bergovo štěně ho zase dostalo. Postupovali za sebou po ocelovém úzkém můstku a dítě je vedlo. Nikdy se mu nedokázal přiblížit - i když na začátku se o to opravdu usilovně snažil.
Nakonec ale přece jenom Duncan svůj vztek potlačil, když se rozpomenul na ten překrásný okamžik, kdy použil toto dítě k perfektnímu úderu Bergovi rovnou do tváře, a tím mu sebral všechen vítr z plachet.
Berg se až moc obával o toho svého spratka, a tak se už určití nemohl o nic jiného starat. Následoval
Chantelle a dítě do spleti koridorů zádové nástavby, zářících chromém a plastikem. Rozhodně bylo těžké uvažovat uvnitř o palubách a lodních příčkách ve správném smyslu slova než o podlažích a obyčejných stěnách. Vše připomínalo moderní obytný blok, kde i výtah je vynesl tiše tu vchle celých pět pater nahoru až k velitelskému můstku.
Rozhodně zařízení uvnitř tu zakrývalo nepochopitelnou skutečnost, že <,e ocitli na plující lodi.
Na samotném můstku byli tak vysoko od mořské hladiny, že prakticky vodu ani nezahlédli. Světla na palubě se vypnula, jakmile helikoptéra zmizela. Temnota noci je obklopila a veškeré zvuky utěsňovala tlustá zdvojená okna, která zvyšovala pocit klidu a naprosté izolace. Vzdálená světla na přídi spíše připomínala hvězdy nad obzorem a jemná zhoupnutí se pocítit ani nedala.
Kapitánem lodi se stal muž, kterého si Duncan Alexander sám vyhrál. Velení této vlajkové lodi celé společnosti Christy Marine měl převzít do rukou sám Basil
Reilly, nejstarší kapitán v celé flotile.
Toho však objevil Berg, a proto Duncan využil katastrofy
Golden Adventurer, aby ho donutil k předčasnému penzionování.
Randle byl v jádru mladý pro tak velkou zodpovědnost - věkem trochu přes třicet. Jeho trénink a veškerá doporučení byly ovšem perfektní a graduoval s vyznamenáním na tankerové škole ve Francii.
Ti nejvyšší zde získávali praxi v opravdu realistických podmínkách, kde se učili zvládat řízení těchto podivných gigantů na chytře konstruovaných jezerech s plovoucími modely tankerů o délce deseti metrů. V jejich rukou modely reagovaly s charakteristikami opravdové lodi a zároveň s nimi adepti vjížděli i do přístavů zkonstruovaných v přesném měřítku podle skutečnosti.
Protože mu Duncan svěřil velení této lodi, stal se jeho pevným spojencem. Opravdu tvrdohlavě obhajoval celou koncepci a design mohutného tankeru, když mu reportéři, pohánění bičem obvinění Nicholase
Berga, kladli záludné otázky. Byl loajální, a to právě převážilo v očích Duncana misku vah, kde na druhé straně stálo jeho mládí a nezkušenost.
Hnal se k výtahu, aby přivítal tak důležité návštěvníky, kteří právě vstoupili na toto prostorné a zářivě moderní velitelské stanoviš-te. Menší postavy, ale podsaditý, s býčí šíjí a mírně předsunutou hranatou čelistí, která ukazovala pevné odhodlání či jasnou tvrdo-'„^ost. Jeho přivítání byla ta správná směs - přesně na rozhraní mezi srdečností a servilitou. Duncan si též spokojeně povšiml
„ i toho malého chlapce vítal s opatrným respektem. Randle o i e asi přemýšlel a dobře věděl, že jednoho dne z dítěte může být velký šéf celé Christy Marine. Uuncan měl rád muže, kteří mysleli tál'
daleko a jasně dopředu, ale Randle nebyl zase zkušený natolik abv mohl zareagovat na Petera
Berga.
„Mohl bych vidět vaši strojovnu, kapitáne?"
„To myslíš právě teďd?"
„Ano," pro Petera ta otázka zněla naprosto přebytečně. „Pokud vám to nevadí, pane," dodal rychle.
Dnešek pro něho znamenalo dělal a objevovat, kdežto zítřek byl stále ještě ztracen v oparu blízké budoucnosti. Právě teď - to mu vyhovovalo.
„Tak dobře," uznal kapitán, když si uvědomil, že jeho požadavek je smrtelně vážný, a navíc pochopil, že tenhle mladý muž se nedá jen tak odbýt. „Během noci tam vše řídí automatika, takže nikdo ve strojovně není. Rozhodně by nebylo fér vzbudit inženýra -že ano? Máme za sebou den tvrdé práce."
„To máte pravdu," kývl Peter s hořkostí, ale přístupný takovému argumentu.
„Jsem si ale jistý, že šéf strojovny bude přímo nadšený a vezme si tě tam jako hosta hned zítra po snídani."
Ve strojovně vládl Skot, který měl sám tři syny doma v
Glasgowě, a ten nejmladší se věkem shodoval s Peterem. Byl přímo nadšen. Do dvaceti čtyř hodin se Peter stal miláčkem celé lodi, a dokonce mu upravili i modrou pracovní kombinézu. Na ni přes záda mu malajský stevard vyšil celé jméno .PETER
BERG'. Na hlavě měl jasně žlutou přilbu, kterou nosil furiantsky na stranu ve stejném úhlu jako šéf strojovny. Chumáč cupaniny mu čouhal ze zadní kapsy, aby si kdykoliv mohl otřít ruce. Právě si z nich stíral vazelínu, když pomáhal jednomu z mechaniků čistit palivové filtry - ten nejšpinavější džob na palubě, ale zato obrovská legrace.
Strojovna se mu zdála tím nejkrásnějším místem na světě ^ pev^

ne kamarádství všech, nekonečná dodávka sendvičů a kakaa i stály dostatek vazelíny a oleje, který z muže dělal profesionála. Přesto se ale snažil zhlédnout vše.
Každé ráno vyrazil společně s prvním důstojníkem na inspekci.
Začali na přídi a pomalu se propracovávali zpět. Kontrolovali každou nádrž, každý ventil a každý těžký hydraulický záchyt, který přidržoval přídavné nádrže na svých místech u hlavního rámu trůnu tankeru. Nejdůležitější ze všeho se stala kontrola měřidel každého oddělení, která perfektně ukazovala složení směsi výparů v prázdném prostoru uvnitř ropných nádrží pod hlavní palubou.
Golden Dawn používala inertního systému, který držel zachycené výpary na výši bohaté směsi a tím v bezpečném stavu. Výfukové plyny motoru tankeru byly zachyceny, protlačeny filtry a proprány tak, aby se odstranily ty podstatné součásti prvků způsobujících korozi. Výsledek, téměř čistý kysličník uhličitý a uhelnatý, se dopravoval do prázdných prostor přídavných nádrží s ropou. Odpařující se plyny těkavých prvků v ropě se mísily s těmito čistými výfukovými plyny a společně formovaly velice bohatou, na kyslík naprosto chudou a ne výbušnou směs.
Mohlo se ale stát, že jakákoliv netěsnost v jednom ze stovky ventilů a spojů v potrubí může propustit vzduch do nádrže, proto byla neustálá kontrola naprosto bezpodmínečná. Skládala se z elektronického monitorování každé nádrže a denní fyzické inspekce, při které nyní Peter asistoval.
Obvykle opustil prvního důstojníka, když se vrátili na zaď, a pokračoval v průběhu dne s dvoučlennou osádkou hlavní čerpací stanice.
Odtud se všechny nádrže monitorovaly, kontrolovaly, pumpovaly a překládaly, aby se proud inertních plynů udržoval v rovnováze. Ropa se hnala gigantickými odstředivými čerpadly, čímž se mohl náklad nádrží měnit a rovnoměrně rozložit po celém tankeru v případě různých změn - zvláště důležité v případě jedné nebo více nádrží odtažených k vyčerpání na místo určení.
Navíc měli v čerpací stanici krásné vzorky, které Petera přímo tascinovaly. Celá řada lahví se šroubovacími uzávěry a do každé se W dát vzorek ropy, kterou načerpali. A
protože ve všech čtyřech „yla ta samá z jedné nakládací pobřežní stanice, všechny pocháze371
ly z toho samého ropného pole. Na každé láhvi se skvěla ta samá nálepka.
ROPA EL BARRAS BUNKERS ,C-HIGH CADMIUM
Peter si strašně rád bral jednu z lahví a držel ji proti světlu. Nějak si představoval, že ropa musí vždy být hutná a vypadat jako roztálý asfalt, ale v láhvi mu připomínala lidskou krev. Když s ní zatřásl tak se jí pokrylo celé sklo a procházející světlo bylo temně rudé -připomínalo sraženou krev.
„Některé ropy jsou černé, jiné žluté, a nigerijskáje dokonce zelená," vysvětlovala mu obsluha čerpadel.
„Tohle je poprvé, co vidím červenou."
„Mám dojem, že je to tím kadmiem," konstatoval Peter. „Asi ano," souhlasil člen posádky s naprosto vážnou tváří.
Všichni na palubě se velice brzy poučili, že
Peter Berg není jen obyčejné dítě, a pochopili, že se ním musí jednat na rovinu.
Už se blížil čas dopolední svačiny a Peter dostával chuť na nějaké občerstvení. Vyrazil tam, kde ho vítali jako královskou návštěvu. Za pár dní už znal svou cestu naprosto neomylně skrz celý labyrint těch většinou opuštěných chodeb. Vcelku to bylo naprosto charakteristické, protože na těchto obřích tankerech se dalo procházet celé hodiny a nepotkat ani živáčka. Při jejich obrovských rozměrech a poměrně malé posádce se vlastně jediným místem s neustálou lidskou obsluhou stal pouze velitelský můstek přímo v posledním patře nástavby.
Tam se vždy Peter zastavil.
„Dobré ráno, Vleku," pozdravil ho důstojník na hlídce.
Pokřtili ho touto přezdívkou hned první ráno po snídani, kdy Peter pronesl bleskovou úvahu:
„Tankery jsou obrovské, ale já chci být kapitánem vlečné lodi, jako je můj táta."
Na můstku kvůli němu vypnuli automatiku řízení, aby mohl Peter chvíli vykřikoval údaje o kurzu na kormidelníka. Potom asistoval mladšímu důstojníkovi při tréninkovém propočítávání polohy oodle slunce, kdy soupeřili se satelitním navigačním systémem Decca. Potom zase chvíli pohovořil s kapitánem a pak už přišel čas. aby se přihlásil na tom správném místě - ve strojovně.
.Netrpělivě tu na tebe čekáme. Vleku." brumlal inženýr. „Hod na sebe kombinézu, člověče - vyrážíme dolů do tunelu okolo hnacího hřídele."
Jedinou skvrnou tak úžasně prožitého dne se stala doba, kdy matka tvrdě prosazovala vydrhnutí a omytí tak krásných vrstev vazelíny a nafty. Potom si musel vzít ten nejlepší oblek a hrát svou roli jako neplacený stevard v denním baru obrovského apartmá majitele společnosti. To byl jediný čas, kdy se Chantelle Alexanderová přátelila s lodními důstojníky, a tato dlouhá hodina byla pro Petera jednou z nejtěžších chvil. Během dne se mu jinak dařilo vcelku úspěšně unikat matce, která stále něco připomínala a zakazovala. Samozřejmě se také vyhýbal přítomnosti toho otravného a z plného srdce nenáviděného Duncana Alexandera, svého nevlastního otce.
Navíc téměř instinktem si byl vědom toho nového, zneklidňujícího napětí mezi matkou a Duncanem Alexanderem. Dokonce i v noci slyšel jejich zvýšené hlasy z kapitánské kajuty a snažil se alespoň zachytit nějaká slova. Jednou zaslechl i matčin úzkostlivý pláč, a tak opustil lůžko a bosý zaťukal na dveře kajuty.
Duncan Alexander je otevřel. Měl na sobě hedvábný župan a jeho samolibý výraz byl oteklý a zrudlý vztekem.
„Běž zpátky do postele."
„Já chci vidět mámu," tiše oznámil Peter.
..Potřebuješ jenom pořádný výprask," zavrčel Duncan. „A dělej, co jsem ti řekl."
„Já chci vidět mámu," stál na svém Peter. Vzpřímený v pyžamu, s tónem i výrazem naprosto neutrálním.
Chantelle přiběhla v noční tošilUlekla si k němu a objala ho.

„Už je to v pořádku, zlatíčko. Vše je naprosto perfektní.“ Ale
P°znal, zejí tekly slzy. Potom už žádné noční hádky nebyly.
S výjimkou jedné hodiny odpoledne, kdy si vyhradila Chantellp bazén pouze pro sebe a plavala a opalovala se, trávila většinu času v apartmá majitele -jedla tam sama, snažila se nepřekážet a být nenápadná.
Seděla u panoramatických oken své kabiny a jinak život na lodi sdílela s ostatními až na tu večerní hodinu, kdy hrála před důstojníky majitelovu manželku.
Duncan Alexander na druhé straně připomínal zvíře zavřené v kleci. Pobíhal nervózně po otevřené palubě, skládal a šifroval společnosti dlouhé zprávy a pravidelně je posílal telexem do hlavního stanu Christy Marine na Leadenhall Street.
Potom zase stál v otevřeném křídle můstku a upřeně zíral k severnímu horizontu, odkud očekával odpověd na svůj poslední telex, a otevřeně zuřil, protože se mu vedení celé společnosti na takovou vzdálenost vůbec nelíbilo a navíc v něm ještě hlodal červ pochybností, netrpělivosti a strachu.
Často se zdálo, že se snaží silou vlastní vůle donutil to obří plavidlo k rychlejšímu pohybu ke svému cíli.
V severozápadním rohu karibské pánve je rozlehlá oblast mělké teplé vody, olemovaná na jedné straně řetězem ostrovů Velkých Antil, mezi které patří dva mohutné ostrovy Kuba a Hispaniola, chránící tuto oblast ze severu. Dále na západě konec Karibského moře ohraničuje k severu vztyčený mexický poloostrov Yucatan, který má na jihu napojení na stredoamerické země a přes Panamu se spojuje s kontinentem Jižní Ameriky. Relativně mělká a teplá voda je tu zachycena a přímo nasycena tropickým vzduchem a obalena pevninou, která se ohřívá velice rychle na vysoce horkém slunci blízkých tropů.
Všechno dohromady se ale jemně ochlazuje a zmírňuje příznivým vlivem severovýchodních pasátů - větrů, které mají tak různorodou sílu a směr, že po celá staletí muži plující po moři riskovali často své životy i bohatství a spoléhali na přízeň těchto jemných křídel. Proto velice často vsadili na nepřetržité vanutí pasátů, této obrovské masy nepříliš silného větru.
Vítr ovšem občas selhal: Nikdo nevěděl proč - bez předchozího vrování většinou pouze na hodinu nebo dvě, ale občas, - v řídkých případech, - na celé dny či týdny.
Kdesi na jihu a trochu směrem na východ od tohoto dábelského doupěte se prodírala Golden Dawn tím rozpáleným vzduchem a hedvábným klidem rovníkového pásma tišin. Pohybovala se stále na sever, překročila rovník a každých několik hodin měnila kurz, aby sledovala tu správnou okružní trasu, která ji povede v bezpečné vzdálenosti od východní části Karibského moře, ohraničeného celým pásem ostrovů Malých
Antil.
Zrádné průplavy a kanály mezi ostrovy nebyly vůbec vhodné pro plavidlo takových rozměrů s hlubokým ponorem a omezenou manévrovatelností. Proto musela pokračovat výše až nad obratník Raka a teprve v těch místech, na jih od Bermud, se mohla stočit na západ a směřovat k širším a bezpečnějším vodám
Floridského průlivu, začínajícím nad prvním ostrovem Grand
Bahama, přímo naproti Floridě, tam kde začíná bahamské souostroví. Na této trase se dostane do úžiny a mělčích vod pouze na několik set kilometrů, než se dostane zase do otevřených vod Mexického zálivu.
Zatímco postupovala Golden Dawn na sever, dál z rovníkových tišin, měla se dostat konečně do sladce ochlazujících pasátů, ale nestalo se tak. Den po dni převládal naprostý klid a rozehřátý ztěžklý vzduch jako by dosedal na celou loď.
V žádném případě to nijak neovlivnilo její plavbu, ale kapitán poznamenal:
„Máme tu další báječně slunný den - vypadá to na to.“
Když nedostal odpověd na svou poznámku, tiše zmizel a nechal
Duncana o samotě v otevřeném křídle můstku, kde pouze malý vánek, vznikající pohybem lodi, vlnil jeho kadeře.
Každopádně to podivné ticho nebylo pouze místní, táhlo se až k západu v širokém horkém pásu přes tisíce ostrovů a také přes Karibské moře jimi ohraničené.
Eezvětří leželo těžce na vodní hladině připomínající olej a slun-wbilo ze všech sil. Každou hodinu do sebe rozžhavený vzduch na-sava1 ^párující se vodu a připomínal velkou bublinu, jako když se zaclná dělat puchýř. Objevil se první pohyb vzduchu po tolika dnech. Nebyla to obyčejná velká bublina, měla téměř dvě stě kimetrů v průměru, a jak rostla, tak rotace povrchu zeměkoule začal kroutit stoupající vzduch, roztáčet ho jako káču. Kamery satelit další stovku kilometrů nad tímto místem okamžitě zaznamenal malý krémový spirálovitý chomáč, připomínající dekorativní cukrářskou ozdobu na svatebním dortu.
Kamery vyslaly záznam různými kanály, až se dostaly na desku stolu hlavního úřadu sledujícího zrod hurikánů v hlavní meteorologické stanici v Miami na jihu
Floridy.
„Vypadá, že je zralý,“ zabrumlal asistent, který okamžitě odhalil přítomnost všech těch nejlepších podmínek pro zformování roztáčející se tropické bouře. „Musíme požádat letecké síly, aby tím proletěly.“
V patnácti kilometrech pilot US Airforce B52 dobře viděl zdvihající se kopuli bouře ze vzdálenosti tři sta kilometrů.
Narostla do obrovského rozměru za pouhých šest hodin.
Rozpálený vzduch se dostával do takové výšky, že ledově studená horní vrstva troposféry donutila zkondenzovat vypařenou vodu do hustých stříbrných mraků.
Vařily se, přetáčely a vířily okolo sebe.
Kopule obřího mraku společně s divoce turbulentním vzduchem se už dostávala výše než letadlo.
Pod tím se utvořilo částečné vakuum a okolní vzduch se ho snažil okamžitě zaplnit. Dostával se ale na trasu proti směru hodinových ručiček okolo centra této mysteriózní síly vzniklé zemskou rotací.
Donucena k použití delší trasy se rychlost masy vzduchu divoce zrychlila a celý systém se začal stávat naprosto

nestabilním a více nebezpečným každou hodinou.
Roztáčel se stále rychleji. sám v sobě vytvářel větší rychlost větru a vyšší tlak na okrajích.
Vrchol tohoto oblaku, přímo jeho klenba, se dostal do výšky, kde se teplota pohybovala okolo minus třicet a kapičky deště se okamžitě měnily v krystalky ledu, které ihned odnášel vzdušný proud horních sfér. Stal se z něho dlouhý a překrásný vzor řasovitého oblaku, který vynikal na vysokém modrém nebi a byl odvát na stovky kilometrů daleko od středu bouře, aby sloužil jako její předzvěst.
Airforce B52 narazil na první turbulenci čistého vzduchu dvě stě třicet kilometrů od centra bouře.
Zásah byl tak tvrdý, jako by st viditelný predátor zachytil do svých pařátů celý trup a zatřásl ne ím tak. že málem vytrhl křídla ze svých kořenů. Jedním zásahem s l obrovský bombardér odhozen téměř dva kilometry o patro výš. ^jame tu velice tvrdou turbulenci," hlásil pilot. „Vertikální rychlost větru tři sta kilometrů za hodinu a stoupá."
Hlavní meteorolog v Miami zdvihl telefon a zavolal počítačového programátora v patře nad ním. „Zeptej se Charlieho, jaké ten hurikán dostane jméno."
Za minulu mu zavolal zpět. „Charlie říká. že ta děvka se jmenuje ‚Loma'."
Tisíc kilometrů jihozápadně od Miami se bouře začala pohybovat vpřed. Nejdříve pomalu, ale potom nabírala sílu, roztáčela se ve spirále do neuvěřitelné rychlosti. Vysoká kopule této masy se doslala už téměř do dvaceti kilometrů a stále stoupala. Střed bouře se otevřel jako květina a to klidné oko se začalo protahovat vzhůru a vytvořilo svislý tunel s hladkými stěnami jednolitého mraku, který se zdvihal až k samotnému vrcholu, až ke klenbě kdesi ve dvaceti kilometrech nad hladinou větrem mučeného moře.
Celá masa se začala pohybovat rychleji, zpět směrem k východu a naprosto proti všem zvyklostem obvyklé trasy těch jemných pasátů. Roztáčela se a ječela sama na sebe.
likvidovala vše na své cestě. Ďáblice
Loma zahájila své tažení přes Karibské moře.
Nicholas Berg se pootočil u okénka, aby se podíval dolů na působivou siluetu Miami Beach. Pobřežní fronta vysokých elegantních hotelových budov sledující křivku zálivu k severu působila přímo jako hradba. Teprve za ní ležela ošklivě smíchaná městská zástavba, propletená smyčkami dálnic.
Přímý let společnosti Eastem Airiines z Bermud zdolával poslední úsek cesty, a tak začali klesat přímo nad Biscayne Bay.
Nick se cítil nesvůj, protože ho hlodal pocit viny a nejistoty. Vinu cítil dvojí. Jedna byla v tom, že opustil své hlavní stanoviště v tu ^víli, kdy ho tam každý opravdu zoufale potřeboval.
Obě plavidla jeho společnosti Oceán Salvage se pohyboval kdesi v Atlantiku. Warlock se hnala celým oceánem jenom nmia aby dohnala Golden Dawn. Jules Levoisin na
Sea Witch se nřihl0' žoval k východnímu pobřeží Ameriky, kde doplní palivo, aby mohl stát jako záloha u ropných polí v Mexickém zálivu.
V jakékol' chvíli může kterýkoli kapitán požadovat opravdu naléhavě jeho instrukce.
A navíc se jednalo o Golden Dawn. Už objela mys Dobré naděje téměř před třemi týdny. Od té doby ani sám Bernard Wackie nebyl schopný určit její přesnou pozici. Žádné jiné plavidlo ji nespatřilo a veškerou komunikaci musela držet s Christy Marine s použitím telexu přes satelit. Na všech kanálech v éteru zachovávala naprosté mlčení. Rozhodně se už ale musela přibližovat k té nejkritičtější části své cesty, kdy se měla stočit na západ a dostávat se k pevnin-skému severoamerickému prahu, kde se podél kontinentu jenom mírně sklání povrch mořského dna.
Odtud se měla protáhnout mezi ostrovy a Floridou do Mexického zálivu - a jeho syn se plavil na palubě tohoto monstra. Nicholas i v tom cítil svou vinu. Proto měl stát na svém hlavním stanovišti, v řídicím středisku společnosti Bach
Wackie, v tom nejvyšším patře budovy Bank of Bermuda ve městě
Hamilton. Jedině tam měl možnost kontrolovat změnu v podmínkách a okamžitě reagovat příkazy, kterými mohl koordinovat práci obou svých vlečných lodí.
Nyní to místo opustil, a i když zařídil vše, aby měl kontakt s
Bernardem, stále mu to bude trvat celé hodiny, možná i dny. než se dostane tam, kde ho bude potřeba v případě nouze.
A samozřejmě tu byla Samantha. Instinkt ho varoval, že každý den, každá hodina zpoždění tvrdě redukuje jeho šance znovu ji získat.
Cítil na sobě víc než vinu - byl to přímo pocit zrady. Vůbec mu nepomohlo, když se snažil sám sebe přesvědčit, že nepřísahal či nepodepisoval nějaké manželské sliby pro Samanthu Silverovou. Ta noc jeho slabosti s Chantelle ho nedrtila proto, že za takových okolností bylo téměř nemožné odporovat a každý jiný muž na jeho místě by udělal to samé. Navíc ještě na konci této epizody vlastně
?lo k celkové očistě a takové úlevě, že se už navždy zbavil vlivu svůdné Chantelle.
pro Samanthu to ovšem musela být těžká zrada a Nicholas jasně napal, co tím zničil. Opravdu v sobě cítil bolestný osten viny - ne „ro ten samotný akt, protože sexuální vybití bez oboustranné lásky
' -Qu^g prchavé a pomíjející, ale tu zradu a následné poškození celého vztahu jako by přímo vytepal do kovu.
teď se cítil nejistý - nebyl si jistý, kolik toho zničil a kolik toho ještě zůstalo, aby na tom mohl stavět. Jistotu měl jenom jednu:
Rozhodně ji potřebuje, rozhodně víc než cokoliv jiného v celém svém životě. Zdála se mu naprostým slibem nekonečného mládí a symbolem nového života, ke kterému se tak nejistě dopracovával. A jeho láska, kterou miloval Samanthu Silverovou, se velice blížila pocitu zoufalství.
Řekla mu jasně, že tam nebude, když přijede. Mohl jedině doufal v to, že mu lhala. Navíc trpěl přímo fyzickou nevolnosti při pouhém pomyšlení, že to myslela skutečně doopravdy.

Měl s sebou pouze svůj oblíbený kufřík Louis Vuitton s pár věcmi na jedno přespání, a tak prošel rychle pasovou i celní kontrolou a hned se hnal k telefonu.
Zkontroloval si čas a byl si jistý, že po šesté hodině večer už určitě bude doma.
Vytočil první čtyři číslice jejího telefonu, když se náhle zarazil.
„Proč jí vlastně musím napřed volat?“ zeptal se sám sebe zachmuřeně. „Jakmile jí oznámím, že jsem tady přistál, tak jí dávám docela dobrou možnost, aby mi zmizela někam do terénu.“
Není na světě nic tak zoufalého jako váhavý milenec. Vrátil sluchátko do vidlice a přešel k recepčnímu pultu půjčovny aut společnosti Hertz.
„.Co tu máte nejmenšího?“
„Cougar,“ odpověděla hezká blondýna ve žluté uniformě společnosti. V Americe je malý opravdu velice relativní pojem. Měl štěstí, že místo této větší dodávky mu rovnou nenabídla tank Sher-man.
Chevrolet pomalovaný jasnými barvami parkoval pod hustými větvemi vzrostlého fikusu. Nick zajel těsně za něj tak, že se cougar málem dotýkal jeho nárazníku. Tudy mu už uprchnout nemůže kud by neprojela zdí této dřevěné stavby.
Jak ji znal, tak je schopna udělat i to, zašklebil se neradostně. a Zaťukal na dveře u kuchyně se šití proti hmyzu a hned vešel 7a hledí konvici s kávou a hned se jí dotkl-ještě byla teplá.
Prošel obývacím pokojem a volal:
„Šaman tho!“
Dveře do ložnice byly pootevřené. Otevřel dokořán a zahlédl džínový oblek a nějaké průsvitné součásti spodního prádla, rozhozené bezstarostně po přehozu postele.
Chata byla prázdná, a tak sešel po schodech z přední verandy a vyrazil rovnou na pláž. Příliv krásně uhladil jemný písek, takže bez námahy viděl její stopy - nikdo jiný tam nebyl. Pohodila osuS-ku nad hranicí přílivu, a tak si musel zastínit oči proti rudému oslnění rychle zapadajícího slunce, než si v dálce na mořské hladině všiml její poskakující hlavy - odhadoval tu vzdálenost asi lak na půl kilometru.
Posadil se k ručníku do toho jemného suchého písku a zapálil si viržinko.
Cekal a zatím se slunce divoce rozhořelo a zalilo krajinu podivným světlem. Dokonce už ani nerozeznával obrys její hlavy proti tmavému moři. Možná se už blížila, ale rozhodně v sobě necítil žádnou paniku.
Seděl, pokuřoval a náhle se v temnotě vln do pasu vynořila z hrany jemné vlny. Brodila se bublající vodou, až vyšla na pláž. Stáčela si pletenec zlatých vlasů, visících přes rameno, aby z nich vyždímala vodu.
Nicholas ucítil, jak se mu srdce prudce rozbušilo, odhodil viržinko a vstal. Zarazila se jako vyděšené zvířátko a celá strnula v nejistotě, co to vidí za vysokou tmavou postavu před sebou. Jasné viděl, jak je mladá, štíhlá, jemná a překrásná.
„Co chceš?“ vykoktala.
„Tebe!“
„A proč? Začínáš si budovat harém?“ a její hlas ztvrdl.
Napřímila se, a i když nemohl vidět výraz v očích, podle pohybu ramen poznal, že nasadila svůj oblíbený tvrdohlavý postoj.
Vykročil směrem k ní a zdála se mu naprosto strnulá v jeho objetí i rty byly pevně sevřené a na jeho polibky vůbec nereagovala. Sammy, je mnoho věcí, které ti nebudu schopný nijak vysvSt-... „Dokonce jim nerozumím ani já sám. Vím ale jasně to jediné:
Miluji tě a bez tebe bude dál můj život pustý a zbytečný...“
Nepovolila napnuté svaly, ruce držela pevně u těla a připadala mu chladná, mokrá a nepoddajná.
Samantho, opravdu bych chtěl být dokonalý - ale nejsem. Jsem si naprosto jistý jenom v lom, že bez tebe nedokážu žít.“
Už to nemůžu znovu podstoupil, už takhle žít nemůžu,“ pronesla sevřenými rty.
„Já tě ale potřebuji a jsem si tím naprosto jistý,“
přesvědčoval ji.
„To si tedy musíš být naprosto jistý, ty zkurvysynu. Ještě jednou mě podvedeš a nenechám ti nic, s čím bys mě mohl podvést ještě jednou - vytrhnu ti ho i s kořeny,“ a to už se k němu tiskla. „Ach
Bože, NicholasiJakjájsem tě nenáviděla a jak se mi po tobě stýskalo - a jak ti to dlouho trvalo, než ses tady objevil.“ Její rty změkly a chutnaly mořem.
Zdvihl ji do náruče a nesl ji nahoru tím měkkým pískem. Nebyl schopný si ani důvěřovat, a tak mlčel.
Věděl, že velice snadno by mohl říci něco nevhodného.
„Nicholasi, sedím tady a čekám, až zavoláš,“ ozval se
Bernardův hlas z Bermud, ostrý a burcující, těžko skrývající napětí. „Za jak dlouho se tu můžeš objevit?“
„Co se děje?“
„Už se to začíná valit. Musím přece jenom uznat, chlapče, že na to máš nos. Tys to tušil.“
„Tak povídej, Bernie!“ odsekl Nick.
.Joto volání prošlo třemi otevřenými centrálami,“ vysvětloval
Bernard. „Chceš slyšet kapitolu a verš, nebo ti opravdu nikdo neře-^VJak těžké konkurenci se pohybuješ? Na scéně se objevují sko-ro vSichni. Dokonce i sýraři se k tomu ženou.“ Asi to bude
Witte-zee nebo jedna z těch dalších obrovských vlečných lodí, které Ho381
landťané mají, pomyslel si rychle Nicholas. „Už se ženou v houf s připravenými tažnými lany a budou tam za pár dní. Dalším ka ^ datem jsou Amíci: McCormick má jednu zakotvenou přímo v Hi <i' son River v New Yorku.“
„Tak dobře,“ uťal ho Nick a překazil mu tak detailní popis hroy by všech jeho konkurentů.

„Mám tu přímý let zítra v sedm hodin ráno, pokud to nevyjde tak poletím s British Airways z Nassau na Bahamách zítra v poled^ ne. Cekej tam na mě," přikázal
Nicholas.
„Neměl jsi přece jenom tady odtud utíkat," snažil se prosadit svou Bernard Wackie a ukazoval tím náhlou oslňující chytrost. Než mohl dodat ještě nějaké další perly své moudrosti, Nick včas /ave sil.
Samantha seděla uprostřed postele úplně nahá. Objímala si kolena a tiskla je k hrudi oběma nohama.
Pod rozcuchanou hřívou vykukoval sklíčený obličej připomínající výraz ztraceného dítěte a v jejích zelených očích se daly vyčíst obavy.
„Už zase odjíždíš," poznamenala měkce. „Jenom ses tu zjevil a už zase mizíš. Ach Bože, Nicholasi, milovat tě je ten nejtvrdsi úkol, který jsem v celém svém životě měla. Ani nevím, jestli k tomu mám ještě sílu."
Prudčeji objal - přitiskla se k němu a tvář si snažila skrýt na jeho chlupaté svalnaté hrudi.
„Opravdu musím - myslím si, že se jedná o Golden Dawn," začal jí vysvětlovat. Poslouchala potichu, zatímco jí vše vypravil. Teprve když skončil, začala mu klást otázky, odpovídal jí a vysvětloval a při tom tichém rozhovoru drželi jeden druhého v náručí na staré kovové posteli až dlouho přes půlnoc.
Usilovně se snažila uvařit snídani, i když venku byla ještě tma a ona přitom navíc napůl spala.
Dopotácela se do kuchyně, a aby se probudila, pustila si ranní vysílání rozhlasové stanice v domnění, zeji hudba probudí docela.
„Dobré ráno, ranní ptáčata, tady je vaše stanice W.W.O.K.
amá-me před sebou další krásný den. Meteorologové předpovídají teploty 85° ve Fort Lauderdale a na pobřeží. Ve vnitrozemí Floridy
80. Navíc nám dávají asi desetiprocentní šanci na déšť. Ještě mám pro vás zprávu o hurikánu „Loma".
Roztočila se, ale mí-" ^ od nás směrem k jihu na Malé Antily, a tak si všichni můžeme oddechnout.
Takže odpočívejte a poslouchejte, hraje vám k tomu EltonJohn."
Miluji Eltona Johna," zamumlala Samantha rozespale. „Ty také?"
Kdo to je?" zděsil se Nicholas.
Ten v rádiu! Já jsem to hned poznala, že máme mnoho společného," a zamrkala na něho jako sůva. „Dal jsi mi vůbec pusu na dobré ráno? Já už jsem to zapomněla."
„Tak pojd sem," poroučel jí. „Na tuhletu určitě nezapomeneš."
Potom, po několika minutách: „Nicholasi, nestihneš to letadlo."
„Neboj se, protože se vykašlu na snídani."
„Stejné by byla ubohá," a vypadalo to, že už se začíná probírat.
Poslední políbení mu dala otevřeným oknem zapůjčeného auta.
„Pořád ti zbývá ještě celá hodina mám dojem, že to stihneš jen tak tak."
I když nastartoval, ještě se držela okénka.
„Nicholasi, jednoho dne ale zůstaneme spolu - opravdu jsem to tak myslela, když jsme to spolu plánovali.
Ty a já se spolu pustíme do všech věcí naší společnou cestou.
Bude to tak, že ano?"
„Tak slibuji!"
„Tak už uháněj," propustila ho, cougar zaržál na písku příjezdové cesty a Nick se nestačil ani ohlédnout.
Sedělo jich osm v přecpané kanceláři Toma Parkera. Sezení tu bylo pouze pro tři, ostatní se vtiskli mezi poličky s láhvemi plnými vzorků, naložených ve formaldehydu, a haldami knih a papírů. Samantha seděla na rohu Tomova stolu a pohupovala svýma dlouhýma nohama v džínách. Odpovídala na otázky, které na ni pálili.
„A jak víš, že tanker bude projíždět právě Floridským průlivem?"
„Je to pouhý odhad člověka, který chodil do školy. Tanker ie obrovský a humpolácký, že vůbec není schopný se protáhnout mezi ostrůvky," odpovídala velice rychle. „Nicholas na to vsadil svůj krk."
J
„Potom je mi to tedy jasné a naprosto souhlasím," zamručel
Tom.
„Celý průliv je sto šedesát kilometrů široký..."
„Úplně vím, co tím chcete říct," usmála se Samantha a otočila se ke druhé dívce. „Sally-Anne na tuhle otázku odpoví sama."
„Jak všichni víte, tak můj bratr slouží u Pobřežní stráže a veškerý provoz ve Floridském průlivu se musí hlásit ve Fořt Lauderda-le," začala vysvětlovat. „A
jejich letadlo patroluje až k ostrovu
Grand Bahama."
„Jakmile se ale objeví při vjezdu do Floridského průlivu, tak celá U.S. Coast Guard se nás bude snažit vytlačit."
Argumentovali a diskutovali ještě dalších deset minut, než Tom
Parker oběma dlaněmi bouchl do stolu.
Neochotně se utišili.
„Tak dobře," řekl. „Rozumíte tomuto návrhu, že místní skupina
Green Peace se bude snažit dostihnout tanker, který převáží ropu s vysokým obsahem kadmia, a než vpluje do amerických teritoriálních vod, bude se snažit zpozdit ho či odvrátit z této trasy?"
„To je přesně ono," přikývla Samantha a dívala se okolo a pohledem vyzývala k podpoře. Všichni přikyvovali a mumlali cosi o souhlasu.

„Čeho se snažíme dosáhnout? Opravdu věříme tomu, že budeme schopni zadržet dopravu jedovaté ropy do rafinerie v Galvesto-nu? Musíme si jasně definovat naše cíle," trval na svém Tom.
„Aby mohlo zlo zvítězit a triumfovat, tak je důležité, aby dobrý člověk mlčel a nedělal nic. My se pouštíme alespoň do něčeho."
„Vyser se na to, Sammy," zavrčel Tom. „Přestaň se držet rétoriky - to je jedna z těch věcí, která udělá víc zla než dobra. Mluvíš ja^ ko blázen a zdiskredituješ sama sebe ještě před tím, než se začne.
„To je ono," zašklebila se Samantha. „Poukazujeme na cele nebezpečí a také na náš odpor k tomu."
, Dobře," přikývl Tom. „To už je lepší. Jaké máme další cíle.
Diskutovali dalších dvacet minut a potom vzal debatu do rukou zase Tom Parker.
.Musíme si ujasnit, jak v průlivu můžeme tanker konfrontovat.
Nazujeme si ploutve a budeme plavat?"
Teď už i Samantha vypadala zkroušeně. Opět se rozhlédla, aby našla nějakou podporu, ale většina z nich si právě důležitě prohlížela nehty nebo byli náhle fascinováni pohledem z okna.
„Abych řekla pravdu," začala Samantha a potom se zarazila.
„Mysleli jsme si..."
„No, pokračuj," povzbuzoval ji Tom. „Samozřejmě že jste mysleli na využití majetku univerzity, že?
V téhle zemi dokonce existuje zákon, který je proti zabírání lodí jiným lidem a takové počínání definuje jako pirátství."
„Ovšem faktem je...," a Samantha jenom bezmocně pokrčila rameny.
„A jako senior a vysoce respektovaný člen celé fakulty mám dojem, že jste si přece nemohli myslet, abych se stal součástí takového kriminálního aktu."
Všichni ztichli a sledovali Samanthu, která je vždy vedla, avšak nyní nevěděla co si počít.
„Ale na druhé straně, pokud skupina graduovaných výzkumníků vysloví přání, které projde těmi správnými kanály, budu mít velikou radost provést autorizaci delší expedice v terénu, v průlivu až ke Grand
Bahama na palubě Dicky."
„Tome, ty jsi opravdový drahoušek," ocenila jeho nápad
Sa-mantha.
„To je úžasné, když takhle mluvíš se svým profesorem,"
zareagoval Tom a chmurně se na ni podíval se šibalstvím v očích. -Objevili se tu v letadle společnosti British Airways přímo z londýnského Heathrow včera odpoledne.
Jsou tři a tady máš jejich Jména," upozornil ho Bernard Wackie a přisunul k němu poznámky blok.
Nicholas jména přelétl očima.
„Charles Gras - znám ho dobře, je to hlavní inženýr společnosti ^onstruction Návale Atlantique,"
vysvětloval Nicholas.
„To souhlasí," přikývl Bernard. „Nahlásil na pasovém své
Dovolání a také svého zaměstnavatele."
„Není to náhodou tajná informace?"
Bernard se zašklebil. „Občas přitisknu ucho k zemi," ale hned už byl zase velice seriózní. „A dál, tito tři inženýři mají tři malé kufříky a navíc ve skladu velkou bednu s nápisem .Strojní zařízení', která váží tři sta padesát kilogramů."
„Nezastavuj se a pokračuj."
„A navíc na přistávací ploše sedí helikoptéra S61N Sikorskv která na nč čeká. Pronajala si ji přímo z Londýna společnost Chris-^ ty Marine z Leadenhall Street.
Všichni tři inženýři společně s tou strojovnou byli přesunuti na palubu helikoptéry tak rychle, že to vypadalo jako kouzelnický trik.
Roztočila ten svůj šlehač na vejce a zmizela směrem k jihu."
„A co třeba ten pilot z helikoptéry - vyplnil svůj letový plán?"
„Samozřejmě že ano. Napsal tam provádění servisu lodě na kurzu
196 - další souřadnice budou dodány později."
„Jaký dolet má ta S61N - asi pět set námořních mil?"
„Máš dobrý odhad," ocenil Bernard. „Standardní verze doletí
533, ale tenhle model má přídavné nádrže a zvládne vzdálenost až 750. To se ale počítá pouze jedna cesta, ne zpáteční. A helikoptéra se zatím ještě na Bermudy nevrátila."
„Může natankovat na palubě, anebo pokud nemají letecký benzín, zůstane tam, než se dostanou k cíli,"
uvažoval Nicholas. „Co dalšího ještě máš?"
„Ty chceš ještě něco víc?" zíral užasle Bernard. „Existuje vůbec něco, co tě uspokojí?"
„Monitoroval jsi komunikaci mezi kontrolní věží na Bermudách, helikoptérou a lodí, ke které letí?"
„Ani ň," potřásl hlavou Bernard. „Byl v tomčurbes." Vypadalo to, že se stydí. „Stane se to i těm nejlepším z nás."
„Už mi neříkej žádné detaily. Můžeš dostat nějaké informace z bermudské kontrolní věže o čase, kdy helikoptéra měla končit svůj letový plán?"
Bože, Nicholasi, víš to přece lépe než já. Vždyť je jasným přečinkem odposlouchávat něco na leteckých frekvencích, ale můžeš se jich klidně zeptat sám."
Nick vyskočil a přešel rychle k plexisklu na mapě. Naklonil se nad ni, ruce zaťaté v pěst a přímo doutnal hněvem, když studoval tu mapu ve velkém měřítku.
Co z toho všeho vyvozuješ, Nicholasi?" Bernard přešel a postavil se vedle něho.
.Znamená to, že plavidlo na moři je majetkem společnosti

Christy Marine. Z něho podali žádost do centrály, aby poslali nějaký náhradní díl a pár expertů tou nejrychlejší cestou, aniž by se někdo zajímal o to, kolik to bude stát. Rozhodně ti je jasné, kolik stojí letecké zaslání balíku o váze 350 kilogramů?“
Nicholas se napřímil a hrábl po viržinku do pouzdra z krokodýlí kůže.
.Znamená to, že plavidlo má technickou závadu nebo že mu hrozí nebezpečí nějakého defektu v oblasti kdesi na jihozápad od Bermud, v poloměru čtyři sta padesát námořních mil či blíže. Jinak by rozhodně vyžadovali pomocný servis z Baham a jistě by se nesnažili využívat helikoptéru na extrémní doletovou vzdálenost.“
třesně tak,“ přikývl Bernard. Nick si zapálil viržinko a oba dva se na chvíli odmlčeli.
„Je to opravdu malá jehla v obrovské kupé sena,“ povzdechl si
Bernard.
„Takové starosti přenech mně,“ zamumlal Nick a stále nemohl odtrhnout oči od mapy.
„Za to jsi přece placený,“ odsouhlasil Bernard laskavě. „Zeje to Golden Dawn - že je to tak?“
„Má Christy Marine nějaké jiné plavidlo v této oblasti?“
„Rozhodně o něčem podobném nevím.“
„Tak proč se tak zasrané hloupě ptáš?“
„Uklidni se, Nicholasi.“
„Nezlob se,“ omlouval se Nick a plácl ho po rameni. „Můj syn
Je na palubě té příšery.“ Natáhl zhluboka kouř, chvíli držel a potom pomalu vyfukoval. Jeho hlas se uklidnil a dostal se na normální úroveň, když pokračoval:
„Jaké máme počasí?“
„Vítr má rychlost patnáct uzlů, stratocumulus v tisíci metrech a dlouhodobá předpověd říká, že nedojde k žádným změnám„
„To jsem rád, že vane ten pasát,“ přikývl Nicholas. „Díky Bohu za malá milosrdenství.“
„Máme tu ale varování před hurikánem - o tom určitě dobře víš
Ale podle posledních údajů o jeho pozici a trase zmizí sám na mo-ře, asi tisíc mil na jih od
Grand Bahama.“
„To je dobře,“ Nick pokýval opět hlavou. „Prosím tě, pošli zprávu oběma: Jak Warlock tak i Sea Witch ať nahlásí svou pozici, kurz, rychlost a stav palivových zásob.“
Do dvaceti minut měl Bernard v rukou oba došlé telexy.
„Warlock se opravdu drží dobře,“ liboval si Nicholas, jakmile si vytyčoval polohu na mapě.
„Překročili rovník už před třemi dny,“ upozorňoval Bernard.
„A Sea Witch dosáhne Charlestonu v Jižní Karolíně zítra popo-ledni,“ uvažoval Nick. „Máme nějakou konkurenci uvnitř našeho postavení?“
Bernard zavrtěl hlavou. „McCormick má tu svou pořád v New
Yorku a Wittezeeje na půl cesty do Rotterdamu.“
„Jsme na tom tedy dobře,“ pochválil se Nicholas, když vše přenášel pomocí trojúhelníku na základě rychlostí a vzdáleností mezi oběma vlečnými loděmi.
„Je tu nějaká další helikoptéra, kterou bych se okamžitě dostal na palubu Warlocku?“
„Ne,“ zavrtěl Bernard hlavou. „Ta S61N je jediná, která má základnu na Bermudách.“
„Můžeš zorganizovat kompletní a rychlé doplnění všeho potřebného pro Warlock? Myslím tím opravdu okamžité - tady v Ha-miltonu?“
„Dokážeme to zvládnout do hodiny, jakmile se tu objeví.“
Nicholas chvíli přemýšlel a potom se rozhodl: „Prosím tě, pošli telex pro Davida Allena na Warlock:
BERG PRO KAPITÁNA
WARLOCKU OKAMŽITě NAJEĎTE NA NOVOU RYCH-1 OST V MAXIMU ZELENÉ
NOVY KURZ HAMILTON PřÍstav BERMUDSKÉ
OSTROVY POŠLETE ZPRÁVU O PLÁNOVANÉM PŘÍJEZDU. KONEC.“
Pustíš se tedy do toho?“ zeptal se Bernard. „Vezmeš na to obě svélodě?“
Ano,“ přitakal Nicholas. „Dám se do toho se vším, co mám při ruce.“
Golden Dawn se kolébala na vlnách s těžkým nákladem miliónu tun ropy. Pohybovala se stylem tak typickým pro havarovanou loď, které natekla voda do trupu. Nízké vlny se rozbíjely o zábradlí na pravoboku a občasná sprška rozčeřených vrcholů vln vytvořila překrásné obrazce bílé krajky na zeleném plastiku paluby. Nechala se bezmocně unášet mořským proudem už čtvrtý den.
Hlavní ložisko jediné hnací hřídele se začalo zahřívat čtyřicet osm hodin poté, co překročili rovník.
Hlavní inženýr požádal o povoleni zastavit provoz strojovny, aby mohl uskutečnit inspekci ložiska, a pokud by se objevily nějaké závady, provést i opravy.
Dun-can Alexander ale jasně zakázal jakékoliv přerušení provozu ve strojovně a arogantně využil své bezkonkurenční moci majitele společnosti, aby zvrátil dobrý odhad jak kapitána lodi, tak i šéfa
Strojovny. Pouze se skřípáním zubů neochotně přistoupil na momentální snížení rychlosti.
Nařídil hlavnímu inženýrovi, aby závadu našel a snažil se vše opravit během redukovaného výkonu.
Do čtyř hodin se jim podařilo vystopovat poškozené těsnění olejového čerpadla, které obstarávalo mazání ložiska. I při chodu na redukovanou rychlost se objevilo již znatelné poškození na hlavním ložisku, které se už dalo pocítit vibracemi prostupujícími i masivním trupem Golden Dawn.
„Musím to čerpadlo rozebrat, nebo ho spálíme,“ oznámil konečně tu novinu hlavní inženýr majiteli přímo do tváře.

„Potom budete Muset všechno zastavit, a to nejen na několik hodin. Nasadit nové ložisko na moři zabere dobré dva dny.“ Šéf strojovny byl pobledlý a rty se mu chvěly - věděl dobře, jakou reputaci má ten muž, který stál před ním. Znal ze své praxe, jak se mstí těm, kteří mu nevyhověli, a jak má tu zvláštní posedlost Štvát takového nešťastníka, dokud ho úplně nezlomí. Opravdu se bál, ale vážné obavy o loď jeho strach přemohly.
Ale Duncan Alexander soustředil svou pozornost na závadu:
„Na prvním místě chci vědět, co bylo příčinou poruchy na čerpadle? Proč se to nezjistilo dříve?
Zdá se mi, že se jedná o případ nedbalosti.“
Jakoby uštknutý se Skot napřímil: „Kdybychom tu měli záložní čerpadla, potom by se podle běžných pravidel zapnul druhý systém, a tak by se dala provést běžná údržba.“
Duncan Alexander zrudl vzteky a otočil se. Všechny modifikace, které nařídil v celkovém návrhu Golden
Dawn, právě odstraňovaly návrh veškerých duplikovaných záložních systémů - vyloučil prakticky vše, aby snížil celkové náklady při konstrukci.
„Na jak dlouho potřebujete zastavit?“ zarazil se uprostřed přijímacího pokoje svého apartmá a tvrdě sledoval hlavního inženýra.
„Čtyři hodiny.“
„Dám vám tedy přesně čtyři hodiny,“ ohlásil ponuře. „Pokud to nezvládnete, tak toho budete do smrti litovat. O to se už postarám.“
Zatímco inženýr zastavil celou strojovnu, rozebral, opravil a znovu dal dohromady olejové čerpadlo,
Duncan hovořil na můstku s kapitánem.
„Ztratili jsme mnoho času. máme velké zpoždění,“ upozorňoval ho. „Chci, aby se to dohnalo.“
„To bychom se museli dostat přes maximum ekonomické rychlosti,“ opatrně připomínal kapitán Randle.
„Kapitáne, hodnota našeho nákladu je osmdesát pět dolarů za
.tunu. A je jich tu milión. Chci, aby se ten ztracený čas dohnal,“ a tak odstranil veškeré námitky.
„Máme domluvený jasně konečný termín, ve kterém ropu přivezeme do Galvestonu. Tento tanker, celý tento nový koncept transportu ropy je vlastně zkouškou, kapitáne. Přece vám to nemusím vysvětlovat.
Kašlu na zvýšené náklady -chci tam být přesně ve smluvený termín.“
„Ano, pane Alexandere,“ přikývl Randle. „To zpoždění doženeme.“
Za tři a půl hodiny se objevil hlavní inženýr na velitelském můstku.
„Tak co je?“ zeptal se vztekle Duncan, jakmile vystoupil z výtahu.
„Čerpadlo je opravené, ale...“
„Tak se vymáčkněte, člověče?“
„Mám takový divný pocit - to ložisko jsme totiž zatěžovali za špatných mazacích podmínek až moc dlouho. Cosi mi říká, že není v pořádku. Rozhodně není rozumné hnát loď víc než na polovinu výkonu, dokud nemůžeme ložisko rozebrat a provést řádnou inspekci.“
„Dal jsem příkaz zvýšení otáček pro rychlost dvaceti pěti uzlů,“ přiznával se kapitán nejistě.
„To bych si, kapitáne, netroufl,“ potřásal truchlivě hlavou inženýr.
„Vaše místo je dole ve strojovně,“ zahnal ho ostře Duncan a kývl na kapitána, aby postupoval dál podle jeho rozkazů.
Přešel na své obvyklé místo na otevřeném boku můstku. Podíval se zpět na vysokou oblou zaď, kde bílé pěnění označovalo opětovný pohyb obrovského lodního šroubu, který se znovu rozhýbal.
Po chvíli se objevila brázda zčeřené vody za lodí a po delší době už začala dosahovat k horizontu.
Duncan tam stál ve větru, než se zešeřilo, a teprve potom se vrátil do svého apartmá. Chantelle už na něho čekala.
Zvedla se z dlouhého eauče pod předními okny reprezentačního salónku.
„Už jsme se tedy opět rozjeli.“
„Ano, už je všechno v naprostém pořádku.“
Řízení strojovny se přepnulo na automatiku v devět hodin večer místního času oné noci. Služba už odešla nahoru k večeři a potom zmizela ve své kajutě. Všichni, s výjimkou hlavního inženýra, odpočívali.
Další dvě hodiny stále ještě setrvával ve strojovně, potřásal hlavou a mumlal hořké kletby nad masivním krytem hlavního ložiska v dlouhém a úzkém tunelu hřídelového vedení. Každých pár minut na něj pokládal ruku a snažil se vycítit nadměrné zato vání nebo vibrace, které by prozradily nějakou vážnou struktur"! ' závadu.
m
V jedenáct hodin plivl na rovnoměrně se otáčející hřídel Bvl tlustá jako kmen vzrostlého stromu a zářila jako vyleštěné stříbrň v jasném osvětlení tunelu. S
povzdechem se zdvihl celý zdřevěněly ze zkroucené polohy, ve které tam vyčkával.
V řídicí místnosti strojovny opět zkontroloval, zda jsou veškeré lodní systémy zapojeny na automatiku.
Všechny údaje se zdály bvt v pořádku a pravidelně se objevovaly na velkém kontrolním panelu. Nakonec opět povzdechl a vstoupil do výtahu.
Za třicet pět minut pukl jeden maličký tranzistor v kontrolním panelu, vydal zvuk, jako když se vytáhne korek z láhve, a nad ním se objevil obláček šedého kouře. V řídicí místnosti nebylo nikoho kdo by to zaslechl či uviděl. Systém nebyl duplikován, takže se nemohl automaticky spustit záložní, a tak když teplota ložiska opět začala stoupat, žádný impulz nedonutil zařízení spustit varovný signál a navíc automaticky zastavit pohonné jednotky.
Masivní hřídel se otáčela, zatímco přehřálo ložisko sevřelo svůj stisk na drsném kovu poškozeném již předešlým během. Malý úlomek kovu se vytrhl z vyleštěného povrchu otáčející se hřídele a stočil se jako stříbrná kudrlina vlasů. Otáčky hřídele ho zachytily a vtáhly do ložiska. To se pomalu začalo rozpalovat a žhnout barvou zralých třešní, venkovní nátěr černal a vytvářel puchýře. Přesto obrovská síla motoru otáčela bez problémů hřídelí.

Zatím konzistence oleje, který se pod tlakem dostával mezi rozžhavený povrch otáčející se hřídele a kostry ložiska, se změnila horkem ve vodu. Navíc se tím dostal k bodu vznícení a rozhořel se.
Malé planoucí potůčky zasáhly i rozžhavený vnější nátěr, který vzplál také. Celý tunel se naplnil hustou mlhou štiplavého kouře a teprve potom se požární detektory probraly k životu. Jejich signál ze strojovny se okamžitě opakoval na velitelském můstku a v kabinách kapitána, prvního důstojníka a hlavního inženýra.
obrovská síla však stále otáčela hřídelí na plných sedmdesát procent celkového výkonu a ta drtila a ničila rozžhavený kov ložiska do nerozpoznatelné podoby.
Hlavní inženýr se jako první dostal k centrálnímu řídicímu panelu ve strojovně, a aniž by vyčkával na nějaké rozkazy z můstku, ikamžitě zahájil nouzové zastavení provozu všech systémů.
Trvalo další hodinu, než tým pod vedením prvního důstojníka nianieny v tunelu zvládl. Použili sněhové hasicí přístroje, aby ochladili hořící nátěr a olej, protože obyčejná voda by na rozžhaveném kovu přeměnou v páru ještě zhoršila celkový rozsah škod.
Kov hlavního ložiska byl tak rozžhavený, že musel šéf strojovny při jeho otvírání použít silné kožené a azbestové pracovní rukavice.
Vnitřek ložiska se rozpadl a povrch hřídele byl brutálně poškrábaný a rozrytý. Pokud došlo k nějaké deformaci, tak Skot dobré věděl. že pouhým okem se to poznat nedá. Každopádně mu bylo jasné, že sebemenší prohnutí, i o tisícinu milimetru, se může stát kritickým.
Tiše při práci klel. Veškeré nadávky, které mu vycházely z úst, připomínaly dětskou říkanku. Proklínal výrobce olejových čerpadel i toho, kdo ho instaloval a otestoval, na řadu přišlo prasklé těsnění a chybějící záložní systémy, potom se dostal k tvrdohlavosti a technické neschopnosti samotného ředitele Christy Marine, jehož Spatný odhad situace přeměnil toto překrásné strojní zařízení vočouzený, kouřící a pokroucený šrot.
Teprve až během dopoledne přišli na další katastrofální problém, když konečně dopravili náhradní součásti ložiska ze skladu a otevřeli bednu. Tady si pohodlně ležely součástky v dřevěných hoblinách neporušené. Teprve až začali vyměňovat díly, objevila se jim katastrofa v plném světle. Bedna totiž nesla nesprávné označeni v metrické soustavě a přitom uvnitř byly uloženy součásti ložiska s rozměry v anglických palcích. Tím se jim k velikosti prů-“tóru hřídele nedostávalo pět milimetrů, a tak nepatrný rozdíl odbudil tento náhradní díl k totální nepotřebě. Dosud navenek na-Prosto chladný a klidný Duncan Alexander teprve teď začal ztrácet vládu sám nad sebou. Řádil na můstku celých dvacet minut a v'
h se nesnažil vymyslet nějaké řešení.
Řval na kapitána i na všechny okolo a používal nevybíravých výrazů. Jeho zuřivost a běsila zmrazily všechny důstojníky Golden Dawn: Stáli tu s bledými tvářemi a s tichým pocitem viny.
Peter Berg okamžitě vycítil cosi zajímavého a podařilo se mi nepozorovaně proklouznout až na velitelský můstek. Přímo fascinovaně sledoval běsnění svého nevlastního otce. Nikdy takové představení neviděl a při jednom záchvatu ve skrytu duše doufal že vyboulené oči
Duncana Alexandera opravdu puknou jako pte. zralé bobule vinného hroznu. Dokonce zadržel dech v napjatém očekávání a cítil se podvedený, když se to nestalo.
Nakonec se Duncan přece jenom zastavil a prohrábl si oběma rukama husté zvlněné vlasy. Po obou stranách hlavy mu zůstaly naježené, takže teď i s těmi rohy připomínal rozzuřeného dábla. Sotva lapal po dechu, ale pomalu se už začal ovládat.
„Takže, pane, co nyní navrhujete?“ obrátil se přímo na kapitána. V nastalém tichu se ozval pisklavý hlásek Petera Berga.
„Můžeme si nechat poslat nové součástky z Bermud - je to jenom pět set kilometrů odtud. Měřili jsme to dnes ráno na mapě.“
„Jak ses sem dostal?“ otočil se rozčilený Duncan. „Okamžité běž ke své matce.“
Peter poskočil, stále vyděšený svou nenadálou odvahou, a teprve když zmizel z můstku, promluvil šéf strojovny.
„Můžeme vše dát na letadlo z Londýna a nechat to vyložit na
Bermudách...“
„Musí tam být přece nějaká loď,“ vmísil se rychle Randle.
„Nebo nějaké letadlo, které nám to může shodit.“
„Nebo helikoptéra...“
„Okamžitě to oznamte Christy Marine po telexu,“ přerušil je
Duncan Alexander.
Připadal si jako znovuzrozený, když opět cítil palubu pod nohama. Nicholas v duchu jásal a věděl, že se jeho život zase rozjíždí naplno.
Jsem opravdu mořské stvoření,“ prohlásil sám k sobě s úšklebkem .Bohužel na to ale často zapomínám.“
Díval se zpět na vzdalující se siluetu bermudských ostrovů a mincí ochrannou náruč hamiltonského přístavu s jeho rozmanitě /barvenými budovami rozhozenými okolo pobřeží. Obrátil zase pozornost k mapám na navigačním stole před sebou.
Warlockplul bezpečnou rychlostí, i když byl kanál široký a jasně ohraničný bójemi. Úplně viděl zuby korálových útesů, jak ostře a hladově číhají. David Allen měl plné ruce práce s vyvedením lodě na otevřené moře, ale jakmile se dostali na dvousetmetrovou hloubku, okamžitě vydal rozkaz svému prvnímu důstojníkovi.
„Nejvyšší rychlostí v 09.00,“ a honem se hnal k Nickovi.
„Neměl jsem téměř vůbec čas, abych vás přivítal na palubě, pane.“
Diky, Davide. Mám dobrý pocit, když jsem tu zase zpátky,“

vzhlédl k němu Nicholas a usmál se.
„Stoč ji na kurz 240 a zdvihni výkon na 80 procent.“
David rychle zopakoval tento příkaz kormidelníkovi a potom nerozhodně přešlápl z nohy na nohu. Opět se začervenal i pod opálenou kůží.
„Pane Bergu, ti moji důstojníci jsou k neudržení. Otravují mě už od té doby, co jsme opustili Kapské
Město - budeme tady mít nějakou práci, anebo je to pouze výletní plavba pro zábavu?“
Nicholas se nahlas zachechtal. Vzrůstalo v něm vzrušení z lovu ajiž měl v nose pach kořisti společně s vyhlídkou na tučnou odměnu. Jakmile cítil palubu Warlocku pod nohama, už ho ta obrovská starost o Peterovo bezpečí téměř opustila. Ať se nyní stane cokoliv, objeví se brzy. Opravdu se cítil přímo dokonale.
„Jsme na lovu, Davide,“ začal mu vysvětlovat. „Nic jistého ještě „sni...,“ odmlčel se a potom se obměkčil. „Zavolej Australana do ne kabiny a řekni Andílkovi, ať mi pošle pořádnou konvici kávy
^isu sendvičů - nějak jsem dnes nezvládl snídani -, a zatímco budu jíst, nacpu do vás veškeré informace.“
Bí-jů-dý Baker si vzal jedno z nabízených Nickových viržinek.
„Stále jsou to ty podřadné a laciné,“ konstatoval, když si nfy chl s kyselým výrazem ke čtyřdolarovému viržinku. Přesto nemohl potlačit zablýsknutí radosti v očích za těmi umatlanými skly svých brýlí.
Nakonec se už neudržel a začal se šklebit.
„Kapitán mi naznačil, že jsme na lovu -je to pravda?“
„Situace vypadá asi takhle...,“ a Nicholas jim začal postupně vyprávět celou historii a žádný detail nevynechal. Během svého hovoru si stačil dokonce i pomyslet s jistou shovívavostí, že už také asi stárne a měkne, protože takhle se na moři nikdy nerozpovidá-val.
Oba muži poslouchali v naprosté tichosti, a teprve když skončil vrhli se na něho s otázkami. Bombardovali ho do hloubky, až na dno dotazy přesně lak, jak očekával.
„Vypadá to jako nějaká armatura ke generátoru,“ odhadoval šéf strojovny, celý zmatený popisem velikosti dřevěné bedny, kterou dopravovali helikoptérou na Golden Dawn.
„Nechce se mi věřit, že na takovém tankeru nemají kompletní sadu všech náhradních dílů.“
Zatímco se Australan plně zaměstnával spekulací o možných mechanických problémech, David Allen se zase koncentroval na detaily z námořnického hlediska. „Jaký byl dolet té helikoptéry? Vrátila se už na svou základnu? Golden Dawn se svými obřími rozměry musí určitě mířit ke vjezdu do Floridského průlivu. Náš nejlepší odhad její trasy by mohl vést přes
Matanilla Reef v jejím začátku.“
Náhle se ozvalo kategorické zaklepání na dveře v kabině pro hosty a Trog strčil dovnitř svou šedivou, svraštělou želví hlavu. Podíval se na Nicholase, ale nijak ho nepřivítal. „Kapitáne, zachytil jsem vysílání z Miami s novinou o hurikánu. Loma“ do toho kopla, stáčí se k severu a odhadují směr její trasy na severoseverozá-pad. Rychlost oproti pevnině má mít dvacet uzlů.“
Zavřel za sebou dveře a všichni se v naprosté tichosti dívali
Jeden na druhého.
Konečně Nicholas promluvil.
Nikdy se nejedná o jednu jedinou chybu, která přivodí katastrofu,“ rozhovořil se. „Vždy se jedná o celou sérii omylů a chyb, upře by samy o sobě neměly příliš velkou váhu. Pokud se ale smísí dohromady s trochou menší smůly...,“ odmlčel se na chvíli. Potom richle dopověděl: „Možná se hurikán stane tou poslední kapkou, která všechno přece jenom rozhodne.“
Vstal a obešel dokola celou místnost pro hosty. Cítil se jako v kleci a přál by si ten prostor, který měl David Allen ve své kapi-tánské kabině. Otočil se na šéfa strojovny a kapitána a náhle si uvědomil, že se přímo těší na katastrofu. Připomněli mu dva staré mořské vlky, kteří už do sebe nasáli pach kořisti. Ucítil nápor vzteku, který v něm stoupal, když si představil, že vlastně přejí neštěstí jeho synovi.
„Ještě jednu věc jsem vám neřekl,“ dodal. „Peter, můj syn, je na palubě Golden Dawn.“
Obrovská otáčející se bouře s přezdívkou „Loma“ spěla ke konci svého vývoje. Vrchol už konečně dosáhl až nad hladinu mrazu, takže si nesla stříbrnou hřívu zmrzlých ledových kousků, která se roztáhla pět set kilometrů do dálky před ni, kam ji vzdušný proud horní troposféry dopravil.
Dosáhla průměru dvě stě padesát kilometrů a začala uvolňovat takovou energii, která obsahovala přímo nezměřitelnou ničivou sílu.
Větry křižující se v jejím centru trhaly hladinu moře při své rychlosti přes dvě stě kilometrů za hodinu s takovou děsivostí, kterou si nikdo nemohl ani představit. Voda vyplnila těžké okraje obvodových mraků hurikánu tak, že se nedala najít hranice mezi morem a vzduchem.
Celý pohyb hurikánu připomínal vrchol šílenství, které se opaje-10 ^irým běsněním. Jako oslepené a vzteklé monstrum se hnal přes rozvlněné vody Karibského moře, trhal stromy a rozbíjel budovy,
^áe na malinkém ostrůvku nic nebylo, vyrval alespoň kusy země,
^ré mu stály včešte.
Stále tu ale ještě působily síly, které tento zdánlivě neovladatel ný hurikán přece jenom řídily.
Diktovaly mu, jakoby náhodně oři otáčení se na povrchu pohybující se zeměkoule, a tak hurikán iil^
zoval ten primární charakteristický znak gyroskopické setrvačnosti, nesmlouvavosti prostoru, která byla konstantní tak dlouho no kud na ni nezapůsobila vnější síla.
Uposlechnutím tohoto přírodního zákona se celý točící hurikán dostával svou vlastní setrvačností směrem na východ konstantní rychlostí a ve stejné výši nad povrchem země, dokud se jeho severní okraj nedotkl pevniny a dlouhého

hřebene, který formuje Velké
Antily.
Okamžitě zapůsobil další gyroskopický zákon, uplatňující přednost. Pokud se jiná síla dotkne obvodu roztočeného setrvačníku neuhne ze směru tohoto působení, ale vrhne se přímo proti ní.
„Loma“ ucítila zem a jako zdivočelý býk, který zahlédl matadorův rudý plášť, stočila se a hnala se k ní. Překročila úzký, ale vysoký pruh země na ostrově
Hispaniola v naprosté orgii destrukce a teroru. To už se ale řítila do úzkého průlivu Windward
Passage mezi Haiti a Kubou. Za ním sejí objevil volný prostor.
Držela si stále svou rychlost, otáčky a postup. Asi tak pět set kilometrů před ní ležely mělké vody mezi korálovými útesy přímo prorocky pojmenované Humcane Flats po tisících podobných bouřích, které proběhly tou samou cestou a byly zaznamenané v paměti lidstva.
„Loma“ už jasně směřovala na bahamské ostrovy, za nimi na ni čekaly hlubší vody Floridského průlivu a potom už opravdová pevnina kontinentální části Spojených států amerických.
Rychlostí přes třicet kilometrů za hodinu se tento roztočený setrvačník, sahající až do nebe, skládající se z masy šíleného větru a vířících mraků, valil směrem na severozápad.
Duncan Alexander stál u Degasova baletního obrazu ve svém luxusním apartmá. Lehce vyrovnával houpání lodi, ruce sevřené vzadu. Husté obočí měl stažené obavami a oči zapadlé, podmalované tmavými stíny z nevyspání.
Na dlouhém gauči a na imitaci židlí ludvíkovského stylu rozmístěných okolo krbu seděli starší důstojníci Golden Dawn
-
kapi-“n první důstojník a hlavní inženýr.
Na druhé straně v koženém Hesle byl zapadlý Charles Gras, hlavní inženýr společnosti Atlan-liaue.
Zdálo se, že si sám vybral toto osamocené místo, aby se odlišil od majitele a důstojníků tohoto zmrtvělého ultratankeru.
Mluvil anglicky s těžkým francouzským přízvukem a občas i použil francouzská slova, která Duncan
Alexander rychle překládal.
Čtyři muži ho pozorně sledovali a nedovolili si ani spustit oči z jeho ostrého a bledého francouzského obličeje s jasným lišáckým pohledem.
„Naši inženýři skončili, znovu sestavili hlavní ložisko dnes v poledne. Podle momentálních nejlepších možností jsem zkontroloval a otestoval hlavní hřídel. Nenašel jsem žádnou známku strukturálního poškození. Musím ale upozornit na ten fakt, že tím se nevylučuje možnost nějaké závady, ta může existovat. Naprosto jasné říkám, že provedená oprava musí být hodnocena jako dočasná.“ Odmlčel se a všichni vyčkávali. Mezitím se otočil ke kapitánovi. „Musím vás také upozornit, že v nejbližším přístavu je zapotřebí provést další inspekci a pokud možno celou opravu překontrolovat. Zároveň je nutné pokračovat těmi nejnižšími otáčkami, které budou schopny tímto tankerem pohnout.“
Randle se nervózně zavrtěl na své židli a podíval se přes místnost na Duncana. Francouz si toho pohledu všiml a trochu ocelového ostří se vloudilo do tónu jeho hlasu.
„Pokud na hlavní hřídeli je nějaké strukturální vychýlení, potom zvýšení otáček nad tyto mnou doporučené bude mít za následek postupné a nevratné poškození, které povede ke kompletnímu zastaveni celé strojovny.
A na tuto skutečnost vás musím ještě jednou důrazně upozornit.“
Duncan se úlisně rozhovořil: „Jsme plně naloženi a hloubka ponoru je čtyřicet metrů. Ani jeden z přístavů na východním pobřeží cerc Ameriky není pro nás bezpečný a navíc asi těžko bychom vů-wc dostali povolení ke vstupu do teritoriálních vod s těmito pro399
blémy pohonné jednotky. Američané by nás rozhodně nevítali v
Nejbližší a nejbezpečnější kotviště je Galveston na pobřeží Té v Mexickém zálivu - a teprve potom, až vlečné lodě odtáhl“ všechny čtyři přídavné nádrže s ropou, budeme schopni překroč dvousetmetrovou hloubkovou linii.“
První důstojník byl mladý, možná ještě ani ne třicetiletý al1
rozhodně si zatím vedl s rozvahou ve všech nebezpečných situa cích, kterými tanker procházel.
Pevný a jasný pohled jeho chytrých očí ukazoval na správnou rozhodnost - však také byl jako první v tunelu u hlavní hřídele, když tam začínalo hořet.
„Pokud se týká naší trasy, pane,“ a všichni jako na povel otočili hlavu směrem k němu. „Miami hlásí upřesnění o hurikánu, který nyní míří na Floridský průliv a jižní část Floridy. Dostaneme se tak na stejnou trasu hurikánu, přímo na jeho kurz.“
„Pokud uděláme patnáct uzlů, tak se dostaneme průlivem do
Mexického zálivu dvacet čtyři hodin před ním,“ informoval Dun-can a podíval se na kapitána, aby si vyžádal jeho souhlas.
„Při naší nynější rychlosti a s postupem hurikánu - ano,“
potvrdil kvalifikovaně Randle. „Ale okolnosti se mohou změnit...“
První důstojník se znovu rozhovořil: „Opět mám připomínku týkající se naší plavby, pane. Nejbližší kotviště pro nás je v závětří Bermud...“
„Máte vy vůbec pojem, jaká je hodnota našeho nákladu?“ zasyčel
Duncan. „Myslím, že ne. Dobře, musím vás tedy informovat. Dělá to osmdesát pět miliónů amerických dolarů. Jenom úrok z této sumy se pohybuje v částce dvacet pět tisíc dolarů denně.“ Tón jeho hlasu se zvýšil a už zase začínal znít vztekle:
„A na Bermudách přitom vůbec nejsou žádné možnosti, aby se mohly spolehlivě provést další opravy...“
Otevřely se dveře z privátního oddělení apartmá a naprosto tise vstoupila Chantelle Alexanderová.
Žádné šperky, pouze perleťově lesklá hedvábná blůzka a jednoduchá tmavá vlněná sukně. S prostým oblečením

nádherně kontrastovala její zlatavě opálená pokožka a dojem doplňoval jenmý make-up, který podtrhoval hloubku a velikost těch nádherných očí. Její krásný zjev všechny umlčel a toho si byla vědoma. Přešla místnost a postavila se po Duncanově boku.
Je naprosto nutné, aby toto plavidlo i s nákladem pokračovalo přímo do Galvestonu," prohlásila příjemným hlasem.
..Chantelle...," začal překvapený Duncan, ale umlčela ho bryskním pohybem ruky.
.Rozhodně se nemůže nijak změnit cíl a trasa plavby Golden
Dawn."
Charles Gras se podíval na kapitána a čekal, kdy použije své autority. kterou mu dávalo námořní právo. Protože však mladý kapitán zůstal zticha, Francouz se pouze sarkasticky pousmál a pokrčil rameny, jako by lámal hůl nad jejich dalším osudem. „Potom tedy se musím zmínit o tom, že já a moji dva asistenti chceme opustit loď okamžitě, protože jsme dokončili dočasné opravy." A opět jasně zvýraznil slovo dočasné.
Duncan přikývl. „Jestliže zahrneme do našich propočtů rychlost plavby a nízkou zásobu paliva helikoptéry, tak zítra se za svítání dostaneme do výhodné blízkosti východního pobřeží Floridy."
Chantelle nespustila během tohoto rozhovoru oči z důstojníků tankeru a pokračovala dál tím samým příjemným a tichým hlasem.
„Jsem připravena akceptovat jakoukoliv rezignaci kteréhokoliv důstojníka tohoto plavidla, aby tak mohl odletět s helikoptérou."
Duncan otevřel ústa, aby začal tvrdě protestovat proti jejímu rozhodnutí a překračování autority, ale Chantelle se k němu otočila s výbojně zdviženou bradou.
Cosi v jejím výrazu a hrdém držení hlavy na vzpřímených ramenou silně připomnělo Arthura Christyho. Ta samá tvrdost a houževnatost, to samé pevné odhodlání - je velice zajímavé, že si toho nikdy předtím nevšiml.
Asi jsem ji nikdy předtím takhle neviděl, uvědomil si.
Chantelle okamžitě poznala tu chvíli jeho kapitulace a klidně se k němu otočila zády a zadívala se opět na důstojníky Golden Dawn.
Jeden po druhém uhýbali jejímu pohledu, ale Randle se jako první rychle postavil.
^ „S vaším dovolením, paní Alexanderová, musím se vrhnout na přípravy nutné k pokračování naší plavby."
Charles Gras se zarazil a podíval se na Chantelle. Usmál se tak jak se pouze Francouz usmívá na krásnou ženu.
„Magnifique!" vydechl a zdvihl ruku k elegantnímu zasalutování v obdivu, ještě než vykročil z apartmá.
Chantelle a Duncan zůstali sami. Pomalu se k němu otočila a s tvrdým výrazem v obličeji mu připomněla:
„Kdykoliv budeš mít pocit, že na to nestačíš, tak mi řekni ano?"
„Ale Chantelle..."
„Tys nás do toho dostal, mě a celou Christy Marine. A teď nás z toho zase vytáhneš, i kdyby tě to mělo zabít." Rty její sevřely do tenké linky a oči zlobně zúžily. „A bylo by to skutečně krásné, kdyby se tak opravdu stalo," dodala záludně.
Pilot dvoumotorového Beechcraft Baron ubral plyn pro oba motory a přeměnil úhel vrtulí tak, aby mohl zpomalit a prozkoumat podivně vyhlížející plavidlo, které se objevilo v jeho zorném poli v ranním oparu visícím mezi tolika ostrovy.
Ten samý opar zastiňoval nízkou siluetu pobřeží Floridy na západním horizontu, i nazelenalá voda a stíny korálových útesů pod vodou, ohraničujících mělčinu
Velké Bahamské lavice, byly zahaleny světlým oparem. Částečně situaci také zakrývala přerušovaná vrstva bouřkového mraku ve výšce něco přes kilometr.
Pilot naklonil nos letadla dolů tak, aby lépe viděl přes přední sklo. Prorazil kusy mraků a opět se objevil v celé záři slunečního svitu.
„Co tomu říkáš?" zeptal se druhého pilota.
„Je to opravdový macek," poznamenal a snažil se ustálit dalekohled v rukou. „Pořád ještě nemůžu přečíst na trupu její jméno."
Mohutná a široká příď rozřezávala jiskřící polštář rozvířené vody a zdálo se, že zeleně natřená paluba se táhne až na samý okraj viditelnosti - navíc na zádi vévodila obrovská nástavba.
„Doprdele," potřásl pilot hlavou. „To jsem ještě neviděl.
Připomíná mi to tu obrovskou budovu na montování raket na Cape Kennedy."
Máš pravdu," přikývl druhý pilot. Tu hranatou nehezkou obří konstrukci vlastně kopíroval v menším měřítku velitelský můstek. Zavoláme na šestnáctém kanále."
Pustil dalekohled a vzal do ruky mikrofon.
Na jih plující tanker, tady je patrola Pobřežní stráže NC 159
přímo nad vámi. Slyšíte mě?"
Rozhodně očekávali zpoždění v odpovědi, protože i v těchto vodách s velkým provozem se ten velký bastard rozhodně choval lajdácky a nijak se s hlídkou vzhledem ke své mohutnosti nevzrušoval. Pozorovatel v letadle začínal potichu pěnit.
„Pobřežní stráži 159, tady je Golden Dawn. Slyším vás a přecházím na kanál dvacet dva."
Tři sta dvacet kilometrů odtud právě Trog převrhl svůj oblíbený popelník a rozsypal všechny smrdící kousky doutníků po podlaze. Snažil se okamžitě přeladit frekvenci na kanál dvacet dva, jak se o tom zmiňoval jeho kolega na Golden Dawn. Navíc ještě potřeboval zapnout magnetofon a zařízení rádiového lokátoru.
Vysoko na věži Warlocku přímo u kontrolního požárního panelu se velký železný kruh lokátoru začal pomalu pohybovat. Dostal se do správného směru tak, až se napojil přímo na vysílání, které hřmělo v éteru naprosto čistě a jasně. Opakoval souřadnice na stupnici přístroje přímo u Troga.

„Dobré ráno, Golden Dawn," ozval se rytmický jižanský přízvuk navigátora Pobřežní stráže. „Potřeboval bych se od vás dozvědět domovský přístav a typ nákladu."
„Tato loď je registrována ve Venezuele." Trog stačil dodělat poslední vyladěni, napsal souřadnice na papír, odtrhl ho a hodil rovnou na velitelský můstek.
„Golden Dawn vysílá a je dobře slyšet," zaječel se škodolibým
„výrazem.
..Zavolejte kapitána," nařídil palubní důstojník, zamyslel se a dodal. „Zároveň požádejte pana Berga, aby přišel na velitelský můstek."
Konverzace mezi pobřežní policií a ultratankerem stále pokračovala, když se k Trogovi přiřítil Nicholas, zapínající si župan.
„Děkuji za vaši laskavost, pane," právě odpovídal navigátor pobřežní stráže a používal přitom extravagantní jižanské galantnosti s plným vědomím toho, že Golden Dawn je mimo teritoriální vody USA, a tím oficiálně i mimo úřední pravomoc zákona. „Rád bych se též dozvěděl váš cílový přístav."
.Jsme na trase do Galveslonu v Texasu, kde náš náklad vyložímé."
„Děkuji vám opět, pane. Doufám, že víte o varování před hurikanem?"
„Ano, víme vše."
Z velitelského můstku se objevil ve dveřích David Allen, rozpálený ve tváři.
„Už zase určitě pluje," oznamoval s takovým zklamáním, že to opět Nicholase rozčílilo. „Vypadá to, že právě vjíždí do průlivu."
„Okamžitě nařizuji, aby tato loď najela na kurz přímo směrem na Floridský průliv a dostala se co nejblíže k tankeru," setřel ho Nicholas tak, až David zamrkal.
Zmizel zpátky na můstek a už volal změny v kurzu a údaje ke zvýšení rychlosti.
Znovu se ozval hlas Pobřežní stráže - velice slušný, ale neodbytný. „Ještě jednou vám musím oznámit, pane, naše nejnovější zprávy o hurikánu. Předpokládáme průchod bouře v hlavním navigačním kanálu
Floridského průlivu ve 12.00 zítra místního času."
„Bereme na vědomí." ozvala se stroze Golden Dawn.
„Mohu vás ještě obtěžovat, pane, vzhledem k vašemu velice choulostivému nákladu a speciálním povětrnostním podmínkám o sdělení předpokládaného času příjezdu na úroveň rádiového majáku u mělčiny Dry Tortugas
Bank? Zároveň potřebujeme znát, kdy opustíte průliv a začnete postupovat na sever, pryč od předpokládané trasy hurikánu."
„Zůstaňte na příjmu." Ozvalo se krátké hučení, zatímco operátor vše konzultoval s palubním důstojníkem, a potom Golden Dawn opět promluvila: „Náš čas u Dry Tortugas
Bank bude zítra O l.30."
V éteru nastala delší pauza, když patrola konzultovala veškeré údaje se svou centrálou na pevnině v uzavřené frekvenci.
S plným respektem oficiálně vyžaduji, abyste ještě jednou přehodnotili svůj postup. Opravdu silné povětrnostní změny jsou očekávány ještě před příchodem hurikánu, a váš čas pro Dry Tortugas bank vám nechává velice malou bezpečnostní mezeru, pane."
Děkuji vám, patrolo Pobřežní stráže 159. Vaše upozornění bude zaneseno do lodního deníku. Tady je
Golden Dawn, končí a vypíná."
pocit marnosti Pobřežní stráže byl přímo evidentní. S jakou radostí by tankeru nařídila změnu kurzu.
„Budeme váš postup s velkým zájmem sledovat, Golden Dawn.
Dobrou plavbu, patrola 159 končí a vypíná."
Charles Gras si jednou rukou držel modrý baret na hlavě, zatímco druhou svíral menší kufr. Utíkal instinktivně přikrčený a snažil se co nejdříve podběhnout uši trhající klapot helikoptéry.
Hodil své zavazadlo do otevřených dveří, chvíli váhal a nakonec se rozběhl zpět k hlavnímu inženýrovi, který stál na hraně bíle natřeného heliportu.
Charles ho chytil za rameno a naklonil se tak blízko, aby mu mohl řvát přímo do ucha.
„Pamatuj si, můj příteli, starej se o ni jako o mimino, jako o malou holčičku - pokud musíš zvýšit rychlost, udělej to jemně - velice jemně." Skot přikývl a jeho řídké narezlé vlasy poletovaly rozvířeným vzduchem.
„Hodně štěstí," zařval Francouz. „Bonne chance!" Ještě jednou ho poplácal po ramenou. „Doufám, že to štěstí nebudeš potřebovat."
Vyrazil zpět a konečně se vecpal do trupu. Po chvíli se jeho tvář objevila v jednom z kulatých oken, odkud stačil ještě zamávat. Sikorsky, ten obrovský, nepříjemně vypadající stroj, se pomalu zvedl do výše, na chvíli se zarazil, zhoupl se a hnal se nízko nad vodou v charakteristické pozici s nosem skloněným trochu dolů směrem k pevnině, stále zakryté oparem a vzdáleností.
Doktorka Samantha Silverová ve vysokých gumových botách až k pasu a s rukávy vyhrnutými nad lokty se potácela pod vahou dvou plastických věder plných mušlí a stoupala po zadních schodech budovy laboratoře.
„Sammy!" ječela na celou chodbu Sally-Anne. „Málem jsme odjeli bez tebe!"
„Co se děje?" Samantha s úlevou práskla vědry o podlahu a rozlitá mořská voda crčela po schodech.
„Johnny už volal - hlídkující patrola objevila Golden Dawn před hodinou. Už je v průlivu, zahlédli ji naproti Matanillskému útesu Pokud vyrazíme teď hned, můžeme ji chytit u Biscayne Key."
„Už se řítím," křikla Samantha, popadla těžká vědra a belhala se zrychleně ke své laboratoři. „Sejdu se s vámi dole na molu - a už jste zavolali televizní studio?"

„Celý tým s kamerou je na cestě," zaječela Sally-Anne a hnala se k předním dveřím. „Pospěš si, Sammy - utíkej, jak můžeš!"
Samantha hodila mušle do jedné ze svých nádrží, zapnula okysličování vody, a jakmile se objevily první bublinky na hladině, otočila se a prchala z laboratoře směrem k předním dveřím.
Palubní důstojník na Golden Dawn se zastavil u obrazovky radaru, podíval se na ni a náhle se s větším zájmem nahnul. Spočítal si souřadnice toho malého svítícího bodu, který se mu objevil naprosto jasně uvnitř šestnáctikilometrového pásma dosahu radaru.
Odfrkl, napřímil se a rychle přešel na přední stranu můstku.
Pomalu přehlížel zelené, větrem rozsekané mořské vlny před obří přídí tankeru.
„Rybářská loď," oznámil kormidelníkovi. „Ale máme ji v cestě."
Zahlédl kdesi v dálce malinký záblesk příďové vlny. „A jsou právě v hlavním navigačním kanále - takže nás právě teď musí už perfektně vidět. Vyhnou se tak, abychom se minuli na pravoboku.' Spustil dalekohled a nechal ho zavěšený na krku. „Ach, děkuji. Vzal šálek kakaa z rukou stevarda a usrkl s pocitem blaha. Potom se otočil ke stolu s mapami.
Objevil se další z mladších důstojníků tankeru, který vyšel z radiokomunikační místnosti v zadní sekci velitelského můstku.
.pořád se nic neděje," konstatoval. „Došlo tam k nějakému zranění,takže se prodlužuje čas',, vysvětloval, a to už se vrhli do horlivé diskuse o světovém fotbalovém šampionátu, který se hrál pod umělým osvětlením na stadióně ve Wembley na druhé straně Atlantiku.
.Pokud to zůstane nerozhodně, tak to znamená, že Francie se dostane..."
Ozval se radostný výkřik a mladší důstojník honem utíkal ke dveřím. Vrátil se zpět se šťastným úšklebkem:
„Anglie dala gól!"
Palubní důstojník se blaženě uchechti: „To by nám mohlo stačit." Náhle se ale zarazil a pocit viny ho vrátil zpátky k výkonu služby. Okamžitě se vyděsil, tentokrát nemilým překvapením, když si uvědomil, co se děje na obrazovce radaru.
„Co se to, doprdele, děje? Na co si to hrají?" vykřikoval podrážděně a honem přeběhl k přednímu sklu, aby propátral mořskou hladinu před sebou.
Rybářská loď dokončila obrat a nyní se hnala přídí přímo proti nim.
„Ať se jdou vysrat. Pořádně jim profoukneme uši." Sáhl po páce mlhové sirény a vypustil tři dlouhé exploze, které se jako ozvěna ponuře protáhly mělkou zelenavou vodou Floridského průlivu. Důstojníci na lodi se pohnuli, aby měli lepší výhled na to, co se před nimi děje.
„Oni tam snad chrápou, nebo co." Palubní důstojník uvažoval rychle o tom, zda má zavolat kapitána na můstek. Pokud se jedná o manévrování celého tankeru v těchto stísněných vodách, snažil se ze své zodpovědnosti nějak vykroutit. I při této redukované rychlosti to bude trvat celé půl hodiny na vzdálenosti téměř patnácti kilometrů, než se Golden Dawn zastaví. Jednoduché vybočení z přímého směru potřebuje obrovský poloměr oblouku několika kilometrů, než se tankeru podaří změnit kurz o celých devadesát stupňů. A navíc tu byl efekt síly větru proti enormně vystavené ploše mohutné věže celé nástavby a taktéž silný tlak Golfského prou407
du, snažícího se dostat z těsných míst Floridského průlivu
Všechny tyto problémy spojené s manévrováním celého plavidla zmrazily jednání mladšího důstojníka, který začal propadat panice Rybářská loď byla přímo na trase jejich kurzu a vzdálenost mezi nimi se rychle krátila součtem rychlostí obou plavidel.
Už sahal na tlačítko interkomu, který spojoval můstek přímo s kapitánovou kabinou o palubu níž, ale v tu chvíli se objevil sám Randle, který vyběhl po svých privátních schodech přímo zespoda.
„Co se děje?" žádal o vysvětlení. „Proč se houkalo na mlhovou sirénu?"
„Malé plavidlo před námi a pluje přímo proti nám, pane."
Důstojník se okamžitě uklidnil a sám kapitán uchopil páku mlhové sirény a zavěsil se na ni.
„Bože můj, co to s nimi je?"
„Ta paluba je plná lidí," vysvětloval jeden z důstojníků, aniž by odtrhl oči od dalekohledu. „Vypadá to, že tam mají kameru a s ni i celý tým."
Randle odhadoval úzkostlivě stále se zmenšující vzdálenost - ta malá rybářská loď už byla tak blízko, že Golden Dawn zastavit ani nemohla.
„Díky Bohu," kdosi ohlašoval. „Stáčejí se konečně pryč."
„Dokonce jim tam vlaje nějaký transparent. Už se to někomu podařilo přečíst?"
„Oni se ale vrhají přímo na nás," náhle zaječel palubní důstojník. „Míří rovnou pod naši příď."
Samantha Silverová si opravdu nemyslela, že celý tanker bude i ve vodě tak obrovský. Při pohledu zpředu se jí zdálo, že jeho příď zaplňuje horizont z jedné strany na druhou a vzedmutá vlna před ní se vlnila přesně tak, jako ty série vln v zálivu u Cape St.
Francis, kde tenkrát s Nickem surfovala.
Za přídí se v dálce tyčila masivní věž nástavby, zakončená velitelským můstkem, připomínala část obrysu pobřeží u Miami a vypadala jako jedna z těch mohutných hotelových budov čnějící nad pláží.
Necítila se nijak dobře, když viděla, že jsou přímo v cestě této ženouci se lavině ocele.
Myslíš si, že nás vůbec viděli?" zeptala se Sally-Anne vedle ní, a když Samantha uslyšela nahlas ozvěnu svých skrytých obav, utvrdilo ji to v jejím odhadu.
Samozřejmě že nás viděli," ohlásila hlasitě, aby tomu každý v malé kormidelně dobře rozuměl. „Proto přece spustili mlhovou sirénu. Uhneme se jim z trasy, ale až v poslední minutě."

Ještě ani nezpomalili," ozval se Hank Petersen, stojící u kormidelního kola. Trochu nervózně ukazoval na příď tankeru a Samantha litovala, že s nimi na palubě není
Tom Parker. Musel totiž odletět zase do Washingtonu, a tak vzali Dicky na moře s oslabenou posádkou a navíc bez podepsané autorizace
Toma Parkera. „Co vlastně chceš udělat, Samantho?" a všichni se na ni podívali.
„Vím dobře, že tanker o takových rozměrech zastavit nemůže, ale můžeme je alespoň trochu zpomalit."
„Co ti kluci s televizní kamerou - mají už něco?" vyzvídala
Samantha, aby oddálila chvíli rozhodnutí.
„Běž se na ně podívat, Sally-Anne, a zjisti to." Potom se obrátila k ostatním. „Připravte už ten transparent, ať se na něj můžou pořádně podívat."
„Poslouchej, Sammy," ozval se Bank Petersen a jeho inteligentní opálená tvář prozrazovala napětí.
Byl expertem na tuňáky a rozhodně uměl ovládat loď pouze v klidných a mírných vodách. „Nelíbí se mi to. dostáváme se až moc blízko. Ta věc nás může převálcovat a naprosto rozcupovat, aniž někdo vůbec uslyší jakékoliv ťuknuti. Raději bych už uhnul." Hlas se mu ztratil v náhlé explozi v mracích nad nimi, kdy tanker opět použil mlhovou sirénu.
„Seru na to, Sammy. Rozhodně nechci hrát berany berany duc s někým, kdo se na mě řítí s takovýmhle gigantem."
„Vůbec se neboj, protože se jim uhneme na poslední chvíli. A
je to" rozhodla se Samantha. „Stoč loď o devadesát stupňů k levoboku, ať jim dobře ukážeme náš transparent. Musím jim s ním pomoci na palubě."
Vítr se snažil z jejich rukou vytrhnout tenký bílý plátěný transparent s nápisem, který chtěli rozvinout podél paluby.

ská loď se prodírala vlnami a necítila se přitom nijak dobře.
Na víc na střeše kormidelny pokřikoval režisér zmatené pokyny svému týmu.
Samantha hořce litovala, že tu není nikdo, kdo by vzal vše pevně do rukou, jako třeba Nicholas Berg.
A zrovna v té chvíli se jí transparent snažil obtočit hlavu.
Dicky už docela získala rychlost, a tak Samantha pohlédla na přibližujícího se obra. Ucítila prudké sevření okolo žaludku jako by ji někdo udeřil pěstí. Bylo to obrovské a opravdu už to bylo blízko - mnohem blíž, než kdy měla v plánu.
Konečně se jí podařilo zachytit tkanici, kterou se měl transparent připevnit k zábradlí, ale tenké plátno se překroutilo tak, že se dalo přečíst pouze jediné slovo: Travič. To slovo žalovalo velkými neumělými šarlatovými písmeny a za ním už zářila pouze šklebící se lebka a zkřížené hnáty.
Samantha poskočila na palubě a zápasila s dalším třepotajícím se kusem plátna. Nad hlavou cosi nadšeně vykřikoval režisér a další dva se jí snažili pomoci.
Sally-Anne vášnivě ječela. „Vraťte se! Vraťte se!" a poskakovala, mávajíc oběma rukama proti ultratankeru.
„Sypete jed do našich oceánů!"
Všechno začalo být zmatené a vymykalo se jim z rukou. Dicky se natočila přídí proti větru a prudce se zhoupla tak, že kdosi vedle ztratil rovnováhu a vrazil tvrdě do Samanthy. V ten moment vycítila změnu v chodu motoru.
Tricky Dicky se snažila ze všech sil a její naftový motor divoce řval, když Hank dal plynovou páku na doraz. Využíval plnou sílu motoru, aby dostal to malé plavidlo z dosahu té smrtonosné ocelové přídě.
Kouř z výfuku na boku bublal a hnal se s takovým rámusem přímo vzhůru, že v jeho blízkosti bylo těžko se domluvit - nyní vše ztichlo a náhle všichni slyšeli pouhý svistot větru.
Dokonce i jejich vyřvané hlasy zmlkly a všichni ztuhli: Zírali na Golden Dawn, která naprosto beze změny dokončovala svůj majestátní nájezd.
první se vzpamatovala Samantha a rozběhla se po kymácející se palubě ke kormidelně.
Hank Petersen klečel na kolenou u stěny kormidelny a bezvýsledně zápasil s vedením řídicích kabelů, směřujících do strojovny pod ni mi.Proč jsi zastavil?" ječela. Podíval se na ni pohledem smrtelně raněného.
Je to kabel od plynu," vykřikl. „Zase se přetrhl." ' .Nemůžeš ho spravit?" její otázka zněla výsměšně.
A ne víc než kilometr od nich se sunula Golden Dawn přímo na ně - tichá, výhružná a nezastavitelná.
Celých deset vteřin kapitán Randle zůstal naprosto nehnutý, oběma rukama svíral úchytnou trubku, táhnoucí se pro případ divokého počasí uvnitř celého můstku pod okny.
Tvář měl popelavě šedou a svraštělou, když sledoval záď pohupující se rybářské lodi, u které se opět objevilo bublání vody od lodního šroubu.
Věděl dobře, že nemůže tanker ani zastavit, ani se vyhnout a tak zabránit kolizi. Jedinou šanci měl malý člun v tom, že se jim okamžitě vyhne a tou nejvyšší rychlostí se bude snažit dostat na jejich pravobok.
„Můžou klidně jít do prdele," zamumlal vztekle. Dobře věděl, že nejsou v právu - na jeho straně stojí námořní právo a běžné námořnické zvyky. Srážka nijak neohrozí Golden Dawn - možná odškrábne trochu barvy či naprosto nepravděpodobně nepatrně prohne ocelový plát přídě.
Ani na chvíli nezapochyboval o tom, čeho chtějí dosáhnout touto z námořnického hlediska naprosto nezodpovědnou a šílenou akcí. Věděl dobře, jaké kontroverzní akce se děly, než ultratanker vyplul.
Znal veškeré námitky a viděl i ty bláznivé ochránce životního prostředí v televizi. Šarlatově popsaný transparent, který působil absurdně melodramaticky svým pirátským znakem, mu prozradil, že ta loď je plná šílenců snažících se zabránit Golden Dawnv plout do amerických vod.
Cítil, jak se v něm vaří vztek. Tihle lidé ho vždycky rozčilovali Pokud by mělo jít všechno podle nich, tak by transport ropy vůbec neexistoval, a navíc ho ještě záměrně ohrožují. Dostávají ho jako kapitána do těžké situace, která může dokonce i ovlivnit jeho další kariéru. Přitom už na něm leží těžký úkol proplout s tímto obrem průlivem ještě před tím, než je dostihne hurikán. Každý okamžik byl životně důležitý - a teď navíc ještě tohle.

Vcelku cítil zadostiučinění, že má právo na udržení hlavního kurzu a rychlosti, a tím tu jejich loď může rozbít. Určitě se k tomu rozhodli sami, brali to jako výzvu a takový konec si opravdu zasloužili.
Na druhé straně ale měl jako námořník, v sobě hluboce zakořeněný vztah k lidskému životu na moři.
Rozhodně to však působilo proti všem instinktům, aby nevyvinul nějakou snahu kolizi zabránit - i když už od začátku věděl, že veškeré úsilí bude marné. K
rozhodnutí mu nakonec dopomohl výkřik jednoho z důstojníků.
„Na palubě té lodě jsou ženy! Podívejte se na to! Opravdu tam jsou!“
To stačilo. Aniž by čekal na ověření. Randle okamžitě nařídil kormi dělníkovi vedle něho:
„Naplno stočit kormidlo doleva!“
A dvěma rychlými kroky přešel k lodnímu telegrafu, který pronikavě zazvonil, když posunul chromovanou rukojeť na doraz ke značce ‚Plný chod vzad'.
Téměř okamžitě ucítil v nohou změnu tepu celého soustrojí kdesi dole v hlubinách strojovny, sedm pater pod ním. Znělo to jako hřmění, když nouzový příkaz veškerou energii ženoucí se hřídele zastavil, aby ji potom zase rozhýbal na druhou stranu.
Kapitán se otočil a díval se opět vpřed. Celých pět minut se nedělo vůbec nic a příď si stále držela svou pevnou pozici v dálce proti horizontu, aniž by nějak odpověděla na pohyb kormidla. Setrvačnost miliónu tun ropy, obrovský tah celého trupu ve vodě, síla větru a mořského proudu držela kolos na určené trase. I přesto že ten jediný a obří, ze zvláštní slitiny bronzu odlitý lodní šroub se zakuso412
val obrovskými sousty do zelenavých vod, neobjevilo se ani to sebemenší zpomalení rychlosti ultratankeru.
Randle stále držel ruku na lodním telegrafu a vší silou tlačil do pochromované páky tak, jako by tím chtěl zbrzdit celé plavidlo.
Toč se už!“ šeptal a nemohl odtrhnout oči od té malé rybářské lodi,která tam divoce poskakovala na vlnách, přímo v cestě Golden Dawn. Dokonce si všiml, že i ty malé figurky na palubě zoufale mávají a poskakují - transparent se šarlatovým nápisem plným opovržení se na jednom konci utrhl a plácal sebou a kroutil nad hlavami celé posádky.
„Tak dělej,“ syčel Randle a náhle zahlédl první reakci přídě.
Začala vybočoval v úhlu směrem k rybářské lodi, který se začal pomalu rozvírat. Už se to dalo poznat pouhým okem, i když pohledem na řídicím panelu téměř žádnou změnu rychlosti nezaznamenal.
„Tak zatoč už, doprdele,“ vší silou svíral zaseknutý lodní telegraf na plném chodu vzad. Náhle ucítil tlak Golfského proudu, který se začal o ultratanker opírat, když se mu pomalu stavěl napříč do cesty.
Vpředu už malá loď téměř mizela ze zorného úhlu pod vysokou strmou přídí Golden Dawn. Už se snažil zbrzdit celé plavidlo zpětným chodem téměř sedm minut, když najednou ucítil změnu v chodu celého ultratankeru - něco, co ještě nikdy za své praxe nezažil.
Ozvalo se tvrdé klepání a trhání vibrací, které se nesly celou lodi. Okamžitě pochopil, jak obrovská síla to musí být, když celý monumentální trup Golden Dawn se divoce roztřásl - přesto ale nemohl uvolnit sevření páky lodního telegrafu, rozhodně ne s tou bezmocnou lodí, ležící v jeho cestě.
Potom náhle, jakoby zázrakem, veškeré vibrace naprosto zmizely. Cítil pouze ten klidný tah trupu, který rozrážel vodu, a výkon celé strojovny, jako by neexistoval. Taková situace je rozhodně více alarmující pro každého námořníka než hrozivé vibrace předtím.
Simultánně se na řídicím panelu objevila červená varovná světla pronikavé vřeštění poplachové sirény je všechny ohlušilo.
Teprve až teď kapitán Randle přesunul lodní telegraf do polohy
„Stop“. Přesto stále zíral vpřed, na kilometr vzdálenou příď až k místu, kde naposledy spatřil malou rybářskou loď, skrytou pod úhlem jeho zorného pole z velitelského můstku. ' -Jeden z důstojníků se konečně natáhl a udeřil do vypínače poplachové sirény.
V náhlém tichu stál každý strnule a pouze čekal na nějaký náznak nevyhnutelné srážky.
Hlavní inženýr Golden Dawn pomalu přecházel podél řídicího panelu ve strojovně a ani na chvíli neodtrhl oči od elektronických displejů, které monitorovaly veškeré mechanické a elektrické funkce tankeru.
Jakmile se přiblížil k panelu poplachového systému, zarazil se a vztekle se zamračil. Selhání jednoho hloupého tranzistoru v hodnotě pár dolarů způsobilo takovou ohromnou škodu jeho milovaným strojům.
Naklonil se, stiskl testovací tlačítko a zkontroloval všechny bezpečnostní okruhy jeden po druhém.
Během kontroly si náhle uvědomil, že už je pozdě. Staral se o tuto loď jako o svou vlastní a jenom sám Bůh věděl, které nezjistitelné poškození se stalo v celém pohonném systému. Určitě se asi nic nemohlo ukázat při těchto redukovaných otáčkách, ale varování o hurikánu někde pod jižním horizontem mu přidávalo další starosti: Mohl pouze odhadovat, s jakými nouzovými příkazy se jeho stroje setkají v příštích několika dnech.
Znervózňovalo ho to a připadal si pořádně nabroušený, když na to myslel. Zalovil v zadní kapse a našel lepkavý větrový bonbón. Opatrně z něho odstranil drobné kousky cupaniny, než si ho strčil do úst. Vtlačil si ho do tváře - tak jako si veverka schovává svůj ořech - a nahlas usrkával, když se neklidně potloukal okolo řídicího panelu.
Mechanici ve službě se snažili nechodit mu na oči. Pokud starý
Skoťák neměl náladu, tak bylo lepší na sebe příliš neupozorňovat.
„Dicksone!“ náhle se probral ze zadumání šéf strojovny. „Nasaď si přilbu a půjdeme se zase podívat do tunelu u hlavní hřídele.“ Mechanik povzdechl, rezignovaně pohlédl na jednoho z kolegů a otráveně si hodil přilbu na hlavu. Už tam přece byli před hodinou a bylo to velice nepohodlné, hlučné a špinavé putování.
prošli do tunelu vodotěsnými dveřmi, které za sebou mechanik opět pečlivě uzavřel pod dohledem svého šéfa. Oba se potom z nedostatku místa přikrčili v tomto malém prostoru a vyrazili jasně osvětleným, světle šedým tunelem.

Jak se hřídel otáčela ve svém loži, vyluzovala vysoký tón, jenž radostně rezonoval v ocelovém tunelu, podobně jako u dřeva houslí. Kupodivu se tento zvuk rozeznával podstatně víc při nižších otáčkách a mechanikovi se zdálo, že se mu přímo zavrtává do stoliček jako zubařská vrtačka.
Zdálo se, že na hlavního inženýra to však vůbec nepůsobí. Na chvíli se zarazil u hlavního ložiska a téměř deset minut na něm držel svou dlaň a kontroloval teplotu a vibrace. Vypadal jako morous a jeho ustaraný obličej plný úzkosti ještě doplňovala boule ve tváři způsobená větrovým bonbónem.
Nedůvěřivě zakroutil hlavou a pokračoval v chůzi dál, do nitra tunelu.
Dostal se až k hlavnímu těsnění hřídele, ke kterému se musel spustit na všechny čtyři, a zblízka vše kontroloval. Zaklel a tímto nenadálým pohybem čelistí rozdrtil zbytky cucavé sladkosti. Přimhouřil oči a začal přemýšlet.
Zahledl nepatrný pramínek mořské vody, pronikající těsněním a stékající až ke dnu lodě. Sáhl si na ni prstem. Něco se pohnulo ve vyvážení obrovské hřídele a tím se poškodilo těsnění, které přestalo být vodotěsné - naprosto malý příznak, pouze několik litrů mořské vody se dostalo dovnitř. Mohlo by to ale být první upozornění na velké strukturální poškození.
Skot stále nahnutý nad ložem hřídele se lépe usadil a přiložil tvář tak blízko, že byl pouhých několik centimetrů od otáčející se oceli. Přivřel jedno oko, naklonil hlavu a zkoušel vypátrat v tomto tichém bručení, zda je tam opravdu něco neobvyklého, či se jedná
Pouze o jeho vlastní přehnanou úzkostlivost způsobenou pochybami.
Náhle se hřídel zastavila. Stalo se to s takovou prudkostí, že
Pouhým okem si inženýr všiml zkroucení, které se přeneslo do lože hřídele, kde ocelové stěny přímo praskaly a drnčely neobvyklou zátěží.
Zhoupl se do dřepu a téměř okamžitě se hřídel začala znova točit, tentokrát ale opačným směrem.
Skřípění hřídele se opět začalo zvedat do zvyšujícího se jekotu. Z velitelského můstku prováděli nouzová opatření a to tedy bylo naprosté šílenství -jasná sebevražda. Šéf strojovny chytil mechanika za rameno a zařval mu do uší „Utíkej zpátky k řídicímu panelu a zjisti, co se děje na můstku '
Mechanik se pomalu rozhýbal a začal postupovat tunelem
Rozhodně mu bude trvat deset minut, než se prodere tím úzkým prostorem, než otevře vodotěsné dveře a dostane se do strojovny Potom si bude muset celou cestu zopakovat zpátky.
Skot se rozhodoval, zda ho má následovat, ale cítil, že hřídel nesmí opustit. Opět sklonil hlavu a náhle si jasně všiml podivné změny na hřídeli. Nebyla to určitě jeho představivost - na blýskavém povrchu ocele se objevila nějaká čára.
Zakryl si rukama uši, aby alespoň ztlumil ten bolestivý řev točícího se kovu, ale stačil zaznamenat i další zvuk: skřípání holého železa o železo. Před očima viděl měnící se siluetu této skvrny, která se rozrůstala podél osy hřídele. Ta se dostala ve svých zvyšujících se otáčkách z vyváženosti a kovová podlaha pod nohama se rozechvěla.
„Dobrý Bože! Vždyť to celé zničí.“ zaječel a vztyčil se.
Mohutný trup sebou trhal a zmítal, když
Skot vyrazil na cestu zpět. Celý tunel se tak divoce rozkmital, že se musel chytat kovových stěn, aby se udržel na nohou. Připadal si jako opilec nebo jako moucha chycená v krabičce od sirek, se kterou si dítě krutě chrastí.
Těsně před ním se obrovské uložení hlavního ložiska kroutilo a třáslo tak, že mu vibracemi zuby až cvakaly, jako by se opíral o puštěnou sbíječku.
Náhle se naprosto neuvěřitelně ta obrovská stříbrná hřídel začala zdvihat a vyskakovat ze svého lože. Celé ložisko se okamžitě vytrhlo z kotevních šroubů.
„Okamžitě zastavte!“ zoufale křičel. „Proboha, vypněte to!“
ale jeho křik přehlušil jekot a řev zmučeného kovu a celého zařízeni, které se trhalo v sebevražedném záchvatu samo v sobě na kousky
Hlavní ložisko explodovalo a hřídel udeřila do ocelové přepážky, kterou roztrhla jako papír.
Ta se začala kroutit a mlátit sebou. Hlavní inženýr se přitiskl zády k přepážce a snažil se uchránit si uši od toho neúnosného hluku.
Žhavý odštěpek oceli vyletěl z ložiska a udeřil ho do tváře tak, že mu roztrhl horní ret až na kost.
Zároveň mu rozdrtil nos a odsekl přední zuby přímo na úrovni dásní.
Padl dopředu, kde třesoucí se a kopající hřídel po něm okamžitě hrábla jako rozzuřená šelma. Rvala jeho tělo na kusy a drtila je ve svém loži, a to, co zbylo, rozhazovala po světle šedých stěnách tunelu.
Nakonec praskla jako suchá větev přesně v tom místě, kde byla předtím nahřáta a tím oslabená. Nevyvážená obrovská hmota otáčejícího se šroubu vytrhla celý zbytek hřídele z hlavního těsnění -jako se postižený zub vytahuje z hnisající dásně.
Moře se okamžitě vřítilo do otevřené rány, zavalilo tunel a vší silou narazilo do vodotěsných dveří.
A obrovský bronzový lodní Šroub, vážící celkem sto padesát tun se zbytkem pahýlu hřídele, padal do kilometrové hloubky, kde se usadil v bahně mořského dna.
Osvobozena od neskutečné vibrace poškozené hřídele se
GoldenDawn náhle uklidnila a všechno ztichlo.
Pořád se ale ještě valila vpřed, i když setrvačnost v jejím pohybu ubývala, jak se mořský proud opíral o její trup.
Samantha si náhle uvědomila svou vinu. Viděla jasně, že právě ona je zodpovědná za toto smrtelné nebezpečí, do kterého všechny tyto lidi dostala. Zděšeně se dívala na přibližující se masu oceli.
Tanker se stále blížil bez sebemenší známky zpomalení. Možná se o několik stupňů uhnul, protože příď už nemířila přímo na ně, ale rychlost zůstávala stálá.
Cítila trapnost své nezkušenosti v takovéhle beznadějné a pro ni naprosto cizí situaci. Pokoušela se uvažovat a donutit

sama sebe, aby se probrala z té hrůzné strnulosti.
..Záchranné vesty!“ vydechla a už ječela na Sally-Anne. „Jsou v bednách za kormidelnou.“
Všichni se k ní otočili a náhle pochopili. Do této chvíle to bylo pouze úžasné dobrodružství - ta jejich stará hra, jak vytočit ty ma417
monáře, jak popíchnout ty zkostnatělé zbohatlíky. Náhle se ale dostali do smrtelně nebezpečné situace.
„Hněte sebou!“ řvala na ně Samantha a konečně se všichni rozhýbali.
„Přemýšlej!“ říkala si sama a potřásala hlavou, jako by chtěla svým myšlenkám pomoci. „Přemýšlej!“
nařizovala sama sobě vztekle. Už slyšela Golden Dawn, už bylo slyšet to hedvábné šumění vlny pod její přídí, která rozřezávala moře pod sebou.
Táhlo od plynu se už na Dicky přetrhlo dřív, tenkrát před rokem na Key West. Prasklo někde mezi kormidelnou a motorem a Samantha tehdy bedlivě sledovala Toma
Parkera. To on se hrabal v motoru a ona mu pouze v tom šerém prostředí malé smradlavé strojovny přidržovala svítilnu . Nebyla si vůbec jista, jak to udělal, ale rozhodně si pamatovala, že ovládal otáčky motoru rukou - tam po straně motorového bloku, pod tou velkou nádobou se vzduchovým filtrem.
Okamžitě se otočila a bleskurychle sešplhala po svislém žebříku rovnou do strojovny. Motor si tam spokojeně bublal, naprosto potichu, při svém běhu naprázdno, a tak nebyl vůbec schopný podat takový výkon, který by mohl pohnout tím malým plavidlem ve vodě.
Zakopla o nějaký předmět na mastné podlaze a upadla. Rukou udeřila do červeně rozpáleného výfuku tak, že vyskočila a slzy jí tekly bolestí. Přesunula se ke druhé straně motorového bloku, kde zoufale hledala pod vzduchovým filtrem cokoliv, za co by se mohlo zatáhnout či zatlačit jenom tak rukou.
Našla pružinu, a tak klesla na kolena, aby si ji pořádně prohlédla.
Snažila se neuvažovat o tom, jak se mohutná příď žene směrem k nim, nesnažila se uvažovat o tom, jak sedí v té malé smradlavé strojovně plné puchu nafty, výfukových plynů a ztuchlé vody. Ani neuvažovala o tom, že vůbec nemá na sobě záchrannou vestu a že přibližující ultratanker je může svou přídí lapit, stáhnout pod sebe a rozdrtit jako krabičku od sirek.
Místo toho se jí podařilo zjistit, že ta pružinka byla nasazena u takové ploché páčky. V zoufalství zatlačila a motor okamžitě zareagoval svým řevem tak, až jí zalehly uši. Lekla se a ucukla rukou.
Motor se opět vrátil do svého lenivého chodu, a tak ztratila další drahocenné vteřiny opětným hledáním páčky. Zatlačila na ni plnou silou a až na doraz. Motor opět zařičel a to už ucítila, jak se loď konečně pohybuje vodou svou vlastní silou. Začala se přeskakujícím hlasem modlit.
Vůbec neslyšela svá slova v hluku motoru a ani nechápala, zda dávají nějaký smysl. Věděla pouze jedno - musí pořád držet páčku plynu a nesmí se přestat modlit.
Vůbec neslyšela ty výkřiky nahoře na palubě. Ani netušila, jak blízko už Golden Dawn je, ani netušila, jak se Hank Petersen u kormidelního kola pohybem zkušeného námořníka snaží vytáhnout Dicky z cesty ženoucího se kolosu - přesto držela plyn a modlila se. Ozvala se rána, vše okolo praskalo, dřevo se lámalo a samo prudké naklonění a pohyb lodi přidalo sílu k úplné katastrofě. Samantha byla vržena proti horkému kovu motoru a narazila na něj čelem takovou silou, až se jí před očima zablýsklo.
Sesula se na podlahu, této bezvládně rozhozené na špinavé podlaze strojovny.
Ani nevěděla, jak dlouho ležela v bezvědomí, ale rozhodně to nemohlo být déle než několik vteřin.
Sprška studené vody do tváře ji probrala a okamžitě se vyhrabala na kolena.
V záři jediné slabé elektrické žárovky, která svítila na stropě strojovny, zahlédla Samantha drobné gejzíry vody jež prorážely stěnou lodi hned vedle ní.
Košile a džíny měla nasáklé vodou a sůl ji pálila v očích.
Měla dojem, že jí lebka praskla a někdo jí vrazil sídlo do čela.
Bylo jí jasné, že naftový motor stále hlučně běží a podlaha se zaplňuje vířící se vodou, jak sebou
Dicky hází. Nevěděla, jestli se celá loď dostala pod vše drtící ultratanker.
Konečně jí ale došlo, že to byla ta obrovská vlna před přídí, která je nemilosrdně odhodila, a jenom proto se stále ještě vznášejí na hladině. Začala se plazit po čtyřech do rohu k pumpě, která sála veškerou odpadní vodu a nečistoty ze dna lodi. Tom je to naučil všechny, a tak věděla, že ji musí spustit. Pevně rozhodnutá se k ní Posunovala.
Hank Petersen vystřelil z kormidelny a mával zděšeně rukama protože se pokoušel navléknout na sebe záchrannou vestu. Nebyl si nějak jistý, do čeho se pustit dřív. Buď mohl skočit rovnou na stranu do moře a snažit se plavat pryč od mírně změněného kurzu tankeru, nebo zůstat na palubě a zkusit možnou šanci při srážce, která se stane skutečností už za pár vteřin.
Okolo něho stáli na palubě ostatní a nemohli se též rozhodnout. Drželi se v tichosti u zábradlí a zírali vzhůru na lesklou horu ocele která už začala zakrývat oblohu. Pouze kameraman se vyšplhal na střechu kormidelny a jako opravdový fanatik ve své profesi nehleděl na žádné nebezpečí. Tvářil se nadšeně, protože kamera vrčela a jeho radostné výkřiky splývaly s přicházející sykavostí vlny, ženoucí se před Golden Dawn. Zvlnění mělo výšku dobrých pěti metrů a hučelo a praskalo jako hořící suchá tráva.
Náhle se rozeřval výfuk motoru a opět ztichl. Podíval se nechápavě okolo a vtom se motor opět rozeřval tak divoce, až se celá paluba roztřásla. Od zádě uslyšel, jak se voda začala vařit otáčkami lodního šroubu a Dicky ze sebe konečně setřásla letargii a zdvihla hrdě svou příď proti malému příkrému vzdutí Golfského proudu. Ještě pár vteřin stál Hank celý ztuhlý, ale hned se rozběhl zpátky a roztočil kormidelní kolo naplno. Snažil se ostře vyjet z kurzu, a proto sledoval blížící se pohromu bočním oknem.
Golden Dawn zakryla kompletně jeho výhled, ale Dicky se zděšeně hnala k té druhé straně než k té, kam majestátně a

pomalu stáčel tanker svou příď.
Ještě několik vteřin a konečně budou mimo - ale příďová vlna je chytila tak, že Hank přeletěl celou kormidelnu. Cítil, jak mu něco prasklo v hrudi a v tu samou chvíli se ozval i praskot nárazu, když se oba trupy setkaly. Potom ho zase ohromná síla mrštila zpět na druhou stranu, až se rozplácl na palubě.
Snažil se vydrápat na nohy, ale ta mrňavá loď sebou házela a poskakovala s takovou silou, že padl opět zpátky na palubu. Ozval se další trhavý zvuk, když je to začalo táhnout dolů pod tanker, ale na420
konec se rybářská loď vyrvala a vyletěla v té obrovské vlně jako korek k hladině. Konečně se mohl dát dohromady - postavil se na nohy a tiskl si zraněná žebra. Celý zmatený zíral z kormidelny ven.
Asi půl kilometru stranou od nich se tanker lenivě stáčel do větru a rozhodně za ním nebyla žádná zpěněná voda, která by ukazovala na otáčení lodního šroubu.
Hank se dopotácel ke dveřím a rozhlédl se. Palubu měl pod vodou, ale už vytékala z přepadových kanálů. Zábradlí rozlámané a většina z něho visela nad vodou, dřeva rozdrcena na třísky. Polámané dřevo zářilo ve slunečním svitu jako obnažená bílá kost.
Za ním se objevila Samantha, která se připlazila po žebříku ze strojovny. Měla purpurový otok uprostřed čela, celá promáčená a ruce pokryté černou mastnotou. Zahlédl ale červené popáleniny na hřbetu jedné ruky, když si odhazovala své zcuchané zlaté vlasy z tváře.
„Jsi v pořádku, Sammy?“ „Voda se žene dovnitř,“ oznamovala.
„Nevím, jak dlouho to ta pumpa vydrží.“
„Ty jsi spravila motor?“ ptal se udiveně.
Samantha přikývla. „Držela jsem tam tu páčku,“ vysvětlovala a náhle se zarazila. „Ale už se na to můžu klidně vykašlat, už tam zpátky nepůjdu. Ať se někdo jiný na to skočí podívat, já jsem si už své odsloužila.“
„Jenom mi řekni jak,“ ptal se Hank. „Mezitím můžeš držet kormidlo. Jakmile se dostaneme zpátky na
Key Biscayne, tak se mi konečně uleví.“
Samantha se dívala na vzdálenou horu Golden Dawn. „Můj Bože!“
a potřásala nevěřícně hlavou, „Můj
Bože! Měli Jsme opravdu štěstí!“
„ Když, bílí beránci po čisté obloze běhají, i mocné Škunery velké plachty skasají.“
Nicholas Berg si recitoval sám pro sebe starou námořnickou píseň v kostrbatých verších a rukou si stínil oči, když se díval nahoru.
Mrak vypadal překrásně jako ta nejjemnější krajka. Vysoko nahoře, proti modré barvě nebes, se rychle rozprostíral v těch dlouhých vlnkách. Nick jasně viděl, jak se celý vzor připravuje a sám roztahuje, což bylo měřítko rychlosti těch obrovských větrných proudů, které se tam nahoře hnaly. Odhadoval výšku mraku minimálně na deset kilometrů.
Vzduch pod ním byl čistý a jasný - pouze směrem k západnímu horizontu zahlédl rozevláté stříbro a temně modré bouřkové mraky stoupající vzhůru nad masou pevniny
Floridy, jejíž silueta byla stále zakryta mořským horizontem.
Už se dostali do hlavního kanálu průlivu, a tak už šest hodin překonávali Golfský proud. Naprosto jednoduše se dal poznat charakteristický pohyb jeho vln;
krátké a strmé pochodovaly velice blízko u sebe a navíc se voda třpytila - přímo oslňovala. Tyto vody se totiž napřed ohřály v mělkém, v tropické oblasti položeném Karibském moři, odkud se dostaly do
Mexického zálivu. Tam se moře rozehřálo ještě víc, nabylo na obsahu a zformovalo vlastně malý kopec vody, která se jako by rozehnala proudem přímo Floridským průlivem směrem na sever a potom na východ v širokém benevolentním omývání veškerého pobřeží všech zemí, kterých se dotkla, a tak zajistila mírné klima a zároveň ohřála i rybí loviště v severním Atlantiku.
Uprostřed Golfského proudu, někde přímo před přídí Warlocku, která razantně rozrážela vodu, se směrem k jihu prodírala Golden Dawn. Přímo oponovala tomuto proudu, který tak ubíral rychlost o dobrých sto třicet kilometrů denně. Zároveň jí hnal do tváře jednu z těch nejhorších a nejnebezpečnějších bouří, které příroda dokáže zorganizovat.
Nicholas v myšlenkách rozebíral mentalitu kohokoliv, kdo něco takového může udělat. Opět se podíval nahoru k obloze, kde jemné krajkové mráčky zvěstovaly nevyhnutelný příchod bouře.
Jenom jednou plul v hurikánu, a to bylo už před dvaceti lety.
Byl tehdy mladší důstojník na jedné malé nákladní lodi s obilím u Christy Marine a celý se otřásl, když si na to vzpomněl.
Duncan Alexander byl naprostý zoufalec, když se musel pustit do takového rizika. Typický hráč, který je schopen vsadit všechno na jednu kartu. Nick vcelku rozuměl těm silám, které ho do toho hnaly, protože měl ty samé pocity. Rozhodně ho ale nenáviděl pro takové riskování, kterého se nyní dopouštěl.
Duncan Alexander klidně riskoval život jeho syna a též život v oceánu a ještě dalších miliónů lidí, jejichž existence byla spjata s mořem. Nejhorší na tom bylo, že Duncan Alexander dával do sázky to, co vlastně vůbec nebylo jeho.
Nicholas chtěl pouze jedinou věc: Dostat se ke Golden Dawn a vzít si syna. Udělá to. i kdyby tam měl vpadnout jako pirát.
V kapitánově kabině na Warlocku byly uzamčeny a zapečetěny zbraně -dvě automatické brokovnice a šest pistolí Walther. loď měla vybavení pro jakoukoliv možnou pohotovost v jakémkoliv oceánu světa. Do toho se dalo počítat i pirátství nebo vzpoura neochotné posádky zachraňované lodi. Nick byl naprosto přesvědčen o tom, že nastal jeho čas, kdy s ozbrojenou skupinou vpadne na Golden Dawn pro svého syna. Potom se teprve uvidí, jaká mu zůstane šance u soudu.
Warlock se hnala zpěněnou hladinou Golfského proudu a rozstřikovala sprej jako vyděšená hejna bílých holubic, ale

Nickovi to pořád ještě nestačilo. Zdálo se mu, že se doslova vleče, a tak netrpělivě přecházel po velitelském můstku. David Allen se na něho podíval, ve tváři svraštělý výraz ustara-nosti, který doslova hyzdil jeho příjemný chlapecký vzhled.
„Vítr se uklidňuje, mění směr a stáčí se na západ,“
konstatoval a Nicholas si vzpomněl na další sloku námořnického rýmu:
Jakmile vítr od tebe k slunci začne vát, nevěř mu, vrátí se rychle, a jak rád.'
Nic ale nerecitoval, pouze přikývl hlavou a řekl:
, .Dostáváme se do extrémního dosahu ‚Lomy'. Vítr se vrátí, jakmile se dostaneme blíž k centru.“
Potom Nick přešel k Trogovu království a podíval se na něho
Ani se nemusel ptát, protože Trog jenom zavrtěl hlavou. Od doby toho dlouhého hovoru s patrolou
Pobřežní stráže toto brzké ráno se Golden
Dawn držela v tichosti.
Nicholas přistoupil k obrazovce radaru a díval se na její kruhové pole po celé minuty. Obvykle plně vytížená námořní trasa zela podivnou prázdnotou. Sem tam zahlédl nějaké malé plavidlo, které přejíždělo hlavní kanál; možná rybářské či vyhlídkové lodě, které se přesunovaly do krytých míst, kde se mohly chránit před bouří. Naprosto na všech ostrovech, ale také i na pevnině Floridy začaly velice náročné přípravy proti hurikánu. Od té doby, co byla uzavřena dálnice spojující malé ostrovy, které formovaly
Florida Keys, bylo na nich namačkáno více než tři sta tisíc lidí. Tak se jim podařilo transformovat tato divoká a úžasná zákoutí ostrovů v našlapané hlediště fotbalového stadiónu. Pokud tu hurikán udeří, tak ztráty na životech a majetku budou obrovské.
Pravděpodobně se jednalo o nejzranitelnější místo na celém dlouhém exponovaném pobřeží. Na chvíli si
Nicholas zkusil představit ten chaos, pokud by se milión tun jedovaté ropy dostal na pobřeží za pomoci hurikánu. Jeho myšlení se takovou představou odmítlo dál zaobírat, a tak raději opustil radar a přešel k přední části můstku. Stál a díval se dolů na tu úzkou stuhu vody u horizontu, která skrývala veškerý teror a zoufalý poplach, které mu obrazotvornost dovedla vykouzlit.
Trogovy dveře se otevřely a díky tichu na můstku slyšeli vše naprosto jasně - dokonce zaslechli i sykot nádechu u mluvčího, který se nadechoval mezi každou větou. Naléhavost jeho tónu nezakryl ani šum v éteru.
„Mayday! Mayday! Mayday! Tady je ultratanker s ropou Golden
Dawn. Naše pozice je 79 50° západní délky a 25 43° severní šířky.“
Ještě než se Nick podíval do mapy, věděl naprosto jasně, že jsou stále ještě sto šedesát kilometrů před ním. Při pohledu na mapu svůj odhad mohl jenom potvrdit.
„Ztratili jsme lodní šroub s částí hlavní hřídele. Vznášíme se na vodě a loď je neovladatelná.“
Nicholas pohodil hlavou tak, jako by ho někdo udeřil do tváře.
Neuměl si představit víc nebezpečné podmínky a celkovou pozici pro plavidlo tohoto rozměru a navíc je na palubě jeho syn.
„Golden Dawn volá United States Coast Guard a žádá o okamžitou asistenci jakékoliv vhodné lodi v nejbližší pozici...“
Třemi dlouhými kroky se Nick dostal k vysílačce a Trog mu už podával mikrofon a kývl. „Golden Dawn, tady je vlečná loď
Warlock. Dostanu se k vaší pozici s nabídnutou pomocí do čtyř hodin...“
Kašlu na jasné pravidlo o mlčení v éteru - přece tam je můj
Peter.
„... oznamte majiteli, že nabízím Lloyd's Open Form a žádám o okamžitý souhlas.“
Položil mikrofon a přiřítil se zpátky na můstek - hlas měl stažený a tvrdý, když chytil Davida za rameno.
„Stíhací kurz a snaž se z ní dostat všechno,“ nařizoval chmurně. „Vyřid Australanovi, ať otevře všechny klapky.“ Pustil Davida a hnal se zpátky k Trogově jeskyni.
„Telex pro Levoisina na Sea Witch. Chci vědět přesný čas, kdy se dostane ke Golden Dawn při té nejlepší rychlosti,“ a nakrátko zauvažoval, jestli tyto dvě vlečné lodě zvládnou poškozenou a bezvládnou
Golden Dawn ve víru hurikánu.
Jules se ozval téměř okamžitě. Všechno doplnil v Charlestonu a opustil přístav před šesti hodinami.
Hnal se tvrdě na jih a udával svůj čas příjezdu zítra v poledne. V ten samý čas, kdy meteorologové předpokládali průchod hurikánu Loma“ Floridským průlivem.
Jejich zprávu dostal z Miami před dvěma hodinami, kalkuloval Nicholas, když si pročítal telex. Otočil se ke kapitánovi.
„Davide, nevím o žádném podobném případu, který by se stal, ale mám syna na palubě Golden Dawn!
Právě tedy přebírám celkové velení této lodě - samozřejmě pouze dočasně.“
„Bude mi ctí opět pracovat pro vás jako první důstojník, pane,“ ozval se potichu David a Nicholas vycítil, že to tak skutečně myslí.
„Pokud tam bude dobrá odměna, tak kapitánský podíl bude tvůj,“
slíbil mu Nick a poděkoval mu poklepáním na rameno. „Mohl bys zkontrolovat přípravy k vystřelení lana na palubu tankeru?“
David se otočil, aby zmizel z můstku, a Nicholas ho ještě zarazil: „Až se tam dostaneme, tak se k nám připojí takový typ větru o kterém se ti ještě nesnilo ani v těch nejhorších nočních můrách.
Pamatuj si to dobře.“
„Telex,“ zaječel Trog. „Golden Dawn odpovídá na vaši nabídku.“
Nicholas se už k němu řítil a přečetl první vytištěné řádky zprávy.

NABÍZÍME KONTRAKT NA DENNÍ PRONÁJEM PRO ODTAŽENÍ TOHOTO
PLAVIDLA Z NYNĚJŠÍ POZICE DO GALVESTONU
„Ten bastard," zavrčel Nicholas. „Dělá si srandičky přímo před otevřenou tlamou hurikánu s mým synem na palubě."
Vztekle uhodil sevřenou pěstí do dlaně druhé ruky.
„Tak dobře!" odsekl. „Pustíme se do toho také tvrdě. Dejte mi hlavního šéfa v centrále US Coast
Guard ve Fořt Lauderdale - dostaňteje na nouzovou frekvenci Pobřežní stráže a já jim to vysvětlím naprosto jasně."
Trogova tvář zazářila škodolibou radostí a hned navázal spojení.
„Plukovníku Ramsdene," začal Nicholas svůj proslov. „Tady je kapitán Wariocku. Jsme jediné záchranné plavidlo, které se může dostat ke Golden Dawn před příchodem hurikánu Loma", a pravděpodobně ta jediná vlečná loď okolo východního pobřeží Ameriky s dvaceti dvěma tisíci koňskými silami. Pokud kapitán Golden Dawn neakceptuje můj návrh Lloyďs Open Form do šedesáti minut, jsem povinen vyhledat bezpečné kotviště pro mé plavidlo a posádku a vy budete mít milión tun vysoce jedovaté ropy vznášející se na hladině v neovladatelném tankeru ve vašich teritoriálních vodách, jakmile se hurikán objeví."
Plukovníkův sytý a hluboký hlas zněl naprosto chladným tónem a reprezentoval muže s atmosférou autority, která byla jeho běžným vybavením.
„Zůstaňte na příjmu, Warlocku. Budu kontaktovat Golden Dawn přímo na kanálu šestnáct."
Trog okamžitě zesílil označený kanál a oba poslouchali, jak plukovník Ramsden vysvětluje sílu svého postavení Duncanovi přímo do ucha.
„V případě proniknutí vaSeho plavidla do teritoriálních vod
USA bez rádného chodu vaší strojovny či bez asistující vlečné lodi, schopné zvládnout řízení vašeho plavidla, je mou povinností použít své pravomoci a zkonfiskovat vástanker. Navíc musím provést takové kroky, abych zabránil znečištění našich vod dle svého uvážení a náhledu. Proto vás musím varovat, ze mezi tyto kroky může patřit i zničení vaSeho nákladu."
Za deset minut už držel Trog v ruce telex od Duncana
Alexandera, adresovaný do rukou Nicholase Berga, ve kterém plně akceptoval Lloyďs Open Form a zároveň ho žádal o nejvyšší možné urychlení pro zachycení
Golden Dawn do vlečení.
„Odhaduji, že nás proud dostane k dvousetmetrové hloubkové linii a ke vstupu do amerických teritoriálních vod do dvou hodin," končila zpráva.
Zatímco Nicholas zprávu četl na venkovní straně krytého boku můstku, vítr mu náhle rozechvěl papír v ruce a přitiskl bavlněnou košili na hruď. Rychle vzhlédl a všiml si, jak se vítr divoce obrací směrem na východ a začíná drápy vytahovat vlny Golfského proudu. Zapadající slunce vydatně krvácelo za vysokými závoji mraku, který už zakrýval celou oblohu od horizontu k horizontu.
Zatím opravdu Nicholas nemohl už nic dalšího dělat. Warlock se hnala tou nejvyšší rychlostí a celá posádka si potichu probírala veškeré přípravy, jak zachytit lano a vzít loď do vleku. Už mu nezbývalo nic jiného než čekat, ale to bývala vždycky ta nejhorší část.
Rychle se stmívalo a v posledním zbytku světla Nicholas ještě stačil zahlédnout temný obrys připomínající horu, začínající zapl427
ňovat jižní horizont jako nějaké netrpělivé monstrum. Zíral na to s hrůznou fascinací, než milosrdná noc zakryla ‚Lomě' tvář nahánějící děs.
Vítr rozsekával Golfský proud a zdálo se, že ho zmátl. Ještě nefučel plynule, pouze v intervalech bičoval nápory deště mořskou hladinu na různých místech tak, že se Floridský průliv proměnil jako by v několik různých moří.
Noc byla zcela temná, nikde ani hvězdička, nikde žádný zdroj světla. Pouze kapky deště explodovaly zvenku na oknech s hrozivou prudkostí. Warlock se zmítala nahoru a dolů podle nálad vodní hladiny.
„Barometr prudce stoupá," náhle zvolal David Allen. „Už skočil o tři milibary a je na 1005."
„Brázda nízkého tlaku," zamračeně odsouhlasil Nicholas. Je to klasická formace hurikánu: Úzký pás vysokého tlaku, který ohraničuje vnější okraj té obří otáčející se spirály agónie vzduchu. „Už se do toho dostáváme."
Ani nedomluvil, když temnota zmizela. Nebe začalo žhnout jako vrstva rozžhaveného uhlí a samo moře zářilo náhlým brunátným jasem, jako by pohlédli do samotného jícnu obrovské pece.
Nikdo neporušil mlčení na můstku Warlocku, pouze otočili tváře s tak užaslým a hluboce uctivým výrazem jako věřící ve velebné katedrále a dívali se nahoru k nebesům.
Nízký mrak se hnal nad nimi, zářil a svítil úděsným zlověstným zábleskem. Zář ale pomalu mizela a měnila se v nechutně bledou zelenou, připomínající svým zabarvením zkažené maso. Nick promluvil jako první.
„Tomu se říká Ďábelské volání," vydechl, aby přetrhl tu hypnotizující atmosféru, která se všech zmocnila. Vlastně se jednalo o paprsky slunce zapadajícího na západním horizontu, které pronikaly vrcholy mraku bouře a odrážely se dolů skrz horní krytí roztočeného hurikánu. Nemohl ale najít ta správná slova k degradaci tohoto fenoménu, který se stal součástí námořnické tradice, kdy ta zlověstná zeleň vedla jako maják odsouzenou loď ke svému zániku.
Magické světlo pomalu ustupovalo a nechávalo noc ještě temnější a plnou neblahých předzvěstí.
„Davide," snažil se Nicholas rychle vymyslet něco, co by odpoutalo strnulé důstojníky. „Máme už radarový kontakt?"
A jeho zbrusu nový první důstojník se s viditelným vypětím probral a přešel k obrazovce.
„Dosah radaru je dost zmatený," oznamoval hlasem stále ještě tlumeným. Nick k němu přistoupil.
Otáčející se čára rozsvěcela masy zpěněného moře a do toho se ještě mísily podivné ozvěny, které vrhaly elektrické výboje uvnitř přibližující se bouře. Pobřeží
Floridy a nejbližších ostrovů na obrazovce vynikalo naprosto přesně. Jejich siluety opět připomněly Nickovi, jak málo

mořského prostoru v tomto průlivu zbývá pro manévry jeho vlečné lodě s monstrózní obludou.
Potom, v chumlu všech falešných radarových odrazů, jeho trénované oko zahlédlo jasný odraz až na samé hranici dosahu. Sledoval ho soustředěně po několik dalších otáček a pokaždé vystupoval jasněji a trvaleji.
„Máme kontakt na radaru," vykřikl. „Zavolejte Golden Dawn, že je máme na radaru v dosahu šedesáti pěti námořních mil. Zároveň jim oznamte, že je vezmeme do vleku před půlnocí." A potom, naprosto potichu vyznal ten starý námořnický dovětek: „Pokud to bude
Boží vůle a počasí dovolí."
Osvětlení velitelského můstku bylo staženo na minimum, načerve-nalé světlo přístrojů tak chránilo přizpůsobivost lidského zraku v noční vizi. Důstojníci zírali před sebe, protože dobře věděli, kde před nimi tanker leží.
Jeho obraz se stával stále zřetelnějším a jasnějším v dosahu dvoumílového pásma obrazovky. Z můstku vidět ale nebyl.
Ve dvou hodinách od prvního kontaktu s ním proběhl barometr svou krátkou výší a už zase padal prudce dolů.
Z 1005 už se ocitl na 990 a stále ještě klesal. Nečas přicházející z východu burácel a ječel. Vichr kňučel okolo nich a stále svou tóninu zvyšoval. Clona deště zatarasila výhled v okruhu několika set metrů. Dokonce i dvojité hledači světlomety Warlocku, umístěné ve výši přes dvacet metrů na vrcholu hlavní plošiny s kontrolním stanovištěm protipožární jednotky, nemohly prorazit tu jednolitou bílou záclonu vody.
Nick se pohyboval jako slepec touto vodní mlhou; používal nakloň lopatek lodních šroubů a změnu otáček, aby se velice opatrně přibližoval ke Golden Dawn. Své příkazy kormidelníkovi vykřikoval chladným neosobním hlasem, který se hodil k jeho napjatému výrazu a bystrému pohledu očí, jak se snažil prorazit bláznivou oponu deště.
Další chapadlo hurikánu zacloumalo Warlockem s idiotským jekotem a doslova vlečnou loď tvrdě odkoplo.
Zároveň však protrhlo záclonu deště, takže Nicholas na okamžik zahlédl siluetu Golden Dawn.
Tanker se objevil přesně v těch místech, ve kterých ho očekával. Vichr se opíral do obrovské věže nástavby jako do hlavní plachty, a tak se vcelku rychle pohybovala zádí napřed.
Veškerá jeho světla na palubách svítila a navíc dvojité červené zářilo na vrcholu stěžně - tím se identifikovalo unášené plavidlo bez možnosti ovládání. Vzduté moře a vichr zaplavily palubu tankeru, která se pokryla natrvalo bílou pěnou a sprejem, takže ultra-tanker připomínal ponořený korálový útes.
„Oba motory na poloviční chod," přikázal Nicholas Berg kormidelníkovi. „Musíme se dostat směrem k jejímu pravoboku."
Velice brzo se dostali k boku Golden Dawn a zůstali ve vizuálním kontaktu. I když se clona deště opět uzavřela, mohli zahlédnout její mlhavé obrysy a zář světel.
David Allen se na něho díval plný očekávání. Nicholas, aniž odtrhl oči od raněného tankeru, se zeptal:
„Jak vypadá dno?"
„Zatím přes dvě stě metrů, ale začíná rychle stoupat." Opravdu je vichr vysunoval z hlavního průjezdního kanálu průlivu k melké-mu pobřeží floridských pláží.
„Obávám se, že ji musíme táhnout zádí napřed," zauvažoval Nick a David si okamžitě uvědomil hlubokou moudrost tohoto řemení. Nikdo by asi nebyl schopný zajistit tažné lano na přídi toho kolosu, přes kterou valilo moře tři až pětimetrové vlny zelené vody.
„Vyrazím na zaď...," začal David, ale Nicholas ho včas zarazil.
„Ne, Davide. Zůstaneš tady, protože já se vylodím na palubě
Golden Dawn."
„Pane," začal první důstojník a chtěl mu vysvětlovat, jak je nebezpečné odkládat zapojení tažného kabelu s tím blížícím se pobřežím, které čeká na svou kořist.
„To je totiž poslední šance, jak dostat pasažéry z tankeru, než se do nás opře hurikán naplno,"
zarazil ho Nick a David si byl jistý, že nemá šanci odporovat.
Nicholas Berg si totiž šel pro svého syna.
Z výšky můstku ultratankeru Golden Dawn mohli bez problémů pohlížet přímo dolů na palubu vlečné lodi, která se vedle nich objevila.
Peter Berg stál vedle své matky, téměř tak vysoký jako ona.
Měl na sobě záchrannou vestu a na hlavě čepici, zaraženou až po uši.
„teď už to bude dobré," uklidňoval svou matku. „Táta je přece tady, teď už je to v pořádku," a vzal ji v ochranném gestu za ruku.
Warlock poskakovala a točila se v sevření vichru, jakmile se dostala k jejich boku. Déšť se přes ni hnal jako šumící vodopád připomínající bílý kouř a každých pár minut se její příď zapíchla do vln, nabrala a rozhodila zelenou mořskou vodu po celé palubě.
V porovnání s divokým kymácením vlečné lodi se Golden Dawn pohupovala s menší razantností. V relativním klidu ji držela váha miliónu tun ropy a moře do ní bušilo se stoupající zuřivostí, jako by se vztekalo nad naprostým nezájmem.
Warlock se přibližovala stále blíž.
Duncan Alexander vyšel z radiokomunikační místnosti ze zadní strany můstku. S přehledem udržoval rovnováhu, ale tvář měl napuchlou a zrudlou vztekem.
„Berg se vyloďuje na palubu," vybuchl. „Ztrácí zbytečně drahocenný čas. Varoval jsem ho, že je zapotřebí nás dostat do hlubších vod."
Peter ho náhle přerušil a nadšeně ukazoval dolů na Warlock,
„Podívejte se!" křičel nadšeně.
Do léto chvíle noc a bouře zakrývala malou skupinku lidi na plošině přední věže vlečné lodě. Námořníci oblečení v blýskajících se nepromokavých oděvech a záchranných vestách připomínali všichni figurky a panáčka firmy Michelin.

Právě dostávali do vodorovné polohy nalodovací lávku.
„Támhle je táta!“ Peter nadšeně jásal. „Ten, co je úplně vpředu.“
V extrémní pozici vzdutého moře se můstek dotkl zábradlí věže tankeru, asi tři metry nad zatopenou palubou. První postava lehce přeběhla, chvíli balancovala nad rozzuřenou a ženoucí se zelenou masou vod a skočila přes dva metry otevřeného prostoru. Chytila se okamžitě zábradlí na Golden Dawn.
V tu chvíli se vlečná loď odchýlila na vzdálenost padesát metrů od pravoboku, napůl zakrytá ženoucí se vodou. Držela se ale v přesné vzdálenosti i přes veškerou sílu vichru a moře, které se spikly, aby separovaly obě plavidla od sebe. Celý manévr byl proveden s takovou profesionální jistotou, která vzbuzovala dojem, že se pouze jedná o každodenní rutinu.
„Táta má s sebou lano,“ upozornil pyšně Peter a Chantelle si to také hned uvědomila. Všimla si jemného bílého nylonového lana, které vtáhli a navinuli dva námořníci z tankeru dole u nástavby, zatímco z věže vlečného člunu se začalo posunovat plátěné bocman-ské křeslo.
Dveře výtahu se syčivě otevřely a Nicholas Berg vešel do velitelské místnosti. Voda stékala z jeho nepromokavého oděvu přímo na podlahu.
„Táti!“ a Peter se rozběhl. Nicholas se sehnul a divoce ho objal. Potom se vzpřímil s jednou rukou stále na rameni svého syna - postavil se tváří v tvář
Chantelle a jejímu manželovi.
„Doufám, že už jste oba naprosto spokojeni,“ začal tiše.
„Obávám se ale, že nemám velkou šanci zachránit tuto loď včas, a proto musím vzít na palubu každého, koho tu nebude zapotřebí ke spolu-prác' při záchranných pracích.
„Ale tvá vlečná loď,“ vybuchl Duncan. „Máš tam přece dvacet dva tisíc koňských sil, a proto můžeš...“
„Blíží se k nám hurikán,“ pokračoval chladně Nick a podíval se ven na rozeřvanou temnotu. „To venku je zatím pouhá předehra.“ Otočil se na kapitána: „Kolik mužů budete potřebovat na palubě?“
Randle se na chvíli zamyslel. „Já tu zůstanu společně s kormi-delníkem a dalších pět námořníků, kteří zvládnou vlečná lana a práci na lodi.“ Potom se odmlčel a dodal: „A ještě obsluha čerpací stanice ke kontrole stavu nádrží s ropou.“
„Vy budete kormidelník, já si vezmu na dohled čerpadla a ke všemu mi stačí pouze tři námořníci.
Sežeňte mi dobrovolníky,“ rozhodl se Nick. „Všechny ostatní pošlete pryč.“
„Pane,“ kapitán Randle chtěl začít protestovat.
„Musím vám připomenout, kapitáne, že jsem velitel celé záchranné akce a mé postavení vás sesazuje z vaší kapitánské funkce.“ Nicholas ani nečekal na jeho odpověd. „Chantelle, vezmi Pe-tera dolů na palubu. Půjdete první.“
„Poslouchej, Bergu,“ zaječel Duncan a už se nemohl déle ovládat. „Trvám na tom, abys mou loď už zachytil vlečným lanem, protože je v nebezpečí.“
„Běž dolů s nimi,“ odsekl Nick.„Já tady rozhoduji o postupu záchranných prací.“
„Udělej, jak ti říká, drahoušku,“ usmívala se pomstychtivě
Chantelle na svého manžela. „Jsi poražený a Nicholas je nyní tím jediným vítězem.“
„Drž hubu, zatraceně,“ syčel na ni Duncan.
„Padej dolů na palubu,“ Nicholasův hlas zapráskal na můstku jako bič.
„Já zůstávám na této lodi,“ vzepřel se prudce Duncan. „Je to má zodpovědnost. Řekl jsem jasně, že to vyjde, a svůj slib splním. A navíc tu chci sledovat, jak si při záchraně plníš své pracovní povinnosti,
Bergu.“
Nicholas se snažil ovládnout, upřeně si ho prohlížel a potom se neradostně usmál.
„Nikdo tě ještě nenazval zbabělcem,“ přikývl neochotně.
„Všechno ostatní jsi, ale ne zbabělec. Zůstaň, pokud chceš - možná budeme potřebovat jeden pár rukou navíc.“
Potom se otočil k Pete-rovi: „Pojď, synku.“ A odváděl ho ke kabině výtahu.
U zábradlí na tankeru Nicholas chlapce objal a přitiskl se tváří k jeho obličeji, zatímco kanonáda a rachot vichru řádily nad jejich hlavami.
„Mám tě rád, táti.“
„Však já tebe také, Peterc - rozhodně víc, než ti vůbec umím říci - teď už ale musíš jít.“ Povolil objetí a posadil chlapce do hlubokého plátěného pytle, ustoupil a zamával pravou paží. Okamžitě ho skupina u navijáku Warlocku začala přetahoval přes zející propast mezi oběma plavidly. Nylonové lano vypadalo velice křehké a spíše připomínalo vlákno pavučiny.
Při pohybu obou lodí se lano napínalo a povolovalo, v jednu chvíli se ten plátěný pytel málem dotkl vody, kde hladové vlny po něm okamžitě hrábly svými zelenými studenými prsty. Jakmile se opět napnulo, přímo bzučelo jako struna a hrozilo, že se přetrhne a dítě spadne do moře. Konečně se ale sedačka objevila na plošině vlečné lodě a čtyři páry silných rukou chlapce vytáhly. Podařilo se mu dokonce i zamávat, než zmizel v nitru lodi. Prázdné plátěné křeslo se opět vrátilo zpět.
Teprve teď si Nicholas všiml, že Chantelle se křečovitě drží jeho ruky. a tak její podíval do tváře.
Řasy měla mokré a slepené letícími kapkami deště. Po tváři jí stékala voda a připadala mu velice malá a dětsky drobná v tom obřím nepromokavém oděvu se záchrannou vestou navrchu. Krása z ní ovšem vyzařovala jako vždy, ale v těch velkých a temných očích se skrývala starost.
„Nicholasi, vždycky jsem tě potřebovala,“ přiznávala se. „Ale nikdy ne tolik jako právě dnes.“
Zdálo se mu, že základ její existence zachvátila vichřice, a proto měla obavy. „Ty a tato loď je vše, co mi zůstalo.“
„Kdepak, pouze ta loď,“ opravil ji tvrdě a jeho samotného překvapilo, jak se mu podařilo to její kouzlo náhle zlomit. Ta zranitelná část jeho duše, kterou

Chantelle ďovedla tak perfektně ovládat, se nyní proti ní už konečně obrnila. S náhlým pocitem úlevy si konečně uvědomil, že se od ní osvobodil - a to navždy. Přesně teď, v téhle bouři, byl konečně volný.
Vycítila to, protože se v jejích očích objevila opravdová hrůza.
„Nicholasi, přece mě nemůžeš právě teď opustit. Ach, ty můj
Nicholasi, co se mnou bude bez tebe a bez celé Christy Marine?“
„To opravdu nevím,“ odpověděl jí potichu, zatímco zachytil plátěné křeslo, jakmile se objevilo u zábradlí Golden Dawn.
Lehčeji nadzdvihl, přesně tak jako svého syna, a usadil ji rychle do plátěného pytle.
„A abych ti řekl pravdu, Chantelle, ani mě to nezajímá,“
zakončil a ustoupil zpět. Zatočil zase pravou rukou a křeslo opět sjíždělo přes pruh zdivočelé vody, houpající se ve vichru jako kyvadlo.
Cosi na něho křičela, ale Nick se otočil, protože přecházel na zaď, kde už na něho čekali tři dobrovolníci.
V rychlosti si je prohlédl: Opravdu velcí, silní a kompetentně vypadající muži.
Zkontroloval jejich vybavení od silných kožených rukavic až po obrovské štípací kleště a železná páčidla, potřebná k manipulaci s tažným lanem.
„Zvládneme to, využijeme tu plátěnou sedačku, kterou sem dostaneme zaváděcí lano z vlečné lodě, jakmile poslední osoba opustí toto plavidlo.“
Práce s muži, jejichž úkol byl pro ně cizí, a navíc v rapidně se zhoršujících povětrnostních podmínkách trvala téměř další hodinu, než dostali hlavní lano na palubu.
Potom ho zajistili silnou nylonovou pružinou na záďových úchytech. Čas se hnal takovou rychlostí, že když se Nicholas narovnal a pohlédl na hodinky, byl přímo šokován. Před začátkem vichru už museli být odvanuti docela rychle směrem k pobřeží, takže při takovém zpoždění se už Nick raději dral dovnitř, a zanechávaje za sebou mokrý potůček v chodbě k výtahům.
Na můstku stál u kormidla kapitán Randle se zachmuřenou tváří a Duncan Alexander už zase ječel:
„Dal sis opravdu načas.“
Pohlédl na digitální displej hloubkoměru na řídicím panelu tankeru. Už jim zbývalo necelých osmdesát metrů vody ke dnu. a přitom si byl každý vědom, že Golden Dawn s napěchovaným břichem potřebuje svých čtyřicet. Bouře je unášela opravdu rychleji, než počítali. Nebylo to nic povzbuzujícího, ale
Nicholas to ignoroval. Ani mrknutím oka neprozradil své napětí či rozčilení, přešel k boku nového kormidelníka a odhákl mikrofon.
„Davide,“ zeptal se tiše. „Jsi připravený zatáhnout?“
„Ano, pane,“ ozval se hlas z reproduktoru nad jejich hlavami.
,
„Dám naše kormidlo naplno k levoboku, abych ti pomohl s otáčením proti větru,“ informoval ho Nick a potom kývl na bývalého kapitána. „Kormidlo naplno k levoboku.“
„Čtyřicet stupňů na kormidle je nastaveno,“ hlásil kapitán
Randle.
Ucítili jemné trhnutí, jak se tažné lano napjalo. Warlock velice opatrně začala svůj delikátní manévr s otáčením obrovského tankeru proti řádícímu vichru. Pomalu ho tahala zádí napřed do hlubších vod plavebního kanálu, kde je čeká větší šance na přežití útoku hurikánu.
Stalo se jasným faktem, že Golden Dawn leží přímo na trase putující ‚Lomy', takže budou moci vychutnat vše, co jim připravila. Kdesi jinde v tom normálním a běžném světě vycházelo slunce, ale zde svítání neexistovalo, přesně tak jako neexistoval horizont či obloha.
Pouhé běsnění vzduchu a vody, těch dvou přírodních živlů, které se jako vichr, liják a moře prolínaly tak, že z nich vycházela nová, jediná substance.
Asi před hodinou - která se zdála věčností - jim bouře servala anemometr a celé zařízení pro zaznamenávání počasí na vrcholu velitelského můstku. Nicholas neměl nic, podle čeho by mohl odhadnout sílu a směr hurikánu.
Venku, za okny můstku, „Loma“ popadla mořskou hladinu jako silnou matraci slané vody a vrhla ji přes nástavbu jako ječící bílou záclonu, která naprosto zamezila jakémukoliv výhledu. Paluba zmizela pod rozdivočelou bílou emulzí vichru a vody a už se nedalo ani dohlédnout na zábradlí otevřeného boku můstku, vzdálené pouhé dva metry.
Celá nástavba kňučela, praskala a vrzala pod útokem hurikánu -hliníkové příčky se prohýbaly a křivily, celá paluba se vlnila a chvěla při řádění .Lomy'.
Navíc ten vodou nasycený, závodící a točící se vír, nabitý elektřinou, oslnivě zářil každých pár minut elektrickými výboji uvnitř té obrovské řítící se masy, dosahující výše dvaceti kilometrů.
Točící hurikán se uvolňoval v ohlušujících explozích hromu a náhlých, třpytících se a oči trhajících bílých záblescích.
Neměli žádný vizuální kontakt s Warlockem a navíc ty obrovské elektrické výboje společně se zdviženými vrcholy vln redukovaly dosah radaru na pár kilometrů. A přitom ani tyto údaje nebyly v takovém počasí přesné. Kontakt vysílačkou se utopil v bzučící a kňučící statické elektřině. Občas mohli zaslechnout jen úryvky některých slov Davida Allena.
Nicholas se cítil bezmocný, uvězněný ve vibrující kleci můstku tankeru. Připadal si napůl oslepený a hluchý bezuzdným řáděním hurikánu. Rozhodně se už nedalo vůbec nic dělat.
Randle uzamkl kormidlo ultratankeru v tom správném směru a nyní stál s Duncanem a třemi dalšími námořníky u stolu pro mapy. Snažili se udržet, tváře měli křídově bledé.
Pouze jediný Nick se neúnavně pohyboval po velitelském můstku.
Od oken na zádi, kde se snažil proniknout šílenství venku a zahlédnout alespoň na okamžik uchycení tažného lana s

pružinou a záď vlečné lodě.
V bílé ženoucí se mase hurikánu se mu to nedařilo, a tak přešel opatrně dopředu. Tápal po úchytné trubce, aby se mohl bránit divokým a nepředvídatelným pohybům tankeru. Nakonec se zarazil u řídicího panelu, kde studoval displeje světel, kte437
re monitorovaly přídavné nádrže a veškeré navigační a mechanické funkce Golden Dawn. Ze žádné ropné nádrže zatím neunikla ani kapka a ve všech byla směs v mezích normy. Nedošlo k žádnému proniknutí vzduchu dovnitř, takže byly pořád neporušené. Další z důvodů, proč Nicholas zachytil tanker zádí, byl též jeho bleskový nápad: Mohutná hora nástavby mohla přece jenom zadržet ty nejhorší nápory větru a vody, takže ty poměrně zranitelné přídavné nádrže budou alespoň trochu chráněny.
Přímo zoufale si přál, aby mohl zahlédnou palubu tankeru, jenom aby se uklidnil. Vždyť měřicí přístroje od čerpadel mohou selhat, jedna z přídavných nádrží může být vyrvána pařátem hurikánu a třeba už teď Golden Dawn krvácí a svůj jed pouští do moře. Taková možnost se mu však nenaskytla, a tak se raději sehnul nad obrazovkou radaru. Všechno na ní zářilo, tančilo a blikotalo, jako by se na ní míhaly přízraky duchů. Nebyl si vlastně ani jistý, zda obraz
Warlocku je stálý. Měl dojem, že vzdálenost mezi nimi se zvětšuje, jak by se stalo v případě přetržení tažného lana.
Vzpřímil se opět a snažil se balancovat na chodidlech, aby sám sebe ujistil, že Goledn
Dawn je stále vlečena. Jasně cítil, jak kladla odpor vichru a moři, takže vlečeni probíhalo bez problémů.
Neexistoval žádný způsob, jak určit polohu. Satelitní navigační systém byl mimo jakýkoliv dosah, rádiové vlny kompletně přerušeny a odhozeny obrovskou masou elektrizovaného víru a ty samé síly zakryly námořní rádiové majáky na americké pevnině.
Jedině, co na elektronice pracovalo, byl displej rychlosti tankeru ve vodě, rychlosti oproti mořskému dnu a hloubkoměr, který snímal množství vody pod kýlem.
Po prvních dvou hodinách vlečení Warlock dotáhla ultratanker zpátky do hlavního kanálu rychlostí tři a půl uzlu, pomalu se moře pod nimi stávalo hlubší, až dosáhli téměř tři sta metrů.
Hurikán však nasadil vyšší rychlost a nástavba tankeru stále svou plochou sloužila jako ta největší plachta. I přes sílu obou dvojitých lodních šroubů Warlocku se vlečná loď a obří tanker začaly dostávat zpět na hranici dvousetmetrové hloubky k americkému pobřeží.
„Kde je Sea Witch?“ dumal Nicholas a pořád bezmocně zíral na naměřené hodnoty. Pohybovali se směrem k pevnině rychlostí dvou uzlů a mořské dno začalo opět prudce stoupat. Sea Witch se mohla stát trumfem v ruce, pokud by je ale včas dostihla v tomto vražedném kolotoči, pokud by je vůbec našla v divočině tohoto zblázněného vzduchu a vody.
Opět se Nick prodral k radiokomunikační místnosti, držel se rukou přepážky po straně a do druhé vzal mikrofon.
„Sea Witch, Sea Witch - tady je Golden Dawn, voláme Sea
Witch.“
Znovu se zaposlouchal do praskotu a kňučení, snažil se vyladit a sehnul se až k reproduktoru. Kdesi v dálce zaslechl lidský hlas, připomínalo to spíš přerušované šeptání, a tak zkusil zavolat opět.
Znovu bedlivě naslouchal. Ohlásil se ještě jednou, zase cosi uslyšel, ale naprosto nesrozumitelného a nedokázal z toho vyluštit ani jediné slovo.
Nad hlavou se ozvalo skřípání trhajícího se kovu. Pustil mikrofon a potácel se zpátky na můstek.
Uslyšel další údery a to už všichni stáli a dívali se na kovový strop místnosti velitelského můstku.
Prohýbal se a třásl, ozvala se ještě jedna rána a potom skřípavý zvuk, jako by se chumel drátů, kabelů a kovu převaloval k přední hraně střechy, a nakonec všechno zmizelo v divokém víru.
Stačil mu pouze zlomek vteřiny na to, aby pochopil, co se stalo.
„Radarová anténa!“ zařval Nicholas. Však také za oknem zahlédl její zbytek, houpající se na silné smyčce kabelu, kterou po chvíli hurikán utrhl též. Celé zařízení zamávalo křídly jako gigantický netopýr a okamžitě zmizelo v bílé oponě hurikánu.
Stačily mu dva kroky a pohled na obrazovku radaru: Teď už si byl jistý - našel ji temnou a bez života.
Tím tedy přišli i o oči a neuvěřitelné se stávalo skutkem:
Jekot hurikánu se opět stupňoval.
Loma“ se znovu opřela o hranatou krabici palubní nástavby a muži uvnitř velitelského můstku, až ucouvli před jejím vztekem.
Najednou Duncan začal ječet a něco ukazoval Nickovi směrem na řídicí panel. Nicholas se stále držel obrazovky radaru a s námahou se přesunul k displeji. Rychlost nad dnem se drasticky změnila - dosahovala téměř osmi uzlů a hloubka se snížila na pouhých sto osmdesát metrů.
Ucítil sevření žaludku a mráz mu přeběhl po zádech. Golden
Dawn se pod ním už pohybovala naprosto jinak - cítil její smrtelnou agónii. To samé chapadlo hurikánu, které utrhlo radarovou anténu, dokázalo i tu další škodu.
Věděl dobře, co se stalo, a když na to pomyslel měl pocit, že začne zvracet. Musel si být ale jistý - absolutně jistý. Opět se přidržoval úchytné trubky podél stěny a potácel se směrem k výtahu.
Z druhé strany velitelského můstku ho všichni upřeně pozorovali. Ale i ze vzdálenosti několika metrů nemohl vyrvat pro ně svůj úmysl v hrůzné čině venku.
Jeden z námořníků náhle pochopil, co zamýšlí. Opustil stůl u map a probojoval si cestu podél stěny k Nickovi.
„To je fajn!“ ocenil Nicholas a zachytil ho za loket -
společně padli k výtahu. Golden Dawn opět začínala další sérii svých těžkopádných potácivých pohybů, kdy se zvedala a klesala, takže jim paluba podrážela nohy.
Ani jízda v kabině výtahu nebyla o moc lepší: připadali si jako v rakvi, která sebou cloumala ze strany na stranu.

Dokonce i tady, v hlubině nástavby, museli řvát jeden druhému přímo do uší.
„Tažné lano," ječel. „Zkontroluj to."
Od výtahu postupovali opatrně ze zádě hlavní chodbou, a dostali se k dvojitým vnějším dveřím. Nicholas seje snažil silou otevřít, ale venkovní tlak vichru mu to nedovolil.
„Pomoz mi," mávl na pomocníka a společnou silou se na ně vrhli. V tom okamžiku, kdy se do nich opřeli, praskl dveřní rám. Tlak na obou stranách se tím vyrovnal a vichr popadl téměř deset centimetrů silné mahagonové dveře do svých pařátů, bez sebemenšího úsilí je vytrhl z pantů a odhodil je jako pár hracích karet. Nick společně s námořníkem se tak dostali hurikánu přímo do náruče.
Vichr je také uchopil ahodiije na palubu, kde je protáhl ledovou zátopou, která je řezala do tváří a připomínala rozdrcené sklo.
Nick přeletěl palubu a vší silou udeřil do zábradlí na zádi takovou silou, až měl dojem, že si rozdrtil plíce. Vichr ho tam držel při440
tisknutého obrovskou silou, oslepoval ho a dusil tunami slané vody. Ležel tam bezmocný jako právě narozené dítě. Nedaleko sebe zaslechl sténání námořníka a to mu dodalo novou energii.
Pomalu se dostal na kolena a přidržoval se zábradlí, aby ho vichr nedostal.
Sténání se změnilo ve výkřiky, a tak se Nicholas pomalu plazil kupředu. V takovém počasí nemohl riskovat postavit se, a proto se pohyboval jen pomalu kupředu, částečně chráněn zábradlím.
Asi dva metry před ním, což byla maximální vzdálenost, kam dohlédl, viselo zlomené zábradlí. Kývalo se nad bokem lodi a pomocník ho křečovitě svíral. Asi svou váhou, znásobenou silou vichru, byl příčinou utrženého zábradlí. Nyní tam visel zaháklý jednou rukou, zatímco druhá, podivně stočená vlivem roztříštěného ramene sebou prudkými pohyby zmítala v šíleném salutování, hnaná vichrem. Nadzdvihl hlavu a podíval se na Nicka. Z rozbitých úst mu tekla krev a zbytky rozlámaných zubů děsivě svítily.
Nicholas přitisknutý břichem k palubě se ho snažil zachytit, ale hurikán opět použil svůj pařát, sevřel ho ještě pevněji než dřív. Neuvěřitelným nárazem škubl za poškozené zábradlí a odtrhl ho.
Zmizelo okamžitě i s tělem námořníka v oslepující bílé bouři a sám Nick ucítil, jak ho drsná síla tlačí na pokraj paluby. Zachytil se zbytku zábradlí, ale cítil, jak se železo chvěje a pomalu poddává krutému řádění přírodního živlu.
Po kolenou se snažil opustit co nejdříve toto životně nebezpečné místo a posunoval se dál, směrem k zádi. „Loma" se mu opět plnou silou opřela do tváře, oslepovala ho a dusila. Pouze po hmatu našel před nataženou rukou chladivou ocel záchytu na levé straně, přitáhl se k němu a objal ho oběma rukama jako milenku. Kašlal a dávil se slanou vodou, kterou mu vichr cpal nosem a ústy hluboko do krku.
Stále oslepený osahával ocelové lano hlavního tažného systému
Warlocku. V srdci pocítil přece jenom malý příval naděje.
Lano bylo stále bezpečně zachyceno. Však na to dohlížel, když ho jistili celým tuctem nylonových smyček - vše pořád drželo. Plazil se dál podél lana a náhle pochopil, že jeho úleva byla předčasná.
Necítil v něm žádné napětí, a když se konečně dostal k okraji zádě jasně viděl, že lano visí rovnou dolů. Vůbec neběželo napnuté do bílého šílenství, tam, kde je měla Warlock přidržovat jako obrovská plovoucí kotva.
Pochopil, že to, co ho děsilo, se stalo skutečností. Hurikán byl silnější než ocelové lano, které přetrhl jako bavlněnou niť. Golden Dawn se stala hříčkou rozbouřeného moře bez jakékoliv možnosti ovládání a ten divoký a bestiální vichr je hnal přímou cestou na pevninu.
Nicholas se cítil unavený až do morku kostí. Ležel přitisknutý k palubě, oči zavřené a držel se ze všech sil přetrženého lana. Hurikán se ho snažil odtrhnout, nafukoval jeho nepromokavý oblek a přímo mu trhal tvář. Jak snadné by bylo povolit sevření a pustit se - veškerou svou energií se ale snažil odporovat tomuto impulzu.
Pomalu a s bolestí, jako zmrzačený brouk, se dral zpátky do zejícího rozervaného vchodu hlavní chodby nástavby. Vichr ho ale všude sledoval. Řičel uvnitř a vrhal na něho záplavy deště spojeného s mořskou vodou, která vše zalévala a nutila Nicka zachytávat se o cokoliv, jako by byl opilý.
Po návratu z bouře se mu kabina výtahu zdála tichá a bezpečná jako vnitřek katedrály. Pohlédl na sebe v zrcadle na stěně. Viděl zčervenalé oči rozedřené solí a větrem, tváře a rty rozdrásané až na živé maso, jako by se utkal s nějakým netvorem. Dotkl se tváře -vůbec nic necítil ani okolo nosu a úst.
Dveře od výtahu se otevřely a Nicholas doslova vpadl do místnosti velitelského můstku. Skupina mužů u stolu s mapami se ani nepohnula - pouze jejich pobledlé obličeje se otočily k němu.
Nicholas se pomalu propracoval k nim. V naprostém tichu ho stále sledovali.
„Ztratil jsem námořníka," hlas měl chraptivý a drsný vyčerpáním a solí. „Loma ho strhla z paluby i se zábradlím."
Stále žádná odpověd, nikdo nepromluvil. Nick se rozkašlal, protože se mu ozvaly pohmožděné plíce, rozdrážděné vdechnutou vodou. Když křeče přešly, pokračoval.
„Tažné lano je přetrženo a jsme unášeni mořem. A Warlock rozhodně v takovémhle počasí nebude schopna provést znovunapojení. Rozhodně ne v síle tohoto hurikánu."
Otočili hlavami k přednímu výhledu z můstku, kde se neproniknutelná bělost řádícího živlu prosvětlovala uvnitř rozžhavujícími se výboji blesků.
Konečně zlomil to ochromující kouzlo. Zdvihl se a otevřel polici nad stolem, kde byly v krabici zatavené nouzové signální pochodně. Roztrhl obal a vyndal je na stůl. Připomínaly šišky dynamitu - lesklé válce silně napuštěného impregnovaného papíru.
Pochodně se mohou zapálit na jednom konci samozapalovací pojistkou a v ten okamžik začnou chrlit karmínové plameny, i kdyby se dostaly pod vodu.
Nicholas si jich necelý tucet nacpal do vnitřních kapes obleku.

„Poslouchejte," a musel opravdu křičet, i když je nedělilo víc než pár metrů. „Narazíme na pevninu do dvou hodin. Jakmile se to stane, celá loď se svou vahou rozlomí v okamžiku nárazu."
Odmlčel se a studoval zamyšleně jejich tváře - zdálo se, že jediný Duncan chápe, o čem mluví. Dokonce už držel v ruce pochodně, které si vzal ze stolu, a s otázkou v očích sledoval Nicka.
„Řeknu vám přesně kdy: V okamžiku, kdy se pod námi objeví čtyřicetimetrová hloubka, se tanker dotkne dna. Vrhnete se na stranu a doufejme, že se nám podaří odpoutat záchranný vor. Šance dostat se na pevninu tu je docela dobrá."
Odmlčel se opět a všiml si, že Randle a další dva námořníci si jsou vědomi, jak mizivá naděje to je.
„Nechám vám dvacet minut času, ve kterém přídavné nádrže začnou praskat..." Nechtěl, aby to znělo nějak melodramaticky, a tak se snažil najít slova méně teatrální - žádná však nenašel. „Jakmile se první nádrž rozlomí, ihned zapálím unikající ropu touhle signální pochodní."
„Bože můj!" zhrozil se Randle tohoto rouhání a hurikán jako by provedl cenzuru na jeho rtech. Nakonec musel zvýšit hlas: „Milión tun ropy - to ale bude ohnivé inferno, člověče."
„Rozhodně lepší než milión tun ropné skvrny poháněné Golf-ským proudem," odporoval vyčerpaně Nicholas.
„Nikdo z nás nebude mít šanci. Milión tun exploduje jako atomová bomba." Randle se třásl a tvář měl bledou. „To přece nemůžete udělat!"
„Vymyslete něco lepšího," pokrčil rameny Nicholas a zanechal je u stolu, aby se dopotácel k radiokomunikační místnosti. Dívali se za ním a Duncan si minutu prohlížel pochodně, které držel v ruce, než je zastrčil do svých kapes.
Nick se chopil opět mikrofonu: „Sea Witch na příjem - Sea
Witch, tady je Golden Dawn." Odpovědí mu bylo chrčení a skuče-ní statické elektřiny.
„Warlock na příjem - Warlock, tady je Golden Dawn."
Cosi dalšího se začalo dít ve vichru hurikánu - slyšeli, jak se cosi trhá. Celá nástavba se roztřásla.
Zdálo se, že tanker se začíná lámat, protože rozhodně nebyl konstruován na přežití hurikánu takové síly.
Otevřenými dveřmi viděl displej řídicího panelu. Stále měli pod sebou ještě sto čtyřicet metrů vody, ale vichr do nich bušil a štval je směrem k pobřeží.
„Sea Witch - na příjem," stále opakoval Nick v tichém zoufalství. „Tady je Golden Dawn, slyšíte mě?"
Hurikán nasadil další chapadlo, které do nich udeřilo jako šílené monstrum - Golden Dawn přímo skučela a vrávorala bolestí.
„Warlock, na příjem."
Randle přešel k předním oknům, chytil se držadla a sehnul se nad přístroji měřícími stav ropy v přídavných nádržích. Kontroloval, zda již nedošlo k nějakému poškození.
„Alespoň přemýšlí," pomyslel si Nicholas a podíval se na displej hloubky: Svítilo tam už jenom sto třicet.
Randle se právě napřímil a začal se otáčet, když Loma" opět udeřila.
Nicholas ten tlak vzduchu ucítil přímo jako úder na žaludek -
už to nebyl vzduch, ale cosi pevného jako horská lavina. Ozvala se ohlušující exploze a přední okno u řídicího panelu se prolomilo do444
vnitř. Ve výbuchu zazářily kusy skla, jako by obalily postavu kapitána, který jim stál přímo v cestě.
Ve chvíli neskutečné hrůzy viděl Nicholas naprosto jasně, jak jeho hlava je napůl odseknuta od ramen gilotinou letícího skla. Randle okamžitě padl na palubu a v tu chvíli se gejzír jasné, pulzující krve začal mísit s vodou, pronikající sem s vichrem, který tuto narůžovělou směs hnal po velitelském můstku.
Mapy a knihy byly servány z polic a třepetaly se ve vzduchu jako chycení ptáci v tom šíleném chaosu hurikánu.
Nick se dostal vcelku rychle ke kapitánovu tělu a kryl si tvář rukou před létajícími kusy skla.
Nemohl mu už ale nijak pomoci, a tak ho nechal ležet.
„Nestůjte u oken," zaječel.
Nahnal všechny k zádové části velitelského můstku, k přepážce, kde byl umístěný celý navigační systém.
Všichni čtyři se drželi u sebe, jako by si tím dodávali síly, ale hurikán se nad nimi stále nechtěl slitovat.
Valil se dovnitř rozraženým otvorem, rval jejich oblečeni a plnil vzduch jemnou mlhou spreje. Stáli už po kotníky ve vodě, která se přeháněla ze strany na stranu podle pohybů tankeru. Bezvládné kapitánovo tělo se posunovalo dopředu a dozadu též, až Nicholas opustil jejich pochybné útočiště, popadl zohavenou mrtvolu a do-vlekl ji do kajuty v radiokomunikační místnosti, kde ji uložil na lůžko. Proudící krev okamžitě zalila dokonale vyžehlená prostěradla, a tak přes něho Nick přehodil deku. Potom se odpotácel zpátky na můstek.
Vichr stále nabíral na síle a Nicholas se cítil už naprosto omráčený tou úděsnou a neutuchající energií.
Cosi volného z konstrukce lodi - možná hliníkový obklad z nástavby či kus nějakého potrubí z nádrže dole - vrazilo do střechy můstku jako dělostřelecký granát.
Okamžitě to zmizelo v bouři a nechalo za sebou rozšklebený otvor, který vichr začal radostně zpracovávat. Trhal a zvětšoval ho, bušil do plátů jako kladivo, až mohla proniknout vcelku souvislá clona deště dovnitř.
Nicholas si uvědomil, že životnost nástavby tankeru končí A
hurikán jako gigantický sup začne ozobávatjeho mrtvolu až na holou kost.
Věděl dobře, že se musejí dostat blíž k hladině vody, aby až přijde čas, se mohli vrhnout rychle do moře. Mysl mu už pomalu vypovídala poslušnost a nemohl se ani pohnout. Veškeré zbytky energie spotřeboval vlastně pouze na to, aby se v celkové agónii vůbec udržel na nohou.
V dobách plachetnic se za takovýchto okolností celá posádka připoutala lany k hlavnímu stěžni.
Omámeně stačil zaregistrovat hloubku vody pod kýlem - displej ukazoval sto čtrnáct metrů a barometr klesl na 955.
Nicholas snad ve svém životě nikdy ani neslyšel o tak nízkém tlaku. Jasné bylo, že víc klesat už nemohl - museli se už dostávat k centru vířícího hurikánu.

S neuvěřitelnou námahou pohnul rukou, aby se podíval, kolik je hodin. Nevěřil tomu, že je pouze deset dopoledne, takže je „Loma“ měla ve svých pařátech zatím jen dvě a půl hodiny.
Obrovská záře prorazila roztrženým otvorem střechy a světlo oslepovalo s takovou intenzitou, že si Nicholas zakryl rukou oči. Nechápal už vůbec, co se děje.
Nakonec měl dojem, že ani neslyší, protože jekot a řev hurikánu se najednou naprosto ztlumil a vzdaloval se.
Náhle porozuměl. .Jsme v centru,“ zaskřehotal. „Dostali jsme se přímo do jeho centra,“ a jeho vlastní hlas mu v uších zněl velice podivně. Dopotácel se k přední části můstku.
Viděl, jak se Golden Dawn stále pohupuje těžkopádně, dosahuje výchylky téměř čtyřiceti stupňů z jedné strany na druhou. Uvolnila se do neúnosného tlaku vichru a oslepující slunce na ni zářilo.
Zář spíše připomínala oslňující elektrický oblouk při sváření, kterým se dostávala přímo do chřtánu temného trychtýře masy točících se mraků.
„Loma“ točila svou piruetu na hladině moře a kompletně zabírala celý horizont okolo nich v jedné nepřerušované stěně. Přímo nad jejich hlavami však bylo to oko, samotné nebe rozzlobené do nepřirozeně purpurové, ozářené nemilosrdným jasem slunce.
Moře okolo vypadalo stále divoké, ale už zmatené. Poskakovalo na svých vrcholcích a úžlabinách, pokrývalo se tlustou napěněnou matrací spreje ušlehaného divokým vichrem jako šlehačka - už se dalo ale odhadnout, že se uklidňuje. Golden Dawn se tak dostala do klidného ohniska řádícího hurikánu.
Nick ztuhle otáčel hlavu a díval se na ustupující stěnu roztočených mračen. Odhadoval v duchu, jak dlouho je střed hurikánu nechá ještě v klidu.
Rozhodně to nadlouho nebude, to si byl jistý. Možná půl hodiny, možná celou a potom se na ně „Loma“ opět vrhne se znásobeným vztekem. Tentokrát se ale přiřítí z druhé strany, přímo v protisměru své doposud ničící síly, jakmile překlenou osu tohoto obřího rozhořčeného trychtýře.
Konečně odtrhl oči od té podívané a přehlédl palubu tankeru pod sebou. Hned napoprvé uviděl tu smrtelnou ránu, kterou Golden Dawn utrpěla. Přední nádrž na levoboku byla napůl odtržena ze svého hydraulického závěsu a držela se pouze svou přídí. Ležela vychýlená téměř o dvacet stupňů od směru os ostatních tří nádrží. Připomínala spíše pokroucený úd jakéhosi revmatického giganta a hýbala se a vrtěla v naprosto jiné sekvenci než zbytek tankeru. Golden Dawn se zlomila. Přelomila se přesně v těch místech, kde Duncan zeslabil trup, aby ušetřil náklady na ocelové výztuhy. Pouze vztlak přídavných nádrží s ropou ji vlastně udržoval, aby se vznášela na hladině.
Nicholas téměř najisto očekával, že zahlédne tu tmavou blýskavou stopu unikající ropy. Nemohl uvěřit vlastním očím, že ani jedna nádrž nepraskla, a tak se pohledem na displej monitoru přesvědčil, že plynná směs uvnitř nádrže je stále na normální výši. Kupodivu nádrže dosud přežily, ale věděl dobře, že po příchodu druhé strany hurikánu nevydrží prasklá páteř ultratankeru a vše se rozloží. Potom ostré kusy ocele prorazí a dotrhají poměrně tenký obal nádrží s ropou.
Konečně se rozhodl a pracně nutil svůj mozek k činnosti. Vůbec si nebyl jistý, jak je to rozhodnutí dobré, ale přesto ho chtěl dovést až do konce.
„Duncane,“ zavolal na něho přes trosky rozmetaného a dobitého můstku., .Posílám tě spolu s ostatními pryč na jednom záchranném voru. teď máte jedinou šanci ho spustit na vodu. Zůstanu zde, abych zapálil ropu, až „Loma“ znovu udeří.“
„Bouře už přešla,“ zaječel Duncan tónem šílence. „Tanker je už v bezpečí a ty chceš jenom zničit mou loď. Záměrné mě chceš zničit.“ Snažil se z plných plic vyrvat ze sebe všechnu zlobu: „Vím, že je to úmyslné, protože dobře víš, že jsem zvítězil. Proto chceš tuto loď zničit. To je totiž jediná cesta, jak mě můžeš zastavit.“ Blížil se k němu a snažil se ho udeřit.
Nicholas se ránám uhnul a sevřel Duncana.
„Poslouchej,“ ječel a snažil se ho uklidnit. „Toto je přece pouze střed...“
„Ty uděláš všechno, abys mě zastavil. Přísahal jsi přece, že mě zničíš...“
„Pomozte mi,“ zavolal Nicholas na dva námořníky, kteří chytili
Duncana za ruce. Cloumal sebou a bojoval jako opravdový šílenec. Divoce ječel na Nicka, tvář staženou a nateklou běsem, zmáčené vlasy mu padaly do očí. „Jsi schopný udělat cokoliv, jen abys zničil nejen mě, ale také i moji loď.“
„Vezměte ho dolů na záchranný člun,“ přikázal jim Nicholas.
Věděl dobře, že se s ním nemůže absolutně nijak dohodnout, a tak se otočil. Ztuhl překvapením.
„Počkejte,“ vydechl užasle.
Cítil, jak mu obrovská tíha únavy a zoufalství padá z ramen a zdálo se mu, jak nová energie proniká celé jeho tělo.
Odvaha a odhodlání se mu zase vracely: asi míli od nich z mizející stěny šíleného hurikánu vyletěla Sea Witch a zazářila na slunci. Trhala statečně mořskou hladinu, rozřezávala ji na pěnivou tříšť, která se vznášela a prolétávala její příď tak, až dopadala na palubní nástavbu.
Hnala se naplno bez ohledu na nebezpečí, číhající v rozbouřeném moři.
„Jules,“ zašeptal Nick.
Hnal ji jako od přírody rozený mořský vlk s citem kapitána vlečné lodi - hnal ji tak, aby předstihl tu druhou, stále ještě vzdálenou stěnu hurikánu.
Nicholas ucítil, jak se mu cosi stáhlo v krku, a náhlá clona teplých slz úlevy a díků ho napolo oslepila. Otřel si oči hřbetem ruky a nevěřil opět vlastním očím. Po levoboku se hnala Sea Witch a o kus za ní se vyřítila ze stěny Lomy Warlock - a stejně tvrdě se zakusovala do moře jako její sestra.
„Davide,“ promluvil Nicholas nahlas. „Dnes jsem obzvlášť rád, že tě zase vidím.“
Okamžitě si ujasnil, že ho rozhodně drželi v kontaktu radarem během těch šílených hodin a v prvním možném momentě vyrazili vpřed.
I přes knučení a praskání v reproduktoru slyšel jasně hřmící hlas Julese Levoisina. Už byl natolik blízko, že mu čisté oko hurikánu povolilo rádiový kontakt.

„Golden Dawn, tady je Sea Witch. Golden Dawn, na příjem.“
Nicholas uchopil mikrofon.
„Julesi.“ Neztrácel zbytečně čas ani pozdravy, ani pochvalou.
„Musíme odpojit pouze nádrže a vše ostatní se nechá být. Rozumíš?“
„Rozumím, bereme pouze nádrže,“ okamžitě reagoval Jules.
Nickovo myšlení bylo jasné a svěží, cítil naprostou jistotu, jak se musí vše udělat: „Warlock vezme jako první nádrže na levoboku - v tandemu.“ Obě nádrže budou napojeny za sebou jako korálky, protože i pro takový typ přepravy byly navrženy.
„Potom vezmeš ty z pravoboku...“
„Musíš zachránit celý tanker,“ vztekal se Duncan, se kterým oba námořníci měli dost práce. „Ty zasraný
Bergu - nedovolím, abys mě zničil.“
Nicholas ho ignoroval do té doby, dokud neskončil u mikrofonu předání všech příkazů oběma kapitánům vlečných lodí. Teprve potom odložil mikrofon a chytil Duncana za ramena. Zdálo se, jako by ho posedla zvláštní síla, a zatřásl s ním tak, jako by to bylo dítě. Hlava mu létala dopředu a dozadu až mu cvakaly zuby.
„Ty zasraný idiote,“ řval Duncanovi do tváře. „Copak nerozumíš tomu, že bouře se za pár minut zase objeví?“
Vytrhl ho ze sevření obou námořníků a dovlekl ho k díře po předním oknu, aby lépe viděl na palubu ultratankeru.
„Vidíš to monstrum, které jsi vybudoval - je s ním konec, naprostý konec! Už nemáš ani lodní šroub, páteř má zlomenou a celá nástavba zmizí, jakmile se do ní
„Loma“ zase opře.“
Potom si ho natočil k sobě tak, že měl oči pouhých pár centimetrů od něho.
„Je po všem, Duncane. Budeme na tom dobře, když zachráníme své vlastní životy. Ještě lepší bude, když zachráníme náklad.“
„Ale ty nerozumíš - musíme zachránil celý tanker - bez něho...“ a Duncan se opět rozvztekal. Jako silný muž se dostával opět do varu a za několik minut se zase stane nebezpečným, a na to už nebyl čas. Warlock se už hnala ke své pozici na levoboku Golden
Dawn, připravená k transferu nádrží.
„Nenechám tě odpojit nádrže...,“ a vymkl se z Nickova sevření, v očích mu zářilo fanatické světlo.
Nicholas se natočil a zamířil přímo pod ucho na kraj jeho čelisti. Duncan se ale pohnul tak jako
Golden Dawn, rána skončila na temeni hlavy. Další pohyb lodi vyvedl Nicka z rovnováhy.
Padl dozadu proti řídicímu pultu a Duncan proti němu vyrazil dvěma rychlými kroky jako ragbyový útočník a snažil se mu vrazit pravé koleno do rozkroku.
„Zabiju tě, Bergu,“ řičel a Nicholas se stačil pouze stočit a zdvihnout nohu, aby se chránil, a tak zachytil úder stehnem. V těle se mu rozhořela ostrá bolet, která vystřelila až do břicha a ochrnula celou nohu. Využil řídicí panel za sebou jako oporu a vystřelil pravačkou přímo pod žebra, takže vyrazil Duncanovi dech. Okamžitě zaútočil levačkou přímo do obličeje. Zaznělo to, jako když zralý meloun upadne na betonovou podlahu. Úder srazil Duncana zpět na přepážku, kde ho chvíli držela síla nakloněného tankeru. Kulhající Nicholas ho následoval a udeřil ho ještě silněji. Rychlý úder levačkou a pravačkou. Krátké, tvrdé a pevné rány mrštily jeho hlavu proti přepážce - tím přinesly rychlý a jasný příval krve z jeho rtů a nosu.
Nohy se mu podlomily, ale Nicholas ho stačil chytit za krk levou rukou a hledal v jeho očích další známku odporu - připravený opět uhodit. Nic ale nenašel.
Pustil ho na podlahu a přešel ke skříňce, ze které vytáhl tři malé vysílačky a každému z námořníků jednu dal.
„Znáte postup při odpojování nádrží pro tandemový vlek?“
„Trénovali jsme to,“ odpověděl jeden z nich.
„Tak jdeme na to,“ zavelel Nicholas.
Tento úkol byl plánován pro tucet mužů a oni byli jenom tři.
Duncan ale nebyl k ničemu, a tak ho
Nicholas nechal v čerpací stanici na nejnižší palubě Golden
Dawn až poté, když uzavřel veškerá čerpadla společně s ventily a připravil hydraulický systém k propojení.
Pracovali tvrdě v zelenavých vodách, ponořeni chvílemi až po krk v napěněných vlnách, které se občas přes tanker převalovaly. Dostali se na palubu a zajistili hlavní lano Warlocku, odhákli hydraulické závěsy a přední nádrž bez problémů vyjela ze zničeného trupu.
Potom se otočili a dostali se přes pokroucené a vichrem potrhané lávky - postup jim ztěžovaly těžké boty a nepromokavé oblečení společně se stále rozbouřeným mořem, které zalévalo tanker každých pár minut.
U druhé zadní nádrže se těžká práce odpojení opakovala, komplikovaná pouze řetězem, který spojoval ty dvě, téměř kilometr dlouhé nádrže. Nick musel vše koordinovat vysílačkou, aby snaha jeho námořníků a Davida Allena u kormidla Warlocku přinesla úspěch.
Konečně mohla Warlock rozběhnout oba své obrovské lodní šrouby a vzdalovat se od převalujícího se raněného tankeru. Obě nádrže z levoboku táhla za sebou.
Vznášely se těsně u hladiny moře, a tak nenabízely vůbec žádnou plochu hurikánu, který se tu brzo objeví.
Nick se držel zábradlí a sledoval odplouvající nádrže celé dvě drahocenné minuty pohledem profesionála:
Vypadalo to neuvěřitelně. Dvě obrovské blýskavé černé velryby odhalovaly své hřbety a malá, ale udatná lodje vedla pryč.
„Sea With,“ promluvil do malé vysílačky. „Jste připraveni k vlečení?“
Jules Levoisin vypálil raketu s lanem osobně. Nicholas rozeznal jeho podsaditou postavu vysoko na portálu předního

jeřábu. Raketa nechávala za sebou tenkou stopu vlnícího se bílého dýmu na kulise temné stěny hurikánu v pozadí. Vysokým obloukem přes palubu tankeru dopadlo tenké nylonové lano na lávku pár metrů od místa, kde stál Nicholas. Opět se vrhli do práce v tak šíleném honu, že i Jules Levoisin přivedl svoji velkou a překrásnou vlečnou loď do takové blízkosti, aby na ně viděl. Nicholas měl dojem, že vidí v jeho úsměvu i zlaté korunky na zubech. Potom se otočil a podíval se na přibližující se hurikánu.
Celá stěna mraků byla vlhká, uhlazená a šedivá jako tělo nějakého gigantického nestvůmého slimáka.
Vespod se valilo bílé běsnící moře a zdálo se mu, že už je to velice blízko. Rozhodně ne dál než patnáct kilometrů a slunce nad nimi už zase zmizelo. Přesto ještě otevřený úzký trychtýř čirého vzduchu nad nimi vedl až k temné hrozivé obloze.
Nemohli dostat tlak do hydraulického systému záchytů u přední nádrže na pravoboku. Někde se musela trubička poškodit, a tak jeden z námořníků musel použít nouzového uvolnění. Horlivě ručně pumpoval, aby se záchyt pomalu otevřel.
Stále ale nádrž nemohli uvolnit, protože zkřížený hlavní trup a spona vybočovaly mimo ten správný úhel.
„Táhni," zoufale přikázal Nick. „Táhni všechno dohromady."
Hurikán se už blížil. Necelých deset kilometrů mu k nim zbývalo a dal se již zaslechnout smrtelný šepot Lomy. Dokonce ucítili její ledový dech na tvářích.
Moře se začalo vařit, když Sea Witch se probudila k životu a
Jules se opřel do moře oběma šrouby.
Tažné lano se napjalo, půl mi452
nuty se nic nedělo - nic se nehýbalo. Stěna hurikánu se k nim nezadržitelně blížila.
Náhle s kovovým cvaknutím držák povolil a nádrž vyjela ze svého lože na Golden Dawn. Jakmile se uvolnila, celý hlavní trup držený pohromadě vztlakem nádrží se začínal hroutit.
Lávka, na které Nick stál, se začala kroutit tak, že se musel zachytit. Stál tam jako solný sloup - naprosto fascinován hleděl na konečné sebezničení ultratankeru.
Celá paluba, připomínající nyní vykuchanou zdechlinu, se začala kroutit v těch nejslabších místech a vypadala jako obrovský louskáček na ořechy. Chycená mezi čelistmi zůstala čtvrtá nádrž. Ten poslední
„ořech" - o velikosti chartreské katedrály - s tekutou náplní a poměrně tenkou skořápkou.
Nicholas se rozběhl a hnal se po kroutící se lávce a zoufale křičel do vysílačky.
„Ustřihněte to!" ječel na námořníky téměř půl kilometru od něho přes celou horu kroutící se ocele.
„Přestřihněte tandemový řetěz!"
Spojoval obě nádrže, a zatímco přední už se dostala z dosahu
Golden Dawn hlavním tažným lanem, tak
Sea Witch byla právě tímto řetězem propojena s odsouzenou
Golden Dawn naprosto neúprosně, pokud by se nepodařilo přestřihnout spojení mezi nádržemi.
Ovládání hydraulických nůžek bylo umístěno asi v polovině paluby a nejbližší námořník měl k němu dvě stě metrů. Nick si všiml, jak se snaží k němu dostat po kroutících se a sténajících lávkách. Věděl dobře o nebezpečí, které mu hrozí, ale jeho spěch byl osudný. Při rychlém seskoku z lávky se paluba pod ním rozevřela jako otevřené Čelisti ocelového monstra.
Námořník padl až po pás do toho otevření, mezi dva pohybující se ocelové pláty. Snažil se vyprostit, ale v dalším otřesu tankeru se pláty opět spojily a přejely přes sebe jako ostří obrovských nůžek.
Muž vykřikl pouze jednou a vlna rozprskla na palubě odnesla jeho rozdrcené tělo do chladných zelenavých vod. Nikde nezůstala ani kapka krve, ani námořníka nikde nebylo vidět. Paluba se blýskala, čistě umytá.
Nicholas se dostal k tomu samému bodu, odhadl ten otvírací a uzavírací pohyb ocelových plátů, a než se přihnala další vlna, přeskočil tu smrtonosnou trhlinu.
Konečně se dostal k ovládací skříňce a otevřel poklop, kde našel červené tlačítko. Uhodil do něho pěstí.
Čtyři obrovské řetězy tandemového spojení ležely mezi elektrodami odřezávacího mechanizmu. S obrovskou spotřebou elektřiny generátoru a zábleskem modrého elektrického plamene byl mohutný ocelový spoj přeříznut tak čistě a lehce jako vláčné máslo ostrým nožem.
Téměř o kilometr dál ucítila Sea Witch tu obrovskou úlevu a poskočila vpřed silou svých obou naplno běžících šroubů.
Nick stál u ovládací skříňky, držel se zábradlí a zíral dolů na tu jedinou poslední nádrž, stále chycenou v nesmírne spleti celého lesa kroutících se vzpěr
Golden Dawn. Zdálo se, jako by neviditelný obr vzal Eiffelovu věž na obou koncích a začal ji ohýbat přes koleno.
Náhle ucítil ten ostrý chemický zápach ve vzduchu a vše bylo jasné. Pach ropy vytékající z prasklé nádrže.
„Nicholas! Nicholas!" Vysílačka na krku zaječela. Dal si ji k ústům, aniž by odtrhl oči od smrtelných křečí Golden Dawn.
„Copak je,Julesi?"
„Nicholas, otáčím se zpátky, abych tě vzal na palubu.
„Nemůžeš se s tou zátěží otáčet."
„Dostanu svou příď přímo k pravoboku u zádě, takže můžeš klidně přeskočit."
„Julesi, ty ses zbláznil!"
„Kdepak, takový jsem už padesát let." odporoval mu přátelsky.
„Připrav se na to."
„Julesi, odhoď tu nádrž," snažil se ho přivést Nicholas k rozumu. Nebude moci manévrovat Sea Witch tak rychle, pokud bude mít v závěsu tu šílenou váhu. „Odhoď tu nádrž. Můžeme ji později zase připojit"
„Ty budeš učit svého dědu, jak se mají rozbíjet vejce," mumlal

Jules.
„Poslouchej, Julesi - nádrž číslo čtyři praskla. Chci, abys uzavřel vše proti požáru. Rozumíš? Kompletní protipožární uzavření. Jakmile budu na palubě, střelíme do toho raketou a ropu spálíme.“
„Slyším tě, Nicholasi, i když bych raději neslyšel.“
Nick opět přeskočil přežvykující čelist paluby a dostal se na kovový žebřík střední lávky.
Díval se přes rameno a už zahlédl tu nekonečnou temnou stěnu ženoucích se oblaků a větru. Hrozila tak, že na chvíli, až ztuhl. Nakonec se ale přinutil k útěku směrem k zádi tankeru ležící necelý kilometr před ním.
Jediný námořník, který zůstal, prchal asi sto metrů před ním k místu, které Jules Levoisin označil.
Asi půl kilometru od nich se Sea Witch hnala na poskakujících vlnách. Kdyby měl čas, tak by se Nicholas s radostí nechával unášet tím perfektním umem, se kterým mrňavý Francouz vlečnou loď ovládal. Teď už ale na to neměl ani čas, ani energii.
Vzduch čpěl ropou a její těžké výpary pálily Nicka v krku a plicích. Kašlal a lapal po dechu, jak utíkal, pach mu povlekl jazyk a štípal v nose.
Pod lávkou viděl jasně, jak je nádrž proražena na desítkách míst ocelovým ostřím rozpadajícího se trupu Golden Dawn. Temně červená ropa tryskala či pouze kapala a připomínala jedovatou krev, prýštící z těla smrtelně zraněného pohádkového draka.
Nicholas se dostal k palubní nástavbě, dveřmi proběhl k nejnižší palubě a vešel do čerpací místnosti.
Duncan Alexander se k němu otočil, jakmile vešel, s tváří opuchlou a zakrvácenou.
„Opouštíme loď,“ oznámil Nicholas. „Sea Witch nás bere na palubu.“
„Nenávidím tě od prvního dne,“ a Duncan překvapivě kontroloval tón svého hlasu, který se stal chladným, hlubokým a velice kultivovaným. „Věděl jsi to?“
„Na to teď není čas.“ Nicholas ho chytil za loket a Duncan ho následoval až do chodby.
„To přece je ta velká hra, že Nicholasi? Moc, bohatství a ženy -takovou hru jsme hráli.“
Nicholas ani neposlouchal. Už se dostali na palubu a stáli u zábradlí pravoboku, na místě, které označil Jules. Sea Witch se točila asi pět set metrů od nich, a tak Nick se zalíbením sledoval, jak ji Jules vede.
Plul s těžkým vlečným kabelem na uvolněném bubnu a úmyslně nechal zformovat dlouhou smyčku mezi vlečnou lodí a nádrží. Využil volnosti mohutné smyčky, aby se hnal k ultratankeru - objeví se po jejich boku asi tak za minutu.
„Tak to byla ta hra, kterou jsme hráli, ty a já,“ hovořil stále klidně. „Moc, bohatství a ženy...“
Pod nimi Golden Dawn vypouštěla tu smradlavou substanci a začala se tvořit zapáchající ropná skvrna.
Vlny bušící do trupu pěnily a z ropy se stávala hustá špinavá emulze, která se pomalu rozlévala po mořské hladině.
Golden Dawn krvácela svůj smrtelný jed do
Golfského proudu, který ji začal roznášet po své trase.
„Vždycky jsem zvítězil,“ vyprávěl stále Duncan. „Vždy jsem vyhrával, pokaždé...,“ a začal cosi hledat po kapsách.
Nicholas mu nevěnoval pozornost ani ho neposlouchal, „...až do této chvíle.“
Konečně nalezl tu signální pochodeň, vytáhl ji a držel oběma rukama u prsou - ukazováček prostrčený kovovým kroužkem zapalovací pojistky.
„A dokonce i teď vyhrávám, Nicholasi,“ chlubil se. „Můžeš klidně hádat - voda, přihořívá, hoří.“
Zatáhl za kroužek prudkým trhnutím, poodstoupil a držel připravenou pochodeň nad hlavou.
Prskla a potom z ní vylétl celý tryskající oslňující plamen, doplněný bílým kouřem.
V té chvíli se k němu Nick otočil a na chvíli se zarazil.
Potom po něm skočil, aby zachytil tu zdviženou hrozbu, ale Duncan už získal zase své rychlé reakce.
Vrhl vší silou zářící plamen vysokým obloukem co nejdále k unikající ropě.
Dopadla na ocelovou stěnu nádrže, jednou poskočila a skutálela se po nahnuté straně na plát paluby zalitý ropou.
Nicholas tam stál, naprosto strnulý a zíral před sebe.
Očekával děsivou explozi, ale nic se nestalo.
Pochodeň se naprosto nevinně převalovala a plamen zářil svou jasnou červení.
„Vždyť to nehoří' Proč to nehoří?“ naříkal Duncan.
Samozřejmě, výpary mohly explodovat pouze v uzavřeném prostoru a k tomu jim stačila drobná jiskra.
Venku na otevřeném vzduchu měla ropa docela vysoký bod vznětu, a proto se musela napřed rozehřát, aby uvolnila svou sílu.
Pochodeň chrlila svůj plamen v tmavé kaluži ropy, která až po správném nahřáti chytla. Objevil se červený a pomalý plamen, který se rychle rozlézal po celé palubě a okamžitě se nad ním objevil oblak hustého černého kouře.
To už se ale objevila Sea Witch, jejíž příď se téměř dotýkala boku tankeru. Námořník vedle Nicka skočil a hladce přistál na palubě vlečné lodi a okamžitě prchal k její nástavbě.
„Nicholas!“ zahřměl hlas Julese v megafonu. „Skákej,
Nicholas!“
Nick se otočil k zábradlí a připravil se k seskoku.
Cosi ho chytilo zezadu za krk. Duncan ho svíral jednou rukou a odtahoval ho pryč od zábradlí.
„Ne,“ řičel Duncan. „Zůstaneš tu se mnou, můj příteli. Nikam nepůjdeš, zůstaneš tu pěkně se mnou!“
Černý oblak dusícího a mastného kouře je zakryl a Julesův zesílený hlas drnčel Nickovi v uších.
„Nicholas, nemohu ji tu držet. Skákej, rychle skákej!“
Duncan ho vlekl zpět, dál od boku lodě a náhle si Nicholas uvědomil, co musí dělat.
Přestal se instinktivně vzpouzet tahu škrtící ruky, odrazil se zpět a oba udeřili do nástavby. Duncan ale musel při nárazu snést váhu obou jejich těl.

Jeho ruka povolila a Nick mu vrazil loket přímo pod žebra.
Potom se rychle sehnul, chytil ho za kotníky, prudce škubl vzhůru a okamžitě celou vahou na Duncana dosedl.
Ten zalapal po dechu, rozhodil ruce a Nicholas už opět stál na nohou. Dusil se tím hrozným kouřem a potácel se k zábradlí na boku.
Pod ním se mezera mezi přídí Sea With a zádí Golden Dawn začala rozevírat. Nápor moře a tah vlečné lodě je začaly oddělovat.
Nick se přehoupl přes zábradlí, chvíli se udržoval v rovnováze a potom se vší silou odrazil. Udeřil se o palubu tak, až mu cvakly zuby. Zraněná noha se mu podlomila, převalil se, ale to už byl na všech čtyřech.
Podíval se zpět na Golden Dawn. Už byla skoro celá zahalena vařícím se sloupem černého kouře. Plameny ohřívaly vytékající ropu, která už chytala podstatně snadněji.
Celá hora kouře jako by korunovala ty satanické, karminově zbarvené plameny.
Sea Witch se zoufale hnala pryč a právě se o ni opřel první úder bouře. V tu samou chvíli vichr odfoukl vše zakrývající kouř.
Viděl jasně, jak Duncan Alexander stojí u zábradlí nad řvoucím iruemem tankeru. Stál tam s rozpaženýma rukama a hořel - jeho oblečení a vlasy byly v jednom plameni.
Stál tam jako rituální kříž, s obrysem v plamenech, a potom se náhle pomalu sesul - přepadl přes zábradlí do bublajícího, prskajícího a vařícího se nákladu toho monstra, které vybudoval, a černý kouř se nad ním uzavřel, jako by ho zahalil smuteční plášť.
Stále víc a více ropy vytékalo z rozpraskané nádrže a živilo plameny, které se rozhořely velice rychle a stále stačily konzumovat těkavé látky, které tvořily méně než polovinu celého obsahu.
Ty těžké ještě neměly tu správnou teplotu, takže nehořely -
pouze se vařily obklopeny černým sloupcem kouře. Navrácený hurikán se přihnal ke Golden Dawn, popadl tu hrůznou čerň a promíchal ji tak. že vše zdvihl do jednoho, potom dvou a nakonec až pěti kilometrů nad hladinu oceánu.
A Golden Dawn hořela, teplota výparů a celé směsi chycené v jejím trupu se hnala prudce nahoru.
Ocel se začala žhavit dočer-vena, potom dožluta a nakonec v oslňující bílé se roztěkala jako roztavený vosk. Těžké látky v ropě konečně dosáhly svého zápal458
něho bodu a jejich směs se vzduchem a vodními parami se dostala na správnou teplotu uvnitř té obrovské pece.
Golden Dawn a její celý náklad se proměnil v ohnivou kouli jasného záblesku.
Ocel, sklo a železo trupu zmizely v jednorázové explozi, která vydala teplotu blížící se těm, které jsou na povrchu slunce.
Celý náklad, čtvrt miliónu tun, shořel v jednom okamžiku a uvolnil bílou rozkvétající růži čistého žhnutí tak divokého, že vyletělo vzhůru až do horní části stratosféry a zkonzumovalo celý sloupec svých vlastních plynů a kouře.
I obyčejný vzduch hořel, i hladina moře stála v plamenech.
Pekelná bouře ohně dokázala spálit i mraky kouře, kde kyslík a uhlovodík v nich obsažený explodoval. Kdysi se stalo, že město bylo zasaženo fenoménem této ohnivé bouře, kdy kameny, půda i vzduch explodovaly a pět tisíc německých občanů města Kolína nad Rýnem se prostě vypařilo. A ty páry shořely v žáru svého vlastního uvolnění.
Ale tato ohnivá bouře byla zplozena čtvrtmilionem tun těkavých látek.
„Nemůžeš nás vzít trochu dál?“ ječel Nicholas do řevu hurikánu. Ústa měl pouze několik centimetrů od ucha Julese Levoisina.
Stáli bok po boku a drželi se tyče nad hlavou, která je chránila před šíleným zmítáním paluby.
„Pokud se do toho opřu, tak přetrhnu vlečné lano,“ řval své vysvětlení Jules.
Sea Witch stála jednu chvíli na nose a hned potom zase na zádi. Z můstku nebylo vidět vůbec nic, pouze zelenavá voda moře a bílá vrstva spreje.
„Loma“ se do nich opřela plnou silou a pohled na obrazovku radaru jim ukázal jasně zářící image zraněné a krvácející Golden Dawn, zmítající se necelý kilometr od jejich zádě.
Náhle se skla v oknech zalila neprostupnou černí a světla velitelského můstku byla zredukována na pouhé doutnání elektronických přístrojů a řídicího panelu.
Jules Levoisin se otočil k Nickovi a jeho kulaťoučký obličej měl při tomto osvětlení strašidelný zelenavý nádech.
„Jsme v kouřové hradbě,“ vysvětloval křikem Nicholas. Nikde ale nebyl cítit žádný pach ani kouř, protože Sea Witch byla kompletně uzavřena. Veškeré otvory, ventilační šachty se vzduchotěsně uzavřely a vnitřní klimatizační systém se rozjel v uzavřeném okruhu.
Použitý vzduch se přepíral a znovu obnovoval kyslíkem v obrovské jednotce hned nad hlavní strojovnou. „Jsme přímo směrem po větru od Golden Dawn.“
Další úder pařátu ‚Lomy' položil Sea Witch přímo na bok tak, že zábradlí na palubě se ocitlo pod vodou. Držel ji tam, ležící na boku, několik dlouhých minut.
Posádka zoufale hledala jakoukoliv možnost se udržet v této sílené pozici, a dokonce i sama nádrž s ropou se snažila ji stáhnout dál pod vodu. Lodní šrouby se neměly ve vzduchu čeho zachytit a obří motory ječely v mučivé úzkosti.
Ale Sea Witch byla vybudována pro život v jakémkoliv moři, a jakmile vichr zaváhal, vymanila se z vodního sevření a dostala se do své normální polohy.
„Kde je Warlock?“ řval Jules úzkostí. Nebezpečí srážky ho stále děsilo. Dvě lodě a jejich mamutí náklad byly opravdu blízko a v šíleném hurikánu se tato noční můra přidávala k dalším.
„Necelých dvacet kilometrů na východ od nás.“ Nicholas ji zahlédl na obrazovce radaru a dodal: „Měli dobrý start, ještě než začal hurikán...“
Chtěl pokračovat dál, ale ta vařící se hradba uhlovodíkového kouře, která obklopovala Sea Witch, se náhle změnila v bílou zář -zář, která oslnila každého muže na můstku. Zdálo se, že jim obličeje oslnil blesk fotoaparátu.

„Ohnivá bouře!“ zaječel Nicholas a kompletně oslepený se hnal k dálkovému ovládání vodních kanónů desítky metrů nad nimi, na vrcholu požární věže.
Před několika minutami seřídil všechny čtyři tak, aby využil maximálního úhlu směrem dolů. Jakmile zapnul jejich několikanásobnou spoušť, tak Sea Witch se sama začala zalévat gigantickou kaskádou mořské vody.
Sea Witch byla chycena do obří pece hořícího vzduchu a i přes záplavy vody, které sama na sebe chrlila, jí hořely nátěry. Ohromný žár okamžitě spaloval i svůj vlastní kouř, takže i holá ocel povrchu nástavby vystaveného žáru začala zářit.
Nadměrne zahřátí bylo tak hrůzné, že se k nim dostávalo i přes izolovaný trup, přes dvojitá pěticentimetrová armovaná skla na velitelském můstku. Nick ucítil, jak se mu pálí řasy a naskakují puchýře na rtech, když se přes okno podíval.
Vypadalo to, že každou chvíli sklo roztaje - náhle už to pekelné inferno ale nemělo dostatek kyslíku.
Ohnivá bouře se uhasila sama, zkonzumovala vše ve svých dvaceti vteřinách života: všechno od hladiny moře až do výše deseti kilometrů v jednom krátkém a naprosto zničujícím záchvatu sebedestrukce.
Zanechala po sobě pouhé vakuum a to byl velice slabý bod v atmosférickém obalu zeměkoule. Vytvořilo se tak další místo nízkého tlaku, sice mnohem menší, ale rozhodně více žádoucí, více hladovějící po naplnění než oko samotné .Lomy'.
V tom pravém slova smyslu tak vytrhlo vnitřnosti toho obrovského otáčejícího se hurikánu, kde náhle zavládly protivětry, a celá „Loma“ se rozsypala na kousky.
Zavály nové vichry ve všech směrech přes vakuum, zbylé po ohnivé bouři, a velice rychle začaly své vlastní dervišské spirály. Pouhých třicet kilometrů před pevninou Floridy, hurikán „Loma“ zakončil svůj nesmyslný a smrtonosný útok - zvrátil se sám do sebe a rozložil se na desítky různých, nic neříkajících poryvů a vírů obyčejného vzduchu, který se srážel mezi sebou a pomalu degeneroval do stavu nicoty.
To aprílové ráno u Galvestonu záchranná a vlečná loď Sea Witch předala k tažení čtyřem malým přístavním remorkérům třetí nádrž tankeru Golden Dawn pro Orient Amex ajejich rafinerii v Texasu.
Její sestra Warlock pod velením kapitána Davida Allena jim předala celý tandem nádrží číslo jedna a dvě o celých čtyřicet osm hodin předtím.

WILBUR SMITH
NENASYTNÝ JAKO MOŘE
Copyright Wilbur SMith
Translation c Michal Švejda
Published by Progress International represented in Czech
Republic by ALPRESS, spol. s r. o. with cooperation of OSNa, a. s.
věnováno mé manželce Daniele
Z originálu HUNGRY AS THE SEA
Vydaného nakladatelstvím Pan Books Ltd.. Cavaye Place, London SW 10 9PG
Přeložil Michal Švejda
Redakční úprava c Marie Vitochová a Jindřich Kejř
Grafickou úpravu obálky navrhl c Zbyněk Janáček
Vyrobila OSNA. a. s.
Vydala Australská společnost Progress International zastoupeni v čr ALPRESS. spol. s r. o., a OSNA, a. s.
Vydáni první
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s.. Český Těšín
ISBN 80-85859-15-7